

Nếu Như Harry Xem Qua SH Đồng Nghiệp Văn

Contents

Nếu Như Harry Xem Qua SH Đồng Nghiệp Văn	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	49
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28	60
29. Chương 29	62
30. Chương 30	64
31. Chương 31	66
32. Chương 32	68
33. Chương 33	71
34. Chương 34	74
35. Chương 35	77
36. Chương 36	79
37. Chương 37	81
38. Chương 38	83
39. Chương 39	85
40. Chương 40	87
41. Chương 41	89

42. Chương 42	91
43. Chương 43	93
44. Chương 44	96
45. Chương 45	98
46. Chương 46	100
47. Chương 47	102
48. Chương 48	104
49. Chương 49	107
50. Chương 50	109
51. Chương 51	111
52. Chương 52	113
53. Chương 53	115
54. Chương 54	117
55. Chương 55	119
56. Chương 56	121
57. Chương 57	124
58. Chương 58	126
59. Chương 59	128
60. Chương 60	131
61. Chương 61	132
62. Chương 62	135
63. Chương 63	137
64. Chương 64	139
65. Chương 65	141
66. Chương 66	144
67. Chương 67	146
68. Chương 68	148
69. Chương 69	150
70. Chương 70	152
71. Chương 71	156
72. Chương 72	158
73. Chương 73	162
74. Chương 74	164
75. Chương 75	166
76. Chương 76	168
77. Chương 77	170
78. Chương 78	172
79. Chương 79	174
80. Chương 80	178
81. Chương 81	180
82. Chương 82	182
83. Chương 83	185
84. Chương 84	188

Nếu Như Harry Xem Qua SH Đồng Nghiệp Văn

Giới thiệu

Thể loại : Đồng nhân HP , sinh tử , 1 x 1 , HEPairing : Snape x HarryEdit : Min (ft QT)Độc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-harry-xem-qua-sh-dong-nghiep-van>

1. Chương 1

“Hô... Hô...” Harry bỗng ngồi bật dậy, hốt hoảng kiểm tra lại xung quanh giường, tốt, bốn phía tối như bưng nhưng còn có thể nghe được tiếng ngáy của Ron cùng tiếng nói mơ của Neville, vậy là cậu vẫn còn ở trong ký túc xá, vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

Nhưng mà... Harry không khỏi nhăn nhó mặt mày: Sao giấc mơ của cậu lại kỳ quái như vậy? ! Vì sao trong mơ lại có một màn hình máy tính? ! Tất cả chữ viết trên màn hình cậu đều có thể đọc hiểu, nhưng sao lại viết cậu dây dưa với Snape?! Sao lại miêu tả cậu đau khổ dây dưa Snape, ép hẳn hôn môi mình, rồi còn làm những chuyện kỳ quái đó với cậu? ! Sao lại là lão dơi già tóc bóng nhờn đó chứ?!

Gương mặt Harry thoảng chốc trắng bệch, cậu vừa chà sát hai cánh tay đang nổi da gà bởi giấc mộng kia, vừa cố gắng tự nhủ với lòng mình rằng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi, phải nhanh chóng quên nó đi, nhất định đây là di chứng do vết cắn của con Xà quái trong mật thất gây ra... Nhưng... Nhưng mà sao lại khiến cậu có giấc mơ kỳ cục này, hai người đàn ông... Xà quái đúng là lợi hại, cho dù vết thương đã được nước mắt Phượng Hoàng chữa khỏi thì di chứng mà nó để lại vẫn vô cùng đáng sợ (Mất lạnh: Harry! Xin lỗi, ta sai rồi, không nên mới mở đầu truyện đã cho cậu xem loại văn có độ H cao! , Harry:...)

Định thần hơn nửa ngày, Harry mới cẩn thận nằm xuống một lần nữa, run rẩy nhắm mắt lại...

Đến rạng sáng, Harry lại một lần nữa bị cảnh trong mơ làm cho thức giấc, lần này gương mặt cậu còn cổ quái hơn trước: Snape cùng mẹ của cậu cùng nhau lớn lên —— ‘thanh mai trúc mã’?! Chính cha của cậu cùng một người nữa tên Sirius Black hành động giống hệt Draco Malfoy, mỗi ngày đều kiểm chuyện gây sự với Snape?! Bởi vì Snape thầm thích mẹ của cậu?! Cuối cùng chuyện này là thật hay giả, sao trên màn hình máy tính còn miêu tả rõ ràng như vậy!

Harry ngỡ ngàng không thể tin những điều viết trong máy tính, nó miêu tả cha của cậu hệt như một quý công tử chỉ biết ăn chơi trác táng, thậm chí còn tệ hại hơn cả Malfoy! Còn nữa, loại người như lão dơi già cũng sẽ có thầm thích! Tâm linh nhỏ bé còn chưa trưởng thành của Harry lúc này đã bị đả kích rất lớn.

Mấy thứ đó... chắc chắn chỉ là giả, vô căn cứ! Cùng lắm chỉ là di chứng do Xà quái cắn mà thôi! Harry không ngừng tự nhủ với mình như vậy.

Nhưng mà, Harry nghĩ mình vẫn cần một ít chứng cứ để giải tỏa nghi hoặc trong lòng mình. Khi cậu nghe được tin Hagrid đã được minh oan và trở về từ nhà ngục Azkaban, thì cậu lập tức lén Ron và Hermione đi tới căn nhà gỗ bên rừng Cấm, trong tìm thức của mình, Harry không mong những người bạn của mình biết được những điều... này.

“Harry?” Hagrid vừa nhìn đến Harry đứng trước cửa thì rất ngạc nhiên, “Cháu đến thăm ta sao? Thật là cảm động, cụ Dumbledore đã nói cho ta biết, lần này nếu không có cháu, thì ta nhất định không thể rửa được nỗi oan này! Ít nhiều cháu... cháu giống hệt cha của mình, rất ưu tú...”

Harry đẩy con Fang ra khỏi người mình, đi vào nhà, chờ đến khi Hagrid bưng lên đĩa bánh cứng như đá mời khách, cậu mới nhân cơ hội nường theo lời Hagrid nói, hỏi: “Cha của cháu, bác Hagrid, bác có thể kể nhiều hơn về cha của con lúc còn ở trường học được không?”

Hagrid đương nhiên không chút hoài nghi động cơ của Harry, ông chỉ nghĩ đơn giản, cậu bé vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, muốn biết những câu chuyện về cha mẹ mà cậu bé chưa từng được gặp cũng là điều đương nhiên, Hagrid nhìn cậu từ ái lại có chút thương hại bắt đầu kể những điều ông biết về James Potter.

Sau một lúc lâu nghe Hagrid nhắc thoáng qua đến những người bạn tốt của cha mình, Harry nhin không được dò hỏi: “Bạn của cha cháu?! Bác có thể nói tên bọn họ không?”

“Ách... Remus Lupin là một học sinh gương mẫu, Peter Pettigrew mặc dù thành tích ở trường không phải xuất sắc, nhưng cũng là một đứa trẻ ngoan...” Không biết vì nhớ tới chuyện gì, mà gương mặt Hagrid thoáng qua nét buồn khổ.

Nghe những lời Hagrid nói, mặt Harry thoáng biến sắc, tuy không biết tại sao ông không nhắc tới người tên Sirius Black, nhưng tên của hai người kia thì cậu đã đọc được trong giấc mơ, mím chặt môi, Harry cẩn thận hỏi: “Cha cháu lúc còn đi học... Có phải quan hệ với Snape... Ách, giáo sư có chút không được tốt đúng không ạ? Bác biết lý do không?”

“Nga, James a, chính xác, bởi vì giáo sư Snape xuất thân từ Slytherin, có đôi khi giữa hai nhà Slytherin và Gryffindor sẽ xuất hiện một ít đối thủ một mất một còn, ví dụ như Ron với Malfoy vậy.” Hagrid tùy tiện phát tay, chẳng mấy để ý nói, “Dĩ nhiên James là vì theo đuổi Lily, nên quan hệ với giáo sư Snape mới tệ như thế, bởi vì giáo sư Snape hình như là bạn của Lily, James có chút đổ kị, nên giở mấy trò đùa nhỏ trên chọc giáo sư Snape một chút thôi...”

“Trò đùa nhỏ?!” Trái tim Harry như chìm xuống đáy hồ Đen, “Đến tột cùng là trò đùa thế nào?”

“Ách... Chỉ là mấy trò đùa nhỏ không ảnh hưởng toàn cục mà thôi, Harry, đều là quá khứ rồi, bác không biết những... điều này có nên nói với cháu hay không...” Hagrid suy nghĩ một chút, dù sao thì có một số việc không thích hợp kể cho trẻ con nghe.

Cuối cùng, Harry cũng chẳng còn tâm trí nào ngồi lại với Hagrid, cậu thất hồn lạc phách bước đi, rồi ngừng lại bên hồ Đen, hoàn toàn không tính quay lại ký túc xá.

Ngơ ngác nhìn xuống mặt hồ yên tĩnh, trong lòng Harry không ngừng cuộn đau: Những điều ghi trong mộng lẽ nào đều là thật, lão dơi già Snape thật sự thâm thích mẹ cậu?! Bố cậu thật sự đã làm những việc quá đáng đó với Snape?! Hagrid nói tất cả chỉ là những trò đùa nhỏ, nếu như cậu không đọc những miêu tả viết trong mơ đó thì chắc chắn sẽ tin tưởng, nhưng hiện tại cậu lại cảm thấy rất hoài nghi trước tiêu chuẩn của Hagrid, dù sao một người đem một con nhện khổng lồ tám mắt trở thành thú nuôi trong nhà thì tiêu chuẩn của người đó rất đáng bị hoài nghi! Thảo nào Snape luôn chán ghét cậu, dù sao mọi người ai cũng nói ngoại trừ đôi mắt giống mẹ ra thì cậu hoàn toàn là một bản sao của cha mình... Vả lại Snape còn thâm yêu mẹ cậu, vậy thì cha cậu là tình địch của ông ta rồi, nhưng ngay từ năm nhất ông ta đã luôn bảo hộ cậu, hiệu trưởng Dumbledore nói đó là vì cha cậu đã từng cứu ông ấy một mạng, ân... Chờ chút, nếu như những gì viết trong mơ là thật, vậy thì, chính cậu sau đó sẽ yêu... Ách —— thích Snape?! Sẽ mặc kệ lão dơi già cự tuyệt, vẫn đau khổ cầu xin tên tóc bóng nhờn đó làm mấy chuyện kỳ quái với cậu?!

Harry cuống quýt, nhất thời tạm gạt chuyện cha cậu thật sự là một tên hỗn đản hết Malfoy qua một bên, mà bắt đầu lo lắng cho vận mệnh tương lai sẽ phải dây dưa cùng lão dơi già Snape của chính mình.

“Potter, thứ gì khiến chân trò dính chặt ở nơi đó, bị cổ lác quần chân sao? Lẽ nào Cậu Bé Vàng của chúng ta sau khi giải quyết xong Xà Quái, liền muốn gây sự với con bạch tuộc trong hồ sao?! Vì tính tự đại của trò, Gryffindor trừ 5 điểm!”

Một giọng nói âm trầm khinh khỉnh đột nhiên vang lên phía sau Harry, cậu giật mình xoay người lại, chỉ thấy nhân vật chính trong câu chuyện quần quýt yêu đương trong đầu cậu đang đứng đó trừng mắt nhìn cậu như quân thù. Harry theo thói quen toan mở miệng phản bác, rồi chợt nhớ lại những điều ghi trong mơ, đành nuốt lại những lời khó nghe đã ra đến đầu môi, cậu tỉ mỉ quan sát gương mặt Snape đang nhìn cậu với ánh mắt chán ghét: Mái tóc vẫn bóng nhờn như mọi khi, làn da vàng bệch như sáp nến, đôi mắt đen âm trầm không chút ánh sáng, tựa như một đường hầm trống rỗng, mặc một thân trường bào đen tuyền, khiến

nhìn từ góc độ nào thì cũng hết một con dơi bụi chẳng. Một người đàn ông chưa tới ba mươi tuổi lại trông như một người đã ngoài ngũ tuần, sao trong thời gian tới cậu lại có thể —— ‘thích’ loại lão nam nhân âm trầm, luôn nói lời ác nghiệt như vậy, không những thế lại còn là chính mình cố gắng theo đuổi nữa chứ?!

Nhìn thái độ khác thường của Harry, Snape có chút kinh ngạc, sau đó lại thấy ánh mắt Harry quan sát mình một cách càn rỡ, khiến Snape cau mày, “Gryffindor trừ 2 điểm, bởi trò không tôn trọng giáo sư! Potter, mong rằng không phải trò đang cố ý muốn được đưa đến bệnh xá để chiếm được nhiều sự quan tâm từ mọi người hơn nên mới cố ý đứng đó cho trúng gió, lập tức quay trở lại ký túc xá!” Nói xong, Snape liền xoay người bước đi, ông cũng không định ở lại đây đối mặt một tên nhai họ Potter thái độ cổ quái khác thường thêm nữa.

Nhìn bóng dáng Snape đi xa dần, Harry càng thêm cuống quýt: Nếu như những điều phân tích trong mộng là đúng, thì những lời Snape vừa nói lẽ nào là ông ta lo lắng cho chính cậu đứng lâu ngoài này sẽ bị trúng gió rồi cảm lạnh?! Không phải chứ?!

~~Hết chương 1~~

2. Chương 2

Thời gian cứ thế trôi đi nhưng giấc mơ cũng không vì thế mà biến mất, ngược lại mỗi lần Harry chìm vào giấc ngủ thì nó lại kéo đến, những giấc mơ luôn giống nhau chỉ có một điểm khác duy nhất là nội dung thiên văn trên màn hình máy tính. Bây giờ ở một mức nào đó, Harry đã hiểu rõ hơn cái gọi là ‘thanh mai trúc mã’ giữa Snape với mẹ của mình. Lúc đầu, cậu cũng cố gắng kháng cự lại những giấc mơ... kỳ quái này bằng cách quyết tâm không ngủ, nhưng một cậu bé mới mười hai tuổi sao có thể chịu đựng được việc thức trắng đêm?! Harry cũng từng cố gắng không đọc nội dung trên màn hình máy tính, nhưng tính hiếu kỳ cố hữu của một Gryffindor không cách gì kháng cự lại nổi, cậu đành tự nhủ với mình, không ngừng tự nhủ với mình, rằng những điều này chỉ là giả dối, cha của cậu không thể nào là một kẻ tồi tệ như vậy được, thầy Dumbledore đã từng nói rồi cả cha lẫn mẹ cậu đều là những học sinh ưu tú, bọn họ đều là thủ lĩnh nam nữ sinh a. Vả lại lần trước khi Hagrid kể tên những người bạn tốt của cha cậu, thì không hề nhắc tới cái tên Sirius Black, tất cả chắc chắn chỉ là giả dối.

Mặc dù Harry luôn tự thôi miên mình là thế, nhưng trong vô thức cậu vẫn bị Snape cuốn hút, ánh mắt cậu dõi theo y, cố gắng, tìm những điểm đối lập giữa Snape trong giấc mơ với Snape trong hiện thực, ngày cứ vậy mà trôi nhanh, thoáng chốc kỳ nghỉ hè đã đến, cậu phải trở lại với gia đình Dursley.

Khi đã trở lại gia đình Dursley, thì nội dung thiên văn trong mộng bỗng thay đổi, không còn nói đến những khúc mắc giữa cha mẹ cậu với Snape, thỉnh thoảng còn xen vào những cảnh cậu cầu xin Snape làm mấy cái chuyện kỳ quái với mình như hồi ở trường nữa, vả lại mấy đoạn này đều rất ngắn. Mà nội dung của nó lại chuyển sang miêu tả những mạo hiểm mà cậu đã trải qua tại Hogwarts, chỉ có điều tính cách của những người cậu quen khi vào trong mộng có chút khác biệt với hiện thực, vả lại bây giờ cậu không thể đọc hết nội dung thiên văn trong một đêm.

Mất hơn một tháng, Harry mới có thể đọc xong vài chương, nội dung của thiên văn, ngoại trừ một ít chi tiết không mấy quan trọng khác với hiện thực ra, còn đại bộ phận đều hoàn toàn tương tự: Năm thứ nhất cùng Voldemort giằng co Hòn đá Phù thủy; năm thứ hai đối phó Xà quái. Còn về năm thứ ba, những điều ghi trong thiên văn khiến Harry vô cùng kinh hãi, cậu dường như có một người cha đỡ đầu ở trong ngục Azkaban, chính là người đàn ông tên Sirius Black, người mà Hagrid không hề nhắc tới, tựa hồ ông bị mọi người đổ oan. Lúc dựng Vernon xem tin tức, Harry cũng đã nghe lỏm được tin người đó đã trốn ngục, những điều diễn ra trong hiện thực lúc này đều chứng minh rằng nội dung trong thiên văn mà cậu mơ thấy là có thật.

Mà nội dung một vài chương trong thiên văn cũng khiến Harry không yên lòng, đến mức những lời mắng mỏ của dì Petunia có độc địa đến đâu cũng không thể lọt vào tai cậu được.

Bà Figg, người hàng xóm cũng chẳng mấy thân thiện gì với cậu lại là một pháo lép, không những thế bà ấy còn là người mà thầy hiệu trưởng Dumbledore sắp xếp tại đây?! Để giám sát cậu?! Mà việc dì dượng luôn đối xử lạnh nhạt với cậu từ nhỏ đến lớn hiệu trưởng cũng đã biết từ lâu, không những thế chính ông đã dàn dựng lên cục diện như hiện nay?! Không thể nào, tuyệt đối không! Hiệu trưởng Dumbledore, một người hòa ái như vậy, lúc ở trường học ông luôn quan tâm cậu, sao có thể...

Nhưng, những điều thiên văn nói tới cũng rất có lý... Nếu như cậu là Chúa Cứu Thế của giới Pháp thuật, thì cho dù cậu có phải sinh hoạt tại gia đình dì dượng, Dumbledore cũng có thể trực tiếp tới can thiệp giúp cuộc sống cậu tốt hơn, chứ không phải cứ để cậu tùy tiện sống dưới gầm cầu thang, đây là nói nếu như bà Figg thực sự là một pháo lép do Dumbledore an bài giám thị cậu.

Không, không được trốn tránh, Harry! Phải chứng minh thầy Dumbledore vô tội! Harry không ngừng tự nhủ với mình, mà cách chứng minh tốt nhất, không thể nghi ngờ chính là lợi dụng điều mà một chương trong thiên văn đã nói tới, trước ngày cô Marge rời đi một ngày cậu đã thổi phồng cô lên, cậu dám chắc những điều chẳng mấy hay ho mà bà cô ấy nói lúc đó sẽ khiến cậu không khống chế được pháp lực của mình, cho dù hiện giờ cậu đã biết trước nó sẽ xảy ra, sau đó, nếu thiên văn là thật, đêm hôm đó cậu sẽ nhìn thấy người cha đỡ đầu bị hàm oan của mình — dưới hình dạng một con chó thật lớn với bộ lông đen tuyền, cũng nhân việc này cậu có thể xác nhận một việc.

Mọi việc diễn ra tương đương thuận lợi, tối hôm đó cô Marge không chút cố kị khi buông lời vũ nhục cha mẹ Harry, mà cậu cũng chẳng việc gì phải áp chế tính tình của mình, không chỉ cô Marge bị cậu thổi phồng, mà tất cả đèn cùng đồ điện trong phòng đều bị pháp lực của cậu làm cho nổ tung. Harry mặc kệ dượng Vernon ngăn cản, rút ra đũa phép đã sớm chuẩn bị bên mình chỉ vào người dượng, mang theo hành lý đã để sẵn ở phòng xếp dưới gầm cầu thang, bước nhanh rời khỏi nơi cậu đã muốn bỏ đi từ lâu.

Sau khi ra khỏi nhà dì dượng, Harry cũng không rời khỏi đường Privet Drive ngay, cậu tìm một nơi lẩn trốn bí mật, mở rương hành lý, lấy ra tấm áo khoác tàng hình mặc vào người, sau đó giấu hành lý vào một góc tối ít người để ý, lặng lẽ nhìn về phía nhà bà Figg.

Dường như không khí ồn ào của gia đình Dursley đã khiến hàng xóm xung quanh chú ý, chỉ một lát sau, hai người mặc áo trùng pháp sư đã xuất hiện trên đường Privet Drive, lập tức khống chế được cục diện rồi rầm mà Harry gây ra. Khi bọn họ rời đi, từ trong nhà bà Figg liền bay ra một con cú mèo.

Harry nhìn chằm chằm con cú mèo dần bay về phía chân trời, trái tim không khỏi lạnh giá: Bà Figg thật sự là một pháo lép! Dĩ nhiên với danh tiếng của cậu trong giới Pháp thuật, thì bà ấy không lý nào không biết, nhưng suốt nhiều năm như vậy, bà ấy chưa từng để lộ ra ngoài mặt bất cứ điều gì, bà luôn đối xử thờ ơ với cậu, thậm chí có thể nói là thiếu thiện ý. Thế nhưng giáo sư Dumbledore vẫn luôn dùng vị pháp sư pháo lép này giám thị cậu, vì sao?! Không... sẽ không đâu, hiệu trưởng Dumbledore là một người hiền từ như vậy, sẽ không...

Harry thất thần kéo rương hành lý vào trong áo khoác tàng hình, cậu lê từng bước chân nặng nề rời khỏi đường Privet Drive.

Bước đi thơ thẩn được một đoạn, đột nhiên, Harry chú ý đến một đoàn bóng đen đang ẩn núp trong một ngõ nhỏ khuất sáng, khóe mắt không khỏi co rút, cậu buông rương hành lý xuống, để mặc chiếc rương đột nhiên xuất hiện giữa thình không. Cậu nắm đũa phép, bước nhanh về hướng ngõ nhỏ.

Chỉ thấy trong con ngõ nhỏ, một con chó đen gầy trơ cả xương đang không ngừng xục mõm vào thùng rác kiếm đồ để ăn, Harry biết đây chỉ có thể là người cha đỡ đầu vừa mới vượt ngục Azkaban của mình, quan sát thân thể gầy gò của nó, Harry không biết tại sao sống mũi có chút cay cay.

Con chó lớn dường như cảm giác được điều gì, nó ngẩng đầu lên từ đồng lộn xộn, hểnh mũi lên trời hít ngửi không khí, dường như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó.

Harry khẽ mím môi, dùng một tay xốc lên áo khoác tàng hình, bất ngờ hiện thân trước mặt con chó, cậu vẫn còn cần chứng cứ để chứng minh con chó trước mắt chính là người cậu cần tìm.

Con chó dường như bị dọa giật mình khi đột nhiên có người xuất hiện giữa không trung, nó cảnh giác lùi vài bước, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ đe dọa. Nhưng ngay khi nhìn rõ khuôn mặt người xuất hiện, thì toàn thân nó liền thả lỏng, ánh mắt lóe ra tia nhìn kích động trộn lẫn cùng cảm xúc hoài niệm, hồ thẹn,

tiếng gầm gừ đe dọa cũng đổi thành tiếng ‘ô ô’ thân thiết, biểu lộ như muốn tới gần nhưng rồi lại e sợ người trước mặt.

Thấy biểu hiện thay đổi của nó, Harry cơ bản đã xác định chính nó là người cậu muốn tìm, nội dung trong thiên văn dần được chứng minh là sự thật, nhưng Harry vẫn chưa từ bỏ ý định, cậu tự nhủ nếu như... Nếu như tìm được một chút khác biệt nhỏ... thì Dumbledore... thì những điều miêu tả thầy ấy trong thiên văn sẽ không chính xác...

Lần thứ hai tự thuyết phục chính mình, Harry mới miễn cưỡng nở nụ cười, cậu nhẹ nhàng nói với con chó trước mặt: “Cùng ta rời khỏi nơi này, được không? Một đứa trẻ như ta lang thang trên đường phố có một mình thì cũng có chút đáng sợ a, mi to như vậy, nhất định có thể bảo vệ ta, đúng không nào? Ta nhất định sẽ cho người ăn thật nhiều món ngon!”

Nghe Harry nói xong, đại hắc cầu nhanh chóng dựng thẳng người chạy đến bên Harry, tuy cơ thể gầy gò của nó trông cũng chẳng có chút khí thế nào.

Nhìn con chó cố gắng vẫy đuôi lấy lòng mình, Harry dở khóc dở cười, nó thật sự là cha đỡ đầu của cậu sao?! Trông nó chẳng có gì khác với một con chó bình thường cả!

~~Hết chương 2~~

3. Chương 3

Cứ thể Harry kéo rương hành lý cùng đại hắc cầu bắt đầu bước chậm trên con đường vắng, lúc này cả cơ thể lẫn tinh thần cậu đều mệt mỏi đã dờn cho nên trước khi quyết định bước tiếp theo cậu cần tìm một chỗ nghỉ chân cái đã, may là cậu đã biết trước sẽ phải rời khỏi nơi này nên đã sớm mượn có đưa một túi Galleon cho Hermione nhờ cô đổi sang tiền Muggle giấu mình. Nói thật, nếu không phải đã đọc trước mọi thứ từ trong thiên văn, thì Harry thậm chí còn không biết tiền Galleon còn có thể đổi sang tiền Muggle, mặc dù ngoài miệng vẫn luôn phủ nhận nội dung thiên văn, nhưng trong thâm tâm, cậu đã dần dần tin tưởng vào nó.

Đi dọc theo con đường thật lâu, Harry – người hầu như chưa từng hành tẩu một mình – cuối cùng cũng tìm được một nơi có tên gọi là Bed&Breakfast (khách sạn B&B), cậu biết chỗ này đại khái là nơi dừng để ngủ lại qua đêm. Đáng tiếc, khi vào đến quầy tiếp tân, cô gái phụ trách đăng ký dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá quần áo Harry, cùng con chó vừa gầy vừa dơ đi bên cạnh cậu, ánh mắt không hề che giấu chán ghét cùng coi thường. Đối mặt những câu hỏi nghi vấn không khác gì hỏi cung của cô gái lễ tân, Harry không biết phải làm gì, cậu chưa từng nghĩ tới, thì ra muốn ở trọ còn cần nhiều thứ như thế, họ tên người giám hộ, điện thoại, địa chỉ, sau cùng dưới ánh mắt hoài nghi của cô gái, Harry đành dẫn theo đại hắc cầu đang không ngừng ồn ào bỏ chạy thục mạng.

Từng có một kinh nghiệm không mấy hay ho đó Harry bắt đầu có chút lung lay đối với lòng tin bản thân, nhưng cậu cũng không tính ngủ ngoài đường, chưa kể đến tính an toàn, chỉ cần nghĩ tới cảnh sát tuần đêm nhìn thấy cậu kéo theo một rương hành lý thì đủ nghĩ ngay cậu là một đứa trẻ vừa trốn nhà ra đi rồi.

Sau cùng, Harry lấy hết dũng khí tiến vào một nơi khác nhỏ hơn cái trước. Hiển nhiên lần này vận khí cậu không tệ, đây là một Guesthouse (khách ***), khách *** này là do tư nhân mở (Private Hotel), đa phần khách hàng không cần đăng ký tên tuổi hay những điều tư nhân khác khi vào trọ. Chủ khách *** là một phụ nữ trung niên có vẻ ngoài rất hòa ái, khi bà nhìn đến Harry vận bộ quần áo rộng thùng thình kéo theo rương hành lý cũ nát bước vào, thì ánh mắt liền toát ra tia nhìn thương cảm.

“Cháu muốn ở trọ sau, cậu bé?” Bà mỉm cười ôn hòa, hỏi cậu.

“Ách... Đúng vậy, thưa bà.” Harry có chút lắp bắp, không nghĩ tới lại được đối xử thiện ý, khiến cậu có chút ngượng ngùng, “Con chó cháu mang theo có thể ở lại cùng không ạ?”

“Dĩ nhiên, có điều nó thoát nhìn thật không xong, nếu như cháu đồng ý tắm rửa qua cho nó một chút, thì nó có thể ở lại trong vườn. Nơi đó có một nhà chó, trước đây con gái bác cũng có nuôi một con, tiếc là nó không phải loại chó lớn thế này.” Bà nói chuyện rất ôn hòa, cũng nhìn ra được Harry e sợ, “Cháu cứ gọi ta là bà Crump là được, cậu bé, cháu tính ở lại bao lâu? Ở chỗ này một đêm là 20 bảng Anh, có thể miễn phí bữa sáng, dĩ nhiên nếu như cháu muốn dùng cả hai bữa còn lại ở đây, thì một bữa tính 5 bảng Anh.”

“Cháu có thể trước ở hai ngày được không, thưa bà?” Đôi mắt Harry tràn ngập cảm kích nhìn người trước mắt, thái độ hòa ái của bà như đang đổ một dòng nước ấm lên trái tim uể oải của cậu.

“Dĩ nhiên là được, cậu bé, có thể nói cho ta biết tên của cháu không?” Bà mở một cuốn sổ ra, hỏi.

“Harry... Harry Potter...” Vừa nghe đến câu hỏi tương tự nơi trước đó, Harry lập tức căng thẳng, giọng nói cũng trở nên ấp úng.

“Harry Potter... Được rồi, phòng của cháu ở trên tầng hai, phòng đầu tiên bên tay phải, bên trong có đầy đủ phòng tắm, cứ thoải mái tắm rửa nghỉ ngơi, cháu nhìn qua rất mệt mỏi... À, cháu có đói không? Dưới bếp còn chút cơm cùng đồ ăn, tiếc là không còn bánh kem, cháu không chê chứ, Harry?” Bà Crump vừa ghi tên Harry vào trong sổ vừa băng quơ hỏi.

“... Ách, thật sự không sao, bà có thể cho con chó của cháu chút đồ ăn được không? Cháu nghĩ tắm rửa cho nó một chút.” Harry có chút kinh ngạc, đôi mắt mở thật to, nhẹ nhàng dò hỏi.

“Dĩ nhiên, nó nhìn qua dường như đã chịu không ít khổ, chăm sóc nó cho tốt, chó là loài vật trung thành lắm đấy.” Bà hiền lành xoa đầu Harry, “Vậy thì, cháu cứ tắm cho nó trước đi, ta đi hâm lại đồ ăn.”

“Cháu... cảm ơn!” Harry rất muốn hỏi bà tại sao không hỏi cậu nhiều vấn đề như nơi trước từng làm, nhưng sau cùng cậu không hỏi ra miệng, chỉ nhẹ nhàng nói lời cảm ơn, rồi lúi cúi kéo con chó vẫn ngồi yên một bên lắng nghe ra vườn, bắt đầu tắm rửa cho nó.

“Thưa bà, lúc nào cháu cần đưa tiền?” Thường thức xong bữa tối muộn, Harry mới cẩn thận hỏi.

“Vào buổi tối mỗi ngày... Con chó này xem ra đã đói bụng lâu lắm.” Bà nhìn con chó gầy gò vùi đầu trong bát cơm ăn ngấu nghiến không khỏi nở nụ cười nói, “Dĩ nhiên bữa cơm này không tính tiền, chỉ còn chút đồ ăn thừa, không cần lo lắng. Cháu cứ đi ngủ trước đi, đợi lát nữa bác sẽ dẫn con chó ra ngoài vườn.”

Harry gật đầu, trên đường đi về phòng vẫn âm thầm cảm kích, bà Crump ngoại trừ hỏi tên ra thì không thắc mắc gì cậu nữa, điều này giúp Harry thả lỏng không ít, cậu còn chưa đủ tuổi vị thành niên vậy mà đã vào trong khách *** qua đêm, kỳ thực chính cậu cũng hiểu việc cậu làm rất đáng khả nghi, nhưng bà Crump lại không hỏi gì hết, đối đãi với cậu cũng rất bình đẳng ôn hòa, khiến Harry bất giác thả lỏng rất nhiều.

Ngay khi Harry vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị lên giường ngủ thì từ cửa sổ truyền đến tiếng gõ khiến cậu chú ý. Cậu đi tới trước cửa sổ, phát hiện phía bên ngoài chính là con cú mèo Hegwid của mình, cậu vội vàng mở cửa sổ để con cú bay vào, âm thầm cảm thấy nghi hoặc: Bởi vì dì Magre đến chơi, nên cậu đã đưa nó đến chỗ Ron ở tạm rồi mà?

Harry nhanh chóng phát hiện ra bên chân Hegwid đang cột một cuộn da dê nhỏ, cậu gỡ cuộn giấy xuống, mở ra xem, gương mặt cậu cũng dần thay đổi theo từng dòng bức thư:

Trong tấm da dê, Ron vô cùng hưng phấn cũng tỏ ra rất kính phục việc Harry thổi phồng bà dì của mình lên, sau đó nói với Harry, cậu chàng nghe trộm được bố mẹ nói chuyện với cụ Dumbledore nên biết được Harry đã trốn khỏi nhà đi du ngoạn hiện tại không biết đang ở đâu, sau đó, cậu chàng lại tiếp tục tán dương Harry tuyệt vời cỡ nào, cũng biểu đạt chút lo lắng cho cậu, giới Pháp Thuật vừa có một tù nhân vượt ngục Azkaban vô cùng hung ác, mong Harry sau khi nhận được thư của cậu chàng thì phải lập tức hồi âm lại, cậu chàng sẽ bảo bố mẹ đến đón Harry.

Harry đọc xong lá thư, bình tĩnh suy nghĩ một lúc, sau vài giây liền xé nát tấm giấy da dê, ném vào thùng rác. Từ nội dung của bức thư cũng có thể nhận ra Ron đã lén lút viết thư cho cậu sau khi nghe lời cha mẹ mình nói chuyện, như vậy có nghĩa là đám người đó vẫn chưa biết cậu đang ở đâu, bây giờ cậu vẫn chưa muốn bị những người đó tìm thấy, dù sao cha đỡ đầu đang ở ngay bên cạnh, cậu không dám chắc đám người đó có biết được thân phận đào phạm của đại hắc hầu hay không, cậu cũng không muốn mạo hiểm chuyện

này, bởi vì... đại hắc cầu có thể là người thân duy nhất còn trên đời này của cậu. Còn với việc Ron nhanh chóng biết được tin tức của cậu còn gửi thư đến, điều này chỉ càng chứng minh con cú mèo bay ra từ nhà bà Figg chính là để báo tin cho Dumbledore mà thôi, vừa nghĩ đến cuộc sống bi thảm của mình tất cả đều do một tay vị trưởng giả này sắp đặt, trái tim Harry như nứt ra từng mảnh, tuy cậu luôn tự nhủ với mình rằng tất cả chỉ vì lão nhân quan tâm cậu mà thôi, nhưng sau đó những dòng chữ trong thiên văn lại hiện lên trong đầu cậu — Trường Sinh Linh Giá. Tuy rằng bây giờ Harry còn chưa hiểu rõ đó là thứ gì, nhưng cậu có dự cảm mơ hồ rằng thứ đó không phải thứ gì tốt.

Từ từ nhắm mắt lại, Harry suy nghĩ thật lâu, sau cùng, cậu mở mắt, trong ánh nhìn tràn ngập quyết đoán. Cậu mở rương hành lý, lấy ra một tấm giấy da dê cùng bút lông chim, suy nghĩ một chút, rồi đặt bút viết thư cho một người...

~~Hết chương 3~~

4. Chương 4

Hai ngày ở lại quán trọ của bà Crump, Harry cảm thấy vô cùng thoải mái, bà Crump chưa từng hỏi qua lai lịch của cậu, không những giành cho cậu một không gian riêng tư mà bà còn đối đãi với cậu rất chân thành, khi thấy cậu mặc những bộ quần áo rộng thùng thình không vừa với người bà cũng không tỏ thái độ quá quan tâm, chỉ dùng lời uyển chuyển giới thiệu cho Harry một tiệm bán quần áo bình dân nổi tiếng ở gần đây. Cậu rất cảm kích trước cách đối đãi công bằng này, chỉ tiếc là cậu không thể ở lại quá lâu, bằng không người của giới Pháp thuật sớm hay muộn cũng sẽ kiểm được nơi này, cậu vừa muốn ở lại, vừa không muốn người khác phát hiện ra.

Hai ngày trôi qua nhưng vẫn chưa nhận được hồi âm như mong đợi, Harry có chút thất vọng nhưng không hề ngạc nhiên. Nếu như người kia thật sự hồi âm, thì lúc ấy mới khiến cậu hoài nghi.

Trong lòng nghĩ chắc sẽ không nhận được thư hồi âm, Harry bắt đầu thu dọn hành lý, định ngày hôm nay sẽ đến Hẻm Xéo. Khi đã thu dọn xong mọi thứ, Harry đi ra sau vườn, cậu không thể mang theo Sirius quay về giới Pháp thuật được đặc biệt là khi chú ấy vẫn còn bị truy nã gắt gao, nhưng cậu cũng rất lo mình vừa rời khỏi, thì cha đỡ đầu sẽ lại quay về kiếp sống bối rối tìm đồ ăn như trước, vì vậy cậu mới quyết định ra ngoài vườn kiếm đại hắc cầu đang thư thái phơi nắng kia nói chuyện một chút.

“Black (Mắt lạnh: Nói cho cùng Sirius cũng là một con chó đen, rất hợp với tên dòng họ của y)”, vừa nghe gọi con chó đen liền xông đến, tính dùng nước miếng rửa mặt dùm Harry khiến cậu vội vàng dùng cả hai tay chống đỡ đầu nó, “Không được quậy... Ta có việc muốn nói với người... Đừng quậy...”

Mãi cho tới khi con chó thành công với nhiệm vụ dùng nước miếng ‘rửa mặt’ dùm Harry, nó mới chịu ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh cậu.

“Black, ta phải quay về.” Harry không đành lòng nói, “Đó là thế giới đầy pháp thuật chỉ dành cho phù thủy, ta không thể đem người theo, rất xin lỗi! Người có đồng ý ở lại nhà của bà Crump không? Chờ đến khi ta có thời gian sẽ đến thăm người.”

Đại hắc cầu liền buồn bã cúi đầu, khiến Harry có chút mềm lòng, nhưng với tình cảnh bị truy nã hiện giờ của Sirius, cậu cảm thấy không để chú ấy trở lại giới Pháp thuật mới là biện pháp an toàn nhất, chí ít thì không Muggle nào sẽ nghĩ rằng con chó đen to tướng này là do con người biến thành.

“Yên tâm, ta sẽ để lại đủ tiền nhờ bà Crump chăm sóc người, đến ngày nghỉ, ta sẽ tới tìm người, có được hay không?” Harry cúi người nhìn nó, thành khẩn nói.

Hai mắt đại hắc cầu không ngừng chuyển động, nhưng đầu lại không ngừng gật gù, Harry nghĩ thầm chắc chắn nó có âm mưu gì đó, thở dài một hơi, quay đi tìm bà Crump, trả tiền trọ hai ngày, lại đưa thêm một khoản tiền nhờ bà chiếu cố cho đại hắc cầu, sau đó kéo rương hành lý chui vào xe taxi bà Crump đã gọi

dùng cậu, đi đến Hẻm Xéo, London. Harry đi chưa được bao lâu, thì một con chó đen thừa lúc bà Crump ra ngoài đi chợ, liền mang theo một túi đồ ăn treo quanh cổ, lén lút chuồn ra khỏi quán trọ...

Vì đi xe taxi nên chỉ một loáng Harry đã tới được Hẻm Xéo, tuy rằng tốn kém hơn một chút, vì đây vốn là loại phương tiện giao thông được ưa chuộng, nhưng vừa nhanh lại tiện, Harry phát hiện ra bản thân sau khi rời khỏi nhà đã trải qua không ít những điều chỉ mới nhìn thấy qua tivi, như ở nhà trọ, mua quần áo, ngồi xe taxi, nghĩ thầm kinh nghiệm bản thân đã phong phú hơn không ít, hay là cứ mỗi khi nghỉ hè cậu lại đều ở lại chỗ bà Crump, sau đó tiếp tục trải nghiệm những điều xung quanh. Lúc này Harry, người đã từ nếm trải qua hương vị của tự do, càng ngày càng không muốn ở lại gia đình di dượng vốn đối xử với cậu chẳng mấy tốt đẹp gì.

Vừa bước vào trong quán Cái Vạc Lủng, chủ quán Tom liền giật mình khi thấy cậu nhưng vẫn bình thản làm thủ tục nhận phòng cho cậu, còn vài ngày nữa mới đến khai giảng, cậu còn muốn đi mua một vài đồ dùng cần thiết cho học kỳ tiếp theo.

Ngay sau khi cậu dàn xếp xong hình-tượng cho bản thân, ngài Bộ trưởng Bộ Pháp thuật liền tới cửa, Harry ngoan ngoãn ngồi nghe ông ta phát biểu một bài thuyết trình dài tràn ngập quan tâm của bậc trưởng bối dành cho lớp hậu bối, sau đó khách khí tiến bước ngài Bộ trưởng đã vô cùng thỏa mãn rời đi. Liên ngay sau đó gia đình Weasley cũng đến, Harry biết rõ việc này do ai đứng đằng sau giật dây, gia đình Weasley nói mấy lời quan tâm với Harry rồi liền rời đi để lại Ron làm bạn với cậu. Nhìn hành động này của họ, Harry cảm thấy rất khó chịu, nhưng cũng không nói gì. Còn Ron thì không ngừng tán dương thậm chí tỏ vẻ rất kính nể việc Harry dùng pháp thuật thổi phồng bà dì lên, mặc dù cậu đã nhắc đi nhắc lại rằng mình không cố ý làm như vậy, nhưng Ron căn bản không để lời giải thích của Harry lọt vào tai, vẫn kiên quyết bàn luận chuyện này suốt bữa ăn, có thể nói đã dần quen sống với một người trầm tính như bà Crump khiến Harry lúc này càng thêm khó chịu, vì thế những câu đối đáp với Ron dần trở lên nhạt nhẽo, thờ ơ, nhưng Ron vốn thần kinh đơn bào không hề chú ý tới thái độ khác thường của cậu.

Rốt cục đêm trước khai giảng một ngày, cả gia đình Weasley đều ở lại quán Cái Vạc Lủng, cũng mang theo tất cả đồ đạc nhập học của Ron, bao gồm cả sủng vật của cậu chàng — một con chuột. Ron dùng ánh mắt yêu thương nhìn sủng vật của mình nghịch ngợm, trong khi ngồi một bên, Harry đang cố gắng kiềm chế ánh mắt căm hận của mình không bộc phát quá lộ liễu ra ngoài, hai tay cậu nắm thành nắm, móng tay cắm sâu vào trong da thịt để cơn đau nhắc nhở bản thân không được xúc động, bây giờ vẫn chưa tới lúc.

Harry nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, miễn cưỡng đè nén cảm xúc trong lòng. Hermione vì lo lắng cho Harry nên cũng quyết định ở lại quán Cái Vạc Lủng một đêm, liền nhạy cảm phát hiện ra Harry có chút khác thường, cô nhíu mày, nhìn Ron ở một bên vẫn không ngừng căn nhắc lo lắng cho sủng vật của mình, cô hé miệng toan nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng bảo trì trầm mặc.

Sáng hôm sau, đoàn người được xe của Bộ Pháp thuật tới đón, thuận lợi đến nhà ga đúng giờ tàu khởi hành, ông Weasley gọi Harry lại một bên nói cho cậu biết việc Sirius Black vượt ngục chắc chắn sẽ gây bất lợi cho cậu, ông cũng muốn Harry phải thề là sẽ không đi tìm hắn. Đối với những điều ông Weasley nói, trong thâm tâm Harry vẫn không cho đó là đúng, nhưng ở ngoài miệng cậu vẫn đáp ứng để ông yên lòng.

Sau đó cậu cùng Ron và Hermione leo lên xe lửa chọn gian cuối cùng bước vào, bên trong chỉ có một người, nhìn vị pháp sư trưởng thành đang ghé đầu vào bên cửa sổ ngủ, Harry dùng ánh mắt cổ quái thoáng quan sát ông ta: Đây chính là Remus Lupin một trong những người bạn tốt của cha cậu, một người sói, xem ra ông ta không hề có ý cho cậu biết mình là trưởng bối của cậu. Sau cùng, Harry coi như không hề có sự tồn tại của ông ta quay sang hai người bạn kể lại những điều ông Weasley vừa nói cho mình nghe, nhưng về chuyện bỏ nhà di dượng đi thì cậu chỉ kể qua loa đại khái, khiến cho Hermione không khỏi cau mày.

Cô bé dùng ánh mắt suy tư quan sát Harry một lúc rồi liền mượn cớ lôi kéo cậu ra ngoài, đứng trên hành lang nhỏ hẹp của xe lửa, cô nhìn Harry thành khẩn nói: “Harry, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao thái độ của bồ với Ron có chút kỳ quái? Chúng ta là bạn tốt a, chẳng lẽ bồ cũng không thể nói với mình sao?”

Harry mím môi, suy nghĩ một chút, rồi cẩn thận nói: “Hermione, hiện tại mình không thể nói cho bồ bất kể điều gì, nhưng... nhưng mình thật sự rất cần sự giúp đỡ của bồ, sau này mình sẽ nói hết mọi việc cho bồ biết, nhưng không phải lúc này... Mình tin là... bồ có thể giữ bí mật chuyện giúp đỡ mình chứ?”

Cô nở nụ cười, nắm lấy tay Harry trấn an cậu: “Dĩ nhiên, bồ phải nhớ kỹ, mình và Ron sẽ mãi mãi là bạn...”

Bóng tối bất chợt ập xuống nuốt chửng những lời Hermione định nói, cả hai kinh ngạc nhìn quanh bốn phía, tất cả chỉ một màu đen kịt xen lẫn những tiếng huyền não rối loạn từ mọi nơi truyền tới, cảm giác bất an dần trào lên trong lòng hai người...

~~Hết chương 4~~

5. Chương 5

Toàn bộ hành lang đều chìm vào bóng tối, không khí chung quanh yên lặng đến mức tiếng mưa rơi tạt vào cửa sổ toa xe cũng trở lên vô cùng chói tai, Hermione phản ứng nhanh nhất, cô rút ra đũa phép nhẹ giọng nói: “Lumos.” Đỉnh đầu đũa phép liền xuất hiện ánh sáng.

“Hermione, chúng ta không thể sử dụng pháp thuật.” Harry kinh ngạc nhìn cô, Hermione vốn rất tuân thủ nội quy a.

“Haizz, Harry, chỉ cần chúng ta lên xe lửa, là có thể sử dụng pháp thuật rồi, mình nghĩ là bỏ phải biết... Đó là gì?!” Hermione nói một cách giáo hoạt, đột nhiên cô kinh ngạc nhìn về phía trước.

Harry nghi hoặc quay đầu, rồi phát hiện ra chẳng biết từ bao giờ, không khí trên hành lang bỗng trở lên lạnh giá, dùng mắt thường cũng có thể thấy được những khí lạnh bốc lên trong không khí, một thân ảnh vận áo trùng đen lơ lửng giữa không trung đang chậm rãi di chuyển về hướng cậu và Hermione, giống như một linh hồn đen đúa, bóng đen đó càng tới gần, cảm giác lạnh giá từ tận sâu trong đáy lòng Harry cũng tràn lên.

Đôi mắt xanh biếc của Harry trừng lớn, gắt gao nhìn chăm chăm hình bóng cao lớn, giấu gương mặt dưới tấm áo trùng đen thần bí đó, bên tai cậu không ngừng vang lên những tiếng la hét vụn vặt, tiếng nổ mạnh, trong đầu không ngừng hiện lên những đoạn văn miêu tả Dumbledore trong thiên mộng, cậu hấp hế miệng, sợ hãi phát hiện ra bản thân không thể cử động, miệng cũng không thể phát ra tiếng, cậu chỉ có thể trừng mắt nhìn đôi bàn tay thối rửa vươn ra từ trong tấm áo trùng chậm rãi hướng về phía mình. Một trận lạnh giá mạnh mẽ vây quanh Harry, cậu bắt đầu cảm thấy khó thở, cơn lạnh giá thẩm thấu vào da thịt cậu, qua ***g ngực tiến vào trái tim... Tâm mắt Harry dần mơ hồ, cậu bất lực giãy dụa với cơn lạnh giá, bên tai không ngừng ồm ồm, cậu giống như bị người kéo xuống vực sâu, càng xuống tiếng thét càng rõ ràng. Tiếng thét vang vọng, dai dẳng, rất đáng sợ, rất kinh khủng. Tiếng thét cầu cứu vô cùng chói tai, cậu nghĩ giúp đỡ, không, đó là giả, cậu thử động cánh tay, vẫn không thể động... Một đoàn sương trắng xuất hiện bên cạnh cậu, từ từ bao trùm cậu...

Khi Harry mở mắt liền nhìn thấy đèn trong khoang đã bật sáng trở lại, Ron, Hermione và một người đàn ông xa lạ, nhưng nhìn y phục trên người ông ta cậu có thể đoán ra đó là vị giáo sư vẫn luôn ngủ vùi trong khoang của mình, Remus Lupin, cả ba đều đang nhìn cậu với ánh mắt lo lắng.

“Harry, bỏ có khỏe không? Thật sự xin lỗi, mình không nên gọi bỏ ra ngoài hành lang...” Hermione không ngừng tự trách, thanh âm có chút nghẹn ngào, hiển nhiên cô gái nhỏ đã bị dọa sợ, “May mà giáo sư Lupin...”

“Mình bị sao vậy, Hermione?” Harry nhu trán, vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Bỏ ngất xỉu, Harry.” Ron nhanh mồm trả lời, liền bị Hermione trừng mắt đe dọa, cậu chàng ngượng ngùng nói thêm, “Vừa rồi thật kỳ quái, mình có cảm giác như bản thân sẽ không bao giờ... khoái hoạt được nữa...”

“Chỉ có mình ngất xỉu?!” Harry hỏi, vẻ nan kham.

“Được rồi, mấy đứa, ăn chút chocolate đi, nó sẽ giúp các trò cảm thấy tốt hơn.” Remus Lupin ngồi một bên cất ngang cậu chuyện ba người, lấy ra một khối chocolate bẻ ra ba phần đưa cho mỗi người, “Đó là giám ngục Azkaban đang kiểm tra đào phạm Black, mấy trò bị như vậy là rất bình thường. Được rồi, để ta tự giới thiệu một chút, ta là Remus Lupin, giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám mới của các trò.”

“Được rồi, ta còn phải ra ngoài xem.” Remus Lupin nhìn ba đứa trẻ bắt đầu ăn chocolate, cất số chocolate thừa vào trong túi áo, mỉm cười đứng lên.

Sau khi Remus Lupin đi ra ngoài, Harry ngồi sát bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài, hồi tưởng lại những hình ảnh chợt lóe qua trong đầu trước khi ngất xỉu. Hermione và Ron nhìn cậu trầm mặc, Ron định nói gì đó, nhưng nhìn Hermione lặng lẽ lắc đầu lại thôi, hai người cùng trầm mặc với Harry suốt đoạn đường còn lại đến Hogwarts.

Đến khi trở lại Hogwarts, Harry vẫn cảm thấy không yên lòng, cho dù bị Malfoy khiêu khích, hay bữa tiệc khai giảng náo nhiệt cũng không gây được sự chú ý từ cậu. Mãi cho đến khi trở lại tháp Gryffindor, con cú mèo của Harry trở về, tâm trạng cậu mới có chút cải biến.

“Ron, có thể cho mình mượn con Scabbers một chút không?” Harry vẻ mặt phức tạp quay sang hỏi Ron.

“Ách... Harry, bồ muốn làm gì? Scabbers gần đây tinh thần không được tốt cho lắm, bồ phải nhẹ nhàng một chút!” Mặc dù không mấy nguyện ý, nhưng Ron vẫn đưa con chuột của mình cho Harry, nếu như là hai người anh sinh đôi của cậu chàng hỏi, thì Ron nhất định sẽ giấu con Scabbers đi.

“Có chút việc, trở lại nói sau.” Harry nói qua loa, thuận lợi mang con chuột nhét vào chuồng cú của mình, khiến cho Hedwig đậu một bên bắt mồi kêu to, Harry cũng mặc kệ nó kháng nghị, cầm lấy áo khoác tàng hình đi ra khỏi phòng.

Đi xuống phòng sinh hoạt chung, Harry không chút ngạc nhiên khi thấy Hermione vẫn còn đang ngồi trên ghế bành cạnh lò sưởi đọc sách.

“Hermione, bồ đang đọc cái gì vậy?” Harry đã không còn chút ngạc nhiên nào khi nhìn thấy hình ảnh một sách của Hermione.

“À, mình đang đọc sách về giám ngục... Harry?! Bồ hẳn nên nghỉ ngơi nhiều một chút,” Hermione nháu mày, nhìn những thứ trên tay Harry, “Lập tức sẽ đến giờ cấm, Harry bồ tính làm cái gì?”

“Có một số việc, mình nghĩ phải tìm ra đáp án trong đêm nay, Hermione, bồ sẽ giúp mình, phải không?” Harry nhìn chăm chú vào Hermione.

“...” Thấy ánh mắt đầy cầu xin của Harry, Hermione vốn đang muốn nói vài lời khiển trách vội nuốt trở vào, thở dài một hơi, “Nói đi, bồ muốn mình làm gì?”

“Hermione, bồ biết câu thần chú hôn mê không?” Cậu cẩn thận hỏi Hermione, câu thần chú hôn mê là cậu thấy được ở trong mộng, cũng không chắc nó có tồn tại hay không.

“Câu thần chú hôn mê?!” Hermione dùng ánh mắt cổ quái nhìn Harry, “Mình dĩ nhiên biết, nhưng mà mình rất kinh ngạc, bồ cũng biết tên câu thần chú này, xét thấy hai năm học hành chênh mảng môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám, bồ dĩ nhiên cũng nghiên cứu loại sách ngoài luồng! Nói thật, mình rất mừng, bồ và Ron thật sự rất chênh mảng chuyện học tập...”

“Mình hiểu rồi, Hermione”, Harry phát tay cầu xin cô ngừng lời, sau đó giờ ra ***g sắt, “Có thể sử dụng câu thần chú hôn mê với nó không? Nếu như nó kêu ra tiếng, sẽ làm giám thị Filch phát hiện ra mất.”

“Con chuột của Ron?! Harry, sao bồ... Được rồi, mình không hỏi, nhưng mình mong bồ sau này sẽ cho mình một lời giải thích thấu đáo.” Hermione nhìn con chuột dường như nghe hiểu những lời Harry vừa nói, đang hoảng hốt chạy trốn trong ***g, trong lòng Hermione nổi lên một cảm giác cổ quái, trong đầu hiện lên gì đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra được là gì. Cô nhanh chóng rút đĩa phép ra chỉ vào con chuột “Betwitched sleep”, con chuột nhanh chóng chìm vào hôn mê.

“Cám ơn, Hermione.” Harry nói một cách chân thành.

Hermione phát phát tay, không nói gì nữa tiếp tục đọc sách, Harry chui ra khỏi phòng sinh hoạt chung, lập tức phủ thêm áo khoác tàng hình, hướng nơi đã định sẵn đi đến...

~~Hết chương 5~~

6. Chương 6

Lúc này tâm tình Snape tương đương tệ, mỗi năm viết đơn xin vào chức vị giáo sư môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám đã trở thành thói quen của hắn, tuy trong lòng đã biết rõ lão cáo già Dumbledore rất coi trọng chức vị này, cho dù có bảo trống chức vị này cũng sẽ không phê chuẩn cho hắn. Nhưng lần này, lần này Dumbledore thật sự hơi quá đáng, dĩ nhiên lại để một tên lang nhân ngồi vào chức vị này, một tên bị Chúa Tể Hắc Ám kí sinh, một tên gồi thuyền hoa chỉ giỏi viết tiểu thuyết, còn giờ là sinh vật Hắc ma pháp, Dumbledore tuyển giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám lúc nào cũng muốn nổi bật nhất, sau đó dạy dỗ ra một đám cự quái chỉ biết dùng bùa dọn vệ sinh!

Snape cảm giận lắm bầm chửi rửa vài câu, rồi lấy ra một cuốn tạp chí về Độc dược, chỉ có chìm đắm vào nghiên cứu Độc dược tâm tình hắn mới có thể thoải mái một chút, quên đi những điều tệ hại trong hiện thực, ví dụ như hắn phải chuẩn bị... ngao chế lang dược cho tên sói ngu ngốc kia, nếu không phải vì hắn không muốn ngôi trường ma pháp tốt nhất châu Âu như Hogwarts bị biến thành ngôi trường lang nhân đầu tiên tại châu Âu, thì hắn tuyệt đối sẽ không đáp ứng... ngao chế miễn phí lang dược cho tên sói ngu xuẩn kia, tất cả là tại lão già bị đường nhồi não kia bày ra!

Không biết qua bao lâu, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra từ phía bên ngoài, Snape lập tức rút đũa phép ra, chỉ về phía cửa, lạnh lùng nói: “Ai?! Mau lộ diện?!”

Harry âm thầm kinh hãi trước trực giác chiến đấu quá nhạy cảm của Snape, cậu xốc lên áo khoác tàng hình, nhút nhát nói: “Snape... giáo sư.”

“Potter?!” Snape vừa nhìn rõ người tới là ai liền giật mình, hắc cau mày, cơ thể buộc chặt dần thả lỏng, đũa phép của hắn dần hạ xuống, nhưng vẫn nắm chặt trong tay, “Potter, trò vào bằng cách nào? Nếu như ta nhớ không lầm thời gian, hiện tại đã tới tiêu cấm, đã vậy, Gryffindor mất 20 điểm, xét thấy trò chưa xin phép đã tự tiện xông vào phòng làm việc của một giáo sư, Gryffindor mất thêm 20 điểm nữa. Hiện tại, lập tức rút về tháp Gryffindor cho ta!”

Đối mặt trước khí thế bức người của Snape, Harry đã có chút sợ hãi, nhưng không hề rời khỏi như lời Snape nói, mà xoay người đóng cửa phòng lại, môi mím chặt, do do dự dự nhìn Snape, thật lâu sau mới như đã quyết tâm, mở miệng nói: “Snape... giáo sư, thầy... thầy biết... có câu thần chú nào dùng để kiểm tra động vật một chút xem chúng có phải là... Animagus hay không sao?”

Animagus?! Snape cảm nhận được từ những lời Harry nói có chút gì đó không tầm thường, nhưng bên ngoài vẫn bất động thanh sắc, để cuốn tạp chí Độc dược qua một bên, đặt tay lên tay vịn ghế, vẫn nắm chặt đũa phép, không chút lưu tình châm chọc: “Ngạc nhiên làm sao, thật không ngờ cậu Potter cũng biết đến Animagus – một thứ vượt qua phạm vi học tập của mình như thế, ta có nên vì sự thông tuệ của trò... Ân, thêm Gryffindor 1 điểm?! Có điều, nếu như bộ não của trò vẫn còn chút tác dụng, Potter, trò nên nhớ kỹ ta là giáo sư Độc Dược, chứ không phải giáo sư Biến Hình của trò, vấn đề này trò nên đi hỏi viện trưởng của Gryffindor, không phải sao?”

Lần này Harry đối mặt với những lời châm chọc khiêu khích của Snape, lại hoàn toàn không phản bác như mọi khi, điều này khiến Snape có chút thất vọng. Harry đột nhiên nhớ tới một phương pháp mình từng thấy trong thiên văn vô cùng đơn giản mà hữu hiệu khi đối mặt Snape và Sirius, cậu đứng thẳng lưng, mở to đôi mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào Snape, mãi cho đến khi Snape phải dời tầm nhìn đi, mới nói: “Được rồi, loại chú ngữ này có rất nhiều pháp sư biết, Potter, trò trẻ như vậy còn tới đây chỉ để hỏi cái này thôi sao?!”

Sau khi Snape gián tiếp thừa nhận bản thân biết câu thần chú này, Harry nhìn vẻ mặt không mấy vui vẻ của hắn, khiến tâm tình đang nặng nề của cậu thoáng chốc nổi lên tiểu ý, quả nhiên những gì ghi trong mộng không phải vô căn cứ, lão dơi già này lần đầu tiên lảng tránh ánh mắt cậu. Đột nhiên sắc mặt cậu trắng bệch, như vậy lại một lần nữa chứng thực tính chính xác của thiên văn trong mộng. Cậu cắn môi, giọng lên ***g cú, giọng nói có chút ảm ách, dường như phải dùng hết sức lực mới thốt lên lời, “Snape... giáo sư, thầy có thể kiểm tra nó có phải một Animagus hay không chứ?”

Harry khó có được dùng kính ngữ nói chuyện với Snape khiến hắn không khỏi liếc mắt, hắn nhìn kỹ thứ bị nhốt trong ***g, phát hiện bên trong là một con chuột, một con chuột có bộ lông thừa thớt mà xấu xí đã bị người ếm bùa hôn mê. Hắn nhíu mày, “Như vậy, nói chính xác là Cậu Bé Vàng hoài nghi — con chuột này là một pháp sư?! Xem ra, ả — một pháp sư mười hai tuổi lại thi triển bùa hôn mê vô cùng hoàn mỹ, ta phải nói không hổ là Chúa Cứu Thế sao?!”

“Đây là Scabbers, sủng vật của Ron, cậu ấy nói nó đã sống ở nhà cậu ấy hơn mười năm rồi, con lúc ở trong tiệm thú kiểng từng nghe nói tuổi thọ của một con chuột chỉ từ ba đến bốn năm thôi, con cũng từng nghe nói pháp sư có thể biến thành động vật, thần chú hôn mê là do con nhờ Hermione giúp đỡ.” Harry cúi đầu nhẹ giọng giải thích.

Hơn mười năm?! Snape bỗng đứng đững thẳng dậy, hiển nhiên hắn cũng nhận ra có điểm đáng ngờ trong chuyện này, phẩy nhẹ đũa phép trong tay, một dải ánh sáng xanh trắng từ đầu đũa phép của hắn bắn ra nhập vào thân thể con chuột, nhất thời toàn thân con chuột phát ra ánh sáng màu lam. Gương mặt Snape thoạt nhìn càng thêm khó coi, hắn nhanh chóng ôm thêm vài bùa hôn mê vào người con chuột.

“Một Animagus, sở thích sủng vật của cậu Weasley cũng thật khác người, như vậy, vì sủng vật đặc biệt của cậu Weasley có thể gây nguy hiểm cho những học trò khác, mà nhà của cậu Weasley mất 20 điểm!” Snape nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt lóe lên tia nhìn nguy hiểm, tên nhãi con Potter này chẳng lẽ không thể yên tĩnh được một chút sao?

Nhìn vẻ mặt của Snape như đã hiểu rõ mọi điều khiến Harry càng thêm xác định nghi hoặc của mình, tâm tình cậu thoáng chốc trầm xuống, nhưng khi nghe lão dơi già dùng trừ điểm để che giấu tâm tình khiến trong lòng cậu lại một lần nữa nhẹ nhõm hơn nhiều.

Snape cầm một nắm bộ Floor quăng vào lò sưởi, rồi nói với vào trong ngọn lửa lò sưởi lúc này đã biến thành màu xanh: “Dumbledore, tôi đoán là hiện tại ông đang hưởng thụ mấy món đồ ăn ngọt kinh khủng của mình, tốt nhất ông nên chờ ở phòng làm việc, Cậu Bé Vàng của ông có chuyện quan trọng cần ông giúp đỡ, tốt nhất gọi thêm cả giáo sư McGonagall lên!”

Harry hiếu kỳ nhìn vào ngọn lửa màu xanh trong lò sưởi hiện lên cái đầu của Dumbledore, nghe được giọng cười thích thú của lão hiệu trưởng: “Ta thật mừng Severus, anh cùng Harry tới chơi, ta sẽ gọi cả Minerva, hay là chúng ta mở một bữa tiệc trà, mọi người nhất định sẽ thích món kem cầu hạnh nhân mới của tiệm Công Tước Mật cho coi!”

Snape mím môi, coi như không nghe thấy những lời thừa thãi của Dumbledore, mà đi thẳng tới tủ thuốc cá nhân lấy ra một lọ độc được cất vào trong người, xách ***g cú, mở cửa phòng, trầm giọng nói: “Potter, theo kịp!”

Nhìn góc áo trùng đen cuộn lên phía trước, tâm tình Harry tương đương phức tạp, cậu không hy vọng những gì đọc trong mộng đều là thật, nhưng mọi thứ diễn ra lúc này, đều đang chứng thực từng phần trong mộng.

Kỳ thật trong tiềm thức Harry cũng đã tin vài phần, bằng không cũng sẽ chẳng ở chung với Sirius Black những hai ngày mà không hề phòng bị, cũng sẽ không lừa Ron mang đi con chuột, mà sẽ trực tiếp đem mọi điều nói cho lão hiệu trưởng hiền lành kia! Harry cười tự giễu, nụ cười tràn ngập khổ sở, cậu không muốn thừa nhận, nên vẫn không ngừng tìm kiếm chứng cứ, chính vì do bản thân sợ hãi mà thôi, cậu sợ có một ngày cậu tin vào nó, sẽ phải lựa chọn đi con đường nào, sợ vị hiệu trưởng hiền lành cậu luôn tôn kính kia có một ngày lộ ra một... bộ mặt khác, sợ...

Trên đường đi đến phòng hiệu trưởng, Harry cảm thấy mọi thứ trước mắt như mơ hồ đi khiến cậu cảm thấy vô cùng hoang mang sợ hãi.

~~Hết chương 6~~

7. Chương 7

“Mọi người đều ngồi cả đi, phòng hiệu trưởng của ta chưa bao giờ đông vui như thế này, bình thường cũng chẳng ai nguyện ý tới thăm một lão nhân tịch mịch như ta cả. Nào, đây là món mới của tiệm công tước Mật, bánh kem cầu hạnh nhân, mọi người nếm thử rồi nhất định sẽ thích.”

Trong phòng hiệu trưởng, Snape và McGonagall cùng thấy dáng vẻ giả ngốc của Dumbledore không khỏi run rẩy khóe miệng, bình thường hai người đều bị phân công tác ngập đầu không có thời gian nghỉ ngơi, ấy vậy mà đầu sỏ gây ra mọi chuyện lại vẫn giữ được dáng vẻ nhàn nhã đến mức buồn chán, hai người đồng thời âm thầm tính toán: “Có lẽ từ ngày mai nên mang tất cả văn kiện cần phê duyệt của trường học đến phòng hiệu trưởng”, “Có lẽ nên để vị Bạch pháp sư vĩ đại nhất trong lịch sử đây ngao chế Lang được.” cả hai ý nghĩ tương tự đồng thời cùng xuất hiện trong đầu hai người, khiến lão nhân râu bạc thoáng rung mình, sống lưng phát lạnh.

“Dumbledore, ta cũng không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, chúng ta tốt nhất hãy nói chuyện chính đi, mấy món điểm tâm ngọt ghê tởm đó ông cứ để lại tự hạ độc chính mình đi!” Snape mím môi, phun nọc độc qua kẽ răng.

“Được rồi, được rồi, người trẻ tuổi bây giờ đều không hiểu thế nào là thưởng thức...” Dumbledore vẻ mặt tiếc nuối thu đĩa điểm tâm ngọt về, khôi phục vẻ nghiêm túc hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Severus?”

“Có lẽ ông nên hỏi Cậu Bé Vàng quý hóa của mình trước đã, tên nhãi đó phát hiện ra sủng vật của cậu Weasley là một Animagus.” Snape khề nghiêng đầu chỉ chỉ Harry, cậu vẫn đang cúi đầu yên lặng ngồi trên ghế.

Dumbledore nhìn Snape ánh mắt có chút không tán thành, sau đó ông nhìn về phía giáo sư McGonagall, “Minerva.”

McGonagall hiểu ý gật đầu, tiếp nhận chiếc ***g cú từ tay Snape, lấy ra con chuột vẫn còn hôn mê đặt trên mặt đất, sau đó huy động đũa phép, một dải ánh sáng xanh trắng bắn vào người con chuột, một luồng ánh sáng lóa mắt xuất hiện, Harry cảm thấy như mình đang xem một cuộn phim chiếu quay nhanh, giống như thấy một mầm cây nhỏ cấp tốc phát triển — một người nằm trên mặt đất cơ thể dần dài ra, đầu và tay chân giống như những nhánh cây chậm rãi vươn ra từ thân cây, sau một lát, một người đàn ông thấp bé liền xuất hiện thay thế cho con chuột.

“Merlin! Là Peter Pettigrew!” Giáo sư McGonagall bụm miệng kinh hô.

Harry vẫn ngồi im lặng một bên lúc này mới ngẩng đầu, biểu hiện vừa tò mò vừa ngạc nhiên trên gương mặt vô cùng phù hợp với hoàn cảnh lúc này, “Peter Pettigrew?! Con từng nghe bác Hagrid nhắc tới cái tên này, hình như người đó là bạn tốt của cha con?!”

“Dumbledore...” Lúc này, ngay cả một người bình thường vẫn luôn nghiêm khắc như giáo sư McGonagall cũng có chút khó xử nhìn Dumbledore, bà không biết phải trả lời cậu bé này như thế nào, hiển nhiên sự thật của việc này có khác biệt rất lớn với những gì bà biết.

Lúc này Dumbledore đã không còn vẻ mặt cười đùa nữa, ông nghiêm túc nhìn Harry, hỏi: “Harry, sao con lại phát hiện ra con chuột này là một Animagus? Vì sao con lại đi tìm giáo sư Snape?”

Harry dường như rất sợ hãi, cậu cúi đầu, nhẹ giọng đáp: “Con cùng Ron đi đến tiệm Sinh vật Thần kỳ mua thuốc bổ cho con chuột của cậu ấy, chủ quán đã từng hỏi Ron, con chuột của cậu ta đã sống hơn mười năm có phải là do có năng lực đặc biệt gì hay không, Ron nói Scabbers chỉ là một con chuột bình thường... Sau đó có một lần trong lúc nói chuyện Hermione từng nhắc tới việc pháp sư có thể biến hình thành động vật, con cảm thấy rất lo, cho nên mới đem con chuột tới chỗ Snape... giáo sư, bởi vì trong phòng giáo sư Snape có rất nhiều chuột, thầy ấy nhất định có thể phân biệt được con chuột này có phải do pháp sư biến thành hay không...”

Điều Harry nói khiến bầu không khí đang tràn ngập khẩn trương thoáng thả lỏng chút ít, giáo sư McGonagall thậm chí còn dùng ánh mắt tràn đầy tiếc ý nhìn về phía Snape, bà đương nhiên biết trong văn phòng Snape có rất nhiều chuột, nhưng tất cả đều là chuột bạch dùng để thử nghiệm Độc Được, có điều loại hiểu lầm này

của Harry, thật sự rất đáng yêu, dĩ nhiên, sau này bà nhất định sẽ giúp Harry bồi dưỡng thêm một chút kiến thức cơ bản về biến hình học.

Harry cúi thấp đầu, trong lòng khẩn trương vô cùng, đây chỉ là một chút lý do nhưng cậu cũng đã phải tỉ mỉ nghiên cứu nội dung trong thiên văn, vất vả lắm mới nghĩ ra được, và lại cậu cũng không đặt mình vào vị trí Dumbledore suy nghĩ, hẳn sẽ không xuất hiện mấy tình huống nguy hiểm như bị dùng Chiết Tâm Trí Thuật mà thiên văn nhắc tới đâu nhỉ (Mất lạnh: Tiểu Harry, người coi đồng nghiệp văn là nhân sinh bảo điển sao?!), bây giờ chỉ còn xem Snape có nguyện ý giữ im lặng với lý do thoái thác của cậu hay không mà thôi, nếu đúng như thiên văn miêu tả, thì Snape hẳn là người duy nhất cậu có thể tin tưởng. Nghĩ tới đây, Harry cảm thấy tai mình có chút nóng.

Còn Snape sau khi nghe lời giải thích của Harry, đôi mắt vốn trống rỗng thoáng hiện lên tia nhìn kỳ dị, rồi lập tức biến mất, e rằng chẳng ai phát hiện được, sau đó gương mặt hắn lại không ngừng biến đen. Khóe môi hắn run rẩy, trầm giọng nói: “Dumbledore, có lẽ trước đó chúng ta nên quan tâm một chút đến người anh hùng hẳn đã được phong — huân chương Merlin vốn đã chết lại phục sinh này đi — ân, quả thật là thần kỳ!”

Dumbledore thích thú quan sát vẻ mặt âm trầm của Snape, rồi gật đầu, “Vậy thì, Snape, phải phiền anh rồi!”

Snape lấy ra bình Độc Dược vẫn mang theo bên người, khéo léo dùng tay túm lấy cằm Peter, cổ tay khẽ động, nhỏ ba giọt Độc Dược vào trong miệng Peter, sau đó giải trừ bùa hôn mê, xong, nhìn Dumbledore gật đầu, ra hiệu đã hoàn thành, ông có thể bắt đầu hỏi.

Harry ngồi một bên mở to mắt nhìn, thì ra đây chính là Chân Dược mà thiên văn nói tới a!

Theo những câu hỏi của Dumbledore, những chuyện quá khứ bị che giấu dần được hé mở. Giáo sư McGonagall cuối cùng nhịn không được khẽ chớp đôi mắt đã nhuộm lệ: “Sirius đáng thương, lại chịu tội oan suốt gần ấy năm trong ngục Azkaban, ngay cả chúng ta cũng hiểu lầm cậu ta từng ấy năm...”

Dumbledore thở dài một hơi, nói: “Vì sao Sirius lại chờ hơn mười năm sau mới vượt ngục khỏi Azkaban? Và cậu ta đã dùng phương thức gì để vượt ngục, những điều này chúng ta vẫn phải điều tra! Hay là chúng ta nên gọi thêm một người nữa...”

Dumbledore ném một nắm bột Floor vào lò sưởi, rồi nói với vào ngọn lửa giờ đã chuyển sang màu xanh: “Remus, hiện tại anh có thể ghé qua phòng hiệu trưởng của ta một lát được không? Có một người bạn cũ đang chờ anh trong này! Ta gần đây rất thích bánh kem cầu hạnh nhân!”

Lúc này, Harry đứng dậy, thoát nhìn giống như đã chịu đả kích rất lớn, cậu thấp giọng nói: “Hiệu trưởng Dumbledore, con có thể rời đi được không?”

“Nga, cậu bé, trò chẳng lẽ không muốn gặp một người bạn tốt của cha mình sao, chính là giáo sư Remus Lupin đó?” Dumbledore dùng ánh mắt hòa ái nhìn Harry.

Snape đứng một bên lạnh lùng hừ một tiếng, đứng dậy, “Không còn chuyện gì cần tôi nữa, đúng không? Tôi còn phải về kiểm tra đám chuột bạch trong phòng thí nghiệm của mình một chút, miễn cho bên trong có tồn tại thứ gì đó uy hiếp đến Cậu Bé Vàng của ông!” Sau đó, hắn xoay người, đóng mạnh cửa rời đi.

Harry len lén liếc nhìn tấm ván cửa vẫn còn khẽ rung động, vẻ mặt lộ ra hoảng sợ, điều này khiến Dumbledore đang ở bên cạnh quan sát thỏa mãn vuốt râu.

“Xin lỗi, hiệu trưởng Dumbledore, con làm mất thú cưng của Ron... Con phải...” Bây giờ Harry hoàn toàn không muốn đứng ở đây chờ bạn tốt của cha mình đến, nếu lúc trên xe lửa y đã đối đãi với cậu như người xa lạ, thì cũng có thể nói lên một điều y không muốn nhận thức cậu, và lại thiên văn phân tích cũng rất hợp lý, nếu thật sự là bạn tốt của cha cậu, vì sao trước đây chưa từng một lần quan tâm tới cuộc sống của cậu, cũng chưa một lần xuất hiện trước mặt cậu, hừ, cậu mới không cần!

“Yên tâm, trò Weasley sẽ không trách trò đâu, ngược lại, trò đã giúp trò ấy mang đi một tai họa ngầm, trò ấy sẽ cảm kích trò vô cùng! Bởi vì việc trò đã làm, học sinh toàn Hogwarts đều sẽ cảm ơn trò. Ân... Ta nghĩ, vì việc này cho Gryffindor thêm 50 điểm!”

“Con có thể trở về không, hiệu trưởng Dumbledore?” Harry cúi đầu, tựa hồ rất ngượng ngùng trước lời khích lệ của Dumbledore.

“Đi đi, cậu bé. Nếu gặp Filch, thì cứ nói trò từ nơi này trở về.” Thấy Harry một mực muốn ly khai, Dumbledore thở dài, xem ra chuyện của Peter đã ảnh hưởng không nhỏ tới cậu bé, có lẽ trong một khoảng thời gian ngắn cậu bé sẽ không muốn nhìn thấy bạn bè của cha mình!

Đi ra từ phòng hiệu trưởng, Harry thoáng thở dài, cậu đi tới một đoạn hành lang không có bức họa nào, néo néo lỗ tai, nói lạnh lùng: “Những... điều này hẳn cũng đủ thỏa mãn, có thể đi rồi!”

Sau đó Harry nhìn xung quanh một chút, chọn lối đi ít bức họa nhất, lần thứ hai đi về phía hầm...

~~Hết chương 7~~

8. Chương 8

Snape lẳng lặng ngồi trong phòng làm việc, không đốt đèn, cũng không nhóm lửa lò sưởi, hắn chỉ lẳng lặng ngồi, tự chôn mình trong phòng làm việc hắc ám ẩm ướt. Trong lòng hắn một mảnh trống rỗng, nghĩ đến nguyên lai người mình cảm hận suốt mười mấy năm qua lại không phải là người đã bán đứng Lily, hắn cho tới bây giờ đều nhận sai người sao?! Từ lúc ra khỏi mật thất thái độ của Harry có chút mất tự nhiên, lời nói và việc làm kể cả hành động của ngày hôm nay đều rất kì quái, có phải hay không là đang báo trước cho hắn sắp có biến cố xảy ra?!

“Chi nha” tiếng cửa mở trong căn phòng vắng vẻ đặc biệt chói tai.

“Potter, ở đây không phải lãnh địa của lũ... sư tử ngu xuẩn các ngươi, người hẳn là giải thích một chút vì sao không cần khẩu lệnh vẫn có thể xông vào phòng làm việc của ta? Đương nhiên, trước tiên vì lần thứ hai chưa được cho phép đã xông vào phòng làm việc của giáo sư, Gryffindor trừ 30 điểm.” Snape phản ứng nhanh nhạy nắm chặt đĩa phép nhìn Harry lại một lần nữa xâm nhập hầm, đang nhớ lại những hồi ức cũ khiến hắn càng thêm phần nộ.

“Ta... Ta chỉ là bảo tay nắm cửa mở ra, chỉ cần tay nắm cửa có hình xà... cửa sẽ mở...” Harry thấp giọng lắp bắp, thấy Snape đang tức giận lại càng sợ hãi.

“Đặc quyền của Kẻ Được Chọn?! Cỗ nào tài giỏi a, Potter, là ai tạo cho ngươi ảo giác, ân? Có thể tùy ý ra vào phòng làm việc của giáo sư?! Đừng tưởng rằng ta không biết ai vào phòng ma được tài liệu của ta ăn trộm? Potter, là của vị — vĩ đại Bạch vụ sư cho ngươi đặc quyền sao, cậu bé vàng của Dumbledore?!” Vừa nghe Harry nói, Snape liền hiểu được là Harry dùng xà ngữ mở cửa, nhưng Harry lại chọn đúng lúc này để xông vào, làm Snape nghĩ đến nơi riêng tư bị xâm phạm, hắn càng thêm tức giận, lời nói lại càng không khách khí. (Mất lạnh: tuy rằng bình thường hắn nói chuyện cũng không có nhiều khách khí)

“Cậu bé vàng của Dumbledore”, câu nói giống như một cái chìa khóa, mở ra nội tâm sâu kín đau đớn tràn đầy hoài nghi, thất vọng với Dumbledore, mà người đang ở trước mặt Harry lại là người duy nhất đáng tin nhiệm, cảm xúc Harry rất tự nhiên liền bộc phát...

“Không! Ta đều không phải cậu bé vàng của Dumbledore!” Harry không khống chế được mà hét lên, vươn tay cổ hết sức cào vết sẹo trên trán của mình, đều là tại vết sẹo này, chỉ vì vết sẹo này, cậu mới có thể bị Dumbledore nuôi dưỡng như một con cẩu, tuy rằng không rõ lắm trường sinh linh giá là cái gì, nhưng nếu có liên hệ với Voldemort thì khẳng định không là cái gì tốt, trong thiên văn nói, bởi vì... vết sẹo này, cậu mới có thể trở thành tế phẩm để Dumbledore đối phó Voldemort, lại cũng vì... vết sẹo này, cậu mới có thể lớn lên trong nhà dì dượng chịu hết khi dễ, vì... điều kiện sống như thế Dumbledore mới có khả năng khống chế mình tốt như vậy! Hắn dựa vào cái gì! Hắn có tư cách gì làm như vậy?! Trong khi phụ mẫu cậu vì hắn mà bán mạng...

Snape nhíu nhíu mày, cảm giác Harry tựa hồ có chút không thích hợp, hắn huy huy ma trượng thấp sáng nền trong phòng, khiếp sợ phát hiện Harry chính đang cuộn mình trong góc tường, hai tay số chết gài vết

sẹo trên trán, thỉnh thoảng trong miệng phát ra âm thanh nức nở giống như con thú nhỏ bị thương. Trong lòng phi thường kinh dị nhưng Snape vẫn bước nhanh đi đến chế trụ Harry, ngăn cản cậu tiếp tục tự làm mình bị thương.

“Potter, dừng tay! Người điên rồi sao?!” Vặn bung hai tay Harry ra, Snape có thể nhìn tới vết sẹo hình tia chớp nổi tiếng kia đã bị gãi toét, máu đỏ chậm rãi từ trán Harry chảy xuống, làn da Harry nổi bật giữa màu máu càng thêm tái nhợt, đôi mắt ngày xưa xanh biếc trong suốt bị đau đớn cùng tuyền vọng biến thành ám lục sắc tràn đầy tử khí, nhìn ra được Kẻ Được Chọn tâm tình đã gần như tan vỡ.

“Ta đều không phải cậu bé vàng của Dumbledore! Ta... Ta cùng lắm là cái hồn khí nam hài mà Dumbledore quyến dưỡng thôi!” Harry hai mắt vô thần, trong miệng vô ý thức lẩm bẩm, phảng phất như một con búp bê không có ý thức sinh mệnh.

Con người Snape hơi co rút lại, loại này ánh mắt, hẳn thật sự rất quen thuộc, lúc trước biết được Lily mất thì, hẳn đã từng nhìn thấy trong gương loại ánh mắt này từ chính khuôn mặt mình, đứa trẻ này, đứa trẻ của Lily... Đến tột cùng có chuyện gì khiến đứa trẻ này mất lòng tin với Dumbledore như vậy? Dumbledore từ trước đến nay vẫn là trụ cột tinh thần của đứa trẻ này không ai dám nghi ngờ, vậy thì đến tột cùng Dumbledore đã làm cái gì khiến con trai Lily lộ ra biểu tình như bị cả thế giới vứt bỏ như vậy?! Không được, không thể để đứa trẻ này tiếp tục chìm đắm trong loại cảm xúc như thế, Potter là con của Lily, phải đại biểu cho Lily sống sót thật tốt trên đời này!

Snape đưa tới một lọ vô mộng ma được, tương đương thô bạo giúp Harry uống hết. Nhìn Harry ngủ sau dần dần bình tĩnh lại, hẳn mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Đêm nay xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng Snape có chút không thở nổi: đầu tiên là Potter đột nhiên mang một con chuột đến tìm vị giáo sư cậu vẫn chán ghét nhất, về sau, con chuột lại chính là một vị vu sư Animagus trưởng thành, còn là một vị vốn đã chết thật lâu —— “Anh hùng”, sự thật ngày xưa bị vạch trần, mà Potter, vốn vẫn là tín đồ trung thực của Dumbledore lại có thể thành thạo đối mặt vị lão nhân này nói dối, cậu tin tưởng hẳn sẽ không vạch trần cậu sao?! Là cái gì khiến cậu nắm chắc như vậy, thái độ chán ghét cùng căm hận của hẳn với cậu hoàn toàn không phải giả dối! Sau đó, tên Potter này cũng không quay về ổ sư tử tục khí của cậu ta, mà tiếp tục chạy lại dây dây dưa hẳn! Càng khiến người ta không hiểu nổi chính là biểu tình của Potter lúc bấy giờ, một loại tín nhiệm bị tan vỡ dẫn đến tuyệt vọng! Đến tột cùng đầu óc Potter là bị cái gì xui khiến, dĩ nhiên đối Dumbledore tuyệt vọng?! Còn có cái gì nghe như —— “Hồn khí nam hài”... Hồn khí... Có lẽ hẳn lên chú ý tra tra tư liệu mới được, cứ có cảm giác đây là thứ vô cùng then chốt, một cái then chốt có thể lý giải biểu tình quái dị của Potter!

Đương nhiên, tình huống hiện tại của Potter cũng không thể để cậu trở lại tháp, phải nghĩ ra một cái mượn cớ mới được, đương nhiên chữa bệnh cánh cũng không được, khi Potter tỉnh lại hẳn phải nhân lúc Dumbledore chưa phát hiện ra nói chuyện với cậu. Snape điều khiển ma trượng đặt Harry lên chiếc giường lớn toàn một màu đen của hẳn, xuất ra một lọ ma được chữa thương thoa loạn lên vết sẹo hình tia chớp của Harry, có chút suy nghĩ khi nhìn vết sẹo: Lúc Potter tự tổn thương bản thân, thì chính là nhằm vào vết sẹo này. Xem ra vết sẹo này không có đơn giản là dấu ấn do bắn ngược hắc ma pháp lưu lại như lời Dumbledore nói, Dumbledore đến tột cùng che giấu những gì, dĩ nhiên khiến Potter dùng đến hai từ quyến dưỡng.

Snape rất tôn trọng Dumbledore, bởi vì Slytherin tôn trọng cường giả, một Bạch vu sư tiêu diệt hắc ma vương đời thứ nhất, lại ngăn chặn đời thứ hai hắc ma vương, lực lượng cùng tâm cơ của hẳn khiến cho Slytherin phải tôn trọng. Nhưng không có nghĩa Snape tín nhiệm Dumbledore, ngày trước nếu không vì cứu Lily, nếu như không phải hắc ma vương cự tuyệt thỉnh cầu của hẳn, hẳn cũng sẽ không phụ thuộc vào Dumbledore, cuối cùng Lily vẫn chết, để bảo hộ đứa con của nàng, hẳn phải phụ thuộc vào Dumbledore. Nói thật, làm việc cho hắc ma vương, ngoại trừ có những lúc phải chịu đựng lời nguyên tra tấn, còn không chỉ cần nỗ lực làm việc sẽ có được quyền lực cùng lực lượng tương ứng; còn làm việc cho Dumbledore, không những thời gian nghỉ ngơi bị chèn ép, mà cái gì cũng không chiếm được, thậm chí thường thường còn bị hoài nghi cùng xa lánh. Nếu như không vì đứa nhỏ của Lily, hẳn làm sao nguyện ý bị lão cáo già nghiền ép như vậy, càng đừng nói đến tín nhiệm lão, bọn họ cùng lắm là có chung mục tiêu mà thôi. Hiện tại, tình huống của Potter, không thể trừ trường hợp có người ở sau lưng xui khiến, nói đi nói lại bộ não Potter chẳng khác của con sên là bao bị người lừa dối đầu độc cũng không lạ, thế nhưng có khả năng khiến Potter đối lão cáo già tuyệt vọng, phương diện này không phải đơn giản xui khiến là được, trước mắt nói chuyện riêng với

Potter là cần thiết.

Làm sao giải thích được hành động ngu ngốc chạy đến hầm đêm nay của Potter?! Potter chết tiệt, tên nhóc này không thể khiến hấn thanh thoi một lúc sao?! Snape căm giận quay lại phòng làm việc của mình, châm lửa lò sưởi, dự định tiêu phí buổi tối tại đây, vừa lúc kiểm tra một số tư liệu.

~~Hết chương 8~~

9. Chương 9

Harry mơ mơ màng màng nhu nhu con mắt, mới tỉnh ngủ còn chưa biết rõ tình huống, chỉ cảm thấy ký túc xá hôm nay thật đúng là an tĩnh, không có tiếng nói mè, không có tiếng ngáy. Cậu sờ soạng đầu giường tìm kính mắt, vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp... Đường như đêm dài hơn không ít, cậu duỗi thẳng cánh tay mới miễn cưỡng với tới tủ đầu giường...

Rốt cục tìm được kính mắt đeo vào, Harry mới thấy được chỗ không thích hợp — cậu căn bản không phải ở trong ký túc xá, gian phòng trước mắt so với ký túc xá lớn hơn nhiều, cả căn phòng chỉ toàn một màu đen, thoát nhìn có phần lạnh tĩnh. Lúc này, Harry cố gắng nhớ lại những chuyện xảy ra tối hôm qua sau khi mình tới hầm, đây chắc là phòng ngủ của Snape, cậu vì sao lại ngủ ở trong phòng Snape, Harry đau đầu suy nghĩ, cậu hình như bởi vì câu nói “Cậu bé vàng” kia của Snape, tâm tình không khống chế được, sau nữa hoàn toàn không nhớ nổi, đến tối cùng cậu làm sao đi vào phòng ngủ của Snape?! Harry đột nhiên nghĩ tới nội dung mình đã đọc qua trong thiên văn, mặt thoáng chốc đỏ, vô ý thức cúi đầu kiểm tra y phục còn chỉnh tề hay không.

“Potterr, ta có thể giả thiết người đối chần đêm của ta rất thưởng thức sao? Nếu tỉnh, thì ra đây!” Nghe được trong phòng động tĩnh Snape liền bước vào lại thấy Harry đang ngồi chờ ra trên giường không khỏi nhú mày, chán ghét nói.

Lời nói của Snape lập tức kéo Harry về tới hiện thực, sắc mặt cậu hơi trắng tái, vội vã nhảy xuống giường, lẳng lặng theo sát Snape tới phòng làm việc, theo ý Snape bảo ngồi xuống ghế sofa đặt cạnh lò sưởi, mà trên bàn trà cạnh sofa đã bày sẵn một phần bữa sáng đơn giản.

Harry cầm lấy một miếng bánh, rất cảm kích Snape lúc này cái gì cũng không hỏi, nhường cậu có thời gian riêng tư hồi. Harry lẳng lặng dùng bữa sáng, Snape ngồi một bên cũng không nói chuyện, bầu không khí trong phòng nhất thời có chút nặng nề.

“Snape... Giáo sư, ta... ta ngày hôm qua bị sao vậy?” Harry uống nốt phần sữa kem, buông cái chén, nhát gan dò hỏi.

“Potter, xem ra ta quả nhiên không thể kỳ vọng gì vào đầu óc của ngươi!” Snape nhú mày, dùng âm điệu trầm thấp nói, “Đầu tiên, thời gian chúng ta có thể nói chuyện không có nhiều, mong muốn ngươi có thể dùng chút khả năng còn lại của đầu óc mình mà tổ chức cho tốt ngôn ngữ, hiểu chưa?”

“Vâng, giáo sư.” Harry thuận theo hồi đáp, ngược thẳm oán: Nếu như ngươi có khả năng rút ngắn lại mấy lời chàm chọc dài lê thê của ngươi, thì đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian rồi.

“Potter, tối hôm qua lúc ngươi khóc nháo như một đứa trẻ con không hiểu chuyện, từng nói đến một số cụm từ rất thú vị, mong ngươi có thể thành thật nói cho ta biết đáp án,” Snape thỏa mãn đem mười ngón tay đan vào nhau đặt trước ngực, “Dumbledore ‘Quyển dương’ ‘Hồn khí nam hài’ là có ý gì?”

Sắc mặt Harry thoáng đổi, thần sắc hiện lên bi ai cùng tuyệt vọng, đôi mắt tròn xanh biếc dần dần trở thành trống rỗng, thanh âm có chút mơ hồ: “Ta không biết hồn khí là cái gì, nhưng mà tựa hồ không phải thứ gì tốt, mà ta lại là một cái hồn khí của Voldermort, cuốn nhật ký bị ta tiêu diệt năm nhất cũng đồng dạng là hồn khí. Dumbledore vẫn biết chuyện này, sợ dĩ hấn gởi ta tại nhà dì dượng nuôi dưỡng, khiến ta lớn lên từ những trận mắng chửi, an bài bà Figg làm hàng xóm dì dượng để giám thị ta, bà Figg là một người phao lép... Khiến ta lớn lên mà thiếu thốn tình thương, lại để một người nghe lời hấn như Hagrid đến

dẫn dắt ta vào giới pháp thuật, đồng thời để con trai người thuộc hạ tối trung thực với hắc chủ động tiếp cận ta, khiến ta mê hoặc trong sự nhiệt tình của Gryffindor, tất cả những gì hắc làm đều là kỳ vọng có thể dẫn dắt ta tiến nhập Gryffindor... Kỳ thực mỗ phân loại lúc đó dự định cho ta vào Slytherin! Hắc từ từ mỗi năm huấn luyện ta, bất quá là muốn ta cùng Voldermort đồng quy vu tận, ta không phải Kẻ được chọn cái gì, ta chỉ là một cái té phẩm để đối phó Voldermort mà mụ mụ dùng hắc ma pháp cứu về...”

“Được rồi!” Snape đề cao thanh âm cắt đứt lời nói như mộng du của Harry, những... lời cậu nói khiến lòng hắc âm thầm kinh hãi, hắc nhìn chăm chăm Harry, nhấn mạnh từng chữ, “Người làm sao biết được những... chuyện này?!”

“Trong mộng.”

“Potter, người nói giỡn với ta sao?! Ta đã nói, ta mong người suy nghĩ ngôn từ cho kỹ rồi đưa ra đáp án chính xác cho ta?!” Snape trừng mắt nhìn Harry, căn bản không tin đáp án Harry vừa nói.

“Là sự thật! Từ khi ta ly khai mật thất Slytherin, ta bắt đầu gặp một số giấc mơ kỳ quái!” Ánh mắt Harry dần dần hồi phục thần thái, hai má xuất hiện một mặt đỏ ửng, không biết là vì khấn trương hay nguyên nhân gì khác, “Bắt đầu ta cũng không tin tưởng, ta chỉ cho rằng là thứ gì đó tà ác trong mật thất Slytherin đã... ám ta, thế nhưng nội dung trong thiên văn từng chút từng chút ứng nghiệm, bà Figg thực sự là cái pháo lép! Lúc nghỉ hè sau khi ta thổi phồng cô Marge rồi chạy ra khỏi nhà dì dượng, ta cố tình trốn ở một góc tối, ta đã thấy! Thấy một con cú mèo từ trong nhà bà Figg bay ra, không bao lâu sau Ron len lén gửi cho ta một bức thư nói hắc nghe trộm cha mẹ nói chuyện với Dumbledore rằng họ đã biết chuyện ta chạy ra khỏi nhà, khoảng thời gian đó căn bản cách nhau không có bao nhiêu! Sau đó lại là chuyện con chuột của Ron, trong mơ nói hắc mới chân chính là kẻ phản bội, hắc lấy hình dạng con chuột vẫn trốn ở nhà Weasley, kết quả cũng là thật! Còn có, hồn khí của Voldermort, tổng cộng có bảy cái, nhật ký bản ở năm nhất, vương miện của Ravenclaw, mặt dây chuyền của Slytherin, cúp vàng của Hufflepuff, nhẫn gia truyền của dòng họ Gaunt, con rắn sừng vật của Voldermort... Còn có ta. Vì sao không phải hậu duệ của Slytherin lại biết xà ngữ, văn chương nói nguyên nhân bởi vì ta là hồn khí!”

Snape nhấn chặt vùng xung quanh lông mày, giữa mi gian để lại thật sâu vết tích, đối với những lời Harry nói hắc còn có chút hoài nghi, nhưng cũng không thể phủ nhận hoàn toàn, tất cả đều rất hợp lý, thế nhưng nhìn thấy trong mộng thì quá hoang đường! Dựa vào tính cách cùng đầu óc của Potter cũng không ngoại trừ khả năng cậu nói dối để giấu diếm kẻ đứng sau xui khiến...

“Potter, người vì sao sẽ tới tìm ta?! Người hắc phải biết trong trường học này ta là vị giáo sư chán ghét người nhất!” Snape quyết định tạm thời chưa nói ra hoài nghi của mình.

“Snape... giáo sư”, Harry vẫn chưa thói quen gọi Snape là giáo sư, nhưng không có như trước gọi mà trong lòng không phục, hai mắt cậu nhìn thẳng Snape, thành khẩn nói, “Ta trong mộng thấy rất nhiều, bao gồm cả chuyện ngài là bằng hữu tốt nhất của mẫu thân ta, thiên văn trong mộng luôn nói ngài là người duy nhất đáng giá ta tin tưởng!”

“Ta hắc là thụ sủng nhược kinh sao, Potter?” Snape hơi giãn vùng xung quanh lông mày, nhìn đôi mắt Harry đã từng sáng sủa giờ phút này lại bịt kín một tầng đám sương, trong lòng có chút khổ sáp: kỳ thực tạo lên hoàn cảnh hiện tại tất cả đều tại một cái Tử thần thực tử như hắc, cư nhiên nói hắc là người duy nhất đáng giá tín nhiệm, thật sự buồn cười!

“Snape... giáo sư, ta biết phụ thân ta trước kia đã từng làm rất nhiều chuyện quá đáng với ngài giống như Malfoy vậy, ngài cho dù không muốn giúp đỡ ta cũng là chuyện đương nhiên, thế nhưng ta khẩn cầu ngài đừng mang những gì ta nói ngày hôm nay nói cho Dumbledore.” Harry nhìn thần sắc vẫn âm trầm như trước của Snape, buồn bã cúi thấp đầu.

“Ha, là cái gì khiến người tự cho là đúng như thế?! Còn có, không nên mang một người thông minh cao ngạo như Malfoy cùng một cái ngu xuẩn tự đại Potter so sánh, đây là sỉ nhục!” Snape ninh mi, hắc tự nói với mình đây không phải hắc muốn bang trợ một cái Potter, mà là hắc không muốn hài nhi của Lyli chết đi, hiển nhiên, cái tên nhãi con chết tiết này coi hắc là cái cây gỗ mục còn lại duy nhất cho cậu ta bám víu sau khi mọi tín nhiệm đều tan vỡ, nếu như hắc buông tay mặc kệ, như vậy, không cần chờ tới hắc ma vương trở về đứa trẻ này cũng đã chết trước! “Nếu như người còn nhớ rõ ta là giáo sư trường Hgwarts, nên biết nghĩa vụ của ta với một lũ... cự quái không đầu óc các người là giúp đỡ hết khả năng ta có!”

Tại trong mộng xem qua rất nhiều đồng nghiệp văn nên Harry hiện tại cũng có thể từ trong lời nói ác độc của Snape lý giải ra một chút ý nghĩa không được tự nhiên của hắn, đồng thời cậu cũng cảm thấy một chút lạc thú, tựa hồ ở chung với Snape cũng không như trong tưởng tượng của cậu đáng sợ như vậy. Harry đối với những lời nói hòa ái bây giờ đã sinh ra một chút tâm lý sợ hãi, Loại lời nói ác độc trào phúng nhưng ẩn chứa quan tâm như của Snape nhượng cậu thoải mái hơn (Mắt lạnh: Tiểu Harry, cậu đúng là M!).

“Potter, nếu như đầu óc người vẫn còn tồn tại phần nào có thể sử dụng, thì người nên sử dụng nó nghĩ ra một lý do hợp lý khiến người qua đêm tại phòng vị giáo sư mà người chán ghét nhất, mà không phải đứng ở nơi này chờ ra! Đương nhiên nếu người không thêm để ý chương trình học của bản thân, thì cứ tiếp tục đứng ở đó, nhưng địa điểm không phải là phòng làm việc của ta!” Snape nhìn một chút thời gian, không tình nguyện mở miệng nhắc nhở. Kỳ thực hắn càng nguyện ý bởi vì Harry trốn học mà mượn cớ hung hăng trừ điểm học viện cậu.

“Ách... Nếu như nói ngày hôm qua bởi vì ta biết được sự thực sau tối nơi ngài tìm chứng cứ thái độ làm người của phụ thân ta, tại tâm tình không khống chế được khiến ngài phải thu lưu ta, lý do này có thể chứ?” Harry cúi đầu suy nghĩ một chút, nhớ lại văn chương mình đã xem qua miễn cưỡng tìm một lý do nói ra, “Dù sao cũng là thời còn đi học, Hagrid nói tới chuyện còn ở trường của cha ta, từng nhắc tới ngài.”

“Quả nhiên, Gryffindor đều là loại người thích nói huyền thuyên. Dựa vào dung lượng não bộ của người mà nói, ta rất kinh ngạc người có khả năng nghĩ ra một lý do như vậy, mặc dù nó có vô vàn kẽ hở, nhưng điều đáng được ăn mừng đó là, một người đơn thuần xung động mà ngu ngốc chỉ cần lời nói dối không phải quá quá đáng, vẫn có rất nhiều người nguyện ý tin tưởng! Còn lão Potter phụ thân người vốn chính là người tự đại cuồng vọng hỗn đản!” Snape động động môi, rốt cuộc tán thành lý do Harry nghĩ ra.

Harry bĩu môi, dè xuống cảm xúc muốn phản bác, quả nhiên, giống loại lời nói ác độc đến trình độ này của Snape, thỉnh thoảng thưởng thức một chút còn có thể, cùng lắm thì đem hắn như trường bối mà tín nhiệm, làm sao có khả năng cậu sẽ thích lão nam nhân cổ quái âm trầm như hắn!

~~Hết chương 9~~

10. Chương 10

“Harry, người rốt cục đã trở về, người không sao chứ?” Harry mới từ hầm trở lại phòng nghỉ tháp Gryffindor, vừa vào cửa đã bị người ôm chặt lấy, cậu phát hiện nguyên lai là Hermione, còn Ron đứng ở một bên, thần sắc có chút lo lắng, tự trách.

“Ta không sao, Hermione. Xin lỗi, làm cho các người lo lắng.” Harry thấy thần sắc cô lúc này đã tái xanh, có chút hồ thẹn nói. Tiểu cô nương chắc hẳn là vì lo lắng đã ngồi tại phòng nghỉ chờ cả đêm, mà Ron, vốn dĩ hẳn là kẻ sơ ý, Harry có thể đoán được đại khái là buổi sáng rời giường sau gặp Hermione tại phòng nghỉ nên hắn ngồi cùng chờ cậu về.

“Ách... không có gì,” Ron áy náy nhìn Harry, mặt có chút nóng lên, tuy rằng hắn biết tối hôm qua Harry là đi ra ngoài, thế nhưng hắn vốn không chú ý cậu có trở về hay không, thẳng đến sáng nay thấy Hermione ngồi dưới phòng nghỉ, mới biết Harry cả đêm không về, “Bất quá Harry, người thật giỏi! Ở bên ngoài cả đêm, cũng không bị tóm.”

“Ron! Harry đi đêm vốn là trái với nội quy trường học, huống chi hắn còn đi cả đêm mà không trở lại ký túc xá! Hiện tại Sirius Black còn chưa bị bắt lại, Harry càng phải chú ý an toàn!” Hermione nghiêm khắc nói, đối với hành vi của Harry trong mắt tràn đầy không tán thành.

“Tốt rồi, Harry đều không phải không có việc gì sao? Hơn nữa, George cùng Fred cũng thường không quay về ký túc xá ban đêm đấy thôi, Hogwarts chính là rất an toàn.” Ron đã thói quen những lời Hermione... thuyết giáo, hắn không chút quan tâm phát phát tay.

“Được rồi, đợi lát nữa còn phải lên khóa của McGonagall giáo sư, các người hẳn là còn chưa ăn bữa sáng đi? Chúng ta đợi học xong, ta còn một số việc muốn nói cho các người.” Harry nhìn thời gian một chút, cắt đứt cuộc đấu vô mồm thường lệ của Hermione và Ron.

“Harry, còn người? Có muốn chúng ta mang một ít đồ ăn vào phòng học cho người không?” Hermione cũng phát hiện thời gian không còn sớm, trước khi cùng Ron ly khai còn quay đầu lại hỏi một câu.

Harry đang chuẩn bị lên lầu lấy sách giáo khoa thấy hỏi liền lắc đầu, Hermione quan tâm khiến ngực cậu cảm thấy ấm áp, nhắc tới bữa sáng, Harry không tự giác nở nụ cười, “Không cần, tớ đã ăn rồi.”

Tuy rằng thấy hai ngày nay Harry hành động có chút kỳ quái, nhưng Hermione cũng không hỏi nhiều thêm, cô gật đầu: “Như vậy chúng ta đến phòng học gặp! Nhớ kỹ đừng muộn!”

Tại lớp biến hình, Harry có thể cảm thấy rõ ràng thái độ của giáo sư McGonagall với mình ôn hòa hơn nhiều, đại khái là nghĩ cậu tối hôm qua ở bên nghe được chuyện cha mẹ bị kẻ phản bội bán đứng đã chịu kích thích sao! Từ việc bà không chút do dự cho cậu thêm 10 điểm khi cậu hoàn thành nhiệm vụ được giao trên lớp thì có thể thấy được. Bình thường tại lớp học giống như vậy bà chỉ thêm 5 điểm là cùng, hơn nữa phải là người hoàn thành nhiệm vụ thứ ba trở nên mới có tư cách này, bà cho điểm như thế này là quá hậu, Harry có thể thấy được ánh nhìn nghi hoặc của Hermione, cùng thần sắc ước ao của Ron với kinh ngạc của mọi người.

“Harry, giáo sư McGonagall hôm nay là làm sao vậy? Bà dĩ nhiên cho một người hoàn thành vị trí thứ sáu như người thêm 10 điểm, ta hoàn thành đầu tiên, bà cũng mới cho ta thêm 5 điểm mà thôi.” Sau khi tan học, Hermione, Ron theo Harry tới ngồi dưới một cây sồi bên hồ, tiểu cô nương từ trước tới nay đối với những... việc này rất tích cực.

“Haizz! Hermione, người là đồ kị Harry đạt được nhiều điểm hơn người sao?” Ron tùy tiện nói.

“Đương nhiên là không phải! Ta chỉ muốn nói hành vi của giáo sư McGonagall hôm nay rất kỳ quái!” Hermione đề cao thanh âm, lo lắng nhìn Harry một chút, tựa hồ sợ Harry hiểu lầm chính mình.

Harry lắc đầu, ý bảo Hermione không nên lo lắng: “Giáo sư McGonagall làm như vậy đại khái là vì chuyện xảy ra tối hôm qua đi! Cũng chính là chuyện ta muốn nói cho các người.”

Sau đó Harry đem những chuyện tối hôm qua phát sinh che giấu một ít, còn lại đều nói cho bọn họ.

“Người là nói Sirius Black thực chất bị oan uổng, mà kẻ chân chính bán đứng gia đình các người là người tên Peter Pettigrew, hẳn chính là sủng vật của Ron, một con chuột?!” Hermione cau mày nói, “Nói cách khác hẳn là một Animagus, nhưng mà, Harry, Animagus là thần chú biến hình rất khó, hơn nữa Animagus đều phải đăng ký tại bộ pháp thuật, hiện nay đăng ký cũng chỉ có bảy Vu sư, giáo sư McGonagall là một trong số đó. Cũng không nghe nói có ai lấy con chuột làm hình thái Animagus.”

“Hermione, Animagus cũng không quá khó như người nghĩ, mà là có rất nhiều người không muốn mang hình thái Animagus của họ đi đăng ký tại bộ pháp thuật. Petter là một Animagus phi pháp không đăng ký, nghe nói cha ta cũng là như vậy.” Harry rất kiên trì giải thích, khó có được chuyện gì đó Hermione không biết mà mình lại biết.

“Cư nhiên còn có loại chuyện này?! Trong lúc nhất thời cô không khỏi tròng lớn mắt.

“Đương nhiên. Đối với Vu sư mà nói ở những lúc nguy hiểm Animagus có thể dùng để bảo mệnh hoặc là để làm một ít thủ đoạn bí ẩn, nếu như bị người khác biết, sẽ không còn quá lớn tác dụng.” Harry nhớ tới giáo phụ của mình cùng một vị bọ cánh cứng tiểu thư.

Hermione nhú nhú mày, đối với những lời Harry nói có chút đều không phải bản thân nhận thức, “Như vậy, cái người tên Sirius Black là bị oan uổng, hẳn làm sao lại muốn ở trong Azkaban những mười năm?! Nếu hẳn có cách bỏ trốn khỏi đó. Nếu hẳn đã ở tại Azkaban nhiều năm như vậy, vì sao hiện tại lại từ nơi đó trốn ra.

“Harry đại khái biết Sirius là bởi vì Peter mới có thể trốn ra, thế nhưng cậu biết mà lại không thể nói ra, chẳng thể làm gì khác hơn là giả bộ hồ đồ, “Ta cũng không rõ lắm, hiệu trưởng hẳn sẽ điều tra đi.”

Hermione bĩu môi, suy nghĩ một chút, nói: “Khi tất cả mọi chuyện còn chưa rõ ràng, Harry, người chính là phải cẩn thận thỏa đáng cho ta.”

Harry gật đầu, cậu biết Hermione là thật tâm vì cậu suy nghĩ.

“Bất quá, Harry, người thực sự qua đêm tại chỗ giáo sư Snape sao, thực sự làm cho ta giật mình!” Hermione làm ra bộ dáng không thể tin được, “Nói thật, người sao lại nghĩ tới chỗ giáo sư Snape?”

“Ta chỉ là thấy Snape... giáo sư bình thường tiếp xúc với mấy con chuột nhiều, đã nghĩ tới hẳn có biện pháp phân biệt một con chuột là thật hay giả.” Harry gãi gãi đầu, nói ra lý do đã nói trước đó.

Hermione trên đầu đều đen, “Vậy sau đó người làm sao chạy tới chỗ Snape giáo sư, Harry, ta thấy người cùng Snape giáo sư quan hệ cũng không tốt tới mức cho người qua đêm tại đó?”

“Ta đã biết Peter thực ra là bằng hữu của phụ thân, còn có giáo sư Lupin cũng là hảo bằng hữu của phụ thân, nghĩ lại tính cách phụ thân tựa hồ cũng không tốt như bọn họ từng nói. Người xem, một người phản bội ông ấy, một người sau khi ông ấy mất cũng chưa bao giờ tới thăm ta, hơn nữa lúc gặp trên xe lửa cũng đối đãi ta như người dưng, ta rất khó chịu. Nhất thời xúc động, ta bỏ chạy tới chỗ giáo sư Snape hỏi về chuyện của phụ thân... Ta từ chỗ Hagrid biết được, nguyên lai thời còn đi học Snape giáo sư cùng phụ thân ta chính là đối thủ của nhau... Sau đó tình tự ta có chút không khống chế được, bị Snape giáo sư ép uống một lọ vô mộng ma dược, sở dĩ đêm qua ở lại nơi đó, chỉ là ngoài ý muốn.” Harry mang lý do mình đã cùng Snape thương lượng nói ra.

“Harry, người thực sự rất may mắn, tuy rằng nói giáo sư như vậy có chút không đúng, nhưng mà, người lần sau không nên tái xúc động chạy đến chỗ Snape giáo sư, tuy nói một vị giáo sư sẽ không thương tổn học sinh của mình, thế nhưng Snape giáo sư sẽ nắm bắt mọi cơ hội trừ điểm Gryffindor, từ bảo thạch của Gryffindor đến xem, giáo sư Snape hình như cũng không trừ rất nhiều điểm (Mắt lạnh: đó là bởi vì Dumbledore đã bỏ thêm phân)

Đối với lời Hermione nói, Harry chỉ có thể cười trừ, hẳn quay đầu nhìn từ lúc nghe xong cậu nói vẫn bảo trì trạng thái kỳ dị an tĩnh Ron, rất thành khẩn nói: “Ron, xin lỗi, lúc mượn người Scabberts không có thời gian nói ra hoài nghi của ta, bởi vì ta sợ mình hoài nghi không đúng, hơn nữa cũng sợ Scabberts nghe thấy chúng ta nói chuyện sẽ làm người bị thương. Ta rất xin lỗi!”

“Không có gì.” Ron cười vô cùng miễn cưỡng.

“Đều là tại ta, làm cho người không còn súng vật, ta sẽ bồi thường súng vật cho người. Người không phải luôn nói người thích một con cú mèo sao?” Harry mỉm cười nhìn Ron, trong mắt mang theo chờ đợi.

“Không cần!” Ron đột nhiên cất cao tiếng nói.

“Ách... Ta còn có việc...” Thấy Harry cùng Hermione đều kinh ngạc nhìn mình, Ron phát hiện chính mình thất thố, lẩm bẩm nói một câu, vội vã ly khai.

“Không có việc gì, Harry, Ron rồi sẽ nghĩ thông suốt.” Hermione lo lắng nhìn bóng dáng Ron từng chút một đi xa, lại nhìn Harry thần tình có chút u buồn, nhẹ giọng thoải mái nói.

Harry gật đầu, tuy rằng cậu cùng Ron lúc nghỉ hè có chút ngăn cách, thế nhưng nhìn đến Ron bởi vì một con súng vật liền không tha thứ mình như vậy, ***g ngực vẫn cảm thấy khổ sở, lẽ nào ở trong lòng hẳn, một con chuột do tên hèn mọn Petter biến thành còn trọng yếu hơn tình bạn của bọn họ sao?!

~~Hết chương 10~~

11. Chương 11

“Ba!”

Một phần báo chí đáp xuống trước mặt Harry, cậu có chút nghi hoặc, rất vô tội nhìn người nam nhân hùng hổ trước mặt, hẳn đem cậu gọi vào phòng làm việc để cấm túc, vì sao mang báo chí đưa cho cậu? Chẳng lẽ bảo cậu sao chép báo chí?! Không có khả năng a, cứ lấy kinh nghiệm những lần cấm túc trước của cậu mà nói, hẳn là chính lý lại một ít được liệu kinh khủng mới đúng.

“Potter, lẽ nào người mang đầu óc bỏ quên ở tháp Gryffindor rồi sao?! Người không phải nên hướng ta giải thích một chút, tin tức trên báo chí là chuyện gì xảy ra?! Đừng nói với ta cái này và người một điểm quan hệ cũng không có!” Snape nhìn Harry vẻ mặt mê mang nhìn mình, mặt càng thêm âm trầm.

“Trang đầu?!” Harry một lúc chưa biết phản ứng ra sao, vô ý thức mở báo chí, phát hiện mặt trên đăng bài chính là Rita Skeeter kể lại chuyện về Petter từ buổi tối mấy ngày hôm trước, cũng là chuyện người ta đem ra nghị luận suốt mấy ngày nay, vì vậy mà cậu lại một lần nữa tiếp nhận ánh mắt bao hàm thương hại của mọi người.

“Rita thậm chí còn mang ký ức bản thân ra làm chứng cứ, cô ta làm thế nào có được đoạn ký ức như vậy? Ta nhớ kỹ trong phòng hiệu trưởng lúc ấy cũng không có vị tiểu thư này, không phải sao?” Giọng nói trầm thấp của Snape vang lên có ẩn hàm tức giận.

“Ta trước khi tìm ngài có gửi một bức thư cho Rita, Rita đối với chuyện Hogwarts ẩn núp một người Animagus có vẻ hứng thú vô cùng, tại lúc cô ấy đáp ứng làm một người đứng xem, ta liền dẫn theo con chuột tìm đến ngài, lúc đó tại phòng hiệu trưởng, cô ấy đã ở.” Harry sáng khoái nói ra, hiện tại có thể nói Snape là người duy nhất cậu có thể tin nhiệm, Harry căn bản không phát hiện, cậu hiện tại ngày càng đối Snape ý lại. Lúc đó, đêm trước ngày hồi trường học cậu dựa vào những gì đã thấy trong mộng viết một bức thư ngôn từ khẩn thiết gửi cho Rita, cố ý mị mờ nhắc tới sủng vật bọ cánh cứng thú vị của Rita. Quả nhiên, sau một hồi vừa dụ dỗ vừa đe dọa Rita Skeeter liền đáp ứng yêu cầu của cậu, biến hình thành bọ cánh cứng, rồi để con cú mèo của Harry mang cô vào trường học. Tham khảo văn chương trong mộng, Harry đã rất hiểu sức mạnh cường đại của dư luận liền đưa tiểu thư bọ cánh cứng tới, vì tránh cho đêm dài lẩm mộng, mang bọ cánh cứng giấu vào trong tóc mình, để cô ta chứng kiến tất cả. Mà giao dịch của cậu với bọ cánh cứng tiểu thư đôi bên đều có lợi, cậu cung cấp cho cô ta một cái giá trị đại tin tức lại giữ bí mật đối với hình tượng Animagus của cô ta, mà tiểu thư bọ cánh cứng phải đưa tin về tất cả những gì cô ta đã thấy, cũng phải hướng dư luận duy trì chuyện khôi phục danh dự cho Sirius.

“Cách làm cỡ nào tự đại!” Snape văng một hơi thở, không nói hẳn cũng biết tên Potter vô tri này thế nào biết tới Rita Skeeter, “Potter, nếu như người còn có đầu óc, thì không nên tiếp tục trầm mê trong mấy giấc mộng ngu xuẩn của người nữa!”

“Thế nhưng... Thế nhưng như bây giờ Sirius rất nhanh sẽ được tẩy rửa oan khuất...” Harry có chút không phục, văn chương trong mộng tuy rằng mỗi ngày đều có chút việc nhỏ không tương đồng với hiện thực nhưng là đều không đáng kể, còn lại phần lớn những đại sự đã phát sinh đều y hệt, giống y như trong hiện tại. Harry hiện tại tin tưởng vững chắc những chuyện kể lại trong thiên văn đều là sự thật, chỉ là ở bất đồng thể giới, cho nên có một số chi tiết không giống nhau. Đúng vậy, thể giới bất đồng, tựa như trong mấy cuốn phim điện ảnh trong nhà bà Figg, trong vũ trụ có vô số những chiều không gian khác nhau, có vô số những người giống như cậu.

“Đúng là đầu óc của một Potter, người nghĩ mình làm chuyện này rất hoàn mỹ sao? Đúng vậy, ta thế nào lại đi tin tưởng vào người còn biết dùng đầu óc suy nghĩ! Lúc đó tại phòng hiệu trưởng cũng chỉ có vài người như vậy, mà vị Rita này lại mang chính ký ức của cô ta ra làm chứng cứ viết bài, người cho rằng trong số những người ở đó ai khả nghi hơn?! Người cho rằng danh khí của người mang đến còn thiếu quan tâm sao?” Snape mân thẳng môi, chết tiệt Potter còn nghĩ mình hiện tại thiếu khả nghi sao?

Chậm rãi tiêu hóa những lời Snape nói, đôi mắt Harry dần trừng lớn, cậu cũng phát hiện ra có điều không ổn, giọng nói dần trở nên kinh hoảng: “Làm sao bây giờ?! Ta... Ta không nghĩ tới nhiều như vậy, giáo sư Snape, ta không muốn bị Dumbledore dùng chiết tâm trí thuật... Ta không muốn bị Dumbledore mời uống mật trà chứa Chân dược!”

“Chiết tâm trí thuật?! Mật trà chứa Chân dược?! Khóe mắt Snape không khỏi co rút, sao nghe lên Dumbledore trong mắt Harry giống như còn đáng sợ hơn Hắc ma vương nữa?! Cậu ta lấy đầu ra nhiều vọng tưởng như vậy?!”

“Được rồi, Potter, đừng chỉ chứng bị hại vọng tưởng ngu xuẩn của người đi! Nếu như người từng chăm chỉ trong lớp học ma thuật của ta sẽ biết, Chân được đối với thần kinh người sử dụng mang đến thương tổn nhất định, cho dù là bộ pháp thuật dùng nó trong thẩm lí và phán quyết cũng vô cùng thần trọng, Dumbledore không thể sử dụng nó cho một vụ sư chưa thành niên! Chiết tâm trí thuật là Hắc ma pháp, đối với loại vụ sư thân thể chưa phát triển hoàn toàn mà nói, sử dụng cái này rất dễ khiến cho vụ sư ma pháp bạo động, căn bản không thể sử dụng ma pháp này trên thân tiểu vụ sư mà không bị phát hiện!” Snape chuyển chuyển môi, nhìn Harry tương đương hoảng sợ, không tình nguyện giải thích.

“Thế nhưng... Thế nhưng... Thiên văn nói là...” Harry rất sợ ký ức trong đầu mình bị người khác nhìn thấy, nhất là vài đoạn trong thiên văn, cậu dấy dưng với lão đại biên bức...

“Ta nói rồi, Potter, nếu như người vẫn còn đầu óc, thì không cần trầm mê tại mấy giấc mộng ngu xuẩn ấy nữa! Phí phạm thời gian tin tưởng những thứ không biết thật giả, chỉ bằng đến thư viện bổ túc lại cái đầu bị quên lãng của người đi! Hiển nhiên, một người tự đại như người thì cho rằng xen vào việc của người khác hoặc gặp rắc rối còn trọng yếu hơn học tập.” Snape cúi người dè thấp giọng nói nhìn Harry uy hiếp.

“Harry bĩu bĩu môi, mặc dù cậu không nhận mơ những thứ này có gì không tốt, thế nhưng cậu cũng rõ hiện tại không thể phản bác Snape.

“Giáo sư Snape, vậy người có thể dạy ta bế quan bí thuật?” Harry chưa từ bỏ ý định lại đổi trọng tâm câu chuyện, nghe nói thuật này có thể chống lại chiết tâm chí thuật, vốn đã hoàn toàn tin tưởng thiên văn trong mộng nên Harry đương nhiên sẽ không vì Snape nói mấy câu liền bỏ qua.

“Potter, người chưa nghe rõ những gì ta nói sao? Với đầu óc yếu đuối như hiện tại của người căn bản học không nổi những... ma pháp cao thâm này! Dumbledore sẽ không dùng nó đối phó người, hần chỉ cần nói mấy câu bình thường là có thể hỏi ra những gì hần muốn biết rồi, Potter, không nên quá chú trọng tới đầu óc của người!” Snape không nhịn được nữa nói, “Về hành động xúc động ngu xuẩn của người lần này hay nhất người cứ bảo trì trầm mặc, được rồi, ra góc lột da chậu thiềm thừ kia (con cóc), đó là nội dung cấm túc lần này của người.”

“... Thật sự cấm túc?” Harry có chút ngoài ý muốn.

“Lẽ nào là ta mời Potter nhà người đến dùng trà sao?” Snape khoe môi xả ra đáng cười ác ý, “ Hiển nhiên, lao động là biện pháp tốt giúp người không miên man suy nghĩ, nếu như người còn muốn đuổi kịp bữa ăn, như vậy, hay nhất động tác nhanh lên chút!”

“Harry nhìn chậu thiềm thừ nhóp nhép mà nhú mày, không cam nguyện đi động cước bộ, đột nhiên, cậu dường như nhớ ra cái gì, quay đầu về phía Snape đang ngồi trước bàn công tác phê chữa bài tập nói: “Giáo sư Snape, ngài có thể giúp ta an bài cùng tiên sinh Malfoy gặp mặt một chút không? Nghỉ hè ta viết thư cho hần, hiển nhiên hần cho rằng ta là một tiểu hài tử nên không để ý đến.”

Bút lông chim trong tay Snape liền bị hần nắm gãy đôi...

~~Hết chương 11~~

12. Chương 12

“Potter, là cái gì khiến người có cái ý tưởng gặp Malfoy ngu xuẩn như vậy?! Ta cho rằng nhìn vào cách giao lưu giữa Malfoy và người khi ở trường cũng đủ cho người lý giải một số việc.” Snape thấp giọng rít gào, chết tiệt Potter lúc nào cũng tự cho là đúng, chết tiệt, hần biết ngay lúc nghỉ hè Malfoy lại không mời mà đến bãi phóng còn hỏi hần thấy thế nào về Potter là có chuyện kỳ quái mà, nguyên lai là vì lý do này! Thăng nhãi con chết tiệt, luôn thích tự kiếm chuyện sao?!

“Thế nhưng... ngoại trừ Dumbledore thì Malfoy là đối tượng hợp tác tốt nhất.” Harry bị Snape tức giận dọa tới, cậu cẩn thận hoạt động cước bộ hướng góc tường dời đi, hiện tại, cậu nguyện ý giúp thiềm thừ lột da cũng không muốn đối đầu đến Snape phần nộ.

“Hợp tác?! Potter, người dựa vào cái gì cho rằng một cái tử thần thực tử sẽ đối với người — một đứa trẻ 13 tuổi nói chuyện hợp tác?!” Snape nở nụ cười nồng đậm trào phúng. Loại quý tộc luôn ăn tươi nuốt sống như Malfoy, đến tột cùng Potter có cái gì lòng tin có thể cùng Malfoy hợp tác. Từ phương diện nào mà nói, Dumbledore còn tốt hơn Malfoy một chút. Nhóc con muốn sớm quẳng cái mạng nhỏ đi sao?!

“Nếu như Malfoy biết cuốn nhật ký mà hắn mang vào trong trường Hogwarts năm thứ hai để thả xà quái thực chất là cái gì, đối với người gửi cuốn nhật ký tại chỗ hắn có bao nhiêu quan trọng, hắn sẽ đáp ứng hợp tác. Ta nghĩ một dòng họ quý tộc lâu đời như Malfoy hắn sẽ biết cái gì là hồn khí, ta nghĩ phải biết nó đến tột cùng là cái gì.” Harry cúi đầu nói ra suy nghĩ của chính mình.

Nhật ký?! Được rồi, Potter từng nói qua nó cũng là một hồn khí! Snape trong lòng khẽ động, nhưng ngoài mặt vẫn bất động thanh sắc, hắn ác ý nhếch... một bên khóe môi, “Hay là một chậu thiềm thử chưa đủ với tinh lực tràn đầy của ngài Potter, như vậy thêm một chậu nữa người thấy sao?”

Harry nhìn Snape huy động đũa phép di chuyển tới một chậu thiềm thử, cậu vẽ mặt đau khổ nhu nhu có chút muốn ói bụng, biết câu chuyện giữa mình cùng Snape phải dừng tại đây, nhìn một lũ ghê tởm trong chậu vẫn không ngừng nhúc nhích, Harry thông minh dè xuống xúc động muốn hỏi Snape có đồng ý hay không giúp chính mình liên hệ Malfoy, vùi đầu xử lý đồng... ma được kinh khủng này, có trời mới biết tới nay liệu cậu còn vị đạo để ăn uống gì nữa hay không.

Bất quá cũng tốt... Harry ánh mắt hơi buồn bã, từ sau khi biết con chuột là một Animagus, Ron tính tình có chút kỳ quái, luôn có ý hay vô ý làm bất hòa với cậu, chẳng lẽ hắn cho rằng cậu nói dối sao? Báo chí đăng lên ngày hôm nay còn không khiến hắn hiểu ra sao?! Vì sao? Vì sao cậu với hắn cùng nhau trải qua mạo hiểm suốt hai năm, cảm tình của bọn họ trong thời gian đó còn không bằng một con chuột hắn luôn ghét bỏ sao?! Nói như vậy, Ron cùng cậu kết bạn cũng chỉ là do Dumbledore bày đặt mưu kế?

Ngày hôm nay trong lớp ma được, Ron chủ động chạy lại cùng Neville thành một nhóm khiến Harry có chút thương tâm. Harry cũng không phủ nhận, cậu đang nhìn tới Neville lại theo tập quán làm vạc thuốc nổ tung khiến, Snape mắng Ron cùng Neville không nâng nổi đầu thì trong ngực cậu có một loại cảm giác khoái ý mà hết giận, chỉ là Harry phát hiện bản thân hiện tại đối với điểm của học viện cũng không có nhiều chấp niệm như xưa.

Đương nhiên, tuy rằng Harry rất bất mãn Ron bởi vì chuyện Potter mà thái độ luôn làm bất hòa với mình, nhưng cậu vẫn như cũ muốn cứu lại tình bạn giữa cậu cùng Ron, Hermione cũng thoải mái mà nói Ron rồi sẽ nghĩ thông suốt, Harry trong lòng tính toán lúc đi tới làng Hogsmeade, ở đó chắc hẳn phải có quán bán sừng vật mới đúng, nếu như Ron thực sự thích chuột, cậu sẽ vào trong đó tìm một con chuột thật đẹp cho hắn.

Snape nhìn Harry một bên lộ da một bên thất thần, oán hận tại tấm da dê viết xuống một chữ “T” thật to: Chết tiệt Potter, chẳng lẽ không biết như thế nào chăm chú công tác sao?! Đồng thiềm thử tuy rằng không đắt, nhưng cũng là loại ma được phải dùng tiền để mua, nhìn thủ pháp không xong của Potter, lộ da thiềm thử mà kéo theo cả thịt, sách, tất cả đều không đúng cách!

Cùng Malfoy hợp tác?! Vẫn còn cần quan sát một chút, đích xác, luôn đề cao lợi ích dòng họ như Malfoy ở một số thời điểm mà nói cũng là đối tượng hợp tác không sai, nhưng mà cũng cần có đủ lợi ích mới được. Bất quá, Potter nói cũng có đúng được một chút, Malfoy là dòng họ quý tộc lâu đời, tầng thượng của bọn họ hẳn là có thể tìm được một chút kiến thức về hồn khí.

Đối với cụm từ hồn khí này, Snape luôn luôn có loại dự cảm không rõ, một loại cảm giác gấp gáp luôn thúc dục hắn đi tìm hiểu cho rõ cụm từ này mang hàm nghĩa gì, nó giống như một thứ trọng yếu vô cùng có thể quyết định lập trường của hắn sau này.

Sau khi Harry rời khỏi, Snape do dự thật lâu, cuối cùng, hắn chính là kéo ra một tấm da dê dùng ngón từ mịt mờ viết một phong thư, từ nội dung mặt ngoài bức thư đến xem bất quá chỉ là hỏi một loại trân quý được liệu hạ lạc mà thôi.

Trong lúc ở bên kia Snape vừa oán thầm thẳng thắn nhai Potter không ngừng quần quýt mang đến cho hắn thêm gấp bội phiền toái, vừa bận rộn với tiểu bí mật của cậu, thì bên này Harry lại có thêm một cái phiền não mới.

Merlin a! Vì sao văn chương trong mộng của cậu lại có một ít cải biến mới, bên trong ngoại trừ cậu đối Snape... giáo sư dây dưa không ngớt ra, còn có rất nhiều thứ khác kỳ quái. Vì sao? Vì sao tối hậu Ron lại cùng Malfoy bên nhau? Ron không phải ghét nhất lũ độc xà Slytherin sao, nhất là Malfoy nữa? Vì sao Malfoy lại đem Ron đặt ở dưới thân, còn có... còn có sao Neville lại cùng một người bên Slytherin tên Blaise Zabini ở bên nhau? Thật là kỳ quái, vì sao đều là Gryffindor cùng Slytherin, nhưng đều là nam sinh, nếu như cậu nhớ không lầm, Ron hẳn là thích nữ tử mới đúng? Nếu như Ron với Malfoy ở bên nhau, Weasley phu nhân nhất định sẽ rất thương tâm... (Mắt lạnh: Harry, người thực sự nghĩ quá xa!)

Bởi vô cùng cuống quýt, thế cho nên khi ngày thứ hai Harry đến đại sảnh đường dùng điểm tâm, thì trên mặt lộ ra một đôi thâm quầng ánh mắt.

“Khỏe, Harry, người không sao chứ? Người thoát nhìn thật không tốt, còn đang lo lắng chuyện Ron sao?” Hermione có chút lo lắng nhìn Harry, vì cậu lấy đến một phần lạp xưởng, “Không cần lo lắng, Ron rồi sẽ nghĩ thông suốt.”

“Ách... Ân...” Harry ngẩn người, lơ đãng thấy cách đó không xa Ron lén lút dùng ánh mắt lo lắng nhìn cậu, mới hiểu được Hermione nói là chỉ chuyện gì, bản thân Harry đúng là không phải vì chuyện này lo lắng nên chỉ có thể lên tiếng có lệ, cúi đầu ăn điểm tâm.

Thế nhưng Harry như trước không khống chế được chính mình đường nhìn, cậu lén lút đánh giá Ron cùng Malfoy đang ngồi trên bàn Slytherin, nói thật, cậu không có phát hiện giữa hai người này có chút nào khả năng, nếu như không nói tới bọn họ luôn đối chọi cùng trừng mắt nhau. Tiện thể cậu cũng lẳng lẽ quan sát một chút cái người bên Slytherin tên gọi Blaise Zabini, đó là một nam hài có làn da hơi ngăm đen, trên mặt luôn có một bộ lưỡi biếng tươi cười, bất đồng với Malfoy, tồn tại cảm rất thấp, hẳn sẽ thích người như Neville?!

Harry có chút cuống, cậu đột nhiên phát hiện văn chương trong mộng đều là nam nhân ở bên nhau, vậy nữ hài tử đi đâu hết rồi?!

~~Hết chương 12~~

13. Chương 13

Ăn xong điểm tâm, Harry cố nâng cao tinh thần, khóa học kế tiếp là môn Chăm sóc sinh vật huyền bí đầu tiên Hagrid đứng lớp, tuy hiện tại cậu đối với Dumbledore rất dè chừng và sợ hãi, nhưng với người đầu tiên dẫn dắt cậu vào thế giới pháp thuật tính tình đơn thuần như Hagrid, Harry vẫn đối với ông rất có cảm tình, dù sao hai năm nay Hagrid đối với cậu cũng rất tốt, loại người không có gì tâm cơ như Hagrid, tuy rằng sẽ bị người lợi dụng, nhưng vẫn có thể xem như một người bằng hữu ở chung rất khá. Harry mong muốn lần đứng lớp đầu tiên của Hagrid có thể thu được thành công.

Ôm theo bản sách giáo khoa bị buộc chặt, Harry cùng Hermione bước ra khỏi tòa thành hướng nhà gỗ bên rừng Cấm đi đến, đối với chương trình học của Hagrid, nói thật ra, nhớ tới năm nhất rồng cùng chó ba đầu còn có nhện khổng lồ tám mắt năm ngoái, Harry cùng Hermione đều âm thầm lo lắng, nhất là khi bọn họ nhìn đến một quyển sách giáo khoa cá tính như thế này.

“Ah, đầu sọc, con sọc đỏ của người đâu?”

Thực ra mình thấy Malfoy gọi Ron là đuôi ươi lông hồng, nghe ngộ quá, thôi thì gọi sọc cho dễ thương :D

Bên cạnh đột nhiên vang lên câu hỏi cắt ngang câu chuyện của Hermione cùng Harry, Harry nheo mắt nhìn, phát hiện là Malfoy cùng hai người hầu của hắn, vẻ mặt bọn họ chính mang theo nụ cười xấu xa đứng bên nhà gỗ của Hagrid đợi lớp học bắt đầu.

“Nghe nói người trên xe lửa bị té xỉu, Potter, đây có phải là cách người dùng để thu hút sự chú ý của mọi người không? Tên sọc đỏ của người cũng không chịu nổi người nữa sao? Chỉ còn lại có máu bùn là chịu ở chung với người thôi?” Draco cố tình ngân nga thông thả nói, trong ngôn từ tràn ngập ác ý cười nhạo.

Harry không giống như trước kia quay lại phản bác hắn, mà là dùng một loại kỳ dị ánh mắt đánh giá Malfoy: Đúng là lúc nào nói chuyện cũng khắc khắc nhắc tới Ron, lẽ nào từ trước đến nay Malfoy kiêu mình phiền phức đều là vì chính mình cùng Ron rất thân cận, đó mới là lý do Malfoy nhìn cậu không vừa mắt (Mắt lạnh: Harry, cậu suy nghĩ nhiều rồi, hẳn là Malfoy nhìn Ron cùng người quá gần gũi, nhìn Ron không vừa mắt mới đúng). Thật không nghĩ tới Malfoy lại thích loại người mặt dày tàn nhẫn tính tình lại quật cường như Ron.

“Người nhìn ta cái gì, đầu sọc? Lẽ nào lũ Giám ngục làm đầu óc người hỏng hết rồi sao?” Draco bị Harry dùng ánh nhìn tìm tòi nghiên cứu tránh có chút sợ, ngày hôm nay Potter đến tột cùng là bị làm sao vậy? Dĩ nhiên không phản bác lại hắn, mà còn dùng ánh mắt cổ quái trầm mặc nhìn hắn?

“Harry, người không sao chứ?” Hermione cũng không chấp Malfoy dùng từ ngữ vũ nhục xưng hô cô, Harry phản ứng thật sự quá kỳ quái, cô rất lo lắng.

“Ách... Không có việc gì”, Harry từ trầm tư phục hồi lại, quay qua Hermione nói một câu, xong lại quay sang vừa nói với Draco, “Ron... đang ở bên kia...” vừa dùng tay chỉ chỉ, sau đó kéo Hermione đi đến chỗ Hagrid.

Draco nhú mày, vừa rồi đúng là đầu sọc rất kỳ quái, cậu nói cuối cùng kia dường như còn mang một hàm nghĩa khác, sách, đầu óc thật sự bị Giám ngục dọa loạn rồi sao?!

Thời gian kế tiếp, Draco lại thỉnh thoảng đánh giá Harry, tựa hồ không thể tiếp nhận Harry thay đổi, mà Harry còn đang bối vì hiện tại Ron không ở bên cạnh, Malfoy cũng chưa tới khiêu khích thêm lần nào nữa mà lần thứ hai khẳng định tính hợp lý của văn chương trong mộng, chỉ là cậu có chút buồn bã, nếu như Ron cùng Malfoy đến bên nhau, cứ nhìn quan hệ của bác Weasley với Malfoy mà nói, Ron nhất định sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, cậu có nên ngăn cản bọn họ hay không?

Khi mọi người đã đến đông đủ, Hagrid dẫn cả đám tiến vào rừng Cấm, đi khoảng chừng 5 phút, bọn họ tới cạnh một rào chắn, bên kia rào chắn, mọi người nhìn thấy một loại sinh vật vô cùng cổ quái: nó sở hữu thân hình cường kiện, cùng một cái đuôi ngựa, còn có một đôi cánh rất lớn, đầu giống như của một con chim ưng khổng lồ, cặp mỏ như rèn từ sắt, đôi mắt màu cam to mà sáng sủa, bốn chân đều có móng vuốt sắc bén, dưới cổ của mỗi con thú kỳ quái ấy đều bị một vòng da thật lớn bao quanh, được cố định vào hàng rào bằng dây xích sắt.

“Bọn chúng thật đẹp, phải không?” Hagrid khoái trá nói, “ Như vậy, trước tiên chúng ta mở sách kiến thức một chút về loài chúng nó.”

“Mở sách?! Mở thế nào?” Draco nhú mày, hẳn đối với tên thủ hạ trung thành lai khổng lồ này của Dumbledore không hề có hảo cảm, cũng luôn vì chuyện một tên lai khổng lồ dơ bẩn dạy hắn môn Chăm sóc sinh vật huyền bí mà bất mãn.

“... Ách... Không ai có thể mở nó sao?” nụ cười của Hagrid lập tức cứng nhắc, lúc này ông mới chú ý đám học sinh đều là dùng dây hoặc thắt lưng buộc chặt sách lại.

“Có thể mở, rất đơn giản, chỉ cần dùng tay vuốt dọc theo gáy sách là có thể mở.” Harry không đành lòng nhìn biểu tình Hagrid suy sụp, không khỏi nói ra, cậu đã từng nhìn thấy trong thiên văn nói qua cái này, trước đó cũng thử dùng qua, “Nội dung bên trong rất thú vị.”

“Đúng vậy, dùng tay vuốt gáy sách, Gryffindor thêm 5 điểm.” Hagrid liếc nhìn Harry cảm kích.

“Harry, người làm sao mà biết được?” Hermione có chút hiếu kỳ, cũng có chút không phục.

“Hagrid tặng ta quà sinh nhật là nó, nên ta mới hiếu kỳ tại sao Hagrid lại tặng ta quyển sách này, hơn nữa người không thấy cái tên Quái thư về quái vật rất có ý tứ sao? Vì thế ta mới ngẫu nhiên phát hiện ra phương pháp này.” Harry hàm hồ có lệ nói.

“Tất cả mọi người đều mở được sách... như vậy lật trang 34, đây là nội dung học tập của chúng ta ngày hôm nay, Bảng Mã...” Hagrid nhìn quanh bốn phía, nhờ sự giúp đỡ ban đầu của Harry nên ông đã lấy lại lòng tin với chương trình học ngay hôm nay, ông giới thiệu cho lũ học trò biết những đặc tính sinh hoạt của Bảng Mã, nơi sinh sản, đặc điểm riêng, không thể không nói, khóa học của người lai khổng lồ lần này tương đương thành công, bởi vì yêu thích, ông đối với các loài sinh vật huyền bí lý giải càng thêm sâu sắc, hấp dẫn tất

cả mọi người ở đây, ngay cả Malfoy tuy vẫn bày ra vẻ mặt khinh khỉnh, nhưng trong mắt không giấu được tia nhìn hưng phấn.

Sau cùng, Hagrid cao hứng cổ vũ đám nhỏ thử cưỡi Bằng Mã một chút. Nhìn vẻ mặt mọi người đều sợ sệt, Harry thầm thở dài một hơi, chủ động tiến lên, tuy rằng thành công cưỡi Bằng Mã bay một vòng, thế nhưng cậu vẫn thấy mình phù hợp bay bằng chổi hơn.

Thành công của Harry ngay lập tức cổ vũ đám học trò ở đây, tất cả mọi người đều tranh nhau muốn được nếm thử, Draco thấy Harry thành công có chút thất vọng, nhìn mọi người đều dùng ánh mắt kính nể nhìn cậu, Draco bĩu môi, trong lòng sinh ra tâm tính không chịu thua, hần lướt qua rào chắn, nhanh chóng bước về phía con Bằng Mã Harry vừa cưỡi qua, mà hần không có chú ý tới, Ron tựa hồ cũng đi đến con Bằng Mã này, đang đi phía sau cách hần không xa.

Mà vừa lúc Harry quay lại, thấy chính là Draco chọc con Bằng Mã giận lên, khiến nó quay về hướng hần nhắc lên cặp vuốt đằng trước, mà đứng cách Draco không xa Ron bị một màn này dọa đứng yên tại chỗ, vẻ mặt tái nhợt. Bởi vì hướng nhìn, Harry thấy Draco giống như đang che cho Ron, trong lòng vừa động liền nhào tới, đẩy ra Draco, trong đầu chỉ có quanh quẩn một ý niệm, nguyên lai Malfoy đúng là có ý với Ron. Mà bị đẩy ra Draco bởi vì quán tính mà ngã vào trong lòng Ron, trong lúc nhất thời chưa kịp hoàn hồn Ron liền phản xạ có điều kiện ôm chặt kẻ bình thời hần ghét nhất.

Bầu không khí thoáng chốc vắng lặng đến quái dị, tất cả mọi người đều bị chuyện vừa phát sinh dọa cho ngây người, ngay cả Hagrid cũng chỉ lẳng lẳng như mọi người nhìn Harry bị Bằng Mã tấn công, trên lưng xuất hiện một đạo dữ tợn vết thương, phẳng phất còn có máu chảy ra.

“Úc, Merlin a! Harry, người không sao chứ!” Hermione là người phản ứng đầu tiên, cô kinh hoàng trợn to mắt, che miệng hét to.

Giống như bị tiếng hét của Hermione gọi tỉnh, Hagrid rất nhanh cầm lấy dây xích cổ để trên mặt đất, đeo vào cho con Bằng Mã, vẻ mặt tái nhợt ôm lấy Harry, hoảng loạn nói: “Ta phải dẫn cậu bé đến phòng y tế... Đúng, phải đi phòng y tế... Tan học... Hiện tại tan học.”

“Ron... Bọn họ không có việc gì đi...” Harry cau mày, gian nan nhìn Hermione đang chạy theo bên cạnh, hỏi.

“Đúng vậy, nhờ người... bọn họ không có việc gì...” Hermione nhịn xuống nước mắt nói, tiểu cô nương chạy theo Hagrid hướng thẳng đến phòng y tế.

“Buông tay, Weasley!” Khuôn mặt Draco vẫn trắng bệch vì hoảng sợ, sau khi phục hồi tinh thần liền chán ghét gạt tay Ron ra, “Xem ra Potter bị thương không nhẹ, đây tất cả là do người bạn lai khổng lồ của hần mang đến loài vật nguy hiểm!”

“Im miệng, Malfoy!” Ron lập tức hướng Draco rít gào, “Harry, chính là vì cứu người mà bị thương!”

“Người không có nghe rõ sao, Weasley? Vừa rồi Potter hỏi chính là người có bị thương hay không, tên ngu xuẩn Potter chắc từ chỗ hần nhìn tưởng người sắp bị thương, ai kêu người lên lút theo sau ta.” Draco chậm rãi chỉnh lại y phục, ngân nga nói, không ai thấy rõ trong mắt hần thoáng hiện tia nhìn phức tạp rồi lập tức biến mất, “Nếu như người còn muốn nhìn mặt Potter lần cuối, ta khuyên người hiện tại cũng nên đuổi theo đi!”

“Người!” Ron tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, nhưng sau cùng bởi vì lo lắng Harry, cái gì cũng không nói, cầm tức xoay người hướng tòa tháp chạy đi.

~~Hết chương 13~~

14. Chương 14

“Đến tận cùng là chương trình học gì mà khiến học sinh bị thương nghiêm trọng như thế này?! Vị đại Boss ẩn dật của Hogwarts Pomfrey phu nhân vừa mềm nhẹ trị liệu vết thương cho Harry, vừa đối Hagrid chán

ghét rít gào, “Khóa học của giáo sư Kettleburn chưa từng có, chưa từng có một học sinh nào bị đưa vào đây trong tình trạng hấp hối như thế này! Hagrid giáo sư, người là một vị giáo sư, lẽ nào người không thể bảo hộ được học trò của mình sao?!”

“Ta... Ta, Buckbeak là một đứa trẻ ngoan... Chúng nó cũng không... nguy hiểm...” Hagrid ủy khuất nhẹ giọng biện bạch, dưới khí thế của Pomfrey phu nhân, Hagrid hận không thể thu nhỏ bản thân mình lại.

“Cũng không nguy hiểm?!” Pomfrey phu nhân đề cao giọng nói, giúp... Harry uống cho xong thuốc, liền bước nhanh tới trước mặt Hagrid, trừng mắt nhìn người lai khổng lồ đang co rúm đối diện, “Thế đến mức nào mới là nguy hiểm?! Đã có một đệ tử nằm ở chỗ này! Người hẳn là thấy may mắn vì móng vuốt của Bằng Mã không có độc, bằng không... người tự biết hậu quả?! Hagrid người luôn như thế, luôn thích những loài sinh vật nguy hiểm, nhưng hiện tại người là một giáo sư, người hẳn là nhiều nhiều vì... đám học trò mà suy nghĩ...”

“Ách... Pomfrey phu nhân, ta còn cần nằm sắp như vậy trong bao lâu?” Harry nhìn Hagrid bị bà Pomfrey răn dạy mà bắt đầu nức nở, có chút không đành lòng, mở miệng cắt đứt lời bà Pomfrey nói.

“Úc, đứa nhỏ, người bị thương không nhẹ, người hẳn là ở lại phòng bệnh nghỉ ngơi một đêm, nếu như ngày mai không có vấn đề gì nữa, thì tối mai người có thể xuất viện.” Pomfrey phu nhân đối với những học sinh bị thụ thương như thế này luôn luôn kiên trì.

“Ở lâu như vậy?” Harry nhú nhú mày, “Thế nhưng sáng mai ta còn muốn lên khóa môn phòng chống nghệ thuật Hắc Ám.”

“Nếu như vậy, người tự phải biết tùy thời bảo vệ chính mình. Nói thật, Harry, người là một trong những đệ tử vào phòng y tế nhiều nhất, người nên tự yêu quý thân thể bản thân...” Đối với cơ thể gầy gò của Harry, Pomfrey phu nhân luôn bất mãn, đứa nhỏ này thật là quá dễ bị thương.

“Ha hã... Lúc đó ta cũng không nghĩ nhiều như vậy, thậm chí đem người đẩy ra.” Harry cười gượng cắt đứt lời lải nhải của bà Pomfrey.

“Đều là của ta sai, Harry, người cứ trách ta đi! Ta không nên mở đầu khóa đã cho các người tiếp xúc Bằng Mã... Chẳng qua chúng nó thực sự rất khả ái...” Hagrid gào khóc tự trách, “Hoàn hảo người không có việc gì, bằng không ta còn mặt mũi nào... nhìn James cùng Lily...”

Bị Hagrid đột nhiên bạo phát đến hoảng sợ, Harry thầm oán: ta cái này mà nói không có việc gì sao?! Nhưng bên ngoài cậu vẫn thoải mái tươi cười đối người lai khổng lồ nói, “Ta không sao, khóa học của người cũng không tồi, rất có ý tứ!”

“Thực sự?!” Hagrid trừng mắt nhìn Harry chờ đợi.

“Ách... Thực sự, bất quá, nếu như đổi sang một ít sinh vật hơi hơi khả ái thôi cũng không sai, tỷ như Bạch kỳ mã, nói thật, ngoại trừ năm nhất ta gặp thoáng qua một con... sắp chết ra, ta thực sự muốn nhìn thấy một con bạch kỳ mã còn sống.” Harry uyển chuyển nói ra kiến nghị.

“Harry, người sao không nói sớm, ta sẽ nghĩ biện pháp, lần sau đi học, người nhất định thấy được!” Đơn thuần người lai khổng lồ liền vỗ ngực thề thốt, rất mỹ mãn ly khai.

Sau khi Hagrid dời đi, Pomfrey phu nhân đưa cho Harry uống tiếp một lọ ma dược màu sắc quỷ dị rồi cũng đi ra ngoài, Harry một mình ngồi ghé trên giường nhằm chán liền phát hiện Hermione đang ở cửa kéo kéo gì đó.

“Harry, người thế nào? Pomfrey phu nhân nói sao?” Hermione thật vất vả kéo đang đứng ngoài cửa do dự Ron vào phòng, “Xem, ai tới thăm người!”

“Cáp... Harry, người không sao chứ!” Ron toàn bộ khuôn mặt đều đỏ bừng, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu, rõ ràng, tại hắn nói xong những lời này, cậu không khỏi thở dài một hơi.

Harry từ nhỏ sống ở nhà dì dượng, tạo thành cậu đối cảm xúc của người khác rất miễn cảm, cậu có thể cảm nhận Ron thật tâm lo lắng cậu, mà với sự kiện kia cậu không thương lượng trước với Ron mà tự ý tiến hành thế cũng có sai, bởi vậy đối mặt Ron giảng hòa cậu cũng rất nguyện ý cùng Ron hòa hảo. Thế nhưng Harry cũng biết cảm tình giữa cậu và Ron không thể khôi phục như trước đây được nữa, tuy Ron phát hiện không

được, nhưng Harry cảm giác rất rõ giữa bọn họ tồn tại một lớp sương vô hình. Bọn họ sau này chính là bằng hữu, nhưng không còn là loại bằng hữu không có bí mật, sinh tử có nhau như xưa nữa.

“Không có việc gì, khiến người lo lắng, Ron, Lúc ấy sao người ở đằng đó? Làm ta sợ muốn chết, là Malfoy ngăn phía trước người sao?” Harry giống như cái gì cũng chưa phát sinh, dùng một loại nhẹ nhàng ngữ khí nói, cậu thực sự hiếu kỳ, có đúng là Malfoy anh hùng cứu mỹ nhân hay không (Mất lạnh: Tiểu Harry, cậu dùng từ thật sự quá kinh tởm!)?

“Malfoy?!” Ron biểu tình giống như vừa nuốt phải một con ruồi, “Đương nhiên không có khả năng! Là Malfoy không biết tự lượng sức mình chọc giận con Bằng Mã đó, ta... ta lúc đó chỉ là trùng hợp đứng sau hắn mà thôi!” Ron lúc này cũng không có ý thừa nhận bản thân lúc ấy tuyền con Bằng Mã đó bởi vì Harry từng chinh phục qua nó, hắn không phục cũng muốn cười nó chứng minh bản thân không thấp kém hơn Harry.

“Nga.” Harry đều không phải rất tin tưởng, Ron như thế nào trùng hợp theo sát Malfoy phía sau... Được rồi, có lẽ lúc này Ron đối Malfoy còn chưa có loại tâm tư này, Harry nhìn biểu tình Ron một chút, đều không phải muốn tranh chấp với Ron chuyện này, cậu liền đổi đề tài, “Xin lỗi, Ron, về Scabbers thật là Animagus, ta sợ đến lúc hắn biết ta đã hoài nghi, thì sẽ đối với người bất lợi, phải biết rằng, chúng ta chỉ học sinh năm ba! Xin lỗi, Ron!”

“Không có việc gì! Nhờ có người, đám Giám Ngục mới bị đẩy dời đi khỏi trường học, hơn nữa một Animagus vẫn ẩn núp tại bên người chúng ta, ngấm lại thật đúng là đáng sợ!” Ron nói như không quan tâm, kỳ thực trong lòng hắn vẫn như cũ có chút khổ sở, dù sao Scabbers ở nhà hắn nhiều năm như thế, tuy ngoài miệng một mực nói ghét bỏ nó, nhưng bỗng nhiên không còn nữa, vẫn khiến hắn có chút buồn khổ. Tuy rằng giáo sư McGonagall cũng từng giải thích qua cho hắn Scabbers thực ra là một người tên Peter, nhưng hắn vẫn không thể tin tưởng, có lẽ bởi vì hắn không có nhìn thấy đi! Bây giờ nhìn thấy Harry biểu tình áy náy như thế, Ron nghĩ hắn cũng vô pháp giận đối Harry cái gì, cũng như Harry nói, cậu ta không dám khẳng định, cũng là vì an nguy của hắn, Ron liều mạng dùng lý do này tự thuyết phục mình.

“Được rồi, bỏ tào, thoát nhìn thương thế người rất nghiêm trọng, lúc nào có thể xuất viện?” Ron không muốn nói tiếp về chuyện sủng vật, hắn nhìn Harry ghé vào trên giường, lưng trần lộ ra vết thương đáng sợ đã bị bôi một lớp thuốc mỡ màu tím trong suốt, trong mắt lộ ra lo lắng.

“Tối mai mới có thể xuất viện, không lên lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám được.” Harry nói đến việc này tựa hồ không hề để ý, kỳ thực cậu còn chờ mong vị giáo thụ lang nhân mà ai cũng nói là hảo bằng hữu của ba ba đứng lớp sẽ như thế nào.

“Harry, ta sẽ giúp người ghi chép lại nội dung bài học, có người nói lớp học của vị giáo sư này cũng không tệ lắm.” Hermione thoải mái nói.

“Harry, không có gì, ngấm lại hai năm học phòng chống nghệ thuật Hắc Ám trước kia của chúng ta!” Ron cũng vô tư thoải mái nói.

“Khỏe, Harry, người không sao chứ?” Sau khi Hermione cùng Ron ly khai, một vị giáo sư nói có việc muốn tìm bà Pomfrey tiến vào phòng bệnh, ôn hòa chào Harry.

“Lupin giáo sư?!” Harry có chút kinh ngạc, không nghĩ tới vị giáo thụ này luôn đối cậu như một học sinh xa lạ sẽ đến xem cậu, “Ta khỏe, cảm tạ ngài quan tâm!”

Harry dùng ngôn hành xa cách trả lời khiến vị giáo sư này thoáng uể oải, hắn có chút hoài niệm nói, “Nghe nói người là cứu đồng học mới thụ thương, hành động rất không sai! Sinh vật mà Hagrid yêu thích luôn luôn kích thích như vậy.”

“Lúc đó ta cũng không có nghĩ nhiều như vậy, cảm tạ ngài đến xem ta.” Harry khách khí nói, đối với người rõ ràng là bằng hữu tốt của phụ thân, nhưng giả vờ xa cách như thế, cậu còn là có chút ngán.

“Ách... Ta chỉ là có chút chuyện muốn tìm Pomfrey phụ nhân... Tiện đường qua thăm...” đôi mắt Remus Lupin thoáng qua tia âm đạm, rồi lại phục hồi ôn hòa nói.

“Ta khỏe, ngày mai có thể xuất viện. Hiện tại là đang là giờ cơm, ta không nghĩ quấy rầy ngài dùng cơm.” Harry mỉm cười, rất khách khí nói lời tiễn khách.

Lang nhân buồn bã rời đi, hẳn không dám chắc Harry tựa hồ đối hẳn còn có thành kiến gì khác.

“Potter, nghe nói ngày hôm nay người tựa hồ rất ‘Anh dũng’, lẽ nào trong đầu người đều bị nhốt sên nhồi đầy sao? Cũng là người thích làm anh hùng, đi cứu một người Slytherin?”

Harry dùng xong cơm tại phòng bệnh, chợt nghe giọng nói trầm thấp khéo đưa đẩy quen thuộc từ cửa phòng bệnh vang lên, cậu thoáng chớp hai mắt tỏa sáng, hướng về phía người tới cười thật to.

“Giáo sư Snape, ngài là tới xem ta sao?” Chẳng vì sao, Harry thấy đặc biệt cao hứng, hay là cậu đã coi Snape giáo sư như trưởng bối của mình (Mất lạnh: là như thế sao?!)!

“Là cái gì khiến ngài Potter sinh ra ảo giác này, cũng là thói tự cho là đúng của người lại tác quái?” Snape hừ mạnh một tiếng, khinh khỉnh nói, “Poppy nói thuốc bổ huyết của phòng bệnh đều đã dùng hết, ta còn tưởng là tên Gryffindor ngu xuẩn nào tự làm bản thân bị thương, không ra dự đoán, Potter, người nhập học mới hai năm mà đã tiêu hao số thuốc dự trữ cho bảy năm của phòng y tế ! Ta thực không biết thành tích ma được tề hậu của người dĩ nhiên lại thích dùng thuốc như vậy, ta phải cảm tạ cố động của người sao?”

Harry rất bất đắc dĩ, vì sao không thể nói thẳng là đến thăm cậu đi? Tốt xấu giáo sư Lupin cũng nói là tiện đường.

“Potter, hay nhất người nên dùng thứ gắn trên cổ người nhiều một chút, ta nhiều việc bận rộn, không có thời gian ngao chế mấy thứ ma được chết tiệt này, nếu còn có lần sau, ta không ngại nhờ người đánh giá một chút —— các loại khẩu vị ma được ta dự trữ!” Snape nói xong, cuộn cuộn hắc bào ly khai.

Harry nhìn theo Snape nổi giận dưng dưng rời đi, nghiêng nghiêng đầu, tự hỏi: cuối cùng là nói cậu cần thận lẩn sau không tái thụ thương sao? Quả nhiên... Giống hệt những gì trong mộng nói, Snape đúng là không phải loại bình thường không được tự nhiên!

Ban đêm, đang chuẩn bị ngủ Harry bỗng nghe được động tĩnh từ cửa phòng bệnh, đành nhìn trời đảo mắt: lẽ nào lại là một người tiện đường thăm bệnh?! Nghĩ một lúc vẫn chưa biết là ai, nếu cậu nhớ không nhầm, hiện tại hẳn là giờ giờ nghiêm rồi mới đúng!

~~Hết chương 14~~

15. Chương 15

“Black?!” Harry nghĩ qua người tới có thể là bất kỳ người nào, thậm chí là Snape lần thứ hai trở về thăm cậu cũng không ngạc nhiên, thế nhưng không nghĩ tới lại là hắc cầu giáo phụ mình vốn gọi lại nhà Crump phu nhân. Nhìn hắc cầu dùng hai chân trước mở cửa vào tương đương giống con người, không một tiếng động lén vào phòng bệnh, Harry không khỏi chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, giáo phụ của mình chẳng lẽ không biết bản thân đang là một con cầu sao? Còn dùng hành động nhân tính hóa như vậy?

Đại hắc cầu nghe ra thanh âm Harry, lập tức mừng rỡ chạy tới, theo lệ thường nhiệt tình dùng nước miếng rửa mặt cho cậu

“Ta không phải đem người gửi tại nhà Crump phu nhân sao? Thế nào lại chạy đến nơi đây?” Harry vất vả đẩy đầu nó ra, phóng thấp giọng nói hỏi, nhìn hắc cầu lại trở về dáng vẻ bản thủ như cũ, Harry không nghĩ để bà Pomfrey phu nhân nghe thấy là ý kiến hay.

“Ồ...Ồ...” Hắc cầu chuyển chuyển ánh mắt, lần thứ hai nhiệt tình nhào lên Harry, ý đồ trốn tránh câu hỏi.

Harry nội tâm thở dài, giọng nói mang theo chút trách cứ: “Có phải người lén lút gạt Crump phu nhân chạy ra ngoài không? Như vậy sẽ làm Crump phu nhân lo lắng, ta còn nghĩ hai ngày nữa tìm một chỗ gọi điện thoại về chỗ Crump phu nhân hỏi tình hình của người!”

“Ồ...” Hắc cầu nhìn ngó chúng quanh, một bộ như không nghe hiểu, càng không ngừng lay động cái đuôi.

Giáo phụ, người sẽ không thực sự tự coi mình là cậu đi! Harry nhìn hắc cầu còn đang giả bộ, trong lòng oán thầm.

“Quên đi, ta cũng không hỏi người là thế nào tìm được nơi này, bắt quá hiện tại người có chỗ ở sao? Ta trên lưng còn bị thương!” Harry khó khăn đẩy hắc cầu ra, cảm giác vết thương trên lưng còn chưa khỏi hẳn lại ần ần đau, thật là, giáo phụ là tới thăm bệnh vẫn là tới mưu sát?

Đại hắc cầu lập tức gật đầu, vươn đầu lưỡi liếm liếm mu bàn tay cậu, biểu tình một bộ lấy lòng Harry.

Harry nhìn giáo phụ của mình diễn xuất, vừa bực vừa buồn cười, vỗ vỗ đầu hắc cầu, “Nhờ Hagrid giúp đỡ nuôi người sao, cho người lưu lạc một mình, ta không yên tâm.”

Hắc cầu lắc đầu, thấp giọng gầm gừ vài tiếng, đôi mắt đen bóng hiện lên cảm hận cùng sát khí.

Harry khước miệng không khỏi co quắp: Giáo phụ sẽ không phải đến bây giờ còn không có xem báo chí đi? Lẽ nào hẳn còn tưởng Peter còn tại Hogwarts?!

Harry trầm tư một chút, nghĩ tới chính là chọn ai nói cho Sirius biết tin Peter đã bị bắt là tốt nhất... Hay là, nhớ kỹ trong thiên văn có nhắc tới tuy rằng miêu tả mập mờ, thế nhưng dường như quan hệ của vị giáo sư lang nhân kia cùng đại cầu giáo phụ nhà mình luôn không minh bạch, vẫn là mang đại cầu giáo phụ giao phó cho giáo sư lang nhân tương đương tốt, bọn họ hẳn là sẽ có tiếng nói chúng. (Mất lạnh: Harry, người sắp bị bồi dưỡng thành hủ nam a, cảm động, ngày xưa ta cũng là bị như thế)

Làm tốt quyết định sau, khước môi Harry nhếch lên thành dáng cười có chút đen tối, tại tủ đầu giường lấy ra một tờ giấy, vội vã viết vài câu, không cho hắc cầu nhìn tới, sau đó kéo xuống một dây vải, mang trang giấy buộc vào sau gáy hắc cầu, vỗ vỗ đầu trấn an an hắc cầu, “Black, đây là hình phạt do người trộm chạy ra! Không được cản, hiện tại đi theo ta!”

Hắc cầu bất mãn thấp giọng rít gào

“hư... Nếu như khiến bà Pomfrey tới, để bà nhìn tới một con cầu bẩn thỉu xuất hiện tại phòng bệnh, người biết sẽ thế nào sao?” Harry thấp giọng nói, cậu thỏa mãn nhìn hắc cầu vừa nghe tới tên bà Pomfrey liền rõ ràng rùng mình một cái xong an tĩnh xuống, “Tốt, đi theo ta, mang người đi chỗ khác tốt hơn!”

Một người một cầu liền len lén chuồn ra phòng bệnh, cẩn thận hành tẩu trên hành lang vắng vẻ.

“A, a, a ~ nhìn xem ta thấy gì? Thánh nhân Potter cùng một con —— cầu?!” Tiếng ngân quen thuộc vang lên bên tai Harry, dọa cậu giật mình.

Harry quay đầu vừa nhìn, quả nhiên là tên duy nhất có màu tóc bạch kim tại trường Hogwarts, cậu nhíu nhíu mày: “Malfoy?!”

“Người nói xem ta có nên nói lại cho giáo sư hay không, Potter hẳn là ở tại phòng bệnh nhưng hiện tại lại xuất hiện trên hành lang tòa thành, ngay tại tiêu cấm thời gian.” Draco giả cười, đắc ý nhìn Harry.

Hắc cầu nghe được Draco nói xong, lập tức quay hướng Draco sửa âm ỉ, đáng vẻ hung thần ác sát dường như muốn nhào lên cắn cổ hắn, khiến Draco không khỏi thối lui về phía sau một chút.

Harry lập tức ôm lấy hắc cầu, thấp giọng quát: “An tĩnh, Black! Muốn chúng ta bị phát hiện sao?”

Draco nghe được từ “Black” sau, trong mắt hiện lên một tia ngẫm nghĩ.

Thật vất vả mới trấn an được hắc cầu, Harry hơi thở dốc, nhìn Draco đáp: “Malfoy, người sẽ đi báo giáo sư?!” Rằng người ở cùng ‘thời gian’ xuất hiện tại cùng ‘địa điểm’ thấy ta?!”

Draco hơi nhíu mày, có chút kinh ngạc, Potter lúc nào học được kiểu nói chứa ám chỉ như thế?

“Được rồi, một người xuất hiện tại cùng thời gian như ta đương nhiên sẽ không tự tìm phiền toái”, Draco chậm rãi nói, “Thế nhưng, Potter, ta nhớ kỹ người xưng chưa có xuất viện, thế nào, ngu xuẩn xúc động Gryffindor khiến người lại muốn mau chóng mạo hiểm sao?”

Là tại lo lắng vết thương trên người mình sao? Harry có chút không xác định, lẽ nào mỗi cái Slytherin nói đều như thế này, không thấy phiền sao?

“Ta chỉ là đột nhiên có chút việc.” Harry nhún vai hàm hồ nói, bây giờ cùng Malfoy nháo lên cũng không phải chuyện gì sáng suốt, quả nhiên Ron không ở, Malfoy cũng sẽ không làm mấy chuyện đáng ghét khiến cho hắn chú ý (Mắt lạnh: Harry, người đến giờ vẫn cho rằng Draco gây sự chú ý là để hấp dẫn Ron sao?! Chẳng lẽ không phải bọn họ vốn vẫn là tử địch sao!) “Người, lúc này xuất hiện ở đây mới khiến người ta hiếu kỳ!”

“Sách! Một con cầu?!” Draco hai má có chút hồng, may mắn sắc trời rất tối, không ai phát hiện, “Nghe, Potter! Tuy rằng hành động của ngươi là vì cứu Weasley, nhưng mà không thay đổi được chuyện ngươi đã cứu ta. Mạng của bốn thiếu gia đây rất có giá trị, mấy... thứ này coi như vì mạng bốn thiếu gia mà tạ ơn, nếu ngươi không muốn thì vứt!”

Harry nhìn trong lòng bị nhét vào bọc to, nếu như cậu không có nhìn lầm, đây là kẹo mẫu thân Malfoy thường mang đến cho hắn ở bữa điểm tâm mỗi sáng, lẽ vật tạ ơn? Nói ra thật đúng không được tự nhiên, Harry nhếch khóe môi, “Hắn là rất ngon đi?”

“Đương nhiên.” Draco vênh cằm, nói ra tương đương kiêu ngạo.

“Cảm tạ lễ vật của ngươi, như vậy ta còn chút chuyện muốn làm, không quấy rầy ngươi nữa.” Harry giờ giờ bọc quà trên tay.

“Chờ một chút,” Draco gọi lại Harry, dùng ngữ khí như bố thí nói, “Nghĩ đến ngươi vì ta mà thụ thương (Mắt lạnh: Người nói không ngưng miệng a), ta đành miễn cưỡng cùng ngươi đi một chuyến, Gryffindor chưa bao giờ hiểu được nghệ thuật dạ du!”

Harry khóe mắt giật giật, xoay người mang theo hắc cầu vẫn một mực ý đồ công kích Draco đi trước, chết tiệt Slytherin nói chuyện không thẳng thắn một chút được sao? Nhìn Malfoy vẻ mặt bố thí phối hợp với trong mắt không giấu được lo lắng cũng rất thú vị, cậu trước đây sao không có phát hiện Slytherin thú vị như vậy nhỉ?!

Hai người thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu, mang theo một con cầu đi tới phòng làm việc của giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám tại lầu ba, sau đó Harry đột nhiên rút ra đũa phép, quay qua cho hắc cầu một câu chú thạch hóa, lại đẩy nó ra trước cửa phòng, gõ gõ cửa xong, cấp tốc lùi kéo Draco trốn ở một góc.

Nghe được tiếng động Lupin ra ngoài mở cửa liền kinh hãi thấy đại cầu, khi thấy tờ giấy sau gáy đại cầu, liền đỏ khóc đỏ cười, bởi vì bên trên chỉ viết “Lupin’s”

“Người mang đại cầu cho vị giáo sư này làm trông cửa sao? Nhìn tình trạng kinh tế của y mà nói hắn là nuôi không nổi.” Draco nhìn Lupin đem đại hắc cầu cứng nhắc trôi nổi vào phòng làm việc, khóe miệng co quắp hỏi.

Trên mặt Harry hiện lên một nụ cười thần bí, “Đây là ‘lễ vật’ tốt nhất cho y a.”

~~Hết chương 15~~

16. Chương 16

Lupin mang hắc cầu cứng ngắc đưa vào phòng làm việc, tâm tình vui vẻ pha hai cốc trà, rồi mới giải khai bùa đông cứng cho hắc cầu, vui vẻ nói: “Sirius, thật cao hứng khi nhìn thấy ngươi, không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau trong tình huống này, mong rằng ngươi không chê, ở chỗ ta chỉ có trà gói thôi.”

Trong lúc Lupin nói đại hắc cầu liền biến thành một người mặc áo choàng cũ nát mái tóc quăn bết dính, là một vụ sư có nhân thần tương đương hung ác, y xúc động vươn hai tay nắm chặt lấy áo bào Lupin, dùng thanh âm khàn khàn rít gào: “Remus, hắn tại Hogwarts! Hắn ở chỗ này! Harry sẽ gặp nguy hiểm!”

Lupin nhìn biểu tình kích động của Sirius, sắc mặt không có nhiều biến hóa, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước hỏi: “Người nói tới chính là chuyện Peter biến thành sủng vật sao?”

“A...” Sirius thoáng chốc liền ngây người, Remus biết?!

Lupin nhin cười thường thức khuôn mặt biến thành ngốc lảng của Sirius, nhìn dáng dấp y gầy trơ cả xương không tránh khỏi chua xót trong lòng, hần nhẹ nhàng gỡ tay Sirius khỏi người mình, dịu dàng đỡ y ngồi lên ghế.

“Hiện tại toàn bộ giới pháp thuật đều biết Peter mới là kẻ phản bội thực sự, người chẳng lẽ chưa biết sao?” Giọng nói Lupin mang theo một tia không dễ phát hiện sung sướng.

“...” Sirius trên mặt tràn đầy mê man.

“Peter đã bị Bộ pháp thuật đưa vào Azkaban rồi.”

“...” Một con đại cầu ngây dại.

“Mọi người còn đang thảo luận như thế nào tìm được người, khôi phục lại danh dự của người!”

“...” Một bức tượng đại cầu hình thành.

“Không nghĩ tới người lại dùng phương thức này xuất hiện, Sirius, người luôn luôn làm người ta ngoài ý muốn!” Trong giọng nói đã rõ ràng ý trêu chọc.

“...” Bức tượng đại cầu dần dần bị phong hóa.

“Như vậy, ông bạn già, có thể nói cho ta biết người sao lại dùng phương thức này xuất hiện tại trước cửa phòng làm việc của ta không?” Lupin tâm địa tốt bụng không có mang tờ giấy viết “Lupin’s” đưa ra cho Sirius xem, “Nói thật, còn trối lại đến đây, đúng là tri kỷ nhỉ!”

Ngốc lảng Sirius nhìn xuống bàn giấy, thần tình không ngừng biến hóa, cuối cùng lớn tiếng rít gào: “Đồ hỗn đản chết tiệt kia! Hần quả thực còn xấu xa hơn cả James!”

Lupin nhướng mày, “Nói vậy, là Harry đem người đưa đến chỗ ta? Ta nhớ rõ hần bị thương đang ở phòng bệnh mới đúng!”

“Remus, chỉ là đêm du mà thôi, con của James, đêm du rất bình thường!” Sirius bình phục lại một chút tâm tình, không phải rất lưu tâm nói, “Hỗn đản chết tiệt dám dùng bùa đông cứng với ta, xem ta thể nào thu thập hần!”

“Hiện tại không vội”, Lupin ngăn lại Sirius, tốt bụng hỏi thăm, “Hiện tại, người trước nói cho ta vì sao lại hơn mười năm sau mới trốn khỏi Azkaban, còn có kể rõ mọi chuyện xảy ra trước khi người dùng phương thức đặc biệt xuất hiện trước cửa phòng ta, sau đó ta còn muốn đưa người đi gặp Dumbledore.”

“Ách...” Sirius có chút không biết làm sao, đầu óc cũng không phải rất linh hoạt phải suy nghĩ một hồi lâu mới chậm rãi nói, “Vốn là lúc ta ở Azkaban phát hiện ra lúc biến hình thú sẽ không bị Giám Ngục ảnh hưởng, hơn nữa ta vốn là oan uổng mới vào Azkaban nên bản thân sẽ không có chuyện gì khuất nấp, sở dĩ vậy ta mới bảo trì được lý trí suốt mấy năm qua, không phát điên. Sau đó ta mượn bộ trưởng pháp thuật báo chí để chơi mấy trò trên đó lại phát hiện một bức ảnh, ta nhìn thấy Peter trong đó, mà chủ nhân của hần chính là học sinh trường Hogwarts, ngay bên cạnh Harry, mà ngoại trừ ta biết hần còn sống, biết hần mới là kẻ phản bội! Ta lo lắng Harry sẽ gặp nguy hiểm, ta lại rất gầy, làm một con chó, ta có thể chui qua kẽ hở của song sắt nhà giam, đồng thời bọn Giám Ngục cũng không cảm ứng gì đối với động vật, vì thế ta mới thuận lợi thoát khỏi Azkaban. Vốn ta định đến Hogwarts trước nhìn Harry một chút, thế nhưng tại trên đường gặp Harry đang lang thang, lúc đó hần thoát nhìn tội nghiệp cực kỳ... Sau đó đứa nhỏ thiện lương ấy nhặt được ta, hần giống hệt James! Hần mang ta cùng ở lại nhà trọ của Muggle, hai ngày sau, đứa nhỏ đó đi Hẻm Xéo, hần nói xin lỗi ta vì không thể mang ta vào trong trường học, mang ta giao cho chủ quán nhà trọ, vì ta để lại một khoản tiền, thật sự là đứa trẻ ngoan! Bất quá, ta phải đi Hogwarts, nên ta len lén theo sau. Ngày hôm nay ta mới từ Lều Hết ở làng Hogsmeade vào đây, kết quả chàng vạng hôm nay lúc ở phụ cận rừng Cấm ta nghe thấy Hagrid lầm bầm nói Harry bị thương, hơn nữa rất nghiêm trọng, ta có chút lo lắng, nên mới đến phòng bệnh thăm tiểu tử thối đó. Tên tiểu tử đó lại nói mang ta đến chỗ tốt hơn, nhưng không nghĩ tới lúc đến cửa phòng người, hần khiến ta đông cứng, chết tiệt! Hần quả thực còn hỗn đản hơn James!”

Nghe xong Sirius thuật lại, Lupin khuôn mặt nhất thời u ám: Sirius, người dĩ nhiên bị một học sinh năm ba làm cho đồng cứng, uống cho người trước kia còn là một Thần Sáng.

“Sirius, người chẳng lẽ không nghĩ tới sau khi trốn ra viết thư nói rõ chuyện Peter cho hiệu trưởng Dumbledore sao? Lupin nhin không được lại hỏi.

“Ai?!” Sirius sững sốt một chút, sau đó ngượng ngùng nói, “Ta thật không nghĩ tới, lúc đó ta chỉ nghĩ tự tay tóm tên phản bội kia. Đến tội cùng là ai phát hiện ra kẻ phản bội kia?”

Lupin thở dài, nói: “Là Harry. Mọi người nói là cậu bé nghe thấy một con chuột sống thọ hơn mười năm rất không bình thường, sau đó tìm tới Severus, nhờ vậy mới phát hiện ra nó cư nhiên là một Animagus.”

“Snivellus?! Liên quan gì tới hắn?!” Sirius hùng hổ.

“Bởi vì hiện tại Severus là giáo sư môn Độc dược của Hogwarts, ở chỗ hắn có rất nhiều chuột bạch thí nghiệm, nên Harry nghĩ hắn rất am hiểu về chuột.” Lupin nhún vai.

“Tên Tử thần thực tử đề tiện này cư nhiên ở tại Hogwarts?!” Sirius rít gào, “Cư nhiên là hắn phát hiện Peter?!”

“Sirius, Dumbledore tín nhiệm hắn! Không nên nói như vậy!” Lupin nói lời khuyên giải nhưng cũng chẳng có mấy thành ý, “Được rồi, bây giờ hay nhất là mang người đi gặp Dumbledore, đi thôi!”

————— Chuyển cảnh phân cách tuyến —————

“Đầu sẹo, con chó đó...” Draco cùng Harry đi trở về, cuối cùng vẫn nhin không được hỏi.

“Một phần lễ vật tốt nhất, không phải sao? Coi như hoan nghênh giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám mới.” Harry giả ngu.

“Back, thực sự là một cái tên vi diệu!” Draco ý vị thâm trường thử nói.

“Vậy sao? Một con cầu có bộ lông toàn màu đen, gọi Dark cũng không sai, bắt quá Black nghe hình tượng hơn.” Harry chuyển chuyển môi, rốt cuộc nói ra đáp án cho Draco.

“Đích xác, nếu như... Nhưng thật ra rất hình tượng...” Draco nhú mày, giả cười, “Cần giúp đỡ gì không? Coi như tạ ơn người cứu mạng, hay là ta có thể...”

“Giúp đỡ a? Ta không cần, những... món mỹ thực này cũng đủ rồi.” Harry giờ giờ bọc quà hoa lệ trong tay lên, đi hướng phòng bệnh, “Chuyện này cứ để người lớn đi làm thôi, chúng ta một đám... học sinh tốt nhất không cần tự thêm phiền toái. Cảm tạ người đêm nay làm bạn!”

Nhìn theo bóng dáng Harry, Draco có chút suy nghĩ híp híp mắt, Kẻ Được Chọn tựa hồ thay đổi không ít, thật thú vị a, hay là mình nhiều nhiều quan sát một chút!

~~Hết chương 16~~

17. Chương 17

Snape bày ra khuôn mặt tức giận lấy cớ bổ sung dược liệu ly khai Hogwarts, có thể nói, tên cầu ngu xuẩn kia xuất hiện rất đúng lúc, mọi người trong giáo ban Hogwarts đều biết hắn cùng xuẩn cầu kia vốn xung khắc. Trong phòng nghỉ của giáo ban, chính mình chỉ cần thoáng trêu chọc tên ngu xuẩn Black không ngừng bám đuôi xuẩn lang một chút, sau đó chế tạo cảnh tượng khắc khổ, là hắn có thể ly khai Hogwatrs mà không làm ai chú ý hoài nghi.

Đi tới hẻm Knockturn, Snape quen thuộc đi tới một nhà bán dược liệu thoạt nhìn có chút rách nát, quả nhiên, đi vào liền thấy một con bạch khổng tước chính đang kiêu ngạo đứng ở trong góc, hắn bĩu môi, bước nhanh đến.

“Severus, đã lâu không gặp, thực sự là hiếm thấy, người lại hẹn ta gặp ở nơi như thế này.” Lucius nhếch lên khóe miệng giả cười, “Tiểu xà trong trường khỏe không?”

“Người là nói tên tiểu hổn đản kia sao? Cả gan làm loạn quả thực không giống một người Slytherin, cư nhiên tay không khiêu khích một con ... Bằng Mã, nếu như không phải có người đứng lúc đấy ra, tin tưởng ngày hôm nay nơi người xuất hiện phải là phòng bệnh tại Hogwarts!” Snape mân thẳng môi, thanh âm mang theo một tia tức giận, nếu như đều không phải do tên không não Potter kia... Một người Slytherin sao có thể làm ra hành động không suy nghĩ như thế.

Nghe vậy, Lucius trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, sắc mặt hần hơi trầm xuống, kéo dài âm điệu nói: “Hay là... Đứa nhỏ này cần chép lại một trăm lần Malfoy gia quy một lần nữa.”

“Ta đã an bài hần 50 lần Slytherin viện quy.” Snape cũng biết cái gọi là Malfoy gia quy có bao nhiêu dài dòng, có chút không đành lòng.

“Severus, trong ký ức của một đứa nhỏ không nên tồn tại cái gì có thể tha thứ, chúng ta cần làm cái gì đó giúp đứa nhỏ khắc sâu vào ký ức, cái này liên quan đến sự trưởng thành của bọn nhỏ! (Tội nghiệp Draco lúc này bỗng cảm thấy rung mình, mờ mịt nhìn ngó chung quanh một chút, còn không biết tương lai bản thân sẽ lâm vào cuộc sống bi thảm a.)” Lucius tựa vào vách tường, băng quơ vẩy vẩy gây đầu rần, từng đạo chú ngữ phòng nhìn trộm phòng nghe trộm được giăng quanh chỗ hần cùng Snape đứng, “Không biết là ai đứng lúc đấy ra tiểu xà vậy?”

“Harry Potter.” Snape trầm mặc một chút, nói ra rất không tình nguyện.

“Ác...” Lucius nhướn một bên mày, có chút kinh ngạc, “Kẻ Được Chọn?! Nếu như ta nhớ không lầm, vị kia cùng tiểu xà quan hệ cũng không hòa hảo đến mức ấy.”

“Có lẽ là do Gryffindor tứ chi phát triển tại tác quái, lúc ta ly khai Hogwarts, thì Potter vẫn đang làm khách trên giường bệnh.” Snape quẹo quẹo môi, âm trầm nói.

Mặc kệ nói thế nào, ta đều nên biểu đạt một chút lòng biết ơn của ta, cho dù bởi vì hần bày trò mà gia đình nhà ta mới bị giải phóng.” Lucius khuôn mặt mang theo suy nghĩ sâu xa, “Severus, hay là người an bài một chút thời gian cho ta và Potter gặp mặt, ta phải ngay mặt biểu đạt một chút cảm tạ.”

“Được rồi, ta tìm người không phải để giúp người an bài cơ hội cho người bày biện thủ đoạn trước mặt Potter, Lucius!” Snape thấp giọng cảnh cáo, “Thời gian của ta không thừa nhiều như vậy!”

“Được rồi, được rồi!”, Lucius thay đổi thần sắc hỏi, “ Như vậy, Severus, người tìm ta có chuyện gì?”

“Năm vừa rồi có phải người khiến hồng tóc đưa vào Hogwarts một quyển nhật ký? Có phải hay không là vật của ‘vị đại nhân kia’ ?” Snape tận lực ngắn gọn lại lời nói.

“Severus, người...” Lucius cuối cùng mất đi vẻ ngạo mạn thường trực, hần ngoài ý muốn nhìn Snape, “Vì sao hỏi như vậy?”

Trước nói cho ta biết đúng hay không?!” Snape không nhin được lặp lại.

“Được rồi,” Lucius hít sâu một hơi, “Đúng vậy.”

“Như vậy người biết vật đó là cái gì sao?” Snape nhìn thẳng vào mắt Lucius.

“Người có ý gì, Severus?” Lucius cảnh giác nhìn lại Snape, trực giác nói cho hần thái độ Snape rất không tâm thường.

“Malfoy hần là dòng họ quý tộc truyền thừa từ lâu đời, phải không? Snape không trả lời Lucius vấn đề, lại hỏi một vấn đề khác.

“Ta nghĩ cái này người cũng rất rõ ràng, dựa vào giao tình giữa chúng ta mà nói, Severus.” Bạc khổng tước hơi nâng cao cằm kiêu ngạo nói.

“Như vậy, tàng thư riêng của dòng họ Malfoy hần là có rất nhiều loại sách không muốn cho người ngoài biết, có đúng không? Snape lẳng lặng nhìn Lucius, không buông tha từng chút biểu tình thay đổi trên mặt hần, “Lucius, người biết hôn khí là cái gì không?”

Lucius lần đầu tiên nhăn lại lông mi, có chút suy tư nhìn Snape: “Hồn khí?! Ta tựa hồ nghe nói qua, nghe nói là một loại rất tà ác gì đó... Severus, đây là mục đích chủ yếu người muốn tìm ta sao?”

“Có thể nói vậy,” Snape nghe tới từ tà ác, thì trong lòng khẽ run lên một chút, “Người biết không, Lucius? Bản nhật ký mà người mang vào Hogwarts rồi bị hủy đó vốn là một cái hồn khí của ‘người kia’!”

“Người làm sao mà biết được?” sắc mặt Lucius thoáng chốc trở nên tái nhợt, tay phải vô ý thức xoa cánh tay trái, “Là từ chỗ Dumbledore truyền ra sao?”

“Nếu như đầu óc của người còn chưa bị mỹ dung tề nhồi kín, thì nên hiểu Dumbledore tuyệt đối sẽ không cho phép một tiên Tử Thần Thực Tử như ta biết loại chuyện trọng yếu như thế, mà đầu óc người nếu còn có thể suy nghĩ xa hơn, nên biết, nếu như ta chưa phần nào xác định được sẽ không cùng người nói loại chuyện này, hiện tại điều người cần hiểu chính là, ‘Ngài ấy’ rất coi trọng cái này, đối với hắn hồn khí là rất trọng yếu, mà người bởi vì nguyên nhân nào đó đã hủy đi nó! Lucius, nếu như trí tuệ của người còn chưa bị lớp ảo ảnh của thời kỳ hòa bình nuốt chửng, như vậy người hẳn phải biết ‘ngài ấy’ sớm muộn cũng trở về, người nên ngấm lại bước tiếp theo nên làm gì?!” Snape khoanh tay, thưởng thức bạch khổng tước lộ ra một tia hoảng loạn.

“Severus, bạn của ta, người có kiến nghị hay nào không?” Lucius lấy lại bình tĩnh, khoe miệng lại một lần nữa giả cười, “Người đột nhiên nói cho ta biết tin tức này, vì sao?”

“Nếu như trong đầu người không phải chỉ có suy nghĩ nên mặc trang phục nào cho thật đẹp, còn lưu lại một chút bốn ý, thì ta nghĩ người cũng không cần đến ta kiến nghị!” Snape không hề nể mặt châm chọc, “Về phần vì sao ta nói cho người cái này, đó là bởi vì một vài nguyên do nào đó ta cần phải biết hồn khí đến tốt cùng là gì?! Mà thư viện riêng của gia tộc Malfoy không thể nghi ngờ có thể bang trợ ta tại thời điểm này, liền đơn giản như vậy!”

“Được rồi”, Lucius bị Snape châm chọc, khoe miệng hơi run rẩy, nét cười trên mặt có chút biến đổi, “Ta sẽ tìm kiếm một chút thư viện Malfoy xem có tư liệu nào liên quan hồn khí hay không, mong muốn điều này có giá trị đúng như lời người nói.”

“Ta nghĩ nó rất đáng giá chiếm cứ một chút thời gian chăm sóc tóc của người.” Snape đã bắt đầu nhin không được, lần này nói chuyện đã vượt qua thời gian dự định của hắn.

Lucius làm bộ như không nghe ra Snape châm chọc, nhẹ nhàng đẩy một chút gậy chống đầu rấn trong tay, “Như vậy, đến lúc ta tra ra tư liệu về hồn khí, mong rằng chúng ta có thể một lần nữa gặp mặt, tiếp tục nói chuyện thẳng thắn với nhau.”

“Snape mím chặt môi, gật đầu, tựa như lời Potter nói, cùng Malfoy hợp tác là một biện pháp tốt, nếu như hồn khí đối với Chúa Tể Hắc Ám thực sự trọng yếu như vậy, mà gián tiếp hủy diệt một cái như Malfoy sẽ là một người đồng minh tốt.”

Snape vội vã chọn một ít dược liệu trong cửa tiệm, chạy về Hogwarts. Hắn không nghĩ tới chính là, một tên Potter giống như một con chó con bị vứt bỏ đang ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc bày ra biểu tình tội nghiệp nhìn hắn, chết tiệt, lại xảy ra chuyện gì?!

~~Hết chương 17~~

18. Chương 18

“Potter, ở đây không phải là ổ sư tử của người, lẽ nào một Gryffindor sẽ không biết thế nào là lễ phép sao?! Vì người không được cho phép tự ý tiến nhập phòng làm việc của giáo sư, ta nghĩ Gryffindor bởi vậy mất đi 10 điểm!” Snape nổi giận đùng đùng nói, sau đó không để ý tới tên nhãi con chết tiệt nào đó, trực tiếp đi tới phòng cất giữ dược liệu, lấy những dược liệu trong người ra tỉ mỉ phân loại.

Harry rầu rĩ thu chân cuộn mình trên sô pha, đối với bị Snape trừ điểm không có nhiều phản ứng, trước lúc cậu tới nơi này đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị trừ điểm, trái lại khi thấy Snape chỉ trừ 10 điểm cậu còn có chút kinh ngạc.

“Potter, nếu như ta nhớ không lầm, nơi này là phòng làm việc của vị giáo sư ma được tội nghiệp phải dạy người, cũng không phải phòng sinh hoạt chung của Gryffindor, nếu như người không có chuyện gì, tốt nhất nên lưu lại chút không gian riêng tư cho vị giáo sư ma được tội nghiệp này của người!” Snape chỉnh lý xong được liệu, miễn cưỡng nhìn qua tự cho là bản thân rất an tĩnh nam hài.

“Ta không muốn trở lại, giáo sư Snape.” Harry có chút phiền muộn thấp giọng nói.

“Đó là chuyện của người, cho dù người muốn đến phòng y tế làm khách ta cũng không có ý kiến, chỉ cần không phải đến phòng làm việc của ta là có thể, xem ra ta phải thay tay cầm cửa khác, cái này thật không xứng chức nghiệp, lại nhiều lần cho phép một con sư tử tiến nhập phòng làm việc của ta”, Snape ngồi xuống trước bàn công tác, kéo ra một xấp tấm da dê, bắt đầu công việc phê chữa điểm của học sinh, “Potter, nếu như không có việc gì, mời ly khai, nói thật, cái mớ tóc lộn xộn ngu xuẩn của người rất chướng mắt!”

“Giáo sư Snape ~” Harry nháy xuống sô pha, đi tới trước bàn công tác, túm lấy một góc trường bào của Snape, tội nghiệp nhìn lên, “Thỉnh ngài cho ta tạm thời ở tại chỗ này có được hay không?”

Nhìn đôi mắt xanh biếc chính đang long lanh nước mắt nhìn mình, Snape chỉ cảm thấy sau lưng một trận rét lạnh, da gà tóc gáy toàn thân đều nổi lên. Hắn gạt tay ra Harry, thấp giọng rít gào: “Được rồi, Potter, đầu óc người bị nhồi hết rơm rạ rồi sao?! Ta là viện trưởng Slytherin, chỉ là giáo sư dạy Ma Được, người muốn làm nũng thì đến lầu hai tìm phòng làm việc của giáo sư môn Biến Hình! Hay là năng lực ngôn ngữ của người đã thoái hóa đến trình độ loài cự quái?! Có gì thì dùng miệng người mà nói ra, thỉnh không nên sử dụng tứ chi dư thừa của người làm phiền vị giáo sư Ma Được tội nghiệp này!”

Harry có chút ủy khuất mếu máo miệng, biểu thị đối với hành vi không săn sóc của Snape mà bất mãn, tay vẫn kiên nhẫn nắm chặt Snape ống tay áo, “Ta chỉ là không muốn quay về phòng nghỉ, ta không muốn trở về đó nghe bọn hắn cười nhạo ngài!”

Snape ghét bỏ nhìn thoáng qua bàn tay nhỏ vẫn nắm chặt ống tay áo hắn, cuối cùng buông tha coi như không thấy, đặt lại bút lông chim, nhú mày, “Như vậy, Potter, là chuyện gì cười nhạo liên quan đến ta khiến người không muốn về ổ sư tử của người? Ta nên bởi vậy mà thụ sủng nhược kinh sao?! Nếu như ta nhớ không lầm, Potter, người đối với vị giáo sư Ma Được tội nghiệp này đánh giá hình như là ân... Đây nhót... Biên bức?!”

“Đó là Ron nói...” Harry có chút yếu thế thấp giọng kháng nghị, cậu không nghĩ đến Snape dĩ nhiên biết biệt hiệu bọn họ trộm đặt cho hắn, “Ta nghe Ron nói buổi học Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám hôm nay Lupin giáo sư hướng dẫn Neville đem ông Kệ biến thành ngài mặc trang phục lão phu nhân, thật sự là quá đáng, giáo sư Lupin thoát nhìn ôn hòa như vậy, vì sao hắn có thể dùng phương thức vũ nhục người khác như thế mang ra trêu đùa ngài? Lúc Ron nói chuyện này, còn đặc biệt hưng phấn, ta lúc này thực sự không muốn về phòng sinh hoạt chung nghe bọn hắn tiếp tục bàn tán chuyện này, cho nên sau khi rời khỏi phòng y tế, ta liền tới đây...”

Snape nghe xong Harry tự thuật, minh bạch là chuyện gì xảy ra, trên mặt hắn hoàn toàn lạnh lùng, trong lòng cười nhạt, quả nhiên, không hổ là bạn bè của tên Potter kia, luôn luôn không muốn buông tha hắn. “Cái này đã làm cho người thay ta bất bình? Ta phải cảm tạ người sao, Potter?”

Nghe được giọng nói Snape trở nên lãnh đạm, Harry không biết sao trong ngực cảm thấy đau đớn, khi hắn mang chuyện xảy ra đứng ở lập trường Snape suy nghĩ, phát hiện cho dù là học sinh hay giáo sư đối với chuyện này có bao nhiêu quá mức, tại mọi người xem thì chuyện này bất quá chỉ là một trò đùa nhỏ không ảnh hưởng toàn cục, nhưng bọn hắn không nghĩ tới chuyện này đối với đương sự có bao nhiêu thương tổn, nhất là khi đương sự còn là một vị giáo sư.

Harry lắc đầu, nhìn khuôn mặt trống rỗng của Snape, hai mắt bịt kín một tầng sương, cậu khó khăn nói: “Vì sao? Giáo sư Lupin lại làm ra mở ra trò đùa như vậy?! Hắn có thể tại trường dạy học lại bắt ngài vì hắn ngao chê ma được vô điều kiện, hắn sao có thể, có thể hướng dẫn Neville mở trò đùa này với ngài?! Thật sự là quá vũ nhục người khác!”

Nghe xong Harry nói, Snape híp híp mắt, cảnh giác hỏi lại: “Người biết Lupin là...”

“Ngài nói chuyện giáo sư Lupin là lang nhân sao? Thiên văn trong mộng từng nhắc tới.” Harry gật đầu.

“Sách, thực sự là mơ rất phương tiện a”, Snape mím môi, không cho là đúng, “Potter, không cần người tới giúp ta bất bình, này rất bình thường, Gryffindor luôn tự cho là đúng, lấy sỉ nhục người khác làm như vui đùa, hanh, cùng phụ thân lão Potter của người giống nhau, thế cho nên tên xuẩn lang kia mới có thể cùng lão Potter nhà người làm bằng hữu tốt!”

“Giáo sư Lupin vong ân phụ nghĩa như vậy thật sự là quá đáng, giáo sư Snape, ngài nên biểu thị một chút bất mãn mới được! Tỷ như mỗi tháng giúp giáo sư Lupin ngao ma được thì cho thêm chút đặc biệt vị đạo, nhắc nhở hần mỗi tháng cung cấp ma được cho hần là ai!” Harry tương đương trắng khí nói ra kiến nghị, một chút cũng không coi Lupin là trưởng bối.

Snape nhìn đôi mắt xanh rạng rỡ sinh động của Harry, có chút thất thần, phảng phất xuyên qua thời gian nhìn đến bóng dáng cô gái tóc hồng luôn bên vực kẻ yếu kia.

“Giáo sư, Snape giáo sư?!” Harry thấy Snape nhìn mình nhần thần mất đi tiêu cự có chút lo lắng, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo hần.

“Ách...” Snape chợt hoàn hồn, phát hiện đứng trước mặt hần đều không phải tóc hồng cô gái kia, mà là một khuôn mặt giống lão ngu xuẩn Potter, trong lòng dâng lên chán ghét, hần quay đầu đi, tàn bạo nói, “Potter, người hay nhất là an tĩnh mà ngồi, nếu như người phát ra một chút âm thanh ảnh hưởng ta thôi, đừng trách ta mang người đá ra ngoài! Còn có, người hay nhất trước tiêu cấm thời gian dời đi, ta không phải bảo mẫu của người, hiểu chưa?! Về phần ma được của tên xuẩn lang kia, không phải chuyện người nên quan tâm! Nếu có rảnh rồi, người nên tự cứu vớt thành tích Ma Được sắp rớt xuống vực sâu của người đi!”

“Thế nhưng, giáo sư Snape người nếu như không vì chuyện này bày ra quan điểm, Lupin giáo sư căn bản sẽ không biết chính mình hoàn cảnh!” Harry còn muốn cãi cò.

“Ta nói, này đều không phải chuyện người cần quan tâm!” Snape bỏ ra bàn tay nhỏ vẫn nắm chặt mình, chỉ chỉ sô pha ý bảo Harry ra đó, “Nói thật, Potter, nếu như ta nhớ không lầm, tên xuẩn lang kia chính là bạn bè tốt của phụ thân người.”

“Chỉ là bạn của cha ta, cũng không phải của ta, lúc trên xe lửa, hần đối với ta như người xa lạ, ta cũng không cần mặt dày đi quen hần, không phải sao?” Harry trả lời tương đương lạnh lùng, đối với năng lực kết bạn của phụ thân, cậu đã tuyệt vọng. Tựa như trong văn chương nói, cậu tại nhà dì dưỡng sống nhiều năm như vậy, người bạn tốt của phụ thân này chưa bao giờ tới thăm quá cậu, sau khi cậu tới trường học, lúc đối mặt Chúa Tể Hắc Ám, đối mặt Xà Quái, không hề có người bạn tốt nào của cha biểu hiện một chút quan tâm, trước không có, sau cũng không! Vì thế cậu cũng không cần mặt dày dán vào họ làm gì.

Đối với Harry trả lời, Snape nhú mày, nhìn Harry trái lại ngoan ngoãn ngồi chờ lệnh, hần từ giá sách rút ra một quyển sách cơ bản về Ma Được đưa cậu, nhìn cậu ngồi trở lại sô pha an tĩnh đọc sách. Trực giác của hần nói cho hần hiện tại tâm tính Harry không phải rất bình thường, nhưng hần nhìn không ra sai ở chỗ nào, sau cùng buông tha tiếp tục phê chưa bài tập của lũ tiểu cự quái này.

Tiểu Harry mach nhỏ:

Đối mặt Snape giáo sư —— trợn to hai mắt, tận lực nhìn thẳng giáo sư, thái độ phải nhu hòa, bảo trì tư thái thấp nhu! (PS: nếu như có khả năng, hay nhất đeo vào một bộ kính áp tròng)

Đối mặt giáo phụ —— hạ thấp mí mắt, tách ra đường nhìn tương giao với giáo phụ, tận khả năng dùng dừng cảm ngữ khí nói, thật ngay thẳng rộng rãi! (PS: hay nhất nói nhiều một ít trò đùa dai, cùng mấy chuyện mạo hiểm)

~~Hết chương 18~~

19. Chương 19

Mặt dày nam hài vốn định tại hầm qua đêm cuối cùng bị Xà vương không hề nhân nhượng xách cổ áo quăng ra hầm, đã thích không khí yên tĩnh an tâm nơi hầm Harry đương nhiên sẽ không vì Snape lạnh lùng mà rút lui, phát huy Gryffindor... Nói đúng ra là truyền thống kiên trì của dòng họ Potter, Harry mượn cơ thành tích ma được bản thân tề hậu dảm dùng hết thời gian sau khi ăn xong học xong ở lại hầm đọc sách ma được. Snape tuy rằng phiền chán, nhưng nhìn đến Harry còn thật sự chăm chú nghiên cứu sách ma được, cho nên mặc dù khuôn mặt hắc tuyến, Snape vẫn ngầm đồng ý sự tồn tại của Harry, cũng không y theo lời thay đổi tay cầm cửa của hầm.

“Harry, mấy ngày nay sau bữa cơm người đều đi đâu vậy?! Mọi nơi đều không nhìn thấy người!” Cuối cùng sau bữa cơm Hermione với Ron vẫn là cản lại Harry dự định tiếp tục biến mất, trong mắt hiện lên lo lắng.

“Tìm một nơi an tĩnh để học tập”, Harry chứng kiến hai người bạn tốt vì lời mình nói mà kinh ngạc trừng lớn mắt, nhún vai, cậu cũng không nói dối, hầm chính là rất an tĩnh, cậu cũng đúng là tại đó học tập, hơn nữa là trong lúc người nào đó không ngừng nói lời ác độc mà học tập, “Ta đột nhiên phát hiện thành tích học tập bản thân tại một số môn học cũng không hề giỏi giang, hiện tại ta rất lo lắng kỳ thi pháp sư thường đẳng diễn ra vào năm thứ năm, nhất là môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, chúng ta lấy cái gì ra ứng thi, là Quirrell đầu tở hay là Lockhart chớp chớp bạch nha?”

“Haizz, bạn tốt, năm thứ năm còn xa lắm! hơn nữa hiện tại giáo sư Lupin dạy rất không sai.” Ron vì Harry lý do cười trộm.

“Câm miệng, Ron!” Hermione không lưu tình chút nào phản bác Ron, sau đó hai mắt tỏa sáng nhìn Harry, tiểu vụ nữ đối với bạn tốt đột nhiên có hứng thú với học tập vô cùng thỏa mãn, “Harry, ta thật cao hứng người rốt cục nhận ra học tập có bao nhiêu trọng yếu, nếu như được, chúng ta có thể cùng nhau học!”

“Úc... Merlin! Harry người nghìn vạn lần không nên biến thành giống Hermione!” Ron thống khổ rên rỉ, bạn tốt nhất của hắn cũng biến thành một sách, vậy hắn nên làm sao bây giờ?!

“Được rồi, Ronald! Học sinh vốn là phải chăm chú vào học tập, chính vì loại thái độ này của người, cho nên thành tích của người mới tệ như thế! Sau này khi người tìm công tác sẽ gặp khó khăn!” Hermione nghiêm khắc nói, thật vất vả Harry mới ý thức được tới học tập quan trọng (Mắt lạnh: người bị lừa, Harry học tập chỉ là vì được đứng tại hầm thôi), cô quyết không cho phép Ron lại phá hư.

“Hermione người xác định người còn thời gian cùng ta học tập sao, nói thật, người nên bỏ lại một hay hai môn học đi, xem thời gian của người bây giờ, thân thể người sợ chịu không nổi.” Harry đương nhiên không muốn cùng Hermione cùng nhau học, cậu tại hầm học tập, có chỗ nào không hiểu, đều có thể được ngay đến đáp án, tuy rằng khả dĩ chịu một chút chàm chọc nhưng cũng khiến Harry phát hiện ra Snape có bao nhiêu bác học, không chỉ về phương diện ma được, ngay cả về phương diện Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, Snape biết đến cũng tương đương nhiều, thảo nào hắn luôn tự tin gửi thư xin vào chức vị này.

“Harry, người biết...” Hermione mở lớn hai mắt nhìn.

“Àn, đoán được đại khái đi, thời khóa biểu của người thực sự là mâu thuẫn.” Harry không chút nào chột dạ nói, trên thực tế cậu cũng bất quá là dùng cách khác lý giải ra cái Xoay Thời Gian mà thôi.

“Đúng vậy, có lẽ người nói đúng, thế nhưng mà tất cả chương trình học này đều thú vị như vậy...” Tiểu vụ nữ do dự nói.

“Lớp Tiên Tri, thế nào? Loại môn học vô căn cứ như thế thật sự không thích hợp người.” Harry khéo léo nhắc nhở, cậu cũng muốn bỏ đi môn học luôn tiên đoán cậu sẽ chết này.

“Các người đang nói cái gì a?!” Ron trái nhìn phải ngó hai người bạn tốt, mê man phát hiện bản thân nghe không hiểu bọn họ nói cái gì.

“Người không cần phải biết!” Hermione thô bạo nói, “Harry, người nói đúng, ta còn muốn nghĩ...”

“Haizz, Ron, gần nhất ta nghĩ học bổ sung một chút chương trình học trước đây, nếu như người không có hứng thú, như vậy người có thể giúp ta bay chút sao? Ta mang Tia Chớp bỏ xó lâu lắm sợ sẽ ảnh hưởng

đến hiệu quả phi hành của nó.” Harry nhìn Ron muốn vì lời Hermione nói mà phát hỏa, vội vã dời đi lực chú ý của Ron.

“không thành vấn đề, Harry.” Quả nhiên, bị phi hành dời đi sự chú ý Ron lập tức mặt mày rạng rỡ đồng ý.

Lừa dối hai người bạn tốt xong, Harry chuẩn bị đi đến hầm quấy rầy vị giáo sư tội nghiệp, nhưng mà, hôm nay đã định sẵn kế hoạch của cậu không thể hoàn thành. Khi cậu vừa rời khỏi đại sảnh, đã bị giáo sư McGonagall ngăn lại, nói là hiệu trưởng muốn gặp cậu. Harry bất mãn chuyển chuyển môi, nhu thuận theo sau giáo sư McGonagall đi phòng hiệu trưởng.

Sau khi vào phòng hiệu trưởng, Harry thấy ngoài hiệu trưởng và giáo sư Lupin ra, còn có một người nam nhân trung niên —— đôi mắt xám đen, mái tóc ngắn hắc sắc có chút hỗn loạn, ăn mặc tương đương chính tề tao nhã, chỉ là thoát nhìn gầy đến đáng sợ!

“Hiệu trưởng Dumbledore, giáo sư Lupin.” Harry lễ phép chào hỏi, trong ngực không ngừng nói thầm, hiệu trưởng đến tốt cùng gọi cậu đến làm gì?

“Harry, người đã đến rồi, có muốn ăn chút kẹo con gián không, hay kẹo chanh.” Dumbledore cười tủm tỉm đẩy mạnh tiêu thụ kẹo.

“Ách... Ta vừa dùng xong bữa cơm...” Harry nhìn mấy vật thể hắc sắc không ngừng gỹ dựa trên bàn, khoe miệng run rẩy, lễ phép từ chối, câu lệ ngồi ở sofa.

“Thực đáng tiếc a”, Dumbledore có chút tiếc nuối cầm lấy một cái kẹo hình con gián nhét vào miệng, vị đạo ề ẩm khiến khuôn mặt không khỏi nhăn nhó, “Harry, ta nghĩ người hắc đã biết, giáo sư Lupin chính là bằng hữu của phụ thân người.”

“Đúng vậy, lúc Hagrid kể đến bằng hữu của phụ thân có nhắc đến tên này.” Harry không nhìn bên cạnh Lupin có chút kích động thần sắc, gật đầu thừa nhận.

Nhìn thái độ lãnh đạm của Harry, trong mắt Lupin hiện lên một chút buồn bã.

Dumbledore nhìn hết mọi thứ, ánh mắt lóe lóe, “Harry, còn vị này thực ra người cũng không xa lạ, hắc là bạn tốt nhất của phụ thân người, bị Peter Pettigrew hãm hại tiến vào ngục Azkaban tên là Sirius Black. Trên thực tế người gặp qua hắc, hắc cũng chính là một phi pháp Animagus, hay chính là đại hắc cầu người từng gặp qua.”

“Hắc là Black?!” Harry giả vờ kinh ngạc hô lên, “Cái kia thích dùng nước miếng rửa mặt, thích vấy đuôi Black?!”

“Đúng vậy, hắc là một chân chính Black”, Dumbledore thú vị nở nụ cười, mà người nam nhân gầy gò kia mặt hơi đỏ, “Harry, khi người đem hắc mang đến cho giáo sư Lupin, chẳng lẽ người không phát hiện hắc là Black sao?”

“Không có, chỉ là lúc đó ta phải ở lại phòng bệnh, vốn nghĩ mang hắc đến chỗ Hagrid, nhưng mà phòng ở của Hagrid cách phòng bệnh xa quá. Lúc đó phòng làm việc của giáo sư Lupin là gần nhất, sợ dĩ ta mang nó đến đó vị giáo sư Lupin thoát nhìn rất ôn hòa, ta nghĩ hắc nhất định thích động vật. Nếu như mang nó đến chỗ giáo sư Snape, chỉ sợ Black đã bị giáo sư mang đi thí nghiệm thuốc rồi!” Harry có chút ngượng ngùng giải thích, cậu không hề nhắc tới chuyện đem tờ giấy “Lupin’s” treo bên cổ Black.

“Là thế sao?” Dumbledore khuôn mặt vẫn trầm đầy tiểu ý, một chút cũng không có đối lý do Harry nói ra có gì ý kiến, “Harry, người có biết không, Sirius Black chính là cha đỡ đầu của người.”

“Thật vậy chẳng?!” Harry mở lớn hai mắt, trong mắt không hề giấu diếm mừng rỡ, “Như vậy, nói cách khác ta giờ đã có thân nhân?”

“Đúng vậy, Harry.” Sirius nhìn Harry thần sắc kinh hỉ, có chút nghẹn ngào đáp lại, hải tử này chịu bao nhiêu khổ, đều là tại hắc.

“Nói cách khác, thân nhân là lễ Giáng Sinh có thể cùng nhau ăn tiệc giáng sinh?!” Harry thâm tính toán, tựa hồ có một cái hồn khí ngay tại trong nhà cũ vị cha đỡ đầu này, cậu có thể nhân cơ hội này lấy ra.

“Đúng vậy, Harry.” Sirius không khỏi chua xót ôm lấy Harry, tội nghiệp Harry của hắn đến tột cùng đã trải qua chuyện kinh khủng nhường nào, khiến cậu bé chỉ vì cùng thân nhân ăn bữa giáng dinh mà đã thỏa mãn như vậy, “Chúng ta sau đó sẽ ở cùng một chỗ.”

“Như vậy, cha đỡ đầu của ta có phải sẽ là người giám hộ của ta hay không?” Harry chậm rãi hỏi.

“Đương nhiên, Harry.” Lupin ở một bên vui vẻ hồi đáp.

“A, cha đỡ đầu, người có thể ký tên vào đơn đồng ý cho ta đi Hogsmeade sao? Ta thực sự muốn đi xem, đừng Vernong ghét nhất những gì liên quan đến pháp sư, hắn căn bản không ký tên cho ta.” Harry nói ra mục đích của mình, tuy rằng cậu càng muốn yêu cầu được ly khai gia đình dì dượng, nhưng mà căn cứ thiên văn nói, Dumbledore căn bản sẽ không đồng ý, quên đi, trước thực hiện những mục tiêu nhỏ đã.

“Ách... Đương nhiên không vấn đề, đứa nhỏ của James sao có thể bị nhốt trong trường học được?! Sirius có điểm phản ứng không kịp, vì sao đột nhiên nói tới Hogsmeade? Thế nhưng vị cha đỡ đầu mới này đương nhiên sẽ thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ của đứa con đỡ đầu (nhìn qua) nhu thuận thế này.

“Hiệu trưởng Dumbledore, ta muốn đem quyền giám hộ Harry chuyển tới danh nghĩa của ta, người xem Harry sống tại nơi muggle đó như thế nào?! Merlin, Harry 13 tuổi rồi mà thoát nhìn còn không lớn bằng James lúc 11 tuổi!” Bởi vì Harry vừa thốt ra người dượng kia, Sirius liền nhớ tới vấn đề đang thảo luận với Dumbledore lúc Harry còn chưa có tới.

“không nên nóng vội, con ta”, Dumbledore không nhanh không chậm nói, “Ta hẳn là đã giải thích qua lý do Harry phải ở lại nhà dì dượng của mình, không phải sao? Hơn nữa, Sirius, thân thể hiện tại của người tương đương không xong, còn cần điều dưỡng. Trạng huống của người hiện tại căn bản không cho phép người chiếu cố một hài tử.”

“Ngài nói tới chính là huyết thống bảo hộ sao? Nếu như Harry tới ở nhà cũ của dòng họ Black, nơi đó có rất nhiều bảo hộ ma pháp hữu dụng, Harry ở bên trong tương đương an toàn!” Sirius vẫn cố chấp nói.

“Như vậy, Harry phải ở lại nhà dì dượng hai tuần trong thời gian nghỉ hè, đây là yêu cầu tối thiểu.” Nhìn đối mắt quật cường của Sirius, Dumbledore thoái nhượng.

Harry nhu thuận ngồi một bên nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng cười nhạt: nếu có thể một năm chỉ cần ở lại hai tuần là có thể, như vậy trước đây vì sao bắt cậu ở lại đó toàn bộ nghỉ hè, như thế thì nghỉ hè sau năm nhất sao có thể xảy ra chuyện Gia Tinh dùng ma pháp ngay trong nhà dì dượng cậu? Nếu ở đó an toàn đến vậy, sao ngay cả Gia Tinh trong nhà Malfoy cũng có thể tìm được, xì!

~~Hết chương 19~~

20. Chương 20

“Sirius, người tốt nhất nên tu dưỡng tốt cơ thể mới được, người xem mình có bao nhiêu gãy a!” Harry nhìn Sirius sắp đi khỏi Hogwarts, có chút không đành lòng nói, “Nhất định phải ăn nhiều ngủ nhiều, ta mong muốn lần sau gặp có thể thấy một người khỏe mạnh Sirius.”

Đại ca cảm động nhìn Harry, “Thực là đứa trẻ ngoan, người yên tâm, ta sẽ tự chiếu cố thật tốt, người ở Hogwarts không nên lo lắng, mặc dù là đi mạo hiểm, có chuyện gì Remus nhất định sẽ chiếu cố người, không cần lo lắng đến nội quy trường học!”

Harry giật giật khoe miệng một chút, phá hỏng nội quy trường học có thể công khai nói ra sao?! Harry len lén nhìn Dumbledore vẫn vui vẻ ăn đồ điểm tâm ngọt cùng giáo sư Lupin vẫn đang mỉm cười như trước, khoe miệng càng thêm run rẩy.

Đúng vậy, bọn họ hiện tại vẫn đang ở trong phòng hiệu trưởng, kết quả thảo luận cuối cùng Dumbledore mang đến là mỗi tuần Sirius phải đến bệnh viện Thánh Mungo kiểm tra thân thể một lần, đồng thời cho hắn xử lý một chút sự vụ cần phải làm sau khi hắn khôi phục trong sạch. Bất quá Harry đoán rằng Dumbledore

lo lắng Sirius ở lại Hogwarts sẽ phá hư một đám Gryffindor cho nên mới không cho hắn điều dưỡng tại phòng y tế của trường.

“Sirius, trong mắt ngươi ta là loại người chuyên dạn du bị bắt sao?!” Harry bĩu môi phản bác, sau đó nhìn qua Dumbledore vẫn đang mỉm cười hòa ái nhìn lại đây, đành miễn cưỡng bỏ thêm một câu, “Đương nhiên vi phạm nội quy trường học là sai, ta sẽ không tùy tiện vi phạm nội quy trường học.”

Sirius tựa hồ nhìn ra ý tứ Harry, hắn nhếch môi, vỗ vỗ vai cậu, “Ân, ta hiểu rõ, sẽ không tùy tiện... vi phạm nội quy trường học. Harry, ta sẽ nỗ lực mua phòng ở, như vậy Giáng Sinh năm nay chúng ta có thể cùng nhau ăn mừng.”

Mua phòng ở?! Harry hạ xuống ánh mắt, tự hỏi một chút sau đó nói: “Sirius, ngươi không có nơi ở sao?”

“Ân, ngay năm mà ta bị Bộ Pháp thuật bắt vào Azkaban, phòng ở của ta đã bị tịch thu, nhà cũ của ta thì thực không hợp để người ta ở lại, hơn nữa, nơi đó cũng không hoan nghênh ta!” Sirius không suy nghĩ nhiều nói.

“Nhà cũ?! Sirius từng ở nơi đó sao?” Harry trong lòng vui vẻ, rốt cục nhắc tới cái này.

“Đó là nơi ta ở lúc còn nhỏ.” Hiển nhiên, Sirius cũng không lảm nhảm ý nói tới nơi này.

“thật vậy chẳng?! Ta cũng muốn đến nơi Sirius từng ở qua, lễ Giáng Sinh năm nay chúng ta tới đó được không, Sirius?” Harry bày ra khuôn mặt ngây thơ khẩn cầu Sirius.

“Ách... Nơi đó có rất nhiều đồ vật Hắc Ma pháp... Không phải thực phù hợp cho trẻ con ở...” Sirius có chút khó xử, khó có được đứa con đỡ đầu khả ái (Mắt lạnh: Khả ái sao? Lẽ nào người đã quên mình là như thế nào bị đóng gói đến chỗ Lupin sao?) của mình đưa ra thỉnh cầu, nhưng mà ngôi nhà cũ của dòng họ Black thật sự không thích hợp.

“Rất có ý tứ, không phải sao? Sirius, ngươi nhất định sẽ không khiến ta gặp nguy hiểm, ta luôn tin như vậy. Ta chưa từng nhìn qua ngôi nhà của dòng họ lâu đời trong giới pháp thuật nào, ta nghĩ chắc Hermione cũng sẽ cảm thấy hứng thú! Hermione là bạn tốt của ta, hay là ta có thể mời cô ấy cùng chúng ta đón lễ Giáng Sinh.” Để không bị hoài nghi, Harry còn nói thêm Hermione vào.

Con đỡ đầu không có kiến thức đến một dòng họ ma pháp lâu đời, con đỡ đầu đối với ngôi nhà cảm thấy hứng thú, con đỡ đầu muốn dẫn bạn bè tới chơi! Trách nhiệm làm cha đỡ đầu bắt đầu sục sôi trong lòng Sirius! Hắn vỗ ngực tự tin nói, “Yên tâm, Harry, ta nhất định sẽ sửa sang lại nhà cũ, lễ Giáng Sinh người cùng bạn bè của mình đến chơi nhất định sẽ thỏa mãn!”

Có mục tiêu để phấn đấu đại hắc cầu tràn đầy nhiệt huyết ly khai Hogwarts, hắn vội vàng quay về nhà cũ của mình, có trời mới biết lâu như vậy không có người ở nó đã thành hình dạng gì, một nơi lớn như vậy, sửa soạn lại sẽ tốn nhiều thời gian đây.

Sau khi tiễn Sirius, Lupin chủ động muốn đưa Harry về lại tháp Gryffindor, Harry nhìn thoáng qua Lupin, không nói thêm gì trực tiếp theo sau y, cũng không có ý cùng y nói chuyện.

“Harry, ta có thể biết người đối ta có ý kiến gì sao?” Mắt thấy sắp đến tháp Gryffindor, Lupin rút cuộc nhin không được nói ra nghi hoặc trong lòng.

“Vì sao hỏi như vậy?” Harry giả vờ không hiểu được nhìn Lupin, “Lupin giáo sư, ngài vì sao lại nghĩ như vậy?”

Nghe ngữ khí xa cách của cậu, Lupin không khỏi cười khổ, như thế còn nói không có ý kiến sao? Nhìn thái độ người đối với Sirius cùng thái độ với ta có thể thấy được khác biệt.

“Harry, ta cùng James là bạn bè tốt. Người có chuyện gì có thể tùy thời tìm đến ta!” Lupin nhìn Harry đang nở cười đậm mạc, có chút nghi hoặc, một cái Gryffindor có thể có được biểu tình như vậy sao?

“Ta biết, Lupin giáo sư.” Harry vẫn khách khí như cũ, đối với cậu, Lupin chỉ là bạn bè của phụ thân, cùng cha đỡ đầu của cậu có quan hệ mà thôi.

“Gọi Remus là được rồi.” Lupin nhìn thật kỹ ánh mắt Harry, không buông tha nói.

“Không được, như vậy thật sự quá thất lễ, ngài nhưng còn là một vị giáo sư!” Harry cắn bản tiếp thu vị cha đỡ đầu để chuộc tội mà ở lại trong Azkaban, bởi vì khi hắn phát hiện cậu gặp nguy hiểm thì không quản gian khổ trốn ra khỏi Azkaban, tuy rằng vẫn vì muốn báo thù nhiều hơn một chút nhưng ít nhất hắn còn nghĩ tới con đỡ đầu của mình, hiện tại cũng là người thân duy nhất của cậu. Nhưng Harry không cách nào thừa nhận Lupin cho dù y chính là bạn tốt của phụ thân, Harry không cầu y phải thay cha mẹ nuôi nấng mình, chỉ mong chỉ ít y có thể vào ngày sinh nhật mình hay ngày lễ nào đó mà gửi một phần quà không cần quá quý giá, nhưng mà không có, hơn mười năm chẳng quan tâm tới, dựa vào cái gì bắt cậu coi trọng y như trưởng bối?! Huống chi mấy ngày trước y còn mở trò đùa với Snape giáo sư, đối với một người Slytherin lòng tự trọng đặc biệt cao như giáo sư Snape là cỡ nào vũ nhục, hơn nữa y còn muốn giáo sư Snape ngao chế Lang được cho y, thiên văn nói đúng, qua sông đoạn cầu, đằng này Lupin còn chưa qua cầu, dựa vào cái gì?! Dựa vào Dumbledore đứng sau lưng, sách, sau này nhất định phải giúp đỡ Sirius, tuyệt đối không cho tên phúc hắc lang phong ân phụ nghĩa này làm công. (Mắt lạnh: – ! Harry, người biết công thụ là gì sao?! *Min: Khâm phục mức học tập của bé Har*)

“Harry...” Lupin có chút cụt hứng, không rõ vì sao Harry lại như vậy, thấy đã đến tháp Gryffindor, y chỉ có thể âm thầm nói với chính mình còn nhiều thời gian, không cam lòng vẫn phải ly khai.

Nhìn Lupin rút cuộc đi khỏi, Harry không khỏi thở phào một hơi, nếu như tiếp tục cùng y nói chuyện, cậu chỉ sợ không kiềm được mà quay sang chất vấn y, phát tiết phần uất trong lòng.

“Potter, người cùng tên ma nghèo giáo sư kia thật thân cận, là người trời sinh có mị lực hấp dẫn ma nghèo sao?” Từ trong góc tối một người bước ra.

“Malfoy?!” Harry kinh ngạc nhìn mái đầu bạch kim đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, không nghĩ tới sắp tiêu cảm rồi mà Malfoy còn ở tại nơi gần tháp Gryffindor như thế này.

“Không chào đón?” Draco nhíu mày, miễn cưỡng hỏi lại.

“Đương nhiên không phải”, Harry vội vã phủ nhận, trong thiên văn cũng không phải một lần hai lần miêu tả qua lòng tự trọng mong manh của tiểu xà, “Muốn ta giúp người gọi Ron ra sao?” (Mắt lạnh: Harry, người vẫn chưa buông tha cho DR sao...)

“Gọi tên vua nghèo tóc hồng ấy làm gì?” Draco nhíu nhíu mày, “Nếu như có thể, ta cũng không muốn gặp mấy thứ tổn hại thị lực như thế!”

“Nga, ta hiểu được.” Harry tự cho là hiểu biết nói xuôi theo.

“...” Vẫn nghĩ Harry có điểm không thích hợp nhưng không biết là ở chỗ nào, Draco nghi ngờ nhìn qua Harry, quyết định trước tiên cứ hoàn thành xong nhiệm vụ được giao đã, “Về chuyện người ngoài ý muốn cứu ta, cha ta nghĩ muốn biểu đạt chút lòng biết ơn với người, đây là thư cảm tạ của cha ta!”

Harry chưa hiểu ra sao tiếp nhận bức thư hoa lệ tỉ mỉ tìm hiểu nét chữ trên bì thư, phát hiện thực sự thư viết cho mình mới mở ra, rất nhanh liền xem xong lại nhìn vẫn đứng bên cạnh chờ hồi âm Draco, lại nhìn một chút đầu kia hành lang bức họa Bà Béo đang nhìn chăm chú bên này, cậu suy nghĩ một chút, nói: “Malfoy, rất vinh hạnh nhận được thư cảm ơn của ngài Malfoy. Bất quá người không cảm thấy quà tạ ơn của người thực tế hơn sao?!”

“Potter!” Draco phẫn nộ nhìn chằm chằm Harry, hiển nhiên vì lời nói của Harry mà giận dữ.

“Thỉnh nói cho ngài Malfoy, nếu như muốn cảm tạ ta, hiển nhiên kẹo là cái không sai lựa chọn. Nghe nói tiệm Công Tước Mật có rất nhiều loại kẹo ngon, nếu như ngài ấy thực sự muốn biểu thị thành ý, hay là trước ngày đi thăm làng Hogmeade gửi đến đây một đồng kẹo có vẻ hợp lý hơn.”

Nói xong, Harry cũng không chú ý tới Draco giận đến khuôn mặt đỏ bừng, lướt qua y đi đến trước bức họa Bà Béo, khi lướt qua Draco cậu thấp giọng nói thêm: “Mang những lời ta nói từ đầu tới cuối nói cho cha người.”

Draco vẻ mặt giận dữ ly khai tháp Gryffindor, trên đường quay về hầm, khuôn mặt y đã không còn tức giận nữa, chỉ còn lại biểu tình lâm vào suy nghĩ, Potter đến tột cùng muốn dùng những lời này nhả gì đến phụ thân ta? Rất hiển nhiên, lá thư cũng không phải đơn giản chỉ là thư cảm tạ như bề ngoài của nó!

21. Chương 21

Snape mặc một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu màu đen, nhanh chóng lật nghiêng một lọ độc dược trên giá rồi bước vào một căn phòng bí ẩn của dược ***, song song đó liền xuất hiện một vị giáo sư Độc Dược đi lại trong *** lựa chọn các loại dược liệu. Ngay ngày hôm qua, Snape nhận được thư giới thiệu bình thường của vị lão bản dược *** này nói rằng đã có thêm một vài vị dược liệu mới mong hắn đến xem qua, hắn biết ngay rằng Lucius hẳn là đã tìm được tin tức mà hắn muốn biết. Những năm qua, mỗi khi hắn cần rời khỏi Hogwarts mà lại không muốn Dumbledore biết mình đi đâu, đều là dùng cách này, dù sao thân phận hắn vô cùng nhạy cảm, hắn cũng không muốn lúc này làm ra hành động gì đáng ngờ.

“Lucius, người thoát nhìn không được khỏe cho lắm, chẳng lẽ là rời nhà mà quên dùng mỹ dung tề sao?” Snape cởi áo khoác ngoài đặt một bên, ngồi xuống đối diện Lucius Malfoy, quan sát một chút khuôn mặt tái nhợt trước mắt liền đưa ra lời châm chọc.

“Ta đã nói qua rất nhiều lần, Severus, Malfoy là không cần dùng loại thuốc như mỹ dung tề, đương nhiên dùng một chút vinh quang tề là một loại lễ nghi của giới quý tộc.” Lucius hơi giương cao cằm, dùng ngữ điệu trầm bổng chậm rãi nói.

“Ta không cần biết những thứ vớ vẩn ấy!” Snape quả quyết ngắt lời bạch khổng tước, nếu như để y tiếp tục thì e rằng hết ngày cũng dừng tưởng đi vào chính đề, “Người tra xét thế nào rồi?”

Lucius sắc mặt càng thêm tái, y trình trọng hỏi lại: “Người xác định cuốn nhật ký là ‘Người kia’ ... hồn khí?”

“Đúng vậy, ta nghĩ rằng người đủ hiểu ta, Lucius!” Snape vẻ mặt âm trầm đáp, thái độ của Lucius đã nói rõ cái gọi là hồn khí cũng không phải thứ gì tốt, hay là nó còn tà ác hơn hắn nghĩ.

Lucius nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, biểu tình phức tạp, gần như là thì thầm tự nói: “Merlin! ‘Người kia’ dĩ nhiên làm như vậy, hắn điên rồi sao?”

“Lucius!” Snape thấp giọng nhắc nhở, hắn còn đang chờ đợi câu trả lời từ y.

“Dem linh hồn của chính mình xé nhỏ, mang mảnh linh hồn ấy giấu trong một vật thể ngoài thân, cái vật thể chứa một mảnh linh hồn ấy được gọi là hồn khí. Như vậy, cho dù thân thể có bị hủy hoại, cũng không thể chết, bởi vì còn có một mảnh linh hồn không bị tổn hại. Merlin! ‘Người kia’ dĩ nhiên làm ra loại chuyện này?! Trách không được, trách không được khi hắn biết được nội dung lời tiên tri cũng không dẫn theo người thuộc hạ nào mà một mình đi đối phó một đứa trẻ con? Khó trách hắn càng ngày càng điên cuồng, tàn bạo? Ha hả ~ không hoàn chỉnh linh hồn không có khả năng bảo trì lý trí... Nguyên vẹn linh hồn... Đây là điều quan trọng nhất, mỗi một đứa nhỏ nào được sinh gia trong dòng họ quý tộc đều hiểu được điều này... Vì sao ‘Người kia’ lại làm như vậy?!” Lucius càng nói càng kích động, một người như thế, mà mọi gia đình quý tộc đều đặt niềm tin vào hắn, vậy mà hắn lại làm ra chuyện thiếu lý trí như vậy, làm mọi gia đình quý tộc theo hắn đều vạn kiếp bất phục! Những năm gần đây, Malfoy giao hảo cùng Bộ Pháp Thuật, đối mặt mọi người hoài nghi, lực ảnh hưởng của Malfoy không còn được như trước. Năm ngoái, tên chết tiệt Weasley thậm chí còn có quyền kê biên tài sản của trang viên Malfoy, đây đều là do người kia tạo thành, y đã phụ lòng kỳ vọng thân nhân của mình.

“Hồn khí là vật chứa một... mảnh linh hồn của ‘Người kia’ ?!” Snape vẻ mặt trống rỗng, trên trán Harry chứa chính là mảnh linh hồn của Chúa Tể Hắc Ám? Nguyên lai hồn khí tà ác đến nhường này?! Cho dù thân thể có gặp phải sự phá hủy như thế nào, cũng không hoàn toàn hủy diệt, bởi vì vẫn còn một phần linh hồn không bị tổn hại tồn tại. Mặt khác, không phá hủy tất cả hồn khí, Chúa Tể Hắc Ám còn chưa diệt vong, đó là lý do Harry luôn tự nói mình là tế phẩm, nếu như Potter mà không chết thì Chúa Tể Hắc Ám không có khả năng tiêu diệt hoàn toàn. Dumbledore, nếu như tiêu diệt Chúa Tể Hắc Ám đồng nghĩa với việc tiêu diệt tất cả hồn khí, như vậy Dumbledore sẽ vì giới Pháp Thuật mà... Không! Hắn còn sống đến giờ tất cả

chỉ vì bảo hộ đứa con của Lily sống sót yên ổn! Nhất định còn có phương pháp khác, nhất định không thể để đứa con của Lily trở thành tế phẩm cho sự bình an của cả giới Pháp Thuật!

Trong lúc nhất thời, cả ăn phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

“Lucius, người là từ đâu phát hiện ghi lại liên quan hồn khí?” Snape mở lời, phá vỡ không khí trầm mặc.

“Ba!” Lucius đem quyển sách Tiết lộ những ma pháp Hắc Ám tiêu biểu ném tới trước mặt Snape, suy yếu nói: “Bên trong có nói rõ phương pháp chế tạo hồn khí, kỳ thực chỉ cần là dòng họ quý tộc lâu đời một chút cũng sẽ biết một ít về nó, nhưng mà gia đình quý tộc nào cũng biết rõ tầm quan trọng của linh hồn, không ai lại... ngu xuẩn đến mức xé nhỏ linh hồn của mình.”

Snape cầm lấy quyển sách, đem nó cất vào trong túi áo, hẩn cần nghiên cứu kỹ một chút, may ra có thể tìm ra cách khác giải quyết hồn khí của tên kia cũng không chừng, “Lucius, ‘Người kia’ nhất định trở về, chuyện này giờ đã vô cùng rõ ràng, không phải sao?”

“Đúng vậy, ta chưa bao giờ từng hoài nghi.” Lucius hơi ngồi thẳng lưng, sự kiêu ngạo của y không cho phép bản thân luôn sa vào tâm sự.

“Như vậy, người dự định thế nào, lúc ‘Người kia’ trở về? Tiếp tục làm bề tôi trung thành? Để cho Draco cánh tay trái cũng như chúng ta? Người cho rằng Draco nguyện ý sao?” Snape câu hỏi dần dần ép sát.

Lucius không lập tức trả lời Snape, y dùng ánh mắt suy nghĩ sâu xa nhìn Snape hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Ý của người thì sao? Severus, ta đoán suy nghĩ của người cũng không khác ta là mấy, bằng không người cũng sẽ không mang tin tức về hồn khí nói cho ta, đúng không?”

“Ta mong người mở rộng tàng thư của Malfoy dùm ta.” Snape nói ra bản thân yêu cầu.

“Yêu cầu hơi quá đó!” Lucius kinh ngạc nhướn mày, “Ta có thể biết người là từ nơi nào được đến tin tức này không? Dumbledore?!”

“Đều không phải, tuy lão ta cũng đã biết về chuyện hồn phiến.” Snape mím môi, “Tuy rằng ta không thể nói với người là từ đâu, nhưng ta có thể nói với người ‘Người kia’ có tất cả bao nhiêu thứ tà ác đó, cùng với chúng là những thứ gì!”

“Merlin! ‘Người kị’ hẩn điên rồi?!” Lucius cả kinh từ sô pha đứng thẳng dậy, “Vài cái?! Cờ nào đáng sợ từ ngữ! Được rồi, Severus, người thắng! Hoan nghênh ngày nghỉ người đến làm khách Malfoy trang viên, nhưng người không được phép sao chép lại hay mang đi bất kỳ quyển sách nào. Hiện tại nói cho ta biết những thứ chết tiệt ấy là gì!”

“Có người nói là sáu cái, cuốn nhật ký chết tiệt của người, dây chuyền của Slytherin, cúp vàng của Hufflepuff, một chiếc nhẫn, vương miện của Ravenclaw, con rắn sừng vật chết tiệt của người kia!” Snape đem chuyện Potter cũng là hồn khí giấu đi, cho dù Lucius có là bạn bè tốt của hẩn thì ý vẫn là một người họ Malfoy, y cũng có lập trường cùng lợi ích của riêng mình, mà điều hẩn muốn có cho tới bây giờ chỉ có sinh mệnh của tên nhãi con nhà Potter.

“Sáu cái?! Chết tiệt, đúng là điên rồi...” Lucius cúi đầu thì thảo tự nói một hồi, sau đó ngẩng đầu, khuôn mặt lại vẫn là điệu giả cười quen thuộc, “Severus, ta có thể tin tưởng người sao?”

“Đương nhiên, ta nghĩ cái người ở Hogwarts kia cũng không thể biết... cụ thể như thế này.” Snape một lần nữa nói ra lời xác minh với Lucius.

“Như vậy...” Lucius vươn tay, “Chúng ta có thể hợp tác cùng nhau, phải không?”

“Nếu như người không phải kẻ ngu xuẩn, thì nên biết ngay thời khắc ta nói cho người tin tức này, chúng ta đã hợp tác rồi!” Snape cầm lấy tay Lucius, mặc cho Lucius đọc ra câu thần chú cổ, một ánh sáng màu vàng đen bao quanh lấy đôi tay còn giao nắm của hai người, đây không phải lời thề bất khả bại, cũng không phải câu chú lời thề son sắt, mà là một câu chú từ xa xưa dùng để xác định quan hệ hợp tác một cách bình đẳng giữa đôi bên.

~~Hết chương 21~~

22. Chương 22

Sau khi biết đến hồn khí là cái gì cùng với số phận mà Harry sắp phải đối mặt, Snape không khỏi cảm thấy bất lực cùng nôn nóng, mà hắn không thể đem phiên muộn nói cho vị lão nhân đa mưu túc trí kia để phát tiết phần nào. Vì vậy đám tiểu động vật tại Hogwarts trở thành vật hi sinh cho Xà Vương phát tiết phiên muộn, ngoại trừ Slytherin, bảo thạch của những Nhà khác đều bị thụ thương nghiêm trọng, mà mấy tiểu xà của Slytherin cũng rất tội nghiệp, bởi vì bọn họ không bị trừ điểm nhưng lại bị cấm túc, hơn nữa là đối diện vị Xà Vương tâm tình kém tới cực điểm thực hiện cấm túc. Trong khi những tiểu động vật khác ước ao đông bảo thạch không hề tổn hao của Nhà Slytherin, thì nhóm tiểu xà âm thầm ôm ngực rơi lệ: Số lượng được liệu bọn họ xử lý cũng đã tương đương số được liệu Hogwarts dùng trong một năm, hơn nữa phải đứng ở một nơi âm u lạnh lẽo như hầm mà xử lý, có trời mới biết họ có bao nhiêu hăm mộ đám tiểu động vật bị khâu phân hay bị đưa đến chỗ Filch cấm túc (Mất lạnh: Im lặng... Cái này có thể gọi là bị vậy hăm).

Ngay lúc đám tiểu động vật đều đang cố gắng lẫn trốn Xà Vương, thì vị Hoàng Kim nam hài vĩ đại lại tách khỏi mọi người nghênh ngang xông đến, dưới ánh nhìn băng lãnh của Snape không ngừng cảm theo một quyền ma được hoặc một quyền phòng ngự Ma Pháp đến thăm hăm, tại phương diện này, chúng ta cũng phải cảm thán, Harry hoàn toàn kế thừa phụ thân đặc tính gặp mục tiêu không quản gian nan, chết sống cũng phải bám dính. Mà Snape mỗi lần nhìn đến Potter về mặt tội nghiệp nhìn hắn, liền nhớ đến số phận cậu phải đối mặt, cứ thế nên ngoài nói châm chọc vài câu cùng trừ điểm cũng ngầm đồng ý Harry ra vào. (Mất lạnh: Giáo sư, dưới tình huống như vậy ngài vẫn không quên trừ điểm, thực sự là... – ! Đây mới là lý do thực sự của việc bảo thạch Gryffindor luôn bí mật thất tung!)

Cái đầu nho nhỏ như quả cầu lông xù ngó vào bên trong cánh cửa nhìn một chút, phát hiện bên trong không có học sinh Nhà Slytherin bị phạt cấm túc sau mới nhanh chóng phóng vào bên trong. Đang phê chữa bài tập Snape ngược nhìn thân ảnh nho nhỏ đó một chút, theo thói quen mở miệng châm chọc: “Quý ngài Potter vẫn chưa học được cách gõ cửa sao? Vì người không biết lễ phép, Gryffindor trừ 10 điểm! Yên tâm, để sự ngu xuẩn của Gryffindor không ảnh hưởng đến học trò của ta, ta đã an bài bọn họ hoàn thành cấm túc tại phòng học Độc Dược, căn bản, người không cần lén lút tham đầu tham não trước cửa phòng ta như vậy!”

Harry nhún vai, mỗi ngày mất 10 điểm, cậu đối với chuyện này đã không còn cảm giác, nói đi nói lại cũng không phải nhiều lắm, còn hơn lúc cậu tại lớp Độc Dược mất điểm. Hơn nữa cậu đã nghĩ ra biện pháp chỉ cần tại các lớp học khác lấy lại những... điểm bị mất lúc này là được, như là giúp đỡ Hagrid mang giáo cụ trong lớp học, sau khi được cậu thuyết phục, tuy rằng Hagrid không phải thực vui thích, nhưng rõ ràng học sinh tới lớp ông đã thoải mái hơn nhiều. Malfoy cũng không còn gây rối trong lớp ông nữa, bắt quá Malfoy từng lén lút ám chỉ cho Hagrid nên mang đến một con rồng non cho bọn họ học, Merlin! Chết tiệt Malfoy cho rằng rồng là mớ cải trắng sao?! Mỗi lần nghĩ tới con rồng nhỏ mà Hagrid nuôi năm nhất, Harry đều không nhịn được rung mình, cậu cũng không muốn gặp thêm một lần nữa vụ đưa rồng đêm khuya.

“Giáo sư Snape, ngày hôm nay ngài có thể chỉ dạy ta thực hành ngao chế độc dược không?” Harry mở to đôi mắt xanh ngập nước chớp cũng không chớp nhìn Snape, trong lòng tính toán nghỉ đông lần này nhất định phải nói Sirius đưa cậu đi mua một bộ kính sát trùng, địa điểm cậu đều đã hỏi thăm Hermione xong.

“Không, Potter, ta không hy vọng căn phòng làm việc tội nghiệp của ta gặp chuyện gì không may, ví như người làm nó nổ tung! Nói thật, ta đối với khả năng kết hợp tứ chi nhỏ nhoi của người đã hết hy vọng.” Snape có chút đau đầu nói, vì sao Lily đối với ma được có khả năng trời cho như vậy, mà tên Potter này tuy hiện tại lý thuyết nắm giữ không sai, nhưng lần nào thực hành cũng gặp vấn đề, cái này đều là do di truyền tên chết tiệt lão Potter kia! “Ngày hôm nay người có cái khác cần học.”

Harry vừa nghe tinh thần liền tỉnh táo, cậu đến phòng làm việc của Snape cho tới bây giờ đều là cậu chủ động đem thắc mắc những vấn đề từ trong sách vở đến hỏi, hoặc là cậu hướng giáo sư Snape yêu cầu thực hành ngao chế ma dược hoặc học một chút ma chú phòng vệ, đây là lần đầu tiên giáo sư Snape chủ động nói ra cậu cần học cái gì!

Từ khi đối với Dumbledore thất vọng, Harry bám víu Snape giống như ôm cây gỗ mục để cậu không chết chìm, cậu đem vị giáo sư luôn không ngừng nói lời ác độc này như chỗ dựa vào, như trường bối (Mắt lạnh: Người xác định sao?), chậm rãi, trong khi cậu dần tiếp cận Snape thì song song đó cậu cũng dần lý giải người nam nhân này. Thực ra, người nam nhân này là một tên chuyên nói lời ác độc tính cách không tự nhiên hỗn dãn, thế nhưng hiện giờ Harry dần hiểu được hàm nghĩa ẩn sau lời nói ác độc của hắn, đồng thời hưởng thụ cái lạc thú suy đoán hàm nghĩa này. Hắn rất ích kỷ, hắn chuyên gia bao che khuyết điểm, Harry thích hắn điểm này, bởi vì cậu biết mình hiện tại cũng nằm trong số được bao che đó, so với cái loại luôn miệng giữ gìn chính nghĩa càng thêm an tâm. Harry ngẫu nhiên trong lúc cùng Malfoy nói chuyện qua lại cũng phát hiện ra một việc khiến cậu tâm tình ấm áp: đó là từ cái đêm cậu tại phòng làm việc của người nam nhân này không khống chế được cảm xúc, hắn đã không còn xưng hô cậu ‘Kẻ Được Chọn’ hoặc là ‘Hoàng Kim nam hài’ nữa, hắn chỉ gọi cậu là ‘Potter’ hoặc là ‘Ngài Potter’ để châm chọc cậu. Đến khi Malfoy ngẫu nhiên gọi cậu là Kẻ Được Chọn thì cậu mới chợt chú ý tới điểm này, không thể phủ nhận, người nam nhân này luôn không được tự nhiên săn sóc làm Harry vô cùng cảm kích.

“Bế Quan Bí Thuật giản luận ?! Bế Quan Bí Thuật?” Harry cầm lấy cuốn sách Snape đáp tới, Bế quan bí thuật, cậu biết, có người nói giáo sư Snape rất am hiểu cái này, học được cái này dường như có thể phòng ngừa bị người khác xâm nhập đầu óc, vì sao đột nhiên để cậu học cái này? Harry ngẩng đầu nhìn Snape, “Là bởi vì cái gọi hồn khí sao, Snape giáo sư? Ngài biết hồn khí là thứ gì rồi sao?”

“Được rồi, Potter, không nên dùng bộ não giống cự quái của người phỏng đoán lung tung, để bảo hộ mớ hỗn độn nào đó trong óc người chỉ có một cách là học thứ này, đương nhiên loại chú ngữ vi diệu mà tinh tú như thế này ta cũng không đặt nhiều hy vọng người có thể cấp tốc học được, hiện tại chỉ có thể cho người học mấy điều cơ bản, có thể tùy thời giúp người khống chế không nên có tình tự!” Mấy ngày nay, Snape tỉ mỉ nghiên cứu cuốn Tiết lộ những ma pháp Hắc Ám tiêu biểu về phương pháp chế tác hồn khí, hắn cho rằng trường hợp của Harry không phải là một hồn khí thành công, chỉ là trong lúc Chúa Tể Hắc Ám không chú ý đem một mảnh linh hồn thất lạc đến cơ thể của Harry, đó là lý do tại sao khi Chúa Tể Hắc Ám cách cậu trong một khoảng cách nhất định cậu có thể cảm nhận được tình tự y biến hóa, mà mảnh linh hồn này bởi vì cũng không phải một hồn khí hoàn toàn nên không cần lo tới chuyện nó sản sinh ra ý thức riêng. Chỉ là cẩn thận vẫn hơn, cho Harry tiếp cận một chút lý luận về Bế quan bí thuật, khiến cậu học được khống chế cảm xúc bản thân, giúp cho tâm tình không có quá lớn dao động như vậy càng an toàn hơn, ít nhất là cho tới khi hắn tìm được phương pháp giải quyết. Snape không muốn cho Harry biết tin tức cụ thể về hồn khí, đó không phải điều một đứa nhỏ nên biết, hơn nữa Harry biết cũng chẳng để làm gì, trừ khi cậu có khả năng gánh vác tinh thần của chính mình.

Harry nghiêng nghiêng đầu, nhìn Snape đã tiếp tục một bên thấp giọng căn nhắc một bên phê chữa bài tập, chỉ biết Snape cự tuyệt nói sâu hơn đề tài này. Trong khoảng thời gian cậu tại hầm học đã giúp cậu học xong nên nhìn mặt giáo sư mà quyết định cái gì nên nói cái gì không nên (Mắt lạnh: Harry, cậu xác định sao?! Cậu không sợ Snape mặt lạnh, vẫn mặt dày đến hầm hành vi rất có sức thuyết phục a!), lập tức, Harry ngồi vào vị trí của mình — sô pha sắt lò sưởi, chăm chú đọc cuốn Bế Quan Bí Thuật giản luận, nếu là Snape cố tình cho cậu học, như vậy ắt hẳn phải có lý do, Harry tin tưởng Snape sẽ không hại mình!

~~Hết chương 22~~

23. Chương 23

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc Halloween- ngày mà tất cả học trò luôn mong mỏi đã tới, hưng phấn nhất chính là đám học sinh năm ba, bởi vì... ngày này sẽ là lần đầu tiên bọn họ được đi thăm làng Hogsmeade.

“Hogsmeade, nghe nói tiệm kẹo Công Tước Mật là nơi tuyệt vời nhất!” Ron hoàn toàn mê mẩn trong đám ảo mộng của bản thân, y ngồi ở phòng sinh hoạt chung cùng mọi người đợi thời gian xuất hành, “Kem hình cầu, được cho là loại kem có hương vị đáng nhớ nhất trong tiết trời mùa đông như thế này, có thể hưởng

thụ cảm giác mát lạnh mà không khiến người cảm thấy lạnh, hay bút lông ngỗng bọc đường người có thể ở trong lớp ngậm nó hoặc ngồi bên Hắc hồ ngoạn ngoạn chút ——”

“Đúng vậy, ta từng đọc được nó qua cuốn Cổ tích giới Phù Thủy, nó nói Hogsmeade là ngôi làng duy nhất tại nước Anh không có một người muggle nào sinh sống, nó hoàn toàn là một ngôi làng phù thủy. Có người nói Hogsmeade được lập lên cùng lúc với Hogwarts, tương truyền có một vị pháp sư vô cùng vĩ đại lúc đó đã tạo ra ngôi làng để bảo vệ các pháp sư phù thủy trốn tránh khỏi sự săn lùng của muggle, cùng thời điểm đó bốn vị sáng lập ra Hogwarts ngày nay cũng đã đặt thành hiệp nghị, cái này trong Hogwarts một lịch sử cũng từng nhắc qua...” Hermione ngay lập tức nói ra những gì mình biết.

“Haizz, Hermione, đừng nói lung tung! Muggle làm sao có thể làm gì pháp sư, pháp sư lại càng không có khả năng trốn tránh muggle, ta không biết người đọc ở đâu ra nhưng người sẽ không ngốc đến mức tin tưởng nó đi!” Ron phất phất tay, cắt lời Hermione, “Harry, ngoại trừ tiệm Công Tước Mật, còn có tiệm giốn Zonko rất đáng ghé xem!”

“Xin lỗi, Ron. Buổi sáng ta nghĩ một mình đi dạo, chúng ta buổi trưa gặp lại ở quán Ba Cây Chổi thuận tiện ăn bữa trưa tại đó nhé, sau đó buổi chiều tham quan tiệm Công Tước Mật cùng tiệm giốn Zonko, thế nào?” Harry biểu tình có chút áy náy, cậu buổi sáng còn có một cuộc hẹn quan trọng, cũng không thể để cho hai người bọn họ biết.

“Vì sao? Mọi người cùng nhau đi không phải thú vị hơn sao?” Ron nhú mày, có chút không hiểu mà gắng hỏi, “Harry, gần nhất người làm sao vậy?! Đầu tiên là không biết uống nhầm thuốc gì mà trở nên chảnh chỉ học bài, buổi tối thì trước giờ tiêu cảm luôn không thể thấy mặt người, hơn nữa thường xuyên đến thư viện không phải để làm bài thì cũng là tra tư liệu. Trời ơi, Harry, người sắp thành một sách ròi! Sau đó còn rời khỏi đội Quidditch, Merlin, là Quidditch a! Lý do của người cư nhiên là cần dành nhiều thời gian hơn cho học tập?! Tuy rằng ta thật vui khi người đem Nimbus 2000 cho ta mượn, nhưng mà người đến tột cùng là bị sao vậy?! Người biết Wood thất vọng cỡ nào không? Người là tầm thủ giỏi nhất đội nhà có! Hiện tại người còn muốn một người dạo chơi Hogsmeade, vì sao không đi cùng chúng ta, Harry, đến tột cùng là vì sao?!”

Harry có chút giật mình, không nghĩ tới Ron nhấn nhay nhiều chuyện đến như vậy, nhưng mà cho dù là tốt nhất bằng hữu thì cậu vẫn cần có thời gian riêng cho mình chứ?! Hay là nói, Ron chính là bất mãn việc cậu rời khỏi đội bóng Quidditch sao?!

“Ron, ta thực sự là nghĩ muốn chú tâm vào học tập nên mới rời khỏi đội bóng, bởi vì ta không có ý định sau khi tốt nghiệp đi làm cầu thủ Quidditch.” Harry cố gắng để Ron tin tưởng lời cậu nói, đáng tiếc hiệu quả không mấy khả quan, Ron cho rằng Harry thiếu thành khẩn liền ly khai phòng sinh hoạt chung, xem ra đối với việc Harry dễ dàng rời khỏi đội bóng như vậy trong khi bản thân Ron luôn mơ tưởng được vào đội bóng khiến y rất không vui, chỉ là tình bạn khiến y phải... mang những bất mãn này đè nén trong lòng, mà hôm nay Harry đề nghị muốn một mình tham quan Hogsmeade đã trở thành giọt nước làm tràn ly.

“Tuy rằng Ron nói có chút quá đáng, thích học tập là chuyện tốt, nhưng mà Harry, học kỳ này người thật không thích hợp!” Hermione thở dài nhìn Harry nói.

“Rất xin lỗi, khiến người lo lắng. Ta rời khỏi đội bóng chỉ là nghĩ đến vừa chú tâm học tập lại vừa huấn luyện cùng đội bóng thật sự là bị mệt chết, vì sao ta đột nhiên có hứng thú học tập, đó là ta không muốn giống cha ta cùng bằng hữu của ông ngày xưa nơi nơi gây rắc rối.” Harry nói ra một phần lý do, chuyện phát sinh giữa phụ thân cậu cùng bằng hữu của ông khiến cậu bắt đầu nghi ngờ tình hữu nghị của Gryffindor, mà trải qua hết tâm tình nóng lạnh của mọi người sau cậu sẽ không bao giờ... u mê trong ánh nhìn sùng bái nữa, tuy rằng cậu vẫn muốn thỉnh thoảng bay lượn trên bầu trời nhưng đối với Quidditch đã không còn mấy nhiệt tình, học Độc Dược cùng Phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám đã tốn không ít thời gian bởi cậu rất muốn từ trong những lời châm chọc của Snape nghe ra một chút tán thưởng, cậu khẳng định bản thân có thể làm được.

“Harry, không nên như vậy, điều này cũng không phải lỗi của người!” Hermione cũng từng nghe Harry giải thích một lần như vậy, chỉ là cô không nghĩ tới... những chuyện này ảnh hưởng đến Harry lớn như vậy.

“Hermione, đừng lo lắng, ta chỉ là trưởng thành mà thôi”, Harry nở nụ cười an ủi cô, chỉ có cô mới vì cậu mà lo lắng như vậy, “Ta nghĩ một mình dạo quanh Hogsmeade là vì nghe nói ở đó có một tiệm bán trang phục, ta cần tới đó mua một chút y phục cùng đồ mặc hàng ngày, người cũng biết tại nhà dì dưỡng ta chỉ

mặc toàn đồ cũ của Dudley, nói thật thì đám quần áo đó rất không vừa người. Ta nghĩ đi Hogsmeade có cơ hội nên mua thêm một ít, mà Ron về chuyen... này rất miễn cảm, ta không muốn khiến cậu ấy cảm thấy khổ sở, hơn nữa ta còn muốn đến nhà Bưu Cú nhìn xem nơi đó đặt hàng bằng cú như thế nào. Ta làm Ron mất đi súng vật, Giáng Sinh năm nay ta nghĩ mua một súng vật tặng cậu ấy làm quà, cái này tạm thời ta không muốn Ron biết.”

“Harry” Hermione nghe xong Harry nói rất cảm động, nhưng cô căn bản không nghĩ tới những... điều này chỉ là Harry mượn cớ, tuy rằng trong kế hoạch của Harry thực sự có những điều này, “Người yên tâm, trưa nay ta nhất định sẽ dẫn Ron đến quán Ba Cây Chổi chờ người.”

“Cám ơn, Hermione.” Harry nghĩ hiện tại Hermione làm bạn tựa hồ càng phù hợp cậu hơn, “Được rồi, nếu người đối với một gia tộc lâu đời trong giới Pháp Thuật cảm thấy hứng thú, người có muốn vượt qua lễ Giáng Sinh ở nhà cũ dòng họ Black không? Nghe nói nơi đó có rất nhiều vật phẩm ma pháp kỳ diệu.”

“Thật sự sao?!” Tiểu pháp sư ánh mắt tỏa sáng nhìn cậu, khẩn thiết hỏi đáp, “Đương nhiên, ta rất vinh hạnh! Harry, thực sự rất cảm tạ người, hay là ta nhân lúc đó viết một cái luận văn, không được, ta đi trước, ta phải tra một ít tư liệu...”

Nhìn Hermione vừa lẩm bầm vừa ly khai, Harry rất muốn nhắc cô sắp tới giờ đi thăm quan làng Hogsmeade, nhưng suy nghĩ một chút thấy vẫn là quên đi, ký túc xá của nữ sinh không thể vào được. Hai người bạn tốt không ở bên người, Harry đứng dậy đi lên phòng ngủ, lấy áo tàng hình từ trong rương ra cất trong người, nhìn một chút thời gian, lúc này mới đứng dậy đi hướng Hogwarts đại môn, bọn họ cần cưỡi xe ngựa đến Hogsmeade.

Tùy tiện tìm một chiếc đã ngồi vài người Hufflepuff đi vào, bởi chuyện cậu rời khỏi đội Quidditch nên gần đây mọi người trong Gryffindor đối xử với cậu rất lạnh nhạt, hay là do trước đây Harry nghĩ ngợi nhiều quá, luôn nỗ lực tìm cách lấy lòng những người đó, còn bây giờ Harry nghĩ ngơi thoải mái hơn, mọi cang không quan tâm chú ý thì cậu càng dễ dàng đến thăm mà không sợ bị phát hiện, thỉnh thoảng cùng Malfoy nói chuyện đôi câu cũng sẽ không đột nhiên có người lao tới nói cái gì Slytherin tà ác các loại.

Đến được Hogsmeade, Harry đi vào một ngõ nhỏ không người chú ý, lấy ra áo tàng hình mặc vào, cố gắng tránh cho đụng chạm người khác mà vẫn phải đi đến cửa hiệu Công Tước Mật đang người ra người vào tấp nập. Rất dễ dàng nhìn thấy một đầu tóc bạc kim, nhưng cũng vất vả lắm mới đến gần được Draco, Harry nhẹ nhàng lôi kéo góc áo Draco.

Chính đang buồn chán mà dẫn theo Crabbe cùng Goyle cuống tiệm Công Tước Mật, Draco ghét bỏ nhìn đám Gryffindor cùng Hufflepuff, biết biết môi, nếu như đều không phải phụ thân đưa ra cái phân phó cổ quái này y cũng sẽ không đứng lại chỗ ồn ào này, chết tiệt, y phục của mình sớm hay muộn cũng bị đám này chen lấn cho nhăn nhoe mất thôi! Đột nhiên y cảm thấy có người kéo góc áo mình, ai to gan như vậy!? Draco giương cao cằm nhìn quanh bốn phía, nhưng lại thấy phía sau ngoại trừ hai dáng người to lớn Crabbe cùng Goyle sẽ không còn ai lại gần. Y híp mắt suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Potter?!” Sau đó y phục lại bị lôi kéo một chút.

Chứng thực xong suy đoán của mình Draco đối hai người đồng hành phát tay, “Các người cứ ở lại chọn thứ mình thích, ta ra ngoài dạo chút, ở đây thật quá ngọt ngào! Các người mua đồ xong đứng ở cửa chờ ta.”

Mang theo Harry rời khỏi tiệm Công Tước Mật sau, Draco nhíu mày: “Áo tàng hình?!”

“Malfoy, không nghĩ tới người đoán ra được.” Harry nhẹ giọng hồi đáp, người trên đường vẫn rất đông đúc ồn ào nhưng là cậu vẫn cố hạ thấp giọng khi nói, bây giờ vẫn phải cẩn thận không để bị người phát hiện.

“Hừ, đây là chuyện đương nhiên, không phải sao?” Draco kiêu ngạo ngẩng cao đầu, “Được rồi, theo sát ta!”

Draco mang Harry tới một văn phòng phẩm bán... bút lông chim độc quyền tại làng Hogsmeade, lại đi lên lầu hai, cửa hiệu này thực ra là sản nghiệp của nhà Malfoy, mà gia chủ Malfoy đang một mình ngồi trong phòng nhỏ chậm rãi dùng trà.

~~Hết chương 23~~

24. Chương 24

Lucius nhìn đứa con một mình đi vào, hơi nghi hoặc nhưng rất nhanh liền đoán ra được cái gì, y nhìn đứa con gật đầu ý bảo ly khai trước, mang theo cung cách trò chuyện của một quý tộc nói: “Potter tiên sinh, hoan nghênh, mời ngồi!”

Harry cởi ra áo tàng hình, có chút hiếu kỳ quan sát bốn phía, “Ngài hảo, Malfoy tiên sinh, không nghĩ tới người lại an bài gặp ở chỗ này.”

Lucius đánh giá người thiếu niên đứng trước mắt, miễn cưỡng nhận ra sự khác biệt so với lần gặp trước, y mỉa mai, “Không có gì, đây bất quá chỉ là một điểm đầu tư nhỏ, chẳng qua nói chuyện ở đây tương đối phương tiện mà thôi. Nước hoa quả chứ, Potter tiên sinh?”

“Ách... Cảm tạ.” Harry có chút rụt rè, Malfoy cha quả thực có khí tràng rất cường liệt, nhất cử nhất động đều mang theo ẩn ý kỳ quái, trong thiên văn nói quả không sai —— Bạc kim khổng tước, thật chuẩn xác.

Lucius đương nhiên không biết Harry đang nghĩ gì, y quơ một chút gậy đầu rắn của mình, đem chén nước hoa quả tới trước mặt cậu.

Malfoy từ trước đến nay vốn khôn khéo, cũng không bao giờ đem hết trứng đặt cùng một rổ. Sau khi biết được tin tức về hôn khí từ chỗ Snape, vốn đã e sợ tâm tư ngày càng tàn bạo của Chúa Tể Hắc Ám bây giờ một người như Lucius đương nhiên sẽ không còn kỳ vọng Chúa Tể Hắc Ám có thể đem đến lợi ích cho mình. Mà Snape tuy rằng trở thành đối tác cùng y, thế nhưng thân phận Độc Dược đại sư của hắn cũng không phải rất tốt dựa vào, đầu quân cho Dumbledore?! Thực ra như vậy đủ rồi, nhưng điều này không khác gì bảo hổ lột da, nói không chừng số gia sản cho đến nay cũng khó giữ được, lão già kia cũng sẽ không vui vẻ hợp tác với một Slytherin.

Bức thư Kẻ Được Chọn gửi đến hồi hè thực ra khiến Lucius rất ngoài ý muốn, nam hài vẫn luôn trung thành với Dumbledore kia dĩ nhiên viết thư đối với việc bản thân quá xúc động khiến y mất một gia tinh vô cùng áy náy, còn muốn bồi thường tổn thất cho y. Nội dung bức thư tuy rằng non nớt, nhưng Lucius có thể nhìn ra từ đó bóng dáng một người Slytherin, đương nhiên một người Slytherin đa nghi sẽ không bởi vì một... bức thư như thế mà đã động. Lucius cẩn thận đến thăm Snape, quanh co thăm dò tình huống Kẻ Được Chọn hiện tại, y phải xác định xem chuyện này có phải do Dumbledore đứng sau hay không, thế nhưng, rất hiển nhiên, bạn tốt đối với phép thử của y tựa hồ không hề cảm kích. Bởi vậy, Lucius đem chuyện này đặt tại đáy lòng. Sau đó, Snape đột nhiên tìm tới, tiết lộ cho mình bí mật của Chúa Tể Hắc Ám, khiến Lucius thấy bản thân cũng nên làm một ít chuẩn bị. Harry Potter, người Dumbledore bồi dưỡng ra làm quân tiên phong đối kháng Chúa Tể Hắc Ám, tại lớp Sinh Vật huyền bí đã cứu con trai y, luôn luôn coi y là địch nhân, điều này làm cho Lucius phát hiện một số chuyện thú vị. Cùng con trai qua lại thư từ nhiều lần, xem qua cách nhìn của đứa nhỏ, Lucius phát hiện đứa nhỏ Được Chọn này có thể sẽ là một cái không sai đối tác, Kẻ Được Chọn thân phận tương đương lớn, mặc dù có suy nghĩ riêng, nhưng rất non nớt, y có thể từ đó thu lợi không ít, hơn nữa tựa hồ Potter cũng muốn tìm kiếm một người đối tác. Một quân cờ muốn thoát khỏi sự khống chế của người chơi cờ, rất có ý tứ, không phải sao?

Vì vậy, Lucius viết một bức thư dùng danh nghĩa cảm tạ Potter cứu con trai mình thông qua Draco đưa cho Đứa Trẻ Sống Sót, y cần quan sát, quan sát Kẻ Được Chọn sẽ xử lý thế nào, dù sao, bản thân cũng không hy vọng có một đối tác không có đầu óc. Kết quả, Lucius phi thường thỏa mãn, vô luận là ẩn ý Potter nhờ Draco đưa tới, hay là hôm nay hành động cẩn thận khi gặp mặt, đều rất khó tin tưởng người trước mắt là một tiểu sư tử xúc động ngu xuẩn đã ở Gryffindor ngây ngốc suốt hai năm.

“Ách... Malfoy tiên sinh...” Tính nhẫn nại của Harry so ra kém hơn người vẫn đang trầm mặc quan sát cậu như Lucius.

“Potter tiên sinh?” Lucius hơi nghiêng đầu, ý bảo Harry tiếp tục.

“Ta rất xin lỗi, lúc trước bởi sự vô tri của ta, khiến ngài mất đi một Gia Tinh, lúc đó ta còn không biết Gia Tinh đối với một gia đình có ý nghĩa như thế nào.” Suy nghĩ một chút, Harry quyết định đem trọng tâm

câu chuyện từ đây triển khai.

Lucius hơi nhướn mày, thật sự rất thú vị, một đứa trẻ từ nhỏ sống trong giới muggle dĩ nhiên sẽ biết ý nghĩa của Gia Tinh đối với một gia đình phù thủy.

“Đích xác mất đi Dobby mang đến cho ta không ít phiền phức, bất quá Potter tiên sinh, sự nhanh trí của người lúc đó cũng khiến ta rất ngoài ý muốn. Hiện tại người đã cứu con trai ta, về tình về lý, người cũng không cần vì chuyện này áy náy nữa.” Lucius chậm rãi nói, mất đi Dobby đối với gia đình Malfoy mà nói là một cái tai họa ngầm, thế nhưng hiện tại cũng không thể làm gì khác hơn.

“Ta nghĩ ít nhất cũng nên vì chuyện này làm chút việc.” Harry nâng lên cốc nước, uống một ngụm nước hoa quả lấy lại bình tĩnh, sắp xếp ngôn ngữ rõ ràng nói.

“Úc?!” Lucius thanh âm hơi đề cao, hơi híp mắt, hứng thú đánh giá tiểu sư tử nhà Gryffindor trước mặt, hình dạng một bộ ngồi nghe kể chuyện lạ.

“Ta nghĩ ngài hẳn biết giáo phụ của ta Sirius Black đã được chứng minh trong sạch đi.” Không có trả lời Lucius ngay, Harry thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Đúng vậy.” Lucius nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa xoa gậy đầu rắn của mình, rất hăng hái nghe Harry nói tiếp câu chuyện, nếu như nói ban đầu chỉ vì lo lắng thế cục mà muốn cùng đứa trẻ như Kẻ Được Chọn hợp tác, thì hiện tại y thật ra có vài phần coi đứa trẻ này ngang hàng, nguyên lai Gryffindor Kẻ Được Chọn cũng sẽ dùng cách nói kiểu Slytherin như thế này, thật sự là rất ngoài ý muốn. Y hiện tại đối với những gì Harry nói tiếp theo tương đương hứng thú.

“Bởi phòng ở trước đây đã không có, giáo phụ về lại nhà cũ Black ở lại, nơi đó đã bỏ hoang thật lâu, hình như chỉ còn lại một lão Gia Tinh chăm sóc nhà cửa.” Harry bắt đầu giải thích.

“Cho nên?” Lucius kéo lên khóe miệng, giả cười, y hiện tại đã đoán được đại khái phương pháp Harry dùng để bồi thường.

“Ta rất lo lắng, phải biết rằng giáo phụ ở Azkaban nhiều năm như vậy, thân thể hẳn vốn đã không tốt.” Harry thành khẩn nói, “Cho nên, ta nghĩ thêm nhiều Gia Tinh chăm sóc sẽ càng yên tâm hơn một chút.”

“Chính xác.” Đó đúng là biện pháp tốt, đem con Gia Tinh bị giải phóng kia ràng buộc vào Kẻ Được Chọn, cũng không cần lo nó bị kẻ nào ác tâm lợi dụng, dù sao Potter cũng định cùng y hợp tác.

“Nhưng mà, ta không biết làm sao đem một Gia Tinh ràng buộc với mình.” Harry lộ ra khổ não biểu tình.

“Về điểm này, ta nghĩ ta có thể cung cấp một ít giúp đỡ”, Lucius huy động gậy đầu rắn đưa tới một tấm giấy da dê cùng bút lông chim, “Gọi lên thực danh của Gia Tinh kia, nếu như Gia Tinh tự do kia nguyện ý, nó sẽ hiện ra trước mặt người, ngay khi nó đồng ý là có thể dùng một câu chú đem nó ràng buộc với người. Đây là thực danh của Gia Tinh kia cùng ràng buộc chú ngữ. Chúc người thành công, Potter tiên sinh!”

“Cảm tạ.” Harry tiếp nhận tấm da dê, cẩn thận bỏ vào trong túi tiền.

“Không cần khách sáo, ngày hôm nay nói chuyện với người thật vui, Potter tiên sinh thực sự làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn! Nếu như có thể, mong rằng trong thời gian tới có thể cùng Potter tiên sinh kế tục vài cuộc nói chuyện vui vẻ như vừa rồi.” Lucius nghĩ ngày hôm nay thử nghiệm khiến y phi thường thỏa mãn, phải chăng vị tuổi trẻ Kẻ Được Chọn này cũng sẽ là một sự lựa chọn tốt để hợp tác.

“Đương nhiên, Malfoy tiên sinh, cùng ngài nói chuyện thật sự khoái trá.” Mới là lạ! Harry thâm nghĩ cùng Lucius nói chuyện với nhau thật làm cho cậu uể oải, vòng vòng vo vo, cậu tình nguyện nghe Snape nói lời ác độc, cũng không muốn cùng Lucius tiếp tục nói chuyện, để chuẩn bị cho cuộc nói chuyện hôm nay, cậu đã phải luyện tập rất lâu. Hiện tại xem ra, chỉ cần đem Dobby ràng buộc với mình, cậu mới có thể tiếp tục nói chuyện với vị chủ gia tộc Malfoy này, vì sao Slytherin thích vòng vo như vậy?! Không ngừng thử thử, lẽ nào sẽ không có một lần đem mọi chuyện nói rõ sao?!

~~Hết chương 24~~

25. Chương 25

Sau khi rời khỏi tiệm bán văn phòng phẩm, Harry đến tiệm trang phục phong nhã đặt hàng vài món y phục rồi mới theo ước định với Hermione tới quán Ba Cây Chổi. Thấy Hermione ngồi tại một góc ánh mắt tràn ngập áy náy nhìn mình, Harry trong lòng hơi trầm xuống.

“Hào, Harry, sự tình làm thế nào? Người rất đúng giờ, vừa lúc ta gọi bia Bơ cho người, người ném thử, ” Hermione đẩy cốc bia Bơ đến trước mặt Harry, “Thật có lỗi, Ron căn bản không chịu nghe ta nói, hắn cùng đi với nhóm Thomas. Đừng để ý, Harry, Ron chỉ là chưa nghĩ ra, đối với hắn Quidditch vô cùng trọng yếu, người cũng biết hắn vẫn muốn tiến đội bóng nhà, mà người lại cứ thế rời khỏi đội, hắn trong một khoảng thời gian ngắn không tiếp thu được mà thôi...”

“Ta hiểu, Hermione.” Harry nhẹ nhàng an ủi tiểu nữ pháp sư đang vội vã giải thích vì không muốn giữa bằng hữu có gì tranh chấp, “ Ta đại khái biết Ron nghĩ gì, ta hiểu được, thế nhưng hiện tại ta thực sự nghĩ dùng nhiều thời gian học tập một ít hữu dụng chú ngữ còn trọng yếu hơn tham gia huấn luyện Quidditch, nhất là người như ta, suốt hai năm nhập học không ít nguy hiểm tìm đến ta, sau này gặp phải cái gì nguy hiểm cũng không rõ, phải không?”

Đúng vậy, sau khi trải qua những chuyện này Harry không còn là một con rối ngây thơ để người tùy ý giật dây nữa, cậu có thể hiểu được Ron nghĩ thế nào, bởi vì cậu biết rõ hoàn cảnh của Ron, nhưng mà lý giải cũng không có nghĩa là nhân nhượng. Hiện tại Harry không nghĩ vì mọi người tán thưởng mà nỗ lực đi làm những chuyện mình không thích nữa, loại tình cảm phù phiếm này cậu không cần cũng không muốn! Bây giờ, đối với cậu mà nói, giáo sư Snape mới là đáng lưu ý nhất, tuy rằng hắn chỉ là vì mẹ cậu mới có thể bảo hộ bản thân mình, nhưng không thể phủ định sự quan tâm tỉ mỉ ẩn giấu này không có chứa tạp ý gì khác vô cùng chân thực, Harry rất chân trọng điều này, kỳ thực yêu cầu của cậu cho tới nay cũng không nhiều.

“Harry...” Hermione nhìn Harry nhàn nhạt nở nụ cười, là từ lúc nào Harry có loại vẻ mặt này mà đều không phải thoải mái cười to? “Người yên tâm, Ron rồi sẽ nghĩ thông suốt, ta cũng sẽ khuyên hắn, người hiện tại chú ý vào học tập cũng là một chuyện tốt, chỉ mong sao cũng có lúc Ron nghĩ được như thế?”

“Àn, quên đi, người buổi chiều còn muốn đi dạo sao? Ta nghĩ trở về, ta còn một bài luận văn môn Độc Dược chưa viết.” Harry không muốn kể tục chuyện này, Ron hết lần này tới lần khác vì chuyện ngoài lề mà nghi ngờ tình bạn giữa bọn họ làm Harry có chút khổ sở, chỉ là cũng không quá khổ sở như cậu tưởng tượng, tạm thời cậu còn không muốn cùng Ron chạm mặt nhưng thật ra đã xác định được một việc.

“Người không muốn ngắm phố chút sao...” Hermione đột nhiên nhớ tới cái gì, rất săn sóc chuyển cái đề tài, “Ta cũng phải đi về, Merlin, người không biết cổ ngữ Rune khó đến nhường nào, ta cần đến thư viện tìm tư liệu mới được, Harry, người cùng đi sao?”

Đương nhiên không thể! Harry muốn hoàn thành luận văn Độc Dược tự nhiên đến hàm là tốt nhất, nhưng mà không thể nói vậy, Harry cuống quýt vô duyên vô cớ lấy lý do này, cậu cũng không muốn đến thư viện chậm chậm tìm tư liệu, đột nhiên linh quang chợt lóe, Harry nhớ tới từng xem qua một đoạn ngắn trong thiên thư, chẳng biết thật giả, bất quá cũng nên thử xem.

“Hermione, kỳ thực ta nghe nói có một nơi so với thư viện tốt hơn, nơi đó dường như có nhiều sách hơn cả thư viện trường.” Trong lời nói Harry tràn ngập mê hoặc, “Ta có một ngày tại thư viện nghe được mấy người bên Ravenclaw nói chuyện, họ nói phòng sinh hoạt chung nhà Ravenclaw có riêng một thư viện, nơi đó có rất nhiều cuốn sách mà thư viện không có.”

“Cái này ta cũng nghe nói qua, lúc đó ta còn vì bản thân tuyền vào Gryffindor mà ăn năn nữa!” Hermione có chút tiếc nuối nói, khi cô biết Ravenclaw có thư viện riêng thì từng vô số lần vì bản thân tuyền vào nơi ồn ào nhốn nháo như Gryffindor mà ăn năn, “Cho dù biết, cũng không có khả năng xem đám sách đó, sách của họ không thể mang ra khỏi phòng sinh hoạt chung nhà Ravenclaw.”

Harry có chút giật mình, nguyên lai Ravenclaw thực sự có một thư viện riêng a, quả nhiên là thật, “Hermione, ta nghe nói Ravenclaw hoan nghênh tất cả những người nhiệt tình yêu thương tri thức, chỉ cần có thể trả lời đúng câu hỏi tại cửa vào nhà Ravenclaw thì mọi học sinh Hogwarts đều vào được, nhưng ta không biết là đúng hay không!”

“Thật sự?” Hermione trầm ngâm một chút, rất thẳng thắn nói, “Vây thử xem sao, Harry đây là sandwich ta gọi, ăn cũng không sai, động tác nhanh chút, chúng ta còn hồi trường học!”

Trở lại trường học, không cần nói, Hermione tự cùng Harry tạm biệt, cô muốn đi thử xem có thể vào phòng sinh hoạt chung Ravenclaw là thật hay giả, cô vốn đã mơ ước thư viện riêng nhà Ravenclaw từ lâu.

Harry sau khi tạm biệt Hermione xong liền quen thuộc hương phòng làm việc Snape tại hầm đi đến.

“Potter, ta nhớ kỹ hôm nay là ngày tham quan làng Hogsmeade, ta tin tưởng đám chân tay thừa thải của người hẳn nguyện ý tới đó co duỗi một chút.” Từ phòng công tác ngao chế độc được đi ra Snape có chút ngoài ý muốn thấy một cái đầu xù quen thuộc xuất hiện ngay trong phòng làm việc.

“Snape giáo sư”, Harry buống cuốn Bế Quan Bí Thuật giản luận khỏi tay, nhiệt tình hô hoán, “Ta từ Hogsmeade đã trở về.”

“Hanh, ta cho rằng tháp Gryffindor so với một phòng làm việc âm lãnh như thế này càng thích hợp người.” Đối với Harry nhiệt tình, Snape hiển nhiên không chút cảm kích, hẳn hướng lò sưởi trong tường huy huy đưa phép, ngọn lửa liền bùng lên bên trong lò sưởi, “Hiển nhiên dây thần kinh cảm nhận lạnh nóng của người đã bị thoái hóa, Potter.”

Tại lúc đi qua bên người Harry, Snape đột nhiên nhẹ nhàng chun mũi, hẳn tựa hồ ngửi được một mùi quen thuộc. Bỗng dưng, dường như để xác định, Snape cúi người tới gần Harry, tỉ mỉ xác nhận xem có phải do khứu giác mình sai hay không.

Harry thấy Snape đột nhiên mặt tiến lại gần, má một chút liền đỏ bừng, trong đầu đột nhiên nhảy ra một đoạn văn tự bị cậu tận lực quên đi: “Hắn chậm rãi cúi thấp đầu... ầm áp hơi thở khiến Harry toàn thân run rẩy, ngón tay thường ngày ngao chế ma được mà có chút ó vàng chậm rãi cởi bỏ cúc áo Harry, vết chai mang đến chút cảm xúc thô ráp vuốt qua Harry cổ, xương quai xanh, một loại cảm giác kỳ dị nhượng khuôn miệng Harry không tự giác thoát ra nho nhỏ tiếng rên rĩ... Rất nhanh, đôi bàn tay kia nhân lúc Harry chưa phát hiện đã thoát hết y phục cậu, cơ thể trần trụi vừa tiếp xúc không khí hàn lãnh liền nổi lên một tầng nhỏ da gà...” (Mất lạnh: Tiểu Harry, nãi hẳn may mắn giáo sư lúc này không dùng Triết Tâm Chí Thuật!)

Snape đã xác nhận được đó là mùi hỗn hợp của cây Rhino và cỏ Mapping tạo thành, cỏ Mapping là loại được phẩm có tác dụng thuận hoạt (mềm mại, mượt mà), cũng là loài cây tỏa ra mùi hương, mà trong số những người hẳn quen biết chỉ có một người mang trên người loại mùi hỗn hợp này —— chính là tên khổng tước kia, chết tiệt! Potter lẽ nào cùng lão khổng tước chạm mặt?! (Mất lạnh: Harry, xem ra nãi sau này không nên vụng trộm trèo tường a, giáo sư khổng hổ là Độc Được đại sư, cái mũi không phải loại linh mãnh bình thường.)

“Potter! Người vừa cùng ai gặp mặt?!” Snape cả mặt đều đen.

“Ai?!” Harry bị ngữ điệu âm trầm của Snape làm cho tỉnh lại, mặt có chút nhiệt, tránh được Snape ánh nhìn, “Nga, ta tại Hogsmeade gặp được ngài Malfoy.”

“Potter, người cho rằng mình đang làm cái gì? Người cho rằng Malfoy là loại người gì?!” Snape mặt càng thêm đen, thẳng thắn con chết tiệt, người cho rằng Malfoy là cái gì, người làm sao dám?!

“Malfoy là một người đem lợi ích gia tộc đặt lên hàng đầu, hơn nữa việc ta gặp Malfoy lần này chỉ là một phép thử, chúng ta không hề nói tới chuyện gì khác.” Harry nhìn sắc mặt Snape, nhanh chóng giải thích.

“Lợi ích hàng đầu! Potter, đừng tưởng giấc mơ kỳ quái của người có thể giúp người lý giải một Slytherin! Thử?! Người cho rằng người một cái Gryffindor có thể cùng một cái Slytherin tiến hành cái gì thử, ta dường như đã nói qua với người, việc này không cần người nhúng tay, người chỉ cần thành thành thật thật tại ở lại tại đây học Bế Quan Bí Thuật cho giỏi là được! Một bộ não của một tên Potter, người cho rằng bộ óc như ốc sên kia của người có thể giúp người cùng một người Slytherin giảo hoạt ưu tú tính kế sao?! Xin hỏi, người lấy đầu ra cái tự tin ấy?!” Snape uy hiếp nhìn Harry, giọng nói âm trầm mà mềm mại.

Harry quẫn quẫn môi, ủy khuất nhìn Snape, tay rất quen thuộc di di lại gần túm nhanh một góc áo Snape (Mất lạnh: Quen thuộc?! Harry, người từng làm như vậy bao nhiêu lần?!): “Nhưng mà, là Malfoy gửi thư nói muốn cùng ta nói chuyện, hẳn muốn cùng ta hợp tác, hẳn là vì thân phận này của ta, dù sao danh tiếng ngài Malfoy cũng không phải tốt. Hơn nữa chúng ta cũng không nói thêm gì, chỉ là ngắn gọn nói qua vài

câu, ta vì năm ngoái vô tình thả mất một Gia Tinh của hắn mà biểu đạt áy náy, chuyện khác gì cũng không nói.”

Snape nhần nại nhìn thoáng qua góc áo mình bị một bàn tay chường mắt túm chặt, “Ngắn gọn nói qua với nhau?! Potter, một cái Slytherin có thể từ một câu nói ngắn gọn nhìn ra vô vàn tin tức, không cần ngu ngốc cùng Malfoy có hảo cảm, cùng bọn họ hợp tác, mà không có tương đương thực lực cùng trí lực, thì cuối cùng người đến một khớp xương cũng không còn! Mà đáng tiếc, Potter, thực lực cùng trí lực đều là những thứ người khuyết thiếu! Xem ra bài tập của người rất dễ dàng, cho nên người mới thừa tình lực làm những chuyện... mờ ám này, người cho rằng hiệu trưởng Hogwarts là bù nhìn sao?! Ngày hôm nay, từ hôm nay trở đi, Potter, tất cả thời gian sau khi học xong của người đều phải tới đây chịu phạt cấm túc!”

Nghe vậy, hai mắt Harry tỏa sáng, là Snape giáo sư chủ động yêu cầu cậu đến phòng làm việc nha! Cậu đổi mặt nụ cười tràn ngập ác ý của Snape mà không ngừng gật đầu, thật sự tốt quá, cậu có thể quang minh chính đại tới nơi này rồi!

“Potter, nếu như trong đầu người còn sót lại chút trí óc, sau này hay nhất không nên tiếp tục cùng Malfoy qua lại, bất kể lý do gì! Một Gryffindor với bộ não nhét đầy rơm rạ như người không thể tưởng tượng được Slytherin là như thế nào đâu!” Snape đối với thái độ mưu mô này của Harry có chút nghi hoặc, bất quá, hắn không để ở trong lòng, chỉ là nhấn mạnh cảnh cáo Harry thêm lần nữa.

~~Hết chương 25~~

26. Chương 26

Đầu tháng mười, bởi vì Harry rời khỏi đội bóng Quidditch, có thể nói học sinh Nhà Gryffindor đối xử với cậu lạnh nhạt rất nhiều, mặc dù không đến mức đối cậu nói ác ngôn nhưng mọi người trong ký túc xá luôn có ý xa lánh cậu. Lúc ban đầu Ron, Hermione còn có thể vì bạn tốt chịu đựng áp lực luôn đi cùng Harry, nhưng sau cùng Ron chịu không nổi, y dù sao cũng là một thiếu niên thích cùng đồng đảng bạn bè nô đùa ồn ào, từ nhỏ đã ở trong một gia đình đông con, mặc dù không được cha mẹ chú ý nhiều, nhưng mà chưa từng gặp hoàn cảnh bị người lạnh nhạt đối đãi như vậy, hơn nữa Harry luôn luôn mượn cớ học tập đi riêng, vốn không ưa học tập nên Ron còn lại một mình chịu thêm áp lực, bởi vậy y dựa vào lần tranh chấp lúc đi làng Hogsmeade này cùng Harry rời ra khoảng cách. Sau đó, ngoại trừ Hermione còn có thể bảo trì thái độ như cũ với Harry ra, cũng chỉ còn Neville ở cùng phòng ký túc cùng Colin Creevey học năm hai không ngừng đuổi theo Harry chụp ảnh.

Tình huống kéo dài đến tận lễ Halloween, sau khi trận đấu Quidditch giữa hai nhà Gryffindor vs Slytherin kết thúc thì càng thêm nghiêm trọng, mọi người đều đem chuyện đội nhà thua Slytherin đổ lên người Harry, hơn nữa trong khoảng thời gian này cũng không còn phát sinh tin đồn tranh đấu gì giữa Harry với ai trong Slytherin, càng khiến mọi người trong Gryffindor cảm thấy bất mãn, bọn họ càng thêm xa lánh Harry thậm chí có một số người còn đối với cậu làm ra một ít thủ đoạn nhỏ. Harry đối với mấy chuyện này càng ngày càng lạnh nhạt, mà thời gian cậu ở lại trong ký túc xá cũng càng thêm ngắn, đa phần thời gian cậu đều danh chính ngôn thuận ở tại hầm, mà Snape đang vừa phải ứng phó Dumbledore vừa tìm cách tiêu diệt mảnh hồn trên người Harry, cũng không có chú ý tới tình cảnh kỳ quái hiện nay của cậu.

“Harry, không có việc gì, bọn họ chỉ là vì trận đấu thất bại nhất thời luẩn quẩn trong lòng mà thôi, sau này bọn họ nhất định hiểu ra bản thân sai lầm.” Hermione bởi vì chuyện của Harry, đặc biệt dành ra thời gian cùng cậu đến thư viện, cô rất lo lắng trạng thái hiện nay của Harry.

“Ta không sao, Hermione.” Harry rất cảm kích, dưới tình huống như vậy Hermione vẫn làm bạn với cậu, đã biết được tiểu pháp sư mỗi ngày đều tiêu hao thời gian vào học tập cậu đương nhiên hiểu tầm quan trọng của thời gian đối với Hermione, nhưng dù vậy, cô vẫn dành thời gian rảnh rỗi bên cậu, điều này khiến cậu cảm động vô cùng.

“Nhưng mà... Harry, người đến tốt cùng muốn chứng minh cái gì?!” Hermione cắn cắn môi, cuối cùng vẫn đem nghi hoặc trong lòng nói ra, cô không phải kẻ ngốc, Harry nói vì học tập nên mới rời khỏi đội bóng Quidditch, nhưng mà Hermione có thể cảm giác được không có đơn giản như vậy, chỉ ít đó không phải toàn bộ sự thật, chỉ vì xuất phát từ tôn trọng bạn bè, cô mới vẫn bàng quan (đứng ngoài quan sát) cho đến giờ, “Đừng nói với ta người toàn bộ là vì học tập, tuy rằng ta vẫn coi Quidditch là môn vận động lãng phí tinh lực hạng nhất, nhưng mà người thích nó, chỉ ít là trước đây người thích nó, không đúng sao?”

Harry nhìn khuôn mặt khẩn thiết của Hermione, buông bút lông chim trong tay xuống bàn, “Chứng minh cái gì? Đích xác, ta đã chứng minh được rất nhiều việc! Cũng nhìn rõ rất nhiều việc.” Harry hạ xuống tầm mắt, che đi ánh sáng sắc lạnh thoáng qua trong mắt. Đúng vậy, cậu thật sự muốn chứng minh vài thứ, kết quả nằm trong dự liệu nhưng vẫn làm cậu thất vọng. Quả nhiên, hũu nghị của Gryffindor chỉ đến thế, cậu mới chỉ rời khỏi đội Quidditch thì đã trở mặt. Nếu như không cam chịu thua cuộc thì tự mình lên sân thi đấu là được, vì sao lại đem mong muốn của bản thân áp đặt lên người khác, thậm chí giận chó đánh mèo đùn đẩy sai lầm sang người khác, lẽ nào cậu phải vì mong muốn của người khác mà phản đấu sao? Vì sao chưa từng có ai hỏi cậu có nguyện ý hay không?!

“Harry...” Hermione nhìn ra được thần sắc Harry có điểm khác thường, cũng đoán được Harry nhìn rõ nhiều chuyện là nói đến cái gì, cô biết cách làm của Harry không hoàn toàn đúng, nhưng cũng không biết phải khuyên bảo như thế nào.

“Potter!” Một cơn lốc màu bạch kim cuốn vào thư viện, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người, mà âm thanh quá lớn của người nọ cũng dẫn tới những người khác chú ý cùng ánh nhìn tức giận của bà Pince. Đương nhiên, trước khi bị bà Pince đem chổi lông gà đánh đuổi, thì cơn gió đó đã nhân lúc mọi người chưa hoàn hồn liền cuốn theo Harry ra khỏi thư viện.

Hermione ngẩn ngơ nhìn đại môn thư viện một hồi lâu, nghe xung quanh thấp giọng nghị luận, cô thở dài một hơi, giúp đỡ Harry đem mọi thứ thu lại, cô biết sau chuyện này tình cảnh Harry tại Gryffindor lại càng nguy rồi.

“Potter, người là có ý gì?!” Draco lôi Harry ra khỏi thư viện, đi tới một góc hành lang không người, đẩy cậu vào trên tường, nổi giận chất vấn.

“Ta không hiểu ý người nói gì, Malfoy.” Sau lưng truyền đến đau đớn khiến Harry càng thêm không vui, trong khoảng thời gian này, dựa theo ý Snape, Harry vẫn tránh cùng Draco chạm mặt, cậu hiện giờ tạm thời cũng không có việc gì cần Malfoy, bởi vậy khoảng thời gian này có thể tránh làm Snape tức giận. (Mất lạnh: nãi xác định không phải do cảm tức đã chiếm hết thời gian của nãi sao?)

“Vì sao rời khỏi Quidditch? Người sợ thua trận sao?!” Draco nói không được mình ngày đó lên sân thi đấu không thấy Harry là loại tâm tình gì, nhưng mà y xác định, ngày đó khi bản thân nắm trong tay trái banh Snitch hoàn toàn không có chút xiu cảm giác thắng lợi mừng rỡ nào. Vì thế, cơn giận của y tương đương lớn, vẫn muốn cùng Potter nói lý, nhưng không biết vì sao, hiện tại thật khó mà nhìn thấy bóng dáng Potter ở chỗ nào! (Mất lạnh: Đó là vì hắn ở ngay tại phòng làm việc của ngài viện trưởng nhà người đó) ngày hôm nay thật vất vả biết cậu ở thư viện, mới đến bắt người.

“Malfoy, có tham gia Quidditch hay không ta nghĩ là do bản thân ta tự quyết định mới đúng!” Harry ngẩn người, không nghĩ tới Draco ngùn ngụt lửa giận tới tìm cậu là vì nguyên nhân này.

“Người là đang trốn tránh sao?! Người là sợ bị ta đánh bại, danh khí bị tổn hao phải không?!” Draco không giận lại cười, “Thực sự khó tưởng tượng, Potter, dĩ nhiên sẽ ở thư viện gặp người, người đến tốt cùng nghĩ cái gì?”

“Ta ghét lãng phí thời gian đi huấn luyện mấy thứ vớ vẩn, ta chỉ nghĩ muốn làm tốt bốn phần của một học sinh ngoan mà thôi.” Harry đẩy ra Draco, xem lại y phục bị lôi kéo mà có chút nếp nhăn.

“Người cho ta là kẻ ngốc sao?” Draco hơi đề cao thanh âm, “Potter, không nên dùng loại lý do có lệ này với ta! Loại sư tử ngu xuẩn Gryffindor lại có suy nghĩ khác ngoài gây rắc rối cùng Quidditch?! Bất kỳ ai cũng không tin tưởng!”

“Malfoy, ta nhớ rõ Hermione là học sinh đứng đầu cuộc thi năm vừa rồi của chúng ta, không phải sao?” Harry điềm đạm đáp lại, sắc bén vạch ra còn một người Gryffindor không phải chỉ biết đến gây rắc rối cùng

Quidditch.

Draco ghen gióng một chút, cuối cùng then quá thành giận nói: “Máu bunn không tính!”

“Malfoy, Hermione là bạn tốt của ta!” (Min: Trong thâm tâm mình thích đôi DraHer lắm ^^) Harry cũng có chút nổi nóng, trải qua nhiều chuyện như vậy, người bạn như Hermione đối với cậu rất trọng yếu.

“Potter, người còn chưa trả lời câu hỏi của ta, vì sao rời khỏi đội Quidditch, người sợ bị ta đánh bại sao?” Draco dừng một chút, không tiếp tục đề tài máu bunn nữa, hiện tại trọng yếu là Potter vì sao không hề báo trước liền rời đội Quidditch, việc này thật sự quá kỳ quái.

Harry thở dài một hơi, nhìn Draco biểu tình phải có bằng được đáp án, cuối cùng lựa chọn nói ra: “Ta rời khỏi Quidditch chỉ là muốn nhìn rõ vài thứ, hơn nữa ta càng thích bay lượn tự do hơn là tham gia thi đấu.” (Mất lạnh: thiếu niên, chẳng lẽ không phải do tập luyện Quidditch chiếm nhiều thời gian, thế cho nên người không thể tới hầm thường xuyên sao?)

“Như vậy người xem rõ rồi sao?” Draco nhú nhú mày, cũng không thật sự thỏa mãn câu trả lời của cậu, “Thỏa mãn với những gì người nhìn thấy sao?”

“Ân.” Harry gật đầu, “Có chút thất vọng.”

“Nếu thấy rõ rồi, như vậy quay về chơi đi thôi, chỉ ít phải chờ ta đánh bại người sau người mới được phép ly khai đội bóng!” Draco cao ngạo nói, y sẽ không đi thám thính xem Harry đến tột cùng là hiểu rõ cái gì, nhưng lòng tự trọng của y không cho phép Harry chưa lâm trận đã bỏ trốn.

“Một lần nữa tham gia Quidditch sao... thật xin lỗi ta không thể đáp ứng yêu cầu này của người!” Harry than thở, bất lực buông lỏng tay. Khi nhìn đến sắc mặt những người đó, cậu không thể tiếp tục vì bọn họ vinh dự mà phấn đấu nữa, điều này sẽ làm cậu nghĩ mình rất ngu ngốc.

“Potter!” Draco nắm cánh tay Harry, híp híp mắt nhìn cậu uy hiếp, “Người...”

“Các người đang làm cái gì?!” Một thanh âm đột ngột vang lên cắt đứt Harry cùng Draco tranh chấp, hai người nghi hoặc nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

~~Hết chương 26~~

27. Chương 27

Harry cùng Draco nhìn về hướng người vừa xuất hiện, Draco nhú mày, trên mặt mang theo giả cười, y kéo dài âm điệu nói: “Không có gì, chỉ là cùng Potter thảo luận một ít vấn đề nhỏ mà thôi, ân —— Lupin giáo sư?!”

Harry thấy đột nhiên xuất hiện một vị giáo sư đứng cuối hành lang, khuôn mặt mang theo mỉm cười ôn hòa ẩn ẩn có chút lo lắng, không khỏi cúi thấp đầu, che đi dáng cười châm chọc trên mặt.

“Một ít vấn đề nhỏ?!” Lupin nhú nhú mày, từ góc độ hắt đến xem thật không giống thảo luận vấn đề nhỏ chút nào, hắt tiến lên vài bước, đi tới trước Harry, “Harry, người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Harry giấu đi nụ cười châm chọc, khách khí đáp, “Có một vấn đề Malfoy cùng ta suy nghĩ khác nhau.”

“Sách”, Draco ngạo mạn gạt tay Harry ra, ghét bỏ nhìn thoáng qua Lupin đang chặn đường đi, hơi giơ cao cằm, nhìn lướt qua Harry, “Potter, đừng tưởng như thế là xong.”

Nhìn Draco đứng thẳng lưng rời đi, Harry không khỏi âm thầm cảm thán: nguyên lai tiểu Malfoy cũng có khiếu thành khổng tước! Cung kính cúi chào Lupin, Harry xoay người nghĩ quay lại thư viện.

“Harry, có thể tới phòng làm việc của ta chút sao? Chúng ta có thể thảo luận một chút việc học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám của ngươi.” Lupin trên mặt có chút mất mát, Harry không hiểu sao đối mình luôn bài xích, nhưng hắn vẫn tự nâng cao tinh thần, nhẹ nhàng nói.

Nghe vậy, Harry mị hí mắt, cuối cùng vẫn yên lặng đi theo sau Lupin, cậu cũng hiểu kỳ Lupin có cái gì muốn nói cùng mình, hay là muốn kéo gần cảm tình a?

“Ngồi đi, để ta đi pha gói trà.” Lupin cao hứng nói, hắn lấy ra cái chén, dùng đũa phép gõ cái chén một chút, sau đó đem trà giao cho Harry, “Bất quá, ta nghĩ ngươi hiện tại cũng không thích uống trà lắm, phải không?”

Harry nâng chén trà, tùy ý để hơi nước che đi mặt mình, đôi với lời nói của Lupin, trong lòng hơi khê động, “Ngài tựa hồ biết khá rõ ràng về chuyện của ta.”

“Ta cũng chỉ là nghe qua giáo sư McGonagall nói,” Lupin ngạc nhiên nhìn, cảm thấy câu nói Harry dường như có chỗ không thích hợp, “Năm đó James cùng Sirius cũng chọn bộ môn Tiên Tri này, dường như bộ môn này là dễ dàng nhất, chỉ cần ngươi sử dụng một chút sức tưởng tượng.”

Harry miễn cưỡng nhếch khóe miệng, âm thầm tức giận, ngay cả chuyện này bọn họ cũng đều biết, làm gì có khả năng không biết hoàn cảnh mình đang đối mặt ở Gryffindor. Giáo sư McGonagall là viện trưởng của Gryffindor, thoát nhìn là một người công chính nghiêm minh, nhưng cũng không có ý giải hòa nội bộ, bà cũng là bất mãn chuyện cậu rời khỏi đội Quidditch sao?! Harry cười nhạt trong lòng.

“Giáo sư Lupin, ngài không phải nói môn học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám của ta có vấn đề sao?” Harry không muốn cùng Lupin nói nhiều, trong lòng cậu, Lupin bất quá chỉ là một người có quan hệ mờ ám với giáo phụ cùng bạn tốt của phụ thân, mà Sirius lại là giáo phụ của cậu, thân nhân duy nhất cậu có, chỉ đơn giản như vậy.

Lupin thở dài một hơi, vì Harry xa cách mà có chút uể oải, “Harry, ngươi có gì bất mãn với ta sao?”

“Sao có thể, ngài là một vị giáo sư rất tài hoa, so với hai vị giáo sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám trước mà nói.” Harry nói rất khẩn thiết.

“Ta là bằng hữu của phụ thân ngươi, Harry. Ngươi có chuyện gì có thể tới tìm ta!” Lupin nhìn Harry, trong ngôn ngữ có chút trầm trọng, nghe hiệu trưởng Dumbledore nói, Harry dường như bởi vì rời khỏi đội Quidditch Nhà Gryffindor mà quan hệ với bạn học có chút không tốt, thế nhưng đứa nhỏ này không kêu than với bất kỳ ai, điều này làm Dumbledore rất lo lắng.

“Ta biết ngài là bằng hữu tốt của phụ thân, ta rất tôn kính ngài, thế nhưng sinh hoạt của ta trong trường rất tốt, cùng hai năm trước như nhau, làm ngài phải lo lắng cho ta rồi.” Harry bình tĩnh đáp, cậu rời khỏi đội Quidditch cũng không phải một ngày hai ngày, hiện tại mới đến giả làm người tốt cũng quá mức đạo đức giả đi.

“Thế nhưng ta nghe nói ngươi gần nhất cùng bạn bè trong học viện ở chung có chút vấn đề.” Gặp Harry vẫn ăn nói cẩn trọng như cũ, Lupin chỉ phải đem chuyện nói thẳng, thật là, Sirius luôn nói Harry cùng James rất giống nhau, nhưng hắn nhìn không ra, lúc James bằng tuổi này đâu có như vậy.

“Chỉ là vấn đề nhỏ của đám học trò, không cần ngài hỗ trợ, ngài bình thường phải dạy học cũng đủ bề bộn rồi.” Harry thản nhiên như cũ đem lòng tốt trả lại Lupin.

Lupin nghe Harry trả lời, nhúu nhúu mày, còn muốn nói lại bị một trận tiếng đập cửa cắt ngang.

Snape bưng một cốc chân dài đi vào, có chút ngoài ý muốn liếc nhìn Harry một chút, mà Harry vừa nhìn đến Snape, con mắt như tỏa sáng, thật giống chú cú nhìn thấy chủ nhân, trong mắt không giấu được nhiệt thành, ngày hôm nay Snape bận ngao nấu độc được, lúc bố trí cho Harry làm bài luận văn dài 10 thước Anh cố ý nói Harry không được tới quấy rầy. Hiện tại thấy Snape xuất hiện, tự nhiên là đã ngao nấu xong, như vậy...

Snape hoàn toàn không chú ý tới ánh nhìn nóng bỏng của tiểu cầu Harry, chỉ là dùng thái độ đặc biệt để phòng đem cốc chân dài đặt trên mặt bàn, trong giọng nói có chút bất mãn: “Lupin, ta hẳn đã nói qua với ngươi, đến hầm lấy thuốc!”

“Xin lỗi, trên đường dừng phải Harry, nghĩ muốn cùng cậu bé thảo luận một ít vấn đề về bài học, phiền người, Severus.” Lupin ôn hòa nói, đối với thái độ đề phòng của Snape coi như không thấy.

“Potter?” Snape nhếch mày, giống như giờ mới chú ý tới Harry có mặt trong phòng, “Thái độ của Potter với bài học từ trước đến nay đều đáng giá chăm chú, nếu như ta nhớ không lầm, Potter còn một bài luận văn Độc Dược dài 10 thước Anh ngày mai phải giao, mong ngài Potter chú ý một chút, bởi vì cảm tức của người đã kéo dài cả năm học này rồi.”

Harry có chút ủy khuất bủ bủ môi, cậu rõ ràng viết luận văn rất chăm chú, hơn nữa cũng không phải nguyện ý tới đây, cậu cũng muốn sớm ly khai a.

“Lupin, người tốt nhất uống trước khi nó nguội, nếu như thiếu, chỗ ta còn rất nhiều.” Snape lãnh đạm nói, nhân lúc Lupin không có chú ý thì dùng ánh nhìn cảnh cáo liếc Harry một chút, sau đó rời khỏi phòng làm việc của Lupin.

“Thực sự là cảm ơn người, Severus.” Lupin nhìn Snape đã ra tới cửa nói, sau đó cầm cốc chân dài lên hít sâu một hơi uống cạn sạch, cả người không khỏi rung mình, cười đối Harry nói, “Ta đối với độc dược cũng không quá am hiểu, có một người cộng sự giỏi về độc dược như Snape ta thật sự là rất may mắn.”

“Chính xác, giáo sư Snape vô cùng tinh thông độc dược, giáo sư Lupin thật may mắn, không cần trả tiền cũng có thể được đồng sự hỗ trợ.” Harry âm thầm bủ môi, người còn biết mình may mắn a, vậy sao người còn muốn mở trò đùa vũ nhục người khác như thế?! Harry đối với Lupin ra vẻ ta đây có chút khinh bỉ.

Lupin đang đặt cốc xuống bàn ngừng một chút, Harry trả lời khiến hắn có chút ngoài ý muốn, hiệu trưởng từng nói qua, quan hệ giữa Harry cùng Snape tương đương không tốt, hắn có chút ngượng ngùng nói: “Nghe nói thành tích Độc Dược của người là kế thừa thiên phú của James, cũng không tốt lắm.”

Đúng vậy, vì sao ta lại kế thừa cái này từ người ba ma quỷ kia chứ! Harry có chút phiền muộn, “Đúng vậy, cho nên Snape giáo sư mới nghiêm khắc với ta, tuy rằng bởi vì ta không có độc dược trời cho nên thái độ của Snape giáo sư với ta không phải tốt lắm, nhưng ta vẫn cảm kích giáo sư Snape, ngày đó chính ngài ấy đã nhận ra con chuột là ai, ta rất cảm kích ngài ấy.”

Đối với cách giải thích này, Lupin hết nói, hắn đổi đề tài câu chuyện: “Harry, lần này người muốn ở lại nhà cũ của Sirius đón Giáng Sinh, đến lúc đó chúng ta có thể cùng đi.”

“Ta cùng Hermione sẽ đi xe lửa trở về, Sirius sẽ ở nhà ga đón chúng ta.” Cho nên người tự đi một mình đi thôi!

“Như vậy a, đến lúc đó ta với Sirius cùng đi đón các người được rồi.”

“Vậy đến lúc đó đành làm phiền giáo sư Lupin rồi.” Nói đi nói lại người cũng là người thân của giáo phụ, coi như nể mặt giáo phụ vậy.

~~Hết chương 27~~

28. Chương 28

Bởi vì thêm chuyện xảy ra tại thư viện, tình cảnh Harry càng thêm gian nan tuy rằng Hermione đã kiệt lực giúp cậu giải thích, bởi vậy mà trong lúc mơ hồ Hermione cũng bị mọi người trong học viện xa lánh, cũng may tiểu cô nương coi trọng việc học hơn, rất ít ở lại phòng sinh hoạt chung nên cô tạm thời không bị cái gì ảnh hưởng.

Harry lạnh lùng nhìn đồng học làm trò nhìn cậu rồi khe khẽ nói nhỏ, cùng với Neville và Ron ở ngoài lề nhìn cậu tỏ vẻ lo lắng nhưng vẫn bàng quang, phiền chán những... tin đồn vô căn cứ của đám cùng học không ngừng xuất hiện, cậu thẳng thắn cảm theo đồng đồ dùng cá nhân ra khỏi tháp Gryffindor, thuận lợi tìm được một căn phòng nhỏ tại lầu tám, trong thiên văn miêu tả rất nhiều về căn phòng thần kỳ này —— Phòng Cần Thiết! Dựa theo thiên văn giảng giải, Harry nghĩ trong đầu “Ta cần một gian phòng riêng thuộc

về Harry Potter” đi qua đi lại mặt tường trống trải đối diện thảm treo tường hình một người dạy cự quái múa ballet ba lần, quả nhiên xuất hiện một cánh cửa gỗ. Harry kích động nắm tay đẩy cửa mở ra, kéo theo hành lý đi vào, thấy bài trí bên trong, Harry tròn mắt: tường đá có chút ẩm ướt, màu sắc phối hợp giữa màu đen cùng màu bạc, bàn công tác làm từ gỗ mun, gần lò sưởi có hai kệ sách lớn, bên trong đều bày một ít cuốn sách khó hiểu về ma thuật cùng Hắc Ma Pháp, hai ghế sofa đơn đặt trước lò sưởi trông rất thoải mái, cả gian phòng xa hoa đều mang hương vị Slytherin — ngoại trừ sự xuất hiện đột ngột của một chiếc giường lớn phủ sàng đan đỏ nằm một góc phòng — đây căn bản là kết hợp giữa phòng làm việc của Độc Dược giáo sư với giường ngủ của cậu tại ký túc xá tạo thành — thoát nhìn thật đúng là loạn! Harry khóe miệng run rẩy, mở rương hành lý, mang sách giáo khoa, giấy da dê, bút lông chim cùng các loại dụng cụ học tập để lên bàn công tác, đồng ý phục còn lại ném hết trên giường, sau đó hípc mắt đem cơ thể đều ngã vào sofa, lẳng lặng nghe tiếng lò sưởi phát ra thanh âm, nghĩ thầm bản thân ở trong một nơi như thế này thật dễ dàng thả lỏng. (Mất lạnh: Harry, trong tiềm thức của nãi chính là muốn đem giường của mình chuyển vào phòng làm việc của Độc Dược giáo sư sao?)

Ngay lúc Harry đang thiu thiu ngủ tại nhà mới của mình thì trong phòng hiệu trưởng cũng đồng thời tràn ngập không khí ngưng trọng, viện trưởng Gryffindor giáo sư McGonagall, hiệu trưởng Dumbledore cùng giáo sư bộ môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám Lupin đều vẻ mặt nghiêm trọng đứng trong văn phòng hiệu trưởng.

“Albus, là người nói ta tạm thời không can dự vào Gryffindor, nói vấn đề của lũ trẻ cứ để bọn chúng tự giải quyết, nhưng mà hiện tại thế nào? Đây là tự giải quyết mà người nói sao?! Vừa rồi Percy Weasley nói với ta, Harry đã kéo hành lý ly khai tháp Gryffindor! Lẽ nào đây là cách người giải quyết?!” McGonagall nghiêm khắc nhìn vị hiệu trưởng vẫn không ngừng cười tủm tỉm, lúc đầu phát hiện Gryffindor truyền lưu tin đồn không hay nhằm vào Harry thì McGonagall lựa chọn trầm mặc. Trong đó đương nhiên có một phần do Dumbledore khuyên bảo, phần nguyên nhân còn lại cũng vì Harry đột nhiên rời khỏi đội bóng Quidditch. Minerva McGonagall rất yêu thương học viện của mình, đương nhiên mong muốn học viện thắng được cúp Quidditch cùng cúp Nhà, mà Harry rời khỏi đội bóng liền quyết định Gryffindor năm nay đành vô duyên với cúp Quidditch, McGonagall khó tránh khỏi có chút bất mãn, nhưng như thế cũng không có nghĩa bà để học sinh mình bị bức bách đến mức ly khai ký túc xá học viện, điều này đối với Gryffindor mà nói, là sỉ nhục! Đây là chuyện chưa từng phát sinh trong các học viện khác, nhất là hiện giờ còn chưa tìm ra được hành tung của Harry.

“Đừng vội, Minerva, ta đại khái biết Harry ở nơi nào.” Dumbledore không nhanh không chậm nói, cầm một miếng kẹo nhét vào miệng, hípc mắt thưởng thức nói, “Tạm thời để đứa nhỏ đó một mình cũng không sai, hiện tại chúng ta còn chưa nên nhúng tay, thời cơ chưa tới, nếu như tùy tiện can thiệp, kết quả sẽ phản tác dụng. Lupin, bên phía Harry vì sao đột nhiên rời khỏi đội bóng, người hỏi cậu bé chưa?”

“Harry không chịu nói, cho dù biết ta là bạn tốt của James, nhưng Harry đối với ta vẫn rất xa cách. Ta cũng không biết là vì sao?” Lupin có chút mất mát nói, nhìn Harry đối đãi mình, có lúc gây cho ý cảm giác là James đối đãi mình bất hòa.

“Ta nghĩ chuyện Peter khiến Harry bị kích thích khá lớn, lúc đó Harry từng chạy đi tìm Severus tìm kiếm chứng cứ phẩm chất của James, tựa hồ không khống chế được cảm xúc đã ngắt xủ, Severus phải lưu lại Harry một đêm, người cũng biết năm đó các người cùng Severus quan hệ, dường như Severus đã nói tới cái gì...” Dumbledore hơi thu lại nụ cười trên mặt. (Min: Ghét lão Dum, nói bóng nói gió vẫn là nghi ngờ giáo sư... TT^TT)

“Nhìn tới quan hệ giữa Severus với James năm đó, ta nghĩ không khó đoán được hắn đã nói tới cái gì.” Thân sắc Lupin có chút bất đắc dĩ, dễ dàng tìm được mấu chốt vấn đề.

“Albus, người nói người biết Harry hiện tại đang ở nơi nào?!” McGonagall giáo sư hiện tại chỉ quan tâm vấn đề này.

“Đúng vậy, Minerva. Hogwarts có rất nhiều bí mật, trong đó có một gian phòng tùy ý người cần mà xuất hiện rất thần kỳ, hiển nhiên, Harry của chúng ta đã tìm được gian phòng đó. Cho nên, Minerva người hiện tại không cần lo lắng cho Harry, hay là nhân lúc này người nên tìm hiểu xem chuyện gì khiến đám học trò khả ái của chúng ta bức bách đồng học đến mức phải ly khai học viện, hóa giải chuyện này, Harry của

chúng ta mới có thể lại một lần nữa trở lại học viện ký túc xá.” Dumbledore lại tiếp tục thưởng thức viên kẹo trong miệng.

“Được rồi, ta sẽ đi tìm hiểu.” McGonagall mạnh mẽ đáp, đứa nhỏ kia tuy rằng rời khỏi đội bóng, nhưng dựa vào lời nói của Granger thì cậu bé đều dành thời gian chuyên tâm học tập, gần nhất thành tích của cậu ta cũng tiến bộ không ít, bà cũng không đành lòng nhìn đứa nhỏ tiếp tục bị xa lánh, như thế thật không công bằng.

“Lupin, Harry đối với Sirius thế nào? Cũng như đối với người sao?” Nhìn McGonagall ly khai phòng hiệu trưởng sau, Dumbledore quay đầu hỏi Lupin.

“Rất tốt, Harry rất hay cùng Sirius chơi đùa, cùng hân hoan vô cùng thân thiết.” Lupin nói những lời này có chút khổ sở, đối với thái độ xa cách của Harry, y thực sự rất khó chịu.

“Là như thế sao...” Dumbledore trầm ngâm một chút, “Hay là có thể nhờ Sirius hỏi Harry một chút đến tận cùng vì sao lại vô cớ rời khỏi đội bóng, nếu Harry cùng Sirius rất thân thiết, cậu bé hẳn sẽ đem khổ sở trong lòng tâm sự hết với giáo phụ của mình, như vậy, chúng ta mới hiểu được lý do để giúp đỡ cậu bé, đúng không? Trạng thái Harry lúc này quả thực làm người khác vô cùng lo lắng, cậu bé đang tự cô lập bản thân, ta nghĩ James hẳn sẽ rất buồn khi biết chuyện này.”

Lupin nghe Dumbledore nói vậy có chút buồn bã, y đề nghị: “Lập tức hay chờ đến lễ Giáng Sinh, Harry không phải muốn cùng Sirius vượt qua lễ Giáng Sinh sao? Không bằng lúc đó để Sirius khuyên nhủ Harry, bây giờ nói cho Sirius chỉ sợ hắn sẽ chạy tới Hogwarts làm loạn, tính cách hắn luôn xúc động như thế, đến đây chỉ sợ không cẩn thận làm bọn nhỏ bị thương hay gì gì đó, chờ Giáng Sinh ta sẽ nói cho Sirius chuyện này.”

“Dumbledore rất hài lòng lời đề nghị của Lupin, rất chu đáo, ông gật đầu, “Vậy hiện tại tạm thời cứ để Harry ở một mình bình tâm suy nghĩ cũng không sai, bắt quá người nên chú ý Harry hơn một chút, dù sao người cũng là trưởng bối của cậu bé.”

~~Hết chương 28~~

29. Chương 29

“Sirius!” Harry khoái trá phất phất tay, chạy hướng nam nhân tóc đen vẻ mặt hưng phấn đứng chờ tại sân ga, trong lòng khẽ thở phào, vì tạm thời trốn tránh được Hermione truy vấn. Từ lúc Harry mang theo tất cả hành lý rời khỏi tháp Gryffindor sau, Hermione vẫn mãi hỏi cậu hiện tại ở nơi nào, còn không ngừng tìm cách khuyên giải cậu trở về tháp Gryffindor, luôn nói cậu dùng phương pháp trốn tránh là hoàn toàn sai, hơn nữa giáo sư McGonagall đã có một cuộc nói chuyện với các học sinh khác, cho nên mọi người sẽ không tìm mọi cách đối phó cậu như trước nữa. Đối với sự quan tâm của Hermione, Harry rất cảm tạ, nhưng mà cậu hiện tại đang ở một mình, không còn bị tiếng ngáy hay những lời trêu chọc làm phiền nữa, cuộc sống của cậu tương đương tự tại, kỳ thực cậu cũng có thể nói với cô mình đang ở nơi nào, nhưng không hiểu sao, từ sâu trong nội tâm cậu không muốn người khác nhìn thấy hình ảnh căn phòng của mình, cho dù là Hermione cậu cũng không nghĩ cho cô biết. Bởi vậy, khi Hermione ở trên xe lửa không ngừng ép hỏi, Harry vẫn luôn có lệ trả lời, ngay lúc thấy sắp cảm giữ không được, thì hoàn hảo xe lửa tới trạm.

“Harry!” Sirius hiện tại thân thể đã tốt lên rất nhiều, chỉ ít không còn gầy đến đáng sợ như xưa nữa, nhìn chung cũng có điểm hút hồn nữ sinh, y khoái trá ôm lấy Harry, Lupin đứng sau y mỉm cười ôn hòa nhìn hai người.

“Sirius, đây là Hermione Granger, bạn tốt của con.” Chờ Sirius buông ra mình, Harry xoay người chỉ vào Hermione đứng sau, giới thiệu, “Hermione, đây chính là giáo phụ mình, Sirius Black.”

“Ngài khỏe, Black tiên sinh.” Hermione lễ phép cúi thấp đầu, có chút hiếu kỳ đánh giá người nam nhân trước mắt nghe nói y đã một mình trốn thoát khỏi Azkaban.

“Cô bé chính là Granger mà con hay nhắc tới sao Harry? Mong muốn hai đứa ở lại nhà ta nghỉ lễ Giáng Sinh khoái hoạt.” Sirius có chút ám chỉ nhìn thoáng hai đứa một chút, sau nhận lấy hành lý của Harry, nói với Lupin, “Hey, mơ mộng ngớ ngẩn, đồ của cô bé giao cho người.” (Min: Haizz, dịch chuẩn là ánh trắng, nhưng nghe không quen tai, nên mình lấy tên như bản chính)

“Được, chân nhồi bông.” Lupin nhắc hành lý Hermione lên, ôn hòa nhìn cô bé, “Granger, nhờ trò nắm lấy cánh tay ta, nhân tiện hãy chuẩn bị cho tốt bởi phương thức đi lại tiếp theo của chúng ta sẽ có chút khó chịu.”

“Phiền ngài, giáo sư Lupin.” Hermione có chút câu nệ nắm lấy cánh tay Lupin, sau đó liền cảm thấy bị đè ép giống như có ai đó dùng móc câu kéo cô qua một cái ống nhỏ tí hìn, khiến cô phải bám Lupin thật chắc mới không bị ngã sấp xuống đất, cô sắc mặt tái nhợt nhìn phía trước Harry cũng vẻ mặt như muốn nôn mửa nắm chặt cánh tay Sirius, nhận ra bọn họ đã không còn ở nhà ga, mà quang cảnh bốn phía đều vô cùng xa lạ, quả thật là phương thức đi lại khó chịu, Hermione âm thầm thề, cô sẽ không bao giờ... dùng phương thức đi lại này thêm lần nào nữa!

Sirius rút ra đũa phép chỉ vào một bức tường gỗ gỗ một chút, trong một thoáng, bức tường trông giống như mặt nước cuộn sóng, một cánh cửa có chút rách nát cùng nắm đấm cửa bằng đồng hiện ra trên bức tường, sau cánh cửa xuất hiện một gian phòng ở nhìn qua có chút lâu năm chưa tu sửa nhưng cũng có thể thấy được nó trước kia đã từng vô cùng xa hoa.

“Hoan nghênh tới nhà cũ dòng họ Black, tuy rằng ta không thấy nơi này có cái gì tốt.” Sirius xoay người, đưa tay ra trước, trong mắt vẫn mang theo tia nhìn chán ghét.

Đẩy cửa, Sirius mang theo Harry cùng Hermione đi qua một đoạn hành lang có chút hôn ám, sau khi tới phòng khách, y lớn tiếng kêu: “Kreacher! Kreacher!”

Một Gia Tinh vẻ mặt già nua ngay lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ, đôi mắt to như hai trái banh tennis màu vàng nâu của nó lướt qua mọi người, trong miệng lẩm bẩm: “Chủ nhân là đứa con nghiệt chủng khiến nữ chủ nhân thương tâm không thôi, bây giờ hẳn còn kéo theo ai tới đây... máu bùn... Người sói...”

“Kreacher, câm miệng!” Sirius nghiêm khắc ngắt lời nó nói, khuôn mặt Lupin đã có chút tái nhợt, “Hừ, mang tất cả hành lý ở cửa vào khách phòng!”

“Vâng, chủ nhân.” Kreacher đáp lời Sirius, lại bắt đầu lầu bầu, “Đứa con nghiệt chủng của nữ chủ nhân bắt Kreacher tội nghiệp phục vụ cho một máu bùn, nếu thấy đứa con nghiệt tử này, nữ chủ nhân sẽ thương tâm biết bao...”

Nhìn lão Gia Tinh dần tiêu thất, Sirius có chút khó xử nhìn Harry cùng Hermione, “Xin lỗi, Kreacher bị mẫu thân ta ảnh hưởng nhiều lắm, mà mẫu thân ta sớm đã điên rồi, từ sau khi dòng họ Black tuột dốc, mấy đứa không cần lưu ý Kreacher hồ ngôn loạn ngữ.”

“Không, không có gì, đầu óc Gia Tinh nào cũng đều có chút bất bình thường.” Harry nhún vai, “Đã từng có một Gia Tinh nói muốn cứu con, kết quả thiếu chút nữa thì giết con.”

“Harry!” Hermione không tán thành liếc Harry một cái, sau đó nhiệt huyết nói, “Đó chính là Gia Tinh sao? Nghe nói chúng là người hầu cho các gia đình pháp sư, ta từng đọc trong sách, thấy nói Gia Tinh mang trong mình loại ma pháp rất đặc biệt, chúng nó đặc biệt giỏi việc gia vụ...”

“Úc, Hermione, ta có thể gọi cháu Hermione sao?” Sirius có chút đau đầu cắt đứt Hermione giảng bài, đồng tình nhìn Harry, “Hogwarts là nơi hội tụ nhiều Gia Tinh nhất giới Pháp Thuật, nếu cháu có hứng thú, cứ đến cù cù trái lê trên một bức tranh tĩnh vật đặt tại hành lang hướng hầm ngầm, cháu sẽ thấy rất nhiều Gia Tinh ở đó.”

“Thật vậy chẳng?” Hermione cảm thấy vô cùng hứng thú hỏi lại.

“Đương nhiên, không ai hiểu biết Hogwarts bằng chúng ta đâu, phải không, mơ mộng ngớ ngẩn?” Sirius đưa tay khoác lên vai Lupin, nói đầy ẩn ý.

“Cũng đúng.” Lupin thấy không ai chú ý tới lời Kreacher vừa nói, thở phào một hơi, một lần nữa ôn hòa nở nụ cười, “Bất quá, hiện tại hai anh em sinh đôi nhà Weasley cũng rất không sai.”

“Sirius, con có thể đi xem quanh căn phòng này cùng Hermione một chút không?” Harry nhìn quanh bốn phía, đang nhìn đến chiếc tủ kính đựng đồ vật đặt ở góc phòng, ánh mắt toát ra tia sáng lạ rồi liền biến mất.”

“Sợ là không được đâu, Harry.” Sirius có chút tiếc nuối nói, “Gian phòng khách này ta cùng mơ mộng ngớ ngẩn thật vất vả mới dọn dẹp được, đương nhiên còn có hai phòng ngủ trên lầu hai. Nói thật ra, căn nhà này đã bị bỏ hoang rất nhiều năm, Kreacher không quét tước nó, trong căn nhà có rất nhiều vật phẩm hắc ma pháp, ta cũng không thể để mấy đứa một mình thăm dò nó được, không khéo gặp phải điều gì nguy hiểm.”

Harry có chút chán nản, nếu như bị hai người giám sát tham quan, cậu cũng không thể có cơ hội trộm thứ gì, nhờ bọn họ có phát hiện cậu cũng không thể giải thích thỏa đáng. Hermione cũng hơi thất vọng, cô đối với những gì liên quan pháp thuật đều rất hiếu kỳ.

Nhìn dáng dấp hai đứa trẻ ủ rũ, Sirius suy nghĩ một chút, “Nghe nói cháu rất thích đọc sách phải không Hermione, ta nghĩ hai đứa sẽ thích thư phòng trên lầu hai, bất quá nơi đó còn chưa quét dọn qua, vô cùng bụi bặm.”

Hermione vừa nghe đến sách, hai mắt tỏa sáng, “Không có việc gì, cháu không ngại tỉ mỉ quét tước giúp chú, hay là chú có thể cho cháu mượn vài cuốn về được không, dù sao thời gian nghỉ lễ cũng không nhiều.”

“Không thành vấn đề, thư phòng ở đó cũng chẳng ai tới xem.” Sirius tùy tiện nói.

“Chân nhồi bông!” Lupin có chút không tán thành vỗ vỗ Sirius, bên trong thư phòng cũng có rất nhiều cuốn liên quan đến hắc ma pháp, những thứ đó không thể cho hài tử xem.

“Yên tâm đi, mơ mộng ngớ ngẩn, Hermione biết tự chọn lựa!” Trong lòng Sirius, hắc ma pháp tuy tà ác, nhưng vô tình học một chút cũng chẳng hại gì.

“Sirius, con có thể đến thư phòng chọn vài cuốn sách sao?” Harry hai mắt cũng tỏa sáng, tầng thư dòng họ Black, hay nhất có thể chọn ra hai cuốn sách về Độc Dược, cậu cùng đang phát sầu không biết tặng quà Giáng Sinh gì cho Snape đây!

~~ Hết chương 29 ~~

30. Chương 30

Ánh trăng về đêm trong như nước, chiếu ánh sáng mỏng lung qua cửa sổ hành lang, khiến nơi buổi sáng nhìn qua như đầy bụi bặm giờ phút này tăng thêm một phần mê ly. Harry phóng nhẹ bước chân từ trong phòng khách đi ra, mấy ngày nay cậu vẫn luôn như vậy, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để lấy thứ cần lấy. Vô luận đi ra bao nhiêu lần đều gặp Lupin đứng lúc ra ngoài uống nước, đối phương ôn ôn nhu nhu mỉm cười khiến Harry không biết nói gì, trong lòng cậu cũng hiểu rõ, đối phương chính là sợ cậu nghịch ngợm động nhaim vật phẩm hắc ma pháp. Thở dài một hơi, Harry cuối cùng không xuống lầu, mà rẽ một hướng khác, lên thư phòng lầu hai, lần trước cậu ở đó tìm được một quyển sách về Độc Dược có chút cũ nát, tuy rằng bản thân xem không hiểu mấy cái công thức trong đó có gì hữu ích hay không, nhưng mà cậu xem không hiểu, như vậy khả năng là thứ tốt sẽ rất cao. (Mìn: bé Har tự coi thường mình quá, tuy nói quả không sai!)

Đẩy ra cửa thư phòng, Harry châm lên ngọn nến trong phòng. Thư phòng nhờ có Hermione cùng Harry mấy ngày qua vất vả lao động, cũng không còn bụi bặm đến mức không ai dám vào như trước nữa, tuy chưa đến mức không nhiễm một hạt bụi, nhưng chí ít có thể an tâm ngồi lại trong phòng xem sách và v...v...

Harry nhìn qua giá sách, trên giá tuy rằng sách liên quan Hắc Ma Pháp có vẻ nhiều, bất quá Harry vẫn chú ý tìm sách về Độc Dược, tuy rằng đã chọn được quà Giáng Sinh cho Snape, nhưng mà có người nói 9 tháng 1 là sinh nhật của Snape, cho nên quà sinh nhật cũng nên chuẩn bị, thông qua thiên văn mà cậu chú ý tới, Snape tựa hồ chưa từng được ai tặng quà sinh nhật, cái loại cảm giác không được ai coi trọng, bị người khác

lãng quên, Harry ít nhiều cũng có thể cảm nhận được, dù sao trước năm 11 tuổi cậu cũng bị đối xử giống như vậy, cho nên sau khi biết được ngày sinh của Snape, cậu càng nghĩ muốn tặng một món quà sinh nhật cho hắn, hơn nữa bọn họ cũng vừa vặn ở trước đó một ngày hồi trường học.

“Harry, con đang làm gì vậy?”

Thanh âm đột ngột vang lên dọa Harry nhảy dựng, cậu quay đầu nhìn, nguyên lai là Sirius đang dựa cửa phòng.

“Không ngủ được, chuẩn bị kiểm một quyển sách giết thời gian.” Harry hiện tại đối với những lời nói dối của mình thốt ra đã mất không đổi sắc.

“Đám sách này có gì hay? James vốn chẳng bao giờ có hứng thú đọc sách...” Sirius nhún vai, thăm thì tự nói, “Nghe nói mấy đêm nay con đều lác lư quanh nhà?”

“Thăm hiểm, đó là thăm hiểm! Sao lại kêu cái gì lác lư!” Harry đúng lý hợp tình sửa lời Sirius nói, cậu cũng không thể để ai xem ra bản thân đang tìm kiếm cái gì được, “Sirius, chú không cảm thấy vào buổi tối thăm hiểm những căn nhà như thế này rất kích thích sao?! Thế mà giáo sư Lupin tối nào cũng đi ra túm ta!”

Sirius sờ sờ mũi, “Ta thật không cảm thấy, tại căn nhà có nhiều vật phẩm Hắc Ma Pháp không biết ẩn giấu góc ngách nào, Mơ mộng ngớ ngẩn cũng chỉ vì lo lắng con xảy ra chuyện gì. Nói thật, James ở tầm tuổi con lá gan cũng chưa lớn đến vậy.”

Trong mắt Harry thoáng qua ánh nhìn dị thường sau, cậu ưỡn thẳng ngực, tương đương anh hùng nói: “Ta đương nhiên so với phụ thân còn lợi hại hơn, phụ thân ta lúc mười một mười hai tuổi cũng không một mình đối mặt Voldemort hay một mình giết chết một con Xà Quái nghìn tuổi!”

Sắc mặt Sirius chuyển bạch, thân thể khẽ rung mình, hắc chau mày, thần sắc có chút dữ tợn nhìn Harry: “Kẻ Chó Gọi Tên? Xà Quái nghìn tuổi?! Đến tận cùng là chuyện gì xảy ra?!”

Harry dĩ nhiên cố tình không chú ý đến thần sắc Sirius, làm bộ một hài tử thật tâm hướng trưởng bối khoe ra chiến công hai năm mạo hiểm của mình cho Sirius nghe, thi thoảng Harry lại cố ý vô tình nhấn mạnh những từ cô độc, một mình, sau cùng còn cho Sirius xem cánh tay từng bị Xà Quái cắn qua, mặc dù nơi đó căn bản không còn lưu lại sẹo.

Sirius lắng nghe Harry kể lại những chuyện nguy hiểm cậu từng trải qua, cũng không hề lộ vẻ đắc ý, trái lại càng nghe cậu miêu tả, khuôn mặt càng thêm tái nhợt, đến khi Harry giơ ra cánh tay cho hắn xem thì bàn tay hắn vuốt ve làn da không còn sẹo đó có chút run run, biểu tình khuôn mặt rõ ràng sợ hãi. Sinh ra trong một gia đình quý tộc lâu đời, mặc dù Sirius đã phản bội lại gia tộc, thế nhưng hắn biết rất rõ ràng Hòn Đá Phù Thủy có bao nhiêu mê hoặc, Xà Quái nghìn năm có bao nhiêu đáng sợ, mà Harry lại cô độc một mình thủ hộ Hòn Đá Phù Thủy, giết chết Xà Quái! Cho dù là pháp sư trưởng thành cũng rất khó làm được, hắn không khỏi thương cảm đứa con đỡ đầu của mình rốt cuộc đã đối mặt với những thứ gì?! Ở cái tuổi mà hắn cùng James vẫn còn đang đối đầu Snivellus, con đỡ đầu của hắn lại không ngừng đối mặt với nguy hiểm mất mạng! Merlin, Xà Quái! Chính là nghìn năm Xà Quái! Hogwarts từ bao giờ trở nên còn nguy hiểm hơn lúc Kẻ Chó Gọi Tên chưa biến mất?! Vì sao những... chuyện này Remus không nói cho hắn?!

“Con không sao, chú xem con không phải đang rất khỏe mạnh sao?!” Nhìn khuôn mặt Sirius bị dọa trắng mét, Harry có chút hối hận, “Chú hắn là vì con mà kiêu ngạo mới đúng, con không những giết chết Xà Quái mà lại còn cứu Ginny, phải không nào?”

Khen mới lạ! Sirius thật muốn hung hăng giáo huấn tên nhóc này một chút, hắn cùng James thật sự rất thích phá hoại nội quy trường học, thể hiện một chút bản thân là Gryffindor không sợ nguy hiểm, nhưng bọn họ cũng sẽ không đem mạng nhỏ của mình ra mà đùa, những khi mạo hiểm, bọn họ cũng sẽ không đem mạng mình ra mạo hiểm, cho dù ngày trước để tiếp cận Remus lúc biến thành lang nhân, bọn họ cũng là trước biến hình thành thú rồi mới dám lại gần. Đứa nhỏ này như thế nào lại ngu như vậy? Mang mạng sống ra đùa giỡn, đứa bé gái kia để giáo sư cứu không phải được rồi sao! Đá Phù Thủy để Dumbledore giấu đi, các giáo sư bảo hộ thì tốt rồi?! Một đứa trẻ mười một mười hai tuổi liên quan gì a! Đương nhiên, nếu đúng là với Hòn Đá Phù Thủy có hứng thú, nghĩ muốn cầm chơi chút, thì lại là chuyện khác!

Sirius tuy rằng cũng là một người Gryffindor thích mạo hiểm lại lỗ mãng, nhưng cho dù thế nào hắn cũng

sinh ra và lớn lên trong một gia đình thuần khiết Slytherin, trước mười một tuổi, hắn hoàn toàn tiếp nhận giáo dục như một Slytherin, ích kỷ, che giấu khiếm khuyết, đã ăn sâu vào cốt nhục. Trong mắt hắn, có thể mạo hiểm, nhưng không thể mang tính mạng ra mạo hiểm, Hòn Đá Phù Thủy, đứa con gái nhà Weasley đều không bao giờ trọng yếu bằng đứa con đỡ đầu của hắn.

“Harry, ta không phản đối con tại Hogwarts thám hiểm mật thất hay mật đạo, hay dạ du, thậm chí vào rừng cấm dạo dạo chút, nhưng trên hết phải đảm bảo được mạng sống của mình không bị nguy hiểm, hiểu chưa?!” Sirius nắm hai vai Harry, trịnh trọng tuyên bố, “Hơn nữa, tốt nhất là không đi mạo hiểm một mình!”

Sirius nói khiến Harry có chút giật mình, cậu không nghĩ tới giáo phụ của mình lại phản ứng mạnh mẽ ngoài dự liệu như vậy, “Nhưng mà, hiệu trưởng Dumbledore còn vì thế mà tán dương con, còn vì thế cho học viện của con rất nhiều điểm nữa!”

“Đừng nghe ông ấy!” (Min: Mình muốn xưng lão nhưng mà thế có hỗn quá hừm ta.) Sirius có chút phiền não, hắn lắc đầu, “Harry, con còn sống quan trọng hơn, hiểu chưa? Hiện tại dòng họ Potter chỉ còn lại một mình con, ta cũng chỉ có một người con đỡ đầu, con phải tự chân trọng sinh mệnh bản thân. Mạng sống của những người khác không liên quan đến con!”

Nhìn khuôn mặt Sirius nghiêm túc, Harry không tự giác gật đầu, tuy rằng Sirius nói rất ích kỷ, nhưng ngược lại làm cậu rất vui vẻ.

“Harry, ta nghe Remus nói, gần nhất con cùng đồng học ở chung gặp vài vấn đề nhỏ, hơn nữa con còn dời khỏi đội Quidditch, vì sao lại thế? Nghe nói con bay lượn cũng có thiên phú giống James.” Sirius cuối cùng cũng nói tới mục đích chính hôm nay tới tìm Harry tâm sự, mấy ngày nay bận rộn thu thập nhà cửa đón lễ Giáng Sinh, thật sự không có thời gian rảnh nói tới vấn đề này.

“Bởi vì sự kiện Peter kia, con muốn thử xem đồng học có thật lòng coi con như bằng hữu hay không, giống giáo phụ với phụ thân con vậy. Thế nhưng sau khi con rời khỏi đội bóng, những người đó lập tức đối xử rất lạnh nhạt với con, đến khi Gryffindor thua Slytherin, bọn họ không chỉ châm chọc khiêu khích con, mà có vài người còn đem bài tập và nhiều thứ của con giấu đi, lẽ nào một mình con có thể quyết định Gryffindor thắng bại sao? Lẽ nào trước kia làm bạn với con chỉ vì con có thể giúp họ giành thắng lợi sao? Con không cần loại bạn bè ‘bỏ đá xuống giếng’ ấy! Cho nên sau đó con mới chuyển ra tháp Gryffindor!” Harry ủy ủy khuất khuất nói, cậu vẫn đang thử phản ứng của Sirius.

“Cái gì?! Harry, con vì sao phải ly khai?! Bọn họ khi dễ con, con cứ như vậy chịu uất ức né tránh sao?! Vì sao không trở về?! Đây, ta dạy cho con mấy câu ác chú hữu dụng... Phải nhớ rằng, hồi trước ta cùng James là vô cùng am hiểu mở trò đùa a...” Sirius cũng không có khiến Harry thất vọng, chỉ là Lupin nghĩ ra cách để Sirius khuyên cậu đã hoàn toàn thất bại rồi.

~~Hết chương 30~~

31. Chương 31

Qua lễ Giáng Sinh, Hermione vốn là chuẩn bị về nhà, nhưng cô vẫn thực sự lo lắng một người Pháp sư đã ở trong ngục giam hơn mười năm sẽ hiểu cái gì gọi là hẹn trước, còn có các vấn đề thông thường về đo thị lực, mà Harry, cô cũng chưa bao giờ hy vọng gì ở một người vào khách sạn phải đăng ký các loại giấy tờ nhận diện cũng... không biết. Lúc trước khi Harry nhắc nhở cô về chuyện cậu ta từng tới một nhà trọ tại sao lại bị bọn họ tra hỏi như phạm nhân, lại còn hỏi cô cái gì là mã chứng minh thư (cái này mình không chắc đúng không), cô thật sự không còn gì để nói, tuy nói Harry từ nhỏ đến lớn đều ở giới Muggle, nhưng Hermione lại thấy cậu ta cũng chẳng khác gì mấy đứa trẻ lớn lên ở giới Pháp Thuật là bao. Mà người nhìn qua có vẻ như đáng tin cậy chính là giáo sư Lupin thì dạo này khí sắc không tốt lắm, cuối cùng Hermione vẫn là quyết định tự mình giải quyết chuyện này.

Nhờ cha hỗ trợ gọi điện hẹn trước với một phòng khám tư khoa mắt, Hermione dẫn theo Harry cùng Sirius đang không ngừng nhìn ngó xung quanh đón xe taxi đi tới phòng khám.

“Harry, con sẽ không thực sự dùng cái đồ gì kêu vô hình... Ách, kính mắt? Muggle sao có thể hiểu được cái gì là tàng hình, ngay cả pháp sư thì cũng chỉ có những người đã trưởng thành mới dùng được thần chú tàng hình...” Sirius tựa hồ rất lo lắng, không ngừng khuyên giải mong Harry thay đổi chủ ý.

Hermione ôm mặt thở dài, cũng... lười giải thích mấy kiến thức phổ thông của giới Muggle cho vị pháp sư này.

Harry tâm tình rất tốt, từ lúc Giáng Sinh, tâm tình của cậu liền tương đương không sai, cậu mỉm cười nói: “Kỳ thực con cũng không rõ hình dạng kính áp tròng là như thế nào, nhưng mà nghe nói nó tốt hơn so với đeo kính mắt, đeo vào rồi thì nhìn sẽ giống như không có đeo kính, hơn nữa ít nhất con cũng có thể đo lại thị lực. Hồi trước khi con nói nhìn không rõ, dì Petunia cũng chỉ căn cứ vào phiếu kiểm tra sức khỏe ở trường tùy tiện mua một chiếc kính mắt rẻ tiền cho con, con còn chưa chính thức kiểm tra qua, nghe nói giá cũng không phải rẻ.”

“Đương nhiên sẽ không tốt”, Hermione dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn chằm chằm cặp kính đen Harry đang đeo, nói chắc như đinh đóng cột, “Trong sách nói, phải căn cứ vào thị lực bản thân để dùng mắt kính tương ứng mới có thể giảm bớt thị lực chuyển biến xấu đi, hơn nữa chưa trưởng thành như chúng ta thì tốt nhất mỗi năm đều phải đi khám một lần.”

“Là như thế sao?!” Harry có chút ngây người, những... thứ này cậu cũng không biết, ngay cả kính áp tròng cậu cũng chỉ là đọc qua thiên văn mới biết đến, trong đó nói kính áp tròng có phần tiện lợi hơn kính mắt.

“Sách, mấy thứ của pháp sư vẫn tiện lợi hơn,” Sirius bĩu môi nói, “Pháp sư chỉ cần một lọ Độc Dược là có thể giải quyết vấn đề rồi.”

“Chú nói đến Minh dược sao? Cháu thấy trong sách nói qua, phối phương của loại thuốc này rất rườm rà, yêu cầu kỹ xảo của người chế thuốc lại cao, hình như hiện tại chỉ có một vài đại sư về Độc Dược mới có thể thành công chế thuốc, bất quá, bởi vì... yêu cầu về loại thuốc này không nhiều, nên trong những dược *** thông thường là không thể mua được. Thế nhưng”, Hermione một hơi nói xong cả tràng dài, khiến hai người ngồi bên đầu óc không khỏi choáng váng, “Thật đáng tiếc, Harry, bỏ bây giờ chỉ có thể sử dụng phương thức của muggle để cải tạo lại thị lực, bởi vì loại dược này chỉ có những pháp sư trưởng thành ma lực đã ổn định mới dùng được.”

Độc dược đại sư?! Nghe đến đây Harry không khỏi dựng thẳng lỗ tai một chút, sau khi trưởng thành sao? Không thành vấn đề, đến lúc đó giáo sư Snape nhất định sẽ điều chế giúp cậu, chẳng hiểu sao, Harry lại chắc chắn vô cùng.

Sau khi vào phòng khám, Harry lại tiếp tục bị vị bác sĩ răn dạy một chút về tầm quan trọng của thị lực, hiển nhiên cặp kính vô cùng không tương xứng thị lực kia của Harry cũng khiến Sirius – người lớn duy nhất tại đây bị một phen nghiêm khắc trách cứ. Dĩ nhiên tính cách Sirius cũng không có tốt đến mức im lặng chịu tiếng xấu thay người khác, sau khi bị Hermione chột sống ngăn cản, đại ca nãy sinh ác tâm quyết định tất cả những oan uổng phải chịu hôm nay sẽ đến tìm thủ phạm thực sự đòi lại.

Trải qua vô số kiểm tra, cùng Hermione hăng hái giúp đỡ, Harry mua một cặp kính áp tròng cùng một bộ nước thuốc vệ sinh kính, sau cùng còn mua thêm một cặp kính mắt có nửa khuôn kính bằng kim loại.

“Kế tiếp, chúng ta đi đâu đây?” Vừa rồi mua kính rõ ràng khiến vị nữ pháp sư này bắt đầu bộc phát cơn ghiền mua sắm, “Lần này không phải bỏ mang theo không ít tiền sao? Không bằng đi mua một ít y phục, tuy rằng hiện tại bỏ cũng đã có vài món y phục thường ngày, nhưng mà vẫn rất ít a.”

Nhìn đôi mắt tỏa sáng của Hermione, lưng Harry không khỏi phát lạnh, trực giác nói với cậu không thể đáp ứng yêu cầu này, Harry cười khổ chỉ chỉ mớ tóc của mình, nói: “Hay là trước đó chúng ta nên suy nghĩ vấn đề này đã.”

Lại nói đến mái tóc của mình, Harry cũng rất bất đắc dĩ, sáng ngày Giáng Sinh cậu nhận được một món quà từ Draco Malfoy, nhất thời bất cần, liền không hề phòng bị mà mở ra thì thấy một —— mô hình rồng có lớp vảy bảy màu tỏa sáng rực rỡ bé bằng lòng bàn tay đang không ngừng ngo ngoáy, Hermione nói đó là loài rồng mắt xanh Oxtraylia (em bìa ^^), không biết Draco còn làm gì lên nó, mà khi cái mô hình con rồng nhỏ đó vừa ra khỏi hộp quà, liền quay sang cậu phun một lửa, vừa lúc xẹt qua mớ tóc cậu, đương nhiên con rồng mô hình này cũng chỉ có thể phun lửa một lần, cho nên Harry thực sự hoài nghi có phải Draco Malfoy

dùng quà Giáng Sinh để phát tiết bất mãn với chuyện cậu đột nhiên rời khỏi đội Quidditch hay không, hiển nhiên, lòng tự trọng bé nhỏ của tiểu quý tộc Malfoy vẫn còn vì hành vi trốn tránh của cậu khi chưa bị hạ gục mà thương tổn.

Hermione che miệng cười trộm, cô tựa hồ đang nhớ lại vẻ mặt tối tăm đầy bụi bặm của Harry ngày hôm đó mà sáng khoái: “Đúng rồi, bồ không nói mình cũng quên, kỳ thực, với mớ tóc vốn lộn xộn của bồ thì nếu ai không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra đâu.”

“Harry, con yên tâm, giáo phụ sẽ không để tên nhóc Tử Thần Thực Tử ấy khi dễ con!” Sirius hiển nhiên không chấp nhận chuyện này chỉ là trò đùa, hấn vỗ vai Harry, an ủi đứa con đỡ dằn vặt không hề uể oải.

“Chú đang nghĩ cái gì?” Harry ngạc nhiên quay đầu nhìn khuôn mặt vị giáo phụ đang dào dạt đắc ý của mình, không khỏi có chút dự cảm bất hảo, kỳ thực cậu cũng không đem trò đùa của Malfoy để ở trong lòng, thậm chí còn vô cùng thích mô hình con rồng mà Malfoy tặng nữa, dù sao từ nhỏ đến lớn cậu cũng chưa từng có một món đồ chơi nào, nhất là loại mô hình đồ chơi có thể cử động thần kỳ thế này.

“Một bức thư vô luận thế nào đều không thể không mở, Thư Sấm” Sirius đắc ý dào dạt, “Thuốc bột giấu ở bên trong sẽ theo không khí phát tán, ta hiểu rất rõ cái đám quý tộc này đối với bề ngoài cỡ nào coi trọng, hiện tại khuôn mặt nhỏ bé của tên nhóc Malfoy kia chắc hẳn đang tràn đầy mẩn đỏ.”

Merlin! Harry ôm mặt ai thán: “Sirius, nếu như tấm thảm treo tường ở nhà Black nói không sai, thì chú hẳn là cậu họ của Malfoy đó!”

“Ai kêu tên nhóc đó khi dễ con! Hơn nữa ta đã sớm bị đuổi khỏi dòng họ rồi.” Sirius trả lời hợp lý hợp tình.

“Cho dù làm gì cũng không thể cải biến được chuyện hai người có quan hệ huyết thống với nhau, thừa chú Black.” Hermione phụng phịu nói, cô cũng thấy việc Sirius làm có chút quá đáng.

“Ta cùng Tử Thần Thực Tử không có bất kỳ liên hệ nào.” Sirius nhịn không được nói.

“Thế nhưng con mong muốn hai người có thể cùng liên hệ, Sirius”, đeo vào kính áp tròng Harry dường như thay đổi một người khác, đôi mắt xanh trong hiện lên tia nhìn trêu chọc, “Con đã tỉ mỉ nghiên cứu qua tấm thảm treo tường, Dorea Black dường như là bà của con, cũng là em gái của ông của mẹ Malfoy, nói cách khác Malfoy phải gọi ta là cậu họ, Sirius, chú cũng không thể đoạn tuyệt quan hệ với dòng họ Black, hiện tại chú là người kế thừa duy nhất của dòng họ Black, hơn nữa như thế quan hệ của hai chúng ta sẽ càng thêm chặt chẽ, có đúng không nào?”

“Nói vậy, Sirius cũng là anh họ của bồ rồi?!” Hermione phản ứng tương đương thích thú, rất nhanh tính toán vai vế trong gia đình của hai người.

Sirius đang đắc ý dào dạt bỗng cứng ngắc, tỉ mỉ nhớ lại cây gia phả một chút, hấn bi thương: Vì sao James cũng không có phát hiện vấn đề vai vế này, Harry lại vài ngày liền nhìn ra? Cho nên mới nói hấn hận nhất là quý tộc, vì sao quan hệ huyết thống của quý tộc luôn phức tạp như thế?! May mà ngày trước tên tiểu tử James kia không có biết, chứ không thì đã đem chuyện này ra cười nhạo hấn rồi!

~~Hết chương 31~~

32. Chương 32

Hermione cùng Sirius đã phải thảo luận thật lâu, bởi vì mái đầu Harry căn bản đã bị lửa xém không ra hình thù gì nữa, cuối cùng vẫn là quyết định đến một hiệu cắt tóc ở Hẻm Xéo.

Harry nhẫn nại để thợ cắt tóc dùng đũa phép điều khiển một lọ thuốc nước không ngừng qua lại trên đầu cậu, sau đó lại dùng kéo sửa sang lại tóc cậu, hai tay cậu nắm chặt thành quyền, bởi vì dùng sức mà da tay có chút trắng bệch. Nói thật, nhìn một cây kéo luôn không ngừng di chuyển trên đầu tư vị cũng không phải hay lắm, cảm tưởng như nó có thể tùy thời mất khống chế mà rơi xuống đầu mình, Pháp sư chẳng lẽ không có lúc nào – không dùng đũa phép sao?! Lẽ nào người thợ cắt tóc sau lưng cậu không thể dùng tay cầm kéo,

không cần khoe ra bản thân giỏi thần chú bay cỡ nào a?! (Mắt lạnh: thiếu niên, nãi nân may mắn là thần chú bay mà không phải thần chú cắt) còn có mấy lọ ma dược đó cuối cùng dùng làm gì, bình đầu tiên có thể nhìn ra hiệu quả là mọc tóc, cậu có thể hiểu, dù sao tóc của cậu nhiều chỗ bị lửa xém thành quá ngắn, nhưng mà lọ còn lại là sao?! Vì sao thợ cắt tóc không ngừng dùng, còn càng dùng về mặt càng khó hiểu, càng dùng càng nhiều, càng dùng càng có sức?! (Min: Em nghĩ lọ này là giúp tóc bé Har vào nếp, nhưng mà dĩ nhiên vô vọng a.)

Thợ cắt tóc đứng sau Harry cũng rất phiền muộn, y còn chưa từng gặp trường hợp nào có mái tóc ngoan cố thế này, đúng vậy, là ngoan cố! Merlin, y đã dùng tới ba lọ thuốc mượt tóc, nhưng... đám tóc này vẫn ngoan cố quay về đúng vị trí mà chúng nó thích. Sau cùng, dưới sự kiên trì của tiểu Pháp sư, y không thể làm gì khác hơn là buông tha ý tưởng đem đám... tóc chăm sóc cho có vẻ sáng bóng, rất không hài lòng nhìn mái tóc vẫn rối như tổ quạ trước mắt, thật sự là một tác phẩm thất bại, là vết nhơ trong cuộc đời hành nghề cắt tóc của y! (Mắt lạnh: Tiểu tử, nãi hân là cái Slytherin đi?!)

Cuối cùng, Harry đi mà cứ như chạy khỏi tiệm hớt tóc.

Bởi Hermione cùng Sirius đều không chờ được lâu, nên đều đến tiệm sách cùng tiệm kem gần đó giết thời gian, vừa lúc cậu cũng cần chút thời gian riêng, Harry gỡ gỡ mái tóc đã trở lại bình thường của mình, quan sát một chút bốn phía, cúi đầu không để người khác chú ý đi đến một hẻm nhỏ bên cạnh cửa hàng bán đồ dùng ma pháp gần đó.

Cậu lấy lại bình tĩnh, xác nhận không ai chú ý tới sau, mới nhẹ giọng lầm rầm vài lần: “Dùng danh phận Harry Potter gọi lên Gia Tinh tự do Dobby Brookfield.”

Chỉ trong chốc lát, một tiếng nổ nhỏ vang lên trong không khí, cùng sự xuất hiện của con Gia Tinh mặc một bộ vỏ gối cũ nát trên người, chiếc tất cũ của Harry được dùng thay cho chiếc mũ vắt vẹo trên đầu nó, nói thật, nó trông không khác mấy Kreacher, cặp mắt đều to như hai trái tennis, ngoại trừ trông nó có vẻ trẻ hơn và đôi mắt có màu xanh.

“Harry... Harry Potter vĩ đại nhân từ, không biết ngài gọi Dobby lên có chuyện gì phân phó sao? Dobby, Dobby nguyện ý tận tâm phục vụ vì Harry Potter vĩ đại nhân từ.” Giọng nói Gia Tinh lạnh lạnh cao vút, nó cúi gập người hành lễ chào Harry, cúi thấp đến mức chiếc mũi của nó cũng chạm đất.

Harry có chút đau đầu nhu nhu cái trán, nếu như có thể, cậu thực sự không muốn cùng con Gia Tinh không biết suy nghĩ này có quan hệ gì, nhưng, cậu bắt buộc phải sở hữu nó, Harry bất giác nghĩ tới lão Gia Tinh ác mồm ác miệng suy nghĩ tiêu cực trong nhà giáo phụ.

“Chào người, Dobby, thật vui là người đáp lại lời triệu hoán của ta, ta cũng chỉ là muốn thử xem mà thôi. Người đạo này khỏe không?” Harry suy nghĩ một chút, suy nghĩ một chút mới nói.

“Harry Potter vĩ đại nhân từ đang hỏi thăm Dobby thật sao?!” Hiển nhiên giọng nói tự nhận là nhẹ nhàng của Harry vẫn là kích thích tới Gia Tinh này, đôi mắt như hai trái tennis của nó lại tràn ngập nước mắt, thanh âm càng thêm the thé, “Harry Potter đang quan tâm Dobby!”

Tự ép bản thân không được che lỗ tai, Harry hít sâu một hơi, tận lực khiến ngữ điệu mình nghe ra thật hòa hoãn, rút kinh nghiệm từ vài lần giao tiếp trước kia, Harry hiển nhiên biết rõ Gia Tinh trước mắt có bao nhiêu dễ kích động, trong lòng không khỏi có chút đồng tình với chủ nhân trước kia của nó, “Dobby, kỳ thực ta có chút chuyện cần người trợ giúp, cho nên mới triệu hồi người...”

“Harry Potter vĩ đại cần Dobby bang trợ?! Dobby thập phần cam tâm tình nguyện!” Dobby hưng phấn mà ngắt lời Harry, một người đã từng đánh bại Chủ Tế Hắc Ám như Harry Potter cư nhiên cần một Gia Tinh hèn mọn như Dobby giúp đỡ! Dobby kích động đến mức toàn thân không ngừng run rẩy.

“Dobby, có thể nghe ta nói hết lời không?” Harry cuối cùng nhịn không nổi đưa tay nhu nhu hai tai phát đau của mình, bất đắc dĩ nói, tuy rằng cậu vẫn nắm chắc Dobby sẽ đáp ứng thỉnh cầu của mình, nhưng muốn cùng Dobby câu thông thật sự là không dễ.

“Dobby ngắt lời Harry Potter, Dobby hư, Dobby hư! Dobby nghe được Harry nói xong, liền tự tròng đầu vào tường trừng phạt.

“Đình chỉ!” Harry thở dài một hơi, nhanh tay túm được góc vớ gối cũ mềm trên người Dobby, “Dobby, không cần tự trừng phạt! Thời gian của ta không nhiều lắm, ta có thể trước hỏi người một chuyện không? Người hiện tại đã tìm được gia đình pháp sư nào khác để phục vụ chưa?”

“Dobby muốn tiền lương, không có pháp sư nào nguyện ý thuê một Gia Tinh đòi tiền lương, thưa Harry Potter.” Bị Harry kéo đến giữa không trung Dobby nức nở hỏi đáp.

Harry hơi thở phào một hơi, hoàn hảo, nó bây giờ vẫn còn tự do, “Như vậy, tuy có chút đường đột, nhưng Dobby này, người nguyện ý phục vụ cho ta sao? Ta nguyện ý trả người tiền lương!”

Dobby nức nở càng thêm lớn, đôi mắt to của nó tràn ngập nước mắt, “Ngài thực sự là một pháp sư vĩ đại thiện lương, Dobby nguyện ý vì ngài phục vụ, Dobby không nên lấy tiền lương!”

“Không, Dobby, người không hiểu rõ lời ta nói.” Mặt Harry có chút ửng đỏ, tận lực nói cho hết lời, “Ý ta là, người có nguyện ý ràng buộc với ta, với dòng họ Potter không? Dobby, ta đưa ra thỉnh cầu vô lễ như thế này, kỳ thực là bởi vì giáo phụ của ta người thân nhân còn lại duy nhất của ta Sirius Black, chú ấy vừa mới thoát khỏi nhà tù Azkaban, đương nhiên chú ấy là bị oan uổng, cơ thể chú ấy hiện giờ không được tốt, cần có người chiếu cố, nhưng mà Gia Tinh của dòng họ Black hận chú ấy, luôn làm trái ý chú, đã từng ý đồ bỏ thuốc xổ vào trong cơm, điều này làm cho ta rất lo lắng, cho nên mới cần người giúp đỡ, Dobby!”

Lúc Dobby nghe đến một Gia Tinh lại có ý đồ bỏ thuốc xổ vào đồ ăn của chủ nhân mình, thì nó sợ hãi hít vào một ngụm lạnh khí, đôi mắt tràn ngập kinh khủng, giống như nghe đến một chuyện ác tày trời khó tin, nó nhìn Harry, hào hứng nói: “Dobby nguyện ý ràng buộc với gia tộc ngài, đây là vinh hạnh của Dobby, mỗi Gia Tinh đều mơ ước được như Dobby! Dobby nguyện ý chiếu cố giáo phụ của ngài, giáo phụ ngài hẳn cũng là một pháp sư vĩ đại!”

“Hiện tại, ta có thể trả người 5 Galleon mỗi tháng, mỗi tuần được nghỉ một ngày, có thể chứ? Đương nhiên nếu người chê ít, ta có thể tăng thêm một ít, ta cũng không rõ mấy chuyện này lắm.” Harry có chút mất tự nhiên nói, cậu nghĩ mình nói giá có chút quá ít, nhưng mà tiền trong ngân hàng của cậu cũng không phải nhiều lắm.

“Không, nhiều lắm thưa ngài.” Dobby cả người run lên, the thé phủ định, “Ngài thật sự đã cho ta nhiều lắm! Dobby muốn thù lao cùng tự do, nhưng Dobby, Dobby không cần tự do nhiều như vậy, thật đáng sợ!”

Nhìn Dobby lại một lần nữa rơi vào trạng thái kích động, Harry không tự giác cảm thấy một mối, cậu có chút bất đắc dĩ nói: “Vậy người nghĩ thế nào? Ta cũng không hiểu lắm mấy chuyện... này.”

“Ách... Dobby chỉ cần thù lao 1 Galleon một tháng được không? Dobby một tháng chỉ cần 1 ngày nghỉ?” Dobby ánh mắt có chút cẩn cẩn dục dục nhìn Harry, tựa hồ chuẩn bị đem những yêu cầu này... hạ thấp chút nữa. (Min: Giá như osin thời nay được như bạn, Dobby à.)

“Đương nhiên là được, như vậy có thể hoàn thành ràng buộc ngay sao? Ta một năm đưa người tiền lương một lần, có thể chứ?” Cuối cùng cũng sắp kết thúc, Harry thanh âm có chút nhẹ nhàng.

“Được ạ, Dobby rất nóng lòng vì Harry Potter làm việc!”

Dobby kích động niệm ra nửa đầu chú ngữ ràng buộc của Gia Tinh, Harry nối tiếp niệm phần sau, khi chú ngữ niệm xong, cậu có thể cảm nhận được một chút liên hệ giữa bản thân cũng Dobby. Sau đó dưới ánh nhìn tràn ngập biết ơn của Dobby cậu đưa tiền lương trong một năm cho nó, mang theo nó đi tới tiệm kem.

“Úc, cái gì vậy? Harry, bồ hắc là phải đi tiệm hớt tóc, vì sao lại có một Gia Tinh đi theo bồ?” Hermione kinh ngạc nhìn đứng sau Harry Dobby.

“Hermione, nó là Dobby.” Harry giới thiệu sơ qua, thấy ánh mắt ‘thì ra là thế’ của đối phương, lại quay sang Sirius, “Sirius, nó hiện tại thuộc về dòng họ Potter, Kreacher giờ không muốn cũng không thể chiếu cố chú cho tốt, cho nên con mới rừng buộc Dobby, hiện tại để nó chiếu cố chú, con tại trường học cũng yên tâm hơn.”

Sirius há hốc miệng, hiển nhiên chuyện đứa con đỡ đầu của mình vừa đi sửa lại tóc lại mang theo một Gia Tinh về nhà làm hẳn giật mình không nhỏ, phải biết rằng, Gia Tinh trong giới pháp sư cũng không nhiều lắm, chỉ có những gia đình quý tộc lâu đời mới có chúng.

“Ràng buộc?! Harry, con đem nó ràng buộc với con rồi sao? Con xác định nó không có chủ nhân?!” Sirius nửa ngày mới hoàn hồn, hắn có chút hoài nghi con đỡ đầu của mình có thực sự đem Gia Tinh này ràng buộc với bản thân không.

“Đúng vậy, con xác định. Ngày trước chính con tận mắt chứng kiến nó được cho quần áo, đến khi con thấy Kreacher không thể chiếu cố tốt cho chú thì mới nhớ đến Dobby.” Harry giải thích, “Dobby chính là Gia Tinh đã từng giúp con rất nhiều.”

Sirius hơi nhú mào, nhưng không nói gì thêm, Harry vì hắn suy nghĩ khiến hắn cảm động vô cùng, rốt cục hắn không cần tự động thủ quét tước phòng ở nữa rồi, bản thân làm đồ ăn cũng vô cùng khó nuốt, hiện tại con đỡ đầu lại giúp mình giải quyết nan đề, đứa con đỡ đầu này thật đúng là tri kỷ mà!

~~Hết chương 32~~

33. Chương 33

Lần nghỉ lễ Giáng sinh này, có rất nhiều người đều cảm thấy thỏa mãn, ví như một đại hắc cầu được ở chung với con đỡ đầu vô cùng khoái trá, hay một lang nhân tự nghĩ bản thân đã phần nào lý giải dần đo trong lòng con trai của bạn tốt, cũng có thể tìm cách bang trợ cậu bé, hay như nữ pháp sư nhỏ tuổi được đi dong chơi quên cả trời đất, còn có một tiểu sư tử bắt đầu biến chất thành xà vui mừng khi có được thứ gì đó vào tay... Đương nhiên cũng sẽ có vài người trải qua Giáng sinh không vui vẻ, tỷ như tiểu bạch xà nào đó trên mặt không ngừng nổi mẩn đỏ không thể gặp người, hay lão Gia Tinh nào đó mất đi đồ quan trọng lại tìm hoài không thấy... Nói chung, vô luận là khoái trá hay bi thương, ngày nghỉ lễ Giáng sinh cũng đã kết thúc, Harry cùng người mà cậu mong chờ đều trở lại Hogwarts. Khi vừa xuống xe lửa, Harry nóng vội đem hành lý đều giao phó Hermione, lập tức cầm theo gói quà đã được chính tay cậu đóng gói cẩn thận – mong ngóng hướng hầm chạy tới.

“Potter?!” Snape nhìn thấy Harry chạy vào có chút kinh ngạc, đứng ra bây giờ, đám... học trò hắn là vừa mới xuống xe lửa mới đứng, tên nhãi Potter này làm sao đã chạy tới đây, “Trò đem nơi đây trở thành chỗ nào?! Phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor?!”

“Ách...” Harry ngơ ngác nhìn Snape, hình tượng hiện giờ của Snape làm cho cậu khựng một chút, trong lúc nhất thời không nói được gì, một lát, cậu mới nghẹn ra được một câu, “Giáo sư, tóc của ngài bóng nhờn hơn trước...”

“Potter, trò đến đây là để nói mấy lời bất kính này sao?! Gryffindor trừ 10 điểm!” Lời Harry nói hiển nhiên khiến Snape cảm thấy bản thân bị tên tiểu hồn đản này mạo phạm, chết tiệt, tên này cũng không biết hắn mấy ngày nghỉ đều tại liệu mạng nghiên cứu tàng thư của trang viên Malfoy, hết quyển sách này đến quyển sách khác, thời gian đâu chú ý đến chính mình?! “Được rồi, Potter, mời trò không cần tự hạ mình tới phòng làm việc của vị giáo sư tóc bóng nhờn này, thể thực quá ủy khuất bản thân đại danh nhân, không phải sao?”

“Đều không phải... Con không phải ý này... Ách... Giáo sư, ngài đừng đuổi con đi... Con... Giáo sư, đây là lễ vật con tặng ngài.” Harry biết lỗi nói, lập tức đem lễ vật được gói ghém tinh xảo ra lấy lòng nhìn Snape.

“Ta nhớ kỹ mình đã nhận được quà Giáng Sinh của trò rồi, hanh, tương đương ý nghĩa, bất quá, Potter, trò có thấy bản thân nên giải thích một chút lai lịch của mấy cuốn sách đó không, vì sao ta lại thấy trên cuốn sách có chữ ký vô cùng chương mắt của Black?” Snape nhàn nhạt liếc nhìn gói lễ vật tinh xảo, có thể thấy được nó cũng lại là một cuốn sách nào đó.

“Ách... Cái đó...” Harry trợn tròn mắt, chợt dạ nhìn xung quanh, cậu biết rõ Snape đối với Black có bao nhiêu miễn cảm, vì sao cậu lúc trước không kiểm tra một chút chứ?

Nhìn biểu tình Harry chợt dạ không nói được gì, Snape vẫn không lộ ra là hỉ là nộ, hắn bình thản nói tiếp: “Hay quý ngài Potter là đang hối hận lúc trước không kiểm tra một chút, sau đó xóa đi cái chữ ký chết tiệt kia?! Thế nhưng quý ngài Potter chẳng lẽ không biết loại sách trong tàng thư của các gia đình quý tộc thì

thường có in gia huy ở gáy sách bằng ma pháp đặc biệt, chỉ cần một câu thần chú nhỏ là có thể kiểm tra ai sở hữu nó, đương nhiên người thừa kế hợp pháp của gia tộc cũng có thể sử dụng chú ngữ đặc biệt của gia tộc mình tìm ra những... cuốn sách này đang ở đâu, đương nhiên những... kiến thức này ta cũng không thể trông mong gì một tên nhóc Gryffindor luôn suy nghĩ bằng tay chân có thể hiểu.

Harry bấu bấu môi, cậu không nghĩ tới một nơi chẳng ai thèm ngó ngang tới như tầng thư cũng có nhiều vấn đề như vậy, vậy thì quyển sách được cậu đóng gói kỹ càng này chẳng phải cũng sẽ bị Snape truy ra xuất xứ sao?! Chán nản nhìn thoáng qua lễ vật trong tay mình, Harry quyết quyết môi, thầm nghĩ chính mình cứ thành thành thật thật nói ra lấy mấy quyển sách từ đâu có lẽ tốt hơn.

“Giáo sư, con chỉ là thấy tầng thư trong căn nhà dòng họ Black không ai ngó ngang tới hoang vu lợi hại, liền cùng Hermione đem căn phòng dọn dẹp lại, ngài cũng biết hiện tại mọi người trong căn nhà đó chẳng ai nguyện ý đọc sách, mấy quyển sách này cứ để đó cho mỗi một gã nhảm, con nghĩ rất đáng tiếc, nói đi nói lại Sirius cũng sẽ chẳng bao giờ động đến mấy cuốn sách này, vì sao không đem mấy cuốn sách này đến cho người cần chúng chứ? Con tin chắc đám sách này cũng sẽ phi thường vui vẻ, đúng không ạ?”

“Sách, sách, sách, cỡ nào —— hùng hồn giải thích a ~~” Snape nhú mày, không nghĩ thừa nhận đáy lòng có chút tán thưởng lý do Harry nói, chính xác, Sirius Black là loại người chỉ biết suy nghĩ bằng tứ chi, một dạng chuẩn của Gryffindor, xác thực sẽ không có hứng thú với tầng thư của dòng họ Black, phải biết rằng, gia tộc Black luôn danh tiếng bởi trầm mê nghiên cứu Hắc Ma Pháp, “Potter, ta không biết trò từ bao giờ lại có hứng thú với mấy công việc của Gia Tinh như thế, nhưng cũng nên nhớ kỹ, nếu như không muốn trên người bỗng nhiên thiếu hay thừa bộ phận nào không cần thiết, thì, trò hay nhất không nên tự ý một mình lang thang tầng thư của một gia tộc trứ danh về hắc pháp sư, nguy hiểm ở mọi nơi, trò nên dùng một ít nào bộ hiếm hoi còn sót lại của bản thân mà ghi nhớ điều này!”

Snape giáo sư là đang lo lắng cậu sao? Đôi mắt xanh thăm của Harry không tự giác được chớp chớp, vẻ mặt lấy lòng đưa ra lễ vật trong tay một lần nữa: “Vâng ạ, con sẽ chú ý. Giáo sư, sinh nhật vui vẻ!”

Snape nhăn chặt mi tâm, sinh nhật?! A, được rồi, ngày hôm nay là sinh nhật hắn... Đã bao lâu rồi không mừng sinh nhật, hình như là từ khi hắn cùng cô bé tóc đỏ kia mỗi người chọn riêng một con đường thì không còn ai tặng quà sinh nhật cho hắn nữa... Có chút hốt hoảng, nhìn cặp mắt xanh có chút ngập nước trước mắt, Snape ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay nhận món quà sinh nhật đầu tiên từ hơn chục năm trước tới nay.

“Giáo sư, ngài nhất định sẽ thích, đây là một quyển sách về Độc Dược, con có giờ xem một chút, thấy bên trong có từ lột da rắn, bắt quá đại bộ phận ghi trong đó con xem không hiểu mấy, tên cũng rất kỳ quái, cái gì mà Linh hồn kêu gào ...” Harry nhìn Snape đang mở lễ vật, không khỏi đắc ý dào dạt đứng bên cạnh giới thiệu vật quý.

“Potter, mời không cần đứng đây biểu hiện bản thân nông cạn cùng vô tri!” Snape lạnh lùng nhìn quét qua Harry, sau tự đem chú ý quay về cuốn sách cũng không dày lắm, bìa sách bọc màu vàng kim trên tay.

Công bằng mà nói, quyển sách này đích thực không sai, những trang đầu thư bởi vì nguyên nhân nào đó đều dùng một ít từ ngữ mịt mờ ám chỉ tên ma dược, những... cuốn sách Độc Dược tự sáng tác này tới nay truyền lưu rất hiếm, còn trân quý hơn cả những cuốn về Hắc Ma Pháp hay về luyện kim. Lần này Potter vận khí thật sự tốt, so ra thì món quà Giáng Sinh mà cậu ta tặng, không biết là cuốn sách giáo khoa Độc Dược năm bảy của người nào họ Black thật không đáng nhắc tới, cuốn sách này tương đương trân quý, có thể coi là tiền vốn của dòng họ Black, không ngờ lại bị một tên nhóc như Potter nhìn ra.

Nhìn chăm chú Snape mãi nghiên cứu cuốn sách mà đã quên sự tồn tại của cậu, Harry bắt mắt bấu môi mếu máo, sau khi chạy quanh Snape vài vòng vẫn không hề gây được sự chú ý, Harry cũng không biết tại sao bản thân lại phiền muộn khi Snape không nhìn mình, cậu hung hăng trừng mắt nhìn cuốn sách Snape đang cầm trên tay, len lén nhìn khuôn mặt Snape đang hết sức chăm chú đọc cuốn sách, so với bình thường khuôn mặt càng thêm nghiêm túc cùng lãnh đạm, Harry nghĩ rằng, một tay len lút đưa ra nắm lấy tay áo Snape, dùng sức túm túm, dám đánh nhiều Snape chuyên tâm đọc sách.

“Potter, ta giả thiết trò hiện tại nên quay về ổ sư tử chẳng khác gì ổ cẩu kia, mà không phải giống như bây giờ, ở trong phòng một vị giáo sư quấy rối! Gryffindor trừ 10 điểm! Hiện tại, Potter, cút về ổ sư tử cho ta!” Vẫn chưa biết Harry đã dọn ra tháp Gryffindor, Snape không lưu tình chút nào đuổi tên nhóc hiếu động

Potter không khác gì tên cầu giáo phụ của cậu ta ra ngoài, không hề để ý cuốn sách trong tay hắn cũng là đồ do Potter tặng.

Harry bủn rủn môi, ai oán nhìn vị giáo sư nào đó đuổi người vẫn luôn vô tình như cũ, từ trong lòng móc ra một túi tiền làm bằng da rồng đưa cho Snape.

“Đây là cái gì?” Snape dùng ánh mắt định lượng túi tiền trên tay cậu một chút, tiếp nhận kiểm tra chút thể trọng, có chút thất vọng, xem ra không phải là sách (Mắt lạnh: Giáo sư, ngài thật sự là... cuốn sách của gia tộc Black kia ngài thấy còn chưa đủ sao?!)

“Một cái trong số mấy cái Hồn Khí.” Harry hơi hột nói ra những lời khiến người khác cảm thấy kinh sợ.

Snape đang chuẩn bị mở ra túi da rồng tay bỗng run run, suýt chút nữa thì làm rơi túi tiền khỏi tay. Hắn phản ứng nhanh chóng rút ra đũa phép, thành thạo quăng ra một đồng thần chú cấm đoán cùng phòng hộ về chiếc túi, sau đó để túi tiền xuống bàn công tác, ánh nhìn phức tạp nhìn nó.

Sau một lát, Snape cũng không còn tâm trí nào nghiên cứu sách quý, về mặt âm trầm nhìn Harry: “Potter, trò từ nơi nào có nó?! Sao trò biết được nó là Hồn Khí?!”

Khuôn mặt nhỏ của Harry như tỏa sáng, bởi vì Snape cuối cùng cũng đem sự chú ý đặt lên người cậu, mặc dù về mặt Snape âm trầm, ánh mắt cũng không tốt lắm, nhưng Harry vẫn vui sướng đến quên hết những... thứ này (Mắt lạnh: Cậu bé, nguyên lai nãi thực sự rất M!): “Con tại phòng khách của nhà cũ Black nhìn thấy cái này trưng bày trong tủ kiếng, nó là dây truyền của Slytherin, nên mới mượn về.”

“Ha, không hổ là nhà Black, ngay cả Hồn Khí của Chúa Tể Hắc Ám cũng cất giữ.” Snape thanh âm bất thiện châm chọc, “Potter, trò sao lại biết nó là Hồn Khí, ta tin tưởng với đám kiến thức nóng cạn của trò căn bản không thể nhận dạng dây chuyền Slytherin, càng không thể biết bên trong nó có giấu mảnh linh hồn hay không!”

“Được rồi”, Harry bủn rủn môi, buông tay thành thật nói, “Con biết được tin tức là từ phương thức cũ, lần này cầu xin Black đến nhà cũ của chú ấy cũng là để trộm cái này, kế tiếp thì con mong có thể nhờ giáo sư xử lý nó, nghe nói bảo kiểm Gryffindor, rằng nọc của Xà Quái còn có cái thần chú Diễm Hỏa gì đó đều có thể hủy nó... rằng nọc của Xà Quái con từng thử qua, cũng đã dùng để phá hủy một cái Hồn Khí...”

“Trò cố ý đến nhà cũ Black chính là vì một thứ còn chưa thể xác định có phải Hồn Khí hay không?! Ta thật sự nên chúc mừng bên trong đầu óc trò cuối cùng đã nhét đầy nước mũi của cự quái sao?!” Sắc mặt Snape dần trở lên tương đương đáng sợ, “Trò lẽ nào cho rằng Dumbledore sau khi biết Hồn Khí là vật gì, sẽ không tìm kiếm sao? Trò cho là hắn sẽ không chú ý tới cái này sao? Trò cuối cùng còn muốn làm bao nhiêu việc khiến Dumbledore đề phòng nữa?!”

“...” Trầm mặc một hồi, Harry mới chậm rãi mở miệng, “Con không hy vọng Dumbledore lại đề phòng mình, con đã tận lực dùng cách hay nhất, nếu như vậy vẫn khiến ông ấy hoài nghi thì con cũng không còn gì để nói, nhưng mà con có thể khẳng định, vô luận ông ta có dùng cách gì cũng sẽ không tìm ra được mật dây chuyền này, vì mật dây chuyền cũng không có ở vị trí ban đầu ông ta dự tính, nó bị người khác trộm đi nhưng chưa kịp hủy diệt. Lúc con thấy nó, biểu hiện của con Gia Tinh trong nhà Black đã chứng minh rõ ràng những điều con thấy trong mộng đều là thực, mà ở Hogwarts cũng cất giấu một cái Hồn Khí, bởi vì sợ bị chú ý, con vẫn chưa đi lấy.”

“Bị người lấy trộm mà chưa kịp hủy?!” Con mắt Snape hơi nheo lại, “Nói kỹ một chút.”

“Regulus Black, nghe nói sau khi y biết được bí mật của Voldemort thì rất sợ hãi, len lén chạy đến chỗ Voldemort giấu Hồn Khí trộm ra, gửi lại chỗ Gia Tinh thân cận mang về nhà sau liền vì bấy rập do Voldemort bố trí bảo vệ Hồn Khí giết chết, cụ thể ra sao, con cũng không rõ lắm, nói cho cùng thì cái Hồn Khí này cuối cùng rơi vào tay một con Gia Tinh điên điên khùng khùng, chỉ một mình nó biết nhưng nó cũng sẽ không nói ra, bởi vì khi nó phát hiện cái hộp này mất tích thì cũng chỉ biết lén lút tìm kiếm.”

“Regulus Black sao?” Snape lẩm nhẩm nói, hắn nhớ mang máng đó là một vị đồng sự hướng nội luôn âm trầm không có nhiều bản lĩnh, cho dù nằm trong số Tử Thần Thực Tử, mọi người cũng bất quá là nể mặt gia tộc y mà khách khí thôi, thật sự là một người rất dễ bị người khác quên lãng, không nghĩ tới y dĩ nhiên cũng làm ra loại sự tình này.

“Trò biết những Hồn Khí khác đặt ở đâu sao? Giấu ở Hogwarts là cái gì?” Snape lấy lại bình tĩnh hỏi, thôi không hồi tưởng lại tên Tử Thần Thực Tử không mấy nổi bật kia nữa.

“Không được đầy đủ, thiên văn trong mộng cũng không nói rõ ràng những Hồn Khí ấy đặt ở đâu. Giấu tại Hogwarts là vương miện của Ravenclaw.” Harry tương đối nhu thuận hồi đáp, cậu chỉ nói ra một phần, kỳ thực cậu biết đại khái vị trí của tất cả Hồn Khí, nhưng là vì quyết định của bản thân, cậu cũng không dự định nói ra toàn bộ.

“Nói ra những gì trò biết, Potter!” Snape ngón tay vàng như sáp nến nhẹ nhàng xao mặt bàn.

“Àn... Ngoại trừ cuốn nhật ký đã bị hủy diệt, vương miện giấu tại Hogwarts, mặt dây chuyền Slytherin này, con rắn sừng vật kia con không biết ở đâu... Nhấn con cũng không thực rõ ràng, còn một cái cúp vàng của Hufflepuff để ở Ngân Hàng Gringotts trong hầm của ai đó họ Lestrangle, hình như Voldemort đem nó giao cho một người nữ nhân tên Bellatrix đến bảo quản.” Harry dùng đầu ngón tay tính toán.

“Lestrangle?! Bellatrix Lestrangle?!” Snape vừa nghe tới cái tên quen thuộc đôi con người liền co rút một chút, “Ta biết rồi, Potter, nếu như trò còn lại chút xíu lý trí nào có thể nhận biết những lời vừa nói quan trọng bao nhiêu, dù chỉ chút ít, cũng nên biết không được làm gì bất cẩn dưới mũi Dumbledore, hiểu chưa? Còn có, chuyện mấy cái Hồn Khí còn lại trò hay nhất cũng không nên dùng tinh thần Gryffindor của mình làm cái gì, nếu như trò thực sự không muốn để người khác nắm được tiểu bí mật của mình.”

Dưới khí thế của Snape Harry không ngừng gật đầu, biểu thị cậu kỳ thực rất nghe lời cùng nhu thuận.

Snape hồ nghi nhìn thoáng qua khuôn mặt Harry gần đây bỗng nhu thuận rất nhiều, nhú nhú mày, phát tay đem Harry đuổi ra khỏi lãnh địa của mình.

~~Hết chương 33~~

34. Chương 34

Harry ngược nhìn người chắn ngang đường mình, trong mắt hiện ra một đạo không dễ phát hiện lạnh lùng, cậu có chút bất đắc dĩ đối về khuôn mặt nhìn chăm chú tiểu nữ pháp sư: “Hermione, có chuyện gì sao? Mình còn có chút việc, nếu như không vội, chờ đến bữa tối nói tiếp, thế nào?”

“Harry, chờ chút nữa hẳn là không khóa, mình nghĩ chúng ta hẳn là có thời gian nói chuyện, đúng không nào?” Tiểu nữ pháp sư cường ngạnh nói, cô dùng sức đẩy người nào đó vừa nhìn đến Harry vẫn một mực duy trì trầm mặc ra trước.

“Har... Harry... Xin lỗi, mình không nên bởi vì bỏ rời khỏi đội Quidditch mà cùng bỏ cãi nhau, thật sự xin lỗi bỏ!” Tại Hermione thúc giục, Ron phảng phất như đã quyết tâm, y mang theo bộ mặt thấy chết không sờn?! lớn tiếng hướng Harry nói. Ngay từ đầu còn có chút nói lắp, nhưng sau càng ngày càng lưu loát.

Harry có chút ngoài ý muốn giương lông mi, đối với Ron sau vài ngày đi học lại liền đột nhiên chạy đến xin lỗi có chút kinh ngạc, đương nhiên, ắt hẳn Hermione cũng bỏ không ít công sức vào trong đó đi, bất quá... Harry khẽ hạ mí mắt, lần này phải làm cô thất vọng rồi, muốn cho cậu tha thứ y, dường như đã trở lên rất khó khăn rồi, dù sao từng có một lần hiểu nhầm ai biết còn có lần thứ hai hay không, sau khi tiếp xúc với Slytherin ngày càng nhiều, tiêu chuẩn của Harry đối với tín nhiệm cùng hữu tình đã cải biến rất nhiều. Harry cảm thấy mình càng thưởng thức tình hữu nghị của Slytherin hơn sau nhiều lần thử, sau đó mới biểu đạt tín nhiệm của mình với đối phương, như vậy tình hữu nghị của hai người mới có thể lâu dài, cũng khiến người yên tâm.

Tựa hồ sau khi xin lỗi xong cũng không nhận được phản ứng mong muốn, Ron nhìn Harry không có phản ứng đặc biệt nào, cảm thấy có chút ngượng ngùng, dừng khí thoáng chốc tựa giảm như quả bóng xì hơi, nhất thời, bầu không khí trở lên vô cùng xấu hổ.

“Harry, Ron đã nhận ra sai lầm của cậu ấy, lúc trước bồ cũng có sai, bồ biết tính Ron rất hay miên man suy nghĩ, trước đó bồ lại cố tình che giấu, hơn nữa bồ cũng không nên dùng phương thức này đến thử, ba người chúng ta là bạn bè đã từng trải qua sinh tử cùng nhau, không đúng sao?” Hermione nỗ lực hàn gắn lại tình bạn đang đứng bên bờ vực tan vỡ giữa Ron và Harry, dù sao suốt hai năm qua bọn họ đã trải qua nhiều tình huống nguy hiểm như vậy, loại tình bạn này sao có thể tan biến chỉ vì Harry rời khỏi đội bóng Quidditch, như thế thật rất đáng tiếc!

Harry im lặng một hồi, ngẩng đầu, khuôn mặt mang theo mỉm cười, cậu quay sang Ron nói: “Đương nhiên, mình chưa bao giờ trách bồ, Ron.”

“Thật vậy sao, Harry?!” Ron kích động nhìn chăm chú vào Harry, trong mắt rõ ràng đang rất chờ mong.

“Đương nhiên là thật, mình không phải còn tặng bồ quà Giáng sinh sao? Không biết bồ có thích cái đó không.” Harry khoe miệng mỉm cười, nhưng trong mắt không có chút tiểu ý nào.

“Thực sự rất tuyệt! Harry, mình vẫn đều mong có một con cú mèo, Ginny cũng rất ao ước được món quà giống mình!” Ron hưng phấn nói, hiển nhiên món quà Giáng sinh này chính là nguyên nhân y hướng Harry xin lỗi, đột nhiên, Ron tựa hồ nhớ tới cái gì, khuôn mặt thoáng chốc chuyển sang màu mái tóc của y, nhỏ giọng xấu hổ nói, “Xin lỗi, Harry, mình quên tặng quà Giáng sinh cho bồ...”

“Không sao cả”, Harry tựa hồ chẳng hề quan tâm, cậu phát phát tám giấy da dê trên tay, “Xin lỗi, Ron, mình còn muốn đến thư viện tìm chút tư liệu, chúng ta khi nào rảnh rồi tiếp tục trò chuyện, nhé? Dù sao bồ cũng không thích thư viện lắm.”

“Ách... Đương nhiên”, Ron lập tức tránh đường, “Harry, bồ chừng nào thì quay về ký túc xá, bọn họ đều biết sai rồi... Tất cả mọi người đều trông ngóng bồ quay trở lại...”

“Ngày hôm nay khí trời không sai”, Harry không có trả lời Ron, cậu quay đầu nhìn ngoài cửa sổ một chút, nói, “Hay là bồ có thể ra sân bay bay một chút, mình nhớ lúc đi cũng mang theo Nimbus 2000, kỳ thực, kỹ thuật bay của bồ không tệ chút nào, vì sao bồ không nghĩ đến chuyện xin vào đội bóng Nhà chứ?!”

Harry nói liền đem Ron chuyển hướng sang phi hành, Ron hiện tại dưới sự cổ động của Harry, hận không thể lập tức trở về ký túc xá lấy chổi ra ngoài sân bay vài vòng, căn bản đã quên chuyện khuyên Harry trở về tháp Gryffindor. Nhìn bóng lưng Harry dần ly khai, Hermione không khỏi thở dài, thông minh nhạy cảm như cô cũng đã phát hiện Harry căn bản không hoàn toàn tha thứ cho Ron, tựa hồ thực sự không cần người bằng hữu như Ron nữa, cô cũng nghĩ không ra biện pháp khuyên giải nào, Harry ở một số phương diện vẫn là người tương đương cố chấp.

“Đầu sọc, cứ để cho tên hồng mao kia ảo tưởng hoài sao? Người định lừa dối tên gốc Weasley đó mãi sao?!” Đến chỗ rẽ lại có một thanh âm ngạo mạn vang lên chặn lối Harry.

“Malfoy?!” Đã lâu không có ai gọi cậu như vậy, ngoài ý muốn lại khiến Harry cảm thấy có chút thân thiết, “Ta không biết người thừa kế gia tộc Malfoy lại thích nghe ngóng chuyện người khác như thế. Lừa dối?! Thực sự là cái đáng sợ lên án, ta cũng không cho rằng mình lừa Ron cái gì!”

“Sách, người không phải khiến tên Weasley ngu ngốc kia nghĩ đến người vẫn tiếp tục cùng hắn làm bằng hữu sao? Nhưng mà biểu tình của người lúc này không có vẻ gì là như thế. Nguyên lai đầu sọc cũng sẽ nói dối sao?!” Draco theo thói quen giơ tay cầm, hai tay khoanh trước ngực tựa lưng vào tường.

“Ta chỉ là nói mình tha thứ hắn, cũng không có nói ta sẽ tiếp tục cùng hắn làm bằng hữu, ta nghĩ bản thân biểu đạt ý tứ cũng tương đương rõ ràng.” Harry cũng sẽ không thừa nhận những lên án không đúng sự thật, “Tìm ta có việc sao? Ta thật không tin người đến chỉ là để nghe lỏm.”

“Thiết! Một người Malfoy mới không làm cái chuyện mất phong độ vậy”, Draco ngẩng cao đầu hét một chú chim công kiêu ngạo, “Ta chỉ là nghe được một ít tin tức thú vị, riêng đến tìm người xác định một chút!”

“Nga?!”

“Nghe nói mấy ngày nay tháp Gryffindor rất náo nhiệt, học sinh Gryffindor thường xuyên đến muộn lớp Độc Dược.” Draco khoe môi hiện lên tia giả cười, bởi vì lớp Độc Dược Slytherin cùng Gryffindor luôn học chung nhau, mấy ngày nay mọi học sinh Nhà Slytherin đều được thưởng thức đầy đủ viện trưởng nhà mình

phun nọc độc lên đám Gryffindor lại còn rất vui vẻ thoải mái trừ điểm, hiện tại trò tiêu khiển mới của đám Slytherin là sau khi ăn xong liền đi thưởng thức đám hồng ngọc còn sót lại đến đáng thương của Nhà Gryffindor.

“Phải? Vậy thật sự là đáng tiếc, ta đang tự hỏi sao giờ học Độc Dược các học sinh lại đến muộn như vậy, nguyên lai là đều có tập quán đi muộn, thực sự là thói quen không tốt.” Harry biểu tình bưng tỉnh nói, “Hay là giống như chức vị giáo sư môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám đều bị cái gì nguyên rủa, mọi người vừa đến giờ môn Độc Dược đều sẽ tập quán đi muộn, giáo sư Snape nhất định rất tức giận! Hoàn hảo, ta đã sớm chuyển ra ngoài tháp Gryffindor.”

“Phải?” Tuy rằng Harry đã chối hết, nhưng Draco khẳng định trong chuyện này cậu không thoát được liên quan, “Người đã chuyển ra tháp Gryffindor?! Ta có vinh hạnh tham quan nơi ở mới của người một chút sao?”

“Ta cho rằng Slytherin chú trọng chốn riêng tư.” Harry đương nhiên không muốn gian phòng của mình bại lộ ra trước mắt bất kỳ kẻ nào, phòng làm việc của giáo sư Độc Dược lại thêm một chiếc giường đúng kiểu Gryffindor, loại kết hợp này quá kinh tởm, cậu cũng không nghĩ muốn hù dọa bất luận kẻ nào, “Malfoy, cảm tạ quà giáng sinh của người, con rồng rất đẹp.”

“Thật cao hứng người thích.” Draco mặc dù khá tò mò nơi ở hiện tại của Harry, nhưng nếu Harry đã không muốn tiết lộ, y cũng sẽ không tự tìm mất mặt, “Món quà giáng sinh tặng thêm của người cũng tương đương làm người ta —— ngoài ý muốn, phong cách phi thường —— Slytherin.”

“Phải, đó là ta thật vất vả kiếm về, ta đoán thứ gì đó mang phong cách Black sẽ rất phù hợp người thưởng thức. Mặt khác, ta muốn đi gặp người nói lời xin lỗi, Sirius dường như bởi vì món quà giáng sinh của người mới có một chút hiểu lầm, mong rằng chú ấy không làm gì khiến người gặp rắc rối!” Harry lén quan sát làn da bóng mượt trên khuôn mặt Draco, mấy ngày nay cậu mặc áo tàng hình tại ký túc xá Gryffindor thả vài món thuốc có tác dụng gây lẫn lộn mà Sirius cho, thành quả mấy ngày qua có thể chứng minh rõ ràng mấy món thuốc mà Sirius bào chế để trêu đùa quả thực rất đáng tin cậy, đáng tiếc, không thể nhìn đám người bị hại bằng thuốc của Sirius có bao nhiêu khổ sở.

“Không có, một chút thuốc đó đương nhiên không làm khó được một người Malfoy.” Draco nghiêng rằng nghiêng lợi nói, y lại nghĩ tới lúc nghỉ lễ giáng sinh suốt mấy ngày liền không dám ra ngoài, về mặt tràn đầy mẩn đỏ, quả thực là vô cùng đáng sợ đối với một người họ Malfoy!

“Phải, vậy là tốt rồi!” Harry cười trộm, nhìn về mặt Draco, hiệu quả của món thuốc đó chắn hẳn là rất thú vị.

“Đầu sọc, người dự định trốn tránh trận đấu bóng giữa chúng ta nữa sao?!” Draco cũng không nghĩ tiếp tục đề tài mất mặt này.

“... Malfoy, mẫu thân của người tựa hồ thuộc gia tộc Black, phải không?” Harry đồng dạng cũng không muốn nói đến chuyện liên quan Quidditch.

“Đương nhiên, mẫu thân của ta đến từ gia tộc tối thuần huyết Black.” Draco phòng bị nhìn Harry.

“Vậy người có biết gia tộc Black có một tấm thảm treo tường ghi lại cây gia phả không?” Harry khoe miệng hiện lên một nụ cười tương đương quỷ dị.

“Ta dĩ nhiên biết, mỗi gia đình quý tộc đều sẽ sở hữu một vật như vậy.” Draco kéo dài giọng điệu nói, tựa hồ đang cười nhạo Harry vô tri, “Đó là vật rất trọng yếu.”

“Phải, lúc ở nhà Black ta có nhìn qua gia phả của gia tộc Black phát hiện ra nó cũng rất thú vị, người biết không, Malfoy? Bà nội của ta tên là Dorea Black chính là bà cô họ của mẹ người (Mất lạnh: cách xưng hô chỉ là đại khái thôi, ta đối với mấy cách xưng hô này thật sự vô năng a . Min: haizz, ta cũng thế a), nguyên lai chúng ta là thân thích, ta đây nên như thế nào xưng hô mẫu thân người đây, chị họ sao?! Hay là ta nên đi bái phỏng mẫu thân người một chút, phải biết rằng, tại giới Pháp Thuật Sirius chính là giáo phụ của ta, ta vẫn chờ đợi chính mình có thật nhiều người thân...” Harry khuôn mặt biểu lộ vô cùng ước ao.

“Xin lỗi!” Draco nét mặt cứng ngắc thô lỗ ngắt lời Harry đang thao thao bất tuyệt, “Ta mới nhớ ra mình còn chuyện trọng yếu chưa làm xong!”

Sau đó, Draco một điểm quý tộc cũng không có lão đảo ly khai, y cần quay về ký túc xá ngay lập tức để viết cho mẫu thân y một phong thư, tìm hiểu một chút những lời tên đầu sọc kia vừa nói có phải là thật hay không. Lẽ nào tên đầu sọc kia thực sự cùng mình có bà con quan hệ? Nếu như là thật, Merlin a! Chẳng lẽ y phải gọi tên đầu sọc kia là cậu họ?!

~~Hết chương 34~~

35. Chương 35

“Potter, hiện tại, lập tức rút khỏi phòng làm việc của ta!” Tiếng gầm gừ trầm thấp từ trong phòng làm việc của giáo sư Độc Dược vang lên, những ngày gần đây, loại thanh âm tràn ngập tức giận như thế thường xuyên tại phòng làm việc này vang lên.

“Con bảo đảm chỉ chuyên tâm đọc sách, giáo sư! Ngài đừng đuổi con đi ra ngoài!” Harry giơ lên hai tay biểu thị bản thân vô tội, cậu vẫn như cũ ở tại Phòng Cần Thiết ngoại trừ thời gian cùng Hermione thảo luận bài vở, có lẽ một chút với Ron vốn chỉ hận không thể cùng cậu dính chung một chỗ ra, còn lại thời gian cậu đều nằm ườn ở hầm đọc sách, thỉnh thoảng thưởng thức Snape ngao chế ma dược, nếu như bị đuổi ra ngoài, thật sự sẽ rất nhàm chán a. Bởi vì gần đây học sinh Gryffindor luôn thần bí đi lên lớp muộn, Lupin giáo sư đã đại diện hiệu trưởng hướng cậu kiến nghị cũng nên một vừa hai phải, kỳ thực cậu làm rất kín đáo, nhưng phỏng chừng mấy... trò đùa này của Sirius trước đây cũng đã dùng qua, cho nên giáo sư Lupin cũng rất quen thuộc chúng, không cần điều tra liền tìm Harry mong muốn cậu đổi bạn học ra tay một vừa hai phải, sách!

Có một đồng thời gian thừa thãi Harry đương nhiên đi tới hầm, ngay từ đầu là nghe Snape chỉ đạo đọc một ít sách căn bản về độc dược cùng với một ít về bùa chú hữu ích, mà Snape tựa hồ bề bộn nhiều việc, luôn luôn vội vã xem hết bài tập của học sinh, còn lại thời gian đều ở ngao chế độc dược. Lúc đầu, Harry còn ngoan ngoãn đọc sách, nhưng mà có một lần lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy biểu tình trên khuôn mặt Snape lúc ngao chế độc dược, Harry liền phát hiện lực chú ý của cậu dần dần không còn bị sách hấp dẫn nữa, ánh nhìn cậu không thể khống chế nhìn chăm chú vào khuôn mặt bình thường vẫn lãnh ngạnh lại không được tự nhiên nhưng lúc ngao chế độc dược thì hoàn toàn khác biệt kia.

Cặp mắt luôn âm trầm u ám phẳng phất như một đôi hắc diệu thạch nhưng khi ngao chế độc dược lại lộ ra ánh sáng nhàn nhạt, khuôn mặt lãnh ngạnh cứng nhắc tựa như bị người dùng dao mà khắc lên kia lúc đối mặt làn khói xanh lượn lờ vờn quanh vạc ma dược lại lộ nét nhu hòa, tại không khí mờ ảo của làn khói từ vạc thuốc, khuôn mặt như tượng thạch kia lại để lộ biểu tình chuyên chú cùng ôn nhu, khiến người ta không thể rời mắt. Ngón tay thon dài hữu lực tựa như đang đánh đàn giữa không trung, mỗi một lần thả dược liệu vào vạc thuốc lại giống như dùng một âm luật riêng đánh lên khúc nhạc đặc biệt. Harry không tự giác bỏ quên cuốn sách trên tay mà nhìn Snape đến xuất thần, có lúc trong đầu lại vô ý hiện lên một vài đoạn văn trong mộng, cậu đã thật lâu không mơ thấy những thiên văn kỳ dị này nữa, có những đoạn mà đối với một kẻ không hiểu biết về văn miêu tả như cậu luôn cố bỏ qua, nhưng khi nhìn đến Snape ưu nhã ngao chế độc dược, Harry thường không tự giác nhớ tới chúng, xong lại dùng sức lắc đầu, nghiêm khắc nói với chính mình, sở dĩ cậu nhìn đến Snape ngao chế độc dược thì mê muội như thế, là bởi vì cậu luôn đối trường bối tôn trọng, đặc biệt một người có sở trường ưu việt đáng tuổi cha chú như Snape luôn khiến cậu sùng bái cùng ngưỡng mộ!

Loại biểu hiện kỳ quái của Harry cùng tầm nhìn tựa như một tên háo sắc của cậu, cho dù Snape tái trầm mê ngao chế đến thể nào cũng phải nhận ra, dù sao hắn cũng là một người Slytherin cẩn thận, một người qua lại giữa Dumbledore cùng Chúa Tể Hắc Ám mà vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ song mặt gián điệp. Đương nhiên, Snape đối với loại biểu hiện này của Harry làm ảnh hưởng hắn nghiên cứu ngao chế độc dược âm thầm đau đầu, nghĩ cũng không cần nghĩ nhiều liền gầm gừ đuổi khách. Thế nhưng, hiển nhiên với một người đã miễn dịch với nọc độc Snape phun ra thậm chí một ngày không nghe toàn thân ngứa ngáy như Harry Potter, trên người lại di truyền hoàn hảo đặc điểm dính như kẹo cao su của gia tộc Potter, thì có đôi diện Snape sắc mặt bất thiện rít gào, Harry vẫn luôn ngẩng mặt, dùng ánh mắt biểu thị vô tội xong, sau

đó tại được khỏi lượn lờ một lần nữa mê mẩn nhìn Snape, tiếp tục bị Snape rống giận, người nào đó lại bảo chúng bản thân vô tội, trải qua nhiều lần như thế, vị giáo sư vốn luôn nói lời ác độc cũng không chịu nổi nữa nhấc cổ áo tiểu sư tử vẫn đang mở to đôi mắt xanh nhìn mình kia quăng ra ngoài cửa, sau đó, cuối cùng căn phòng cũng an tĩnh lại.

Tiết mục này ở hầu như mỗi ngày đều tái diễn vài lần, bị quăng ra ngoài cửa Harry không thể nói gì chỉ nhún nhún vai, đứng dậy vỗ vỗ bụi bần trên người, sau đó như mọi lần đi dạo phụ cận hầm, kể tục trò vui gần đây mà cậu mới phát hiện ra.

“Chào, Malfoy!” Harry nhanh mắt nhìn thấy đang định xoay người rời đi Malfoy, gần đây Draco luôn tránh Harry tựa như tránh ôn dịch, hoàn toàn không còn khí thế bắt bẻ Harry như trước đây, mà Harry lại thấy chuyện Draco vừa nhìn đến mình liền bỏ chạy rất thú vị, bởi vậy tình huống giữa hai người dạo gần đây hoàn toàn thay đổi, Harry thích thú dạo quanh phụ cận hầm tìm kiếm Draco thân ảnh, mà Draco dạo gần đây luôn an phận ở lại trong phòng sinh hoạt chung Nhà Slytherin, không thì cũng trốn trong thư viện. Đương nhiên, Harry tuyệt đối không thừa nhận bởi vì gần đây thường xuyên bị Snape đuổi ra khỏi hầm mới đi hướng Nhà Slytherin tìm Malfoy phát tiết oán khí.

“Potter!” Draco nói mà như rít qua kẽ răng, lần này thật xui cho y là chạy không đủ nhanh, bị cái người dạo gần đây rất bất bình thường Kể Được Chọn chặn lối: “Có chuyện gì sao?!”

“Àn, ta chỉ là muốn hỏi thăm người một chút,” Harry cười có chút ngượng ngùng, “Narcissa biểu tỷ có biết ta là họ hàng không? Ta thật vất vả phát hiện mình ở giới Pháp Thuật còn có một người thân thích như thế, ta không hy vọng bởi vì một số nguyên nhân nhỏ trước kia dẫn đến hai bên tách biệt... Ách, Narcissa biểu tỷ có thể chấp nhận người biểu đệ như ta không? Nếu như tỷ ấy nguyện ý, ta có thể nhân dịp nghỉ hè tới thăm Narcissa biểu tỷ một chút... Malfoy, người biết Narcissa biểu tỷ thích cái gì không? Ta rất muốn mua một món quà tặng tỷ ấy làm quà gặp mặt...”

“Được rồi, Potter! Người đừng mơ tưởng ta sẽ thừa nhận người là thân thích!” Draco tức giận cắt lời Harry, tuy rằng mẫu thân có gửi thư chứng thực cái tên chết tiệt Potter này đúng là có quan hệ bà con với y, nhưng mà y sẽ không bao giờ thừa nhận cái tên Potter này lại là trưởng bối của mình, mối quan hệ giữa các gia đình quý tộc với nhau từ trước đến nay vẫn luôn hỗn loạn như vậy, y đâu có muốn như vậy.

“Malfoy, chúng ta là thân thích?!” Harry trừng mắt nhìn, đôi mắt xanh biếc tràn ngập vô tội mà tinh khiết, “Ta chỉ là muốn đến gặp mặt Narcissa biểu tỷ một chút mà thôi, từ tấm thảm treo tường của gia tộc Black đến xem, thì có quan hệ thân thích với ta là gia tộc Black, mà không phải Malfoy.”

Harry mỗi câu một tiếng Narcissa biểu tỷ, không hề đề cập tới muốn gọi Draco là cái gì, khiến Draco bực mình không thôi.

“Potter, người còn giả ngu sao? Malfoy trang viên không chào đón một tên Gryffindor tới báỉ phủng!” Draco hung hăng trừng Harry, giương cao cằm, đẩy Harry đang đứng chặn đường qua một bên, kiêu ngạo mà ly khai.

Nhìn bóng dáng Draco rời đi, Harry mị hí mắt, lẩm bầm trong miệng: “Thực sự là đáng tiếc mà, cha người đã mời ta nghỉ hè bớt thời gian tới thăm Malfoy trang viên rồi...”

Nếu Malfoy đã ly khai, mà Harry cũng đã phát tiết được phần nào bực bội do bị đuổi khỏi hầm, tự nhiên sẽ không dạo quanh địa bàn Slytherin nữa, bất quá cũng phải nói, gần đây tính nhẫn nại của giáo sư ngày càng kém, thời gian cậu có thể ở lại hầm cũng ngày càng ngắn, xem ra còn phải nghĩ biện pháp khác mới được. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, Harry sờ sờ bụng bắt đầu cảm thấy đói, quyết định đến phòng bếp tìm chút đồ ăn rồi hẵng suy nghĩ tiếp, làm thế nào có thể ở lại trong phòng làm việc của giáo sư Độc Được lâu hơn và còn quang minh chính đại ngắm nhìn giáo sư ngao chế độc được mà không bị vị giáo sư càng ngày tính tình càng tội tệ đá ra ngoài.

Quen thuộc đi tới phòng bếp Hogwarts, Harry mở cửa phòng, không chỉ thấy được một đám Gia Tinh chăm chỉ lao động chạy quanh, mà còn thấy được một dáng người vô cùng quen thuộc —— người hằn là đang ở nhà tính đường, giáo phụ Sirius Black.

“Sirius?!” Harry kinh ngạc kêu lên.

Đại hắc cầu vốn đang lang thang hỏ yết ăn nghe được thanh âm quen thuộc liền quay đầu lại, phát hiện chính là con đỡ đầu khả ái của mình, đại hắc cầu lập tức buông đồ ăn trong tay, khuôn mặt tràn đầy nước mắt nhào tới: “Ngô ~ ô ~ Harry, cho ta làm sủng vật của con đi!”

“...” Về mặt Harry lập tức thành .

~~Hết chương 35~~

36. Chương 36

“Sirius?! Chú đến đây lúc nào?” Harry có chút kinh ngạc, vì sao Sirius lại ở Hogwarts, hơn nữa còn là ở trong phòng bếp, không phải y đang ở nhà tĩnh dưỡng sao? Chuyện gì xảy ra?!

“Harry... Giáo phụ lo lắng cho con, để giáo phụ làm sủng vật ở bên cạnh con được không!” Sirius nước mắt lưng tròng nói, nhưng người nào sáng suốt đều có thể đoán được y đang nói dối. Sirius cũng không biết nói thật ra thế nào, chẳng lẽ nói y không thể nghĩ tới một Gia Tinh vô hại cũng có thể nguy hiểm nhường vậy, khiến y phải chặt vật gói ghém đồ đạc chạy ra khỏi nhà cũ Black, tránh xa khỏi căn nhà giờ đã thành chiến địa của hai con Gia Tinh cổ quái.

“Thế nhưng con đã có Hedwig rồi, hơn nữa Hogwarts quy định học trò không được dưỡng sủng vật quá lớn.” Harry mới vừa hoàn hồn lại liền vô ý thức trả lời Sirius.

Sirius phìền muộn ngồi xổm góc nhà đếm năm, y vạn phần hối hận trước kia học Animagus vì sao lại chọn con vật hình thể lớn như đại hắc cầu, nếu như là một con mèo nhỏ thì tốt biết bao nhiêu!

“Sirius, cuối cùng là chuyện gì xảy ra? Dobby chiếu cố không đủ tốt sao?!” Harry nhìn giáo phụ mình uể oải, bất đắc dĩ mở miệng hỏi.

Nghe đến tên Dobby, khuôn mặt Sirius không tự giác run rẩy, tiểu Gia Tinh biến dị kinh khủng ấy... Thế nhưng là một người giáo phụ y cũng có tôn nghiêm a, Sirius vẫn mạnh miệng nói: “Ta chỉ là lo lắng cho con, Harry! Ngâm lại xem từ lúc nhập học đến nay con gặp bao nhiêu là nguy hiểm, con cần một người trưởng bối luôn ở bên cạnh bảo vệ con!” Càng nói Sirius tựa hồ càng nghĩ rằng bản thân tới trường Hogwarts đúng là vì lý do này.

“Giáo phụ đáng kính à, nếu như chú chưa có quên, thì thân thể của chú bị nhà ngục Azkaban hành hạ hơn mười năm cũng đã đủ hư nhược rồi, chú hiện tại còn phải hàng tháng đến bệnh viện Thánh Mungo kiểm tra định kỳ, chú cho rằng hiện tại bản thân xuất hiện tại Hogwarts, Pomfrey phu nhân sẽ bỏ qua cho chú sao? Hương vị các loại thuốc ở chỗ bà ấy luôn dùng để khảo nghiệm vị đạo bệnh nhân a.” Harry hiện tại đã có thể xác định Sirius là từ mật đạo nào tiến Hogwarts, về phần nguyên nhân, nhìn giáo phụ phản ứng, hẳn là cùng Dobby có ít nhiều liên quan.

“Ách...” Sirius cười khúc khích nhìn đứa con đỡ đầu của mình, y lúc này mới nhớ tới vị Boss ẩn danh của Hogwarts Pomfrey phu nhân, y có thể tưởng tượng, nếu như mình bị vị phu nhân này phát hiện, y nhất định sẽ trở thành một bình chứa ma được.

“Không sao, Harry, ta còn có thể biến về hình dạng Animagus. Lúc con đi học, thì ta có thể ở gần nhà của Hagrid.” Nhân tình Sirius đột nhiên tỏa sáng, một con đại hắc cầu thì nhất định không thể khiến bà Pomfrey chú ý được, y vừa nói vừa biến thành hình dạng Animagus. Một đại hắc cầu thật lớn tuy có chút gầy yếu ngay lập tức hiện ra trước mặt Harry, đại hắc cầu nhiệt tình nhào tới Harry liếm láp khuôn mặt cậu.

“Sirius!” Harry gian nan đẩy đầu hắc cầu ra, xoa xoa khuôn mặt đã tràn đầy nước miếng, có chút thương hại nói, “Tuy có chút đáng tiếc nhưng con nghĩ mình vẫn phải nói với chú, hình dạng này của chú đã bị mấy bài báo viết về người anh hùng vì muốn cứu con đỡ đầu mà một mình đào thoát khỏi nhà ngục Azkaban đăng trên Nhật báo Tiên Tri, cùng Tuần san nữ Phù thủy ... quảng cáo rùm beng hết rồi, cho nên chú có dùng hình dạng Animagus cũng vô dụng, nghe nói ảnh chụp hình dạng Animagus của chú là do Bộ Pháp

Thuật cung cấp nữa! Hình tượng pháp sư của chú giờ đã bị nữ pháp sư đặt là ‘U buồn Vương Tử trải qua nhiều đau khổ’, mà hình thái Animagus của chú được đại đa số nữ pháp sư đánh giá là ‘Cường tráng’, ‘tràn ngập mị lực’, ‘Màn đêm huyền bí’, ‘Animagus mị lực nhất thế kỷ’ ... Ách, chú không biết sao?”

“Uông?!” Đại hắc cầu há hốc miệng đã hoàn toàn thạch hóa, y thực sự không biết, trong khoảng thời gian này y đều vội vàng vàng chỉnh lý lại nhà cũ Black còn có cùng Bộ Pháp Thuật hoàn thành các thủ tục bàn giao một số tài sản của gia tộc Black, sau đó lại bị cuộc chiến của hai Gia Tinh làm cho đầu đầu không biết làm sao, y căn bản đã một thời gian dài chưa xem qua báo chí gì cả.

Nhìn chú cún Sirius ngốc lảng tại chỗ, Harry tốt bụng vỗ vỗ đầu Sirius một chút, “Chú đã tới, tuy rằng quy định học trò không được dưỡng những con vật quá lớn, nhưng mà giáo sư của trường thì chắc là được, con nghĩ giáo sư Lupin hẳn là rất nguyện ý được thu dưỡng chú, Sirius, chú cứ ở lại Hogwarts chơi vài ngày đi!”

Harry khóe môi nhếch thành một nụ cười khoái trá, kéo vị giáo phụ giống bị trúng bùa thạch hóa hướng phòng làm việc Phòng Chống Nghệ Thuật đi đến. Bởi vì cậu chưa quay lại tháp Gryffindor, nên ngoại trừ Hermione cùng Ron ra, vị ‘trưởng bối’ này luôn luôn nghĩ biện pháp thân thiết hơn với cậu, ý đồ khiến cậu cùng bạn bè cùng học viện lại hòa hảo như xưa, hiện tại có giáo phụ của cậu đến phân tán lực chú ý của hắn, cậu hẳn sẽ càng dễ dàng tìm ra cơ hội đến hầm xem giáo sư ngao chế ma được, giáo sư dạo này luôn trầm mê ngao chế ma được, thường xuyên quên đúng giờ ăn cơm, cậu có rất nhiều thời gian a, có thể đúng hạn nhắc nhở giáo sư ăn cơm cùng chỉnh lý lại bản thân. (Mất lạnh: Đây cũng là một trong số những nguyên nhân khiến người bị đuổi ra ngoài đó, cậu bé!)

Dưới ánh nhìn kinh ngạc của Lupin, Harry nở nụ cười nhàn nhạt thường nhật đem đại hắc cầu nhét vào trong lòng Lupin, bỏ lại một câu “Giáo phụ đành phiền ngài quan tâm vậy!” Sau, nhanh chóng ly khai, hoàn toàn không để Lupin có cơ hội nói gì.

“Chào, Chân To Bản, lão bằng hữu của ta, người có thể nói cho ta biết nguyên nhân tại sao người lại xuất hiện ở đây không!” Lupin bất đắc dĩ nhìn bóng dáng Harry đi xa dần, cười khẽ nhìn đại hắc cầu rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn kia, sau đó đem đại hắc cầu kéo vào phòng làm việc, đóng cửa lại, chặn hết ánh nhìn hiếu kỳ của đám học trò gần cửa.

Rời khỏi sau Harry suy nghĩ một chút, đi tới gần Rừng Cấm, nhìn quanh một chút, xác định không có ai mới gọi, “Dobby!”

Trong không khí truyền đến một tiếng nổ khê, trong chớp mắt Dobby đã xuất hiện trước mặt Harry, nó cúi đầu thật thấp, giọng nói the thé: “Chủ nhân Harry Potter vĩ đại, ngài có gì cần phân phó sao?”

“Dobby, vừa rồi tại Hogwarts ta thấy được giáo phụ của ta, chú ấy ở nhà dạo gần đây thế nào?” Harry cẩn thận sắp xếp ngôn ngữ của mình, rất sợ lời nói của mình sẽ kích thích đến tiểu Gia Tinh thần kinh mong manh này.

“Ngài Black cuộc sống rất tốt, Dobby dựa theo lời chủ nhân Harry phân phó luôn chiều cố ngài Black!” Dobby tự hào ưỡn ngực, “Dobby đã dọn dẹp sạch sẽ căn nhà bẩn thỉu đó!”

“Vậy sao?!” Harry có chút nghi hoặc, nêu thật như thế, Sirius không có lý do gì chạy đến Hogwarts a! Lẽ nào thật sự như chú ấy nói là lo lắng an toàn của cậu sao, còn muốn luôn bên cạnh bảo vệ cậu?! Không, Sirius thô thần kinh sao có thể nghĩ đến chuyện như vậy, hơn nữa lúc nhắc đến Dobby, Sirius sắc mặt liền rất kỳ quái.

Nhú nhú mày, Harry chính nói: “Dobby, nói rõ hơn một chút!”

“Vâng, thưa chủ nhân Harry Potter vĩ đại”, Dobby cúi kính nói, “Dobby luôn bảo hộ ngài Black khỏi tên Gia Tinh tà ác kia, Dobby...”

Bảo hộ?! Harry khóe miệng co quắp, căn bản không cần nghe Dobby nói thêm nữa, cậu cũng tưởng tượng được Dobby bảo hộ bằng cách nào! Dù sao cậu cũng từng trải qua, thảo nào Sirius liền bỏ trốn đến Hogwarts, khó trách cậu lại thấy Sirius ở phòng bếp ăn như bị bỏ đói lâu ngày!

~~Hết chương 36~~

37. Chương 37

Snape cẩn thận đem sổ độc được mình vừa phải mất hơn hai tuần mới ngao chế xong vào bình thủy tinh, nhìn nửa bình dung dịch màu xám đen, ánh mắt Snape lóe ra tia kỳ vọng. Hắn đeo găng tay da rồng, mở ra chiếc hộp được bao bọc bởi vô số chú ngữ phòng hộ, cẩn thận lấy ra mặt dây chuyền Slytherin màu ngân sắc, đặt bên trên một chiếc đệm đã được chuẩn bị sẵn, rút ra đũa phép phóng xung quanh chiếc đệm vài đạo khôi giáp hộ thân, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy bình độc được vừa hoàn thành, đổ lên trên mặt dây chuyền.

Ngay khi dung dịch độc được tiếp xúc mặt dây chuyền thì một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, dung dịch đó chảy xuyên thấu qua mặt dây chuyền, không có chút nào bám lại ở mặt ngoài, sau đó một đoàn khói đen từ mặt dây chuyền toát ra, từ cụm khói phát ra những tiếng hét nhỏ vụn mà chói tai. Snape đưa tay phải nắm chặt cánh tay trái, chăm chú nhìn mặt dây chuyền, không buông tha bất cứ phản ứng nào của mặt dây chuyền cho dù là nhỏ nhất.

Rốt cục, khói đen dần dần tan đi, nhỏ vụn tiếng hét đã không thể nghe thấy, Snape nín thở, phất phất đũa phép trong tay, thi triển một loạt chú ngữ kiểm tra mặt dây chuyền.

Trên mặt dây chuyền lập tức được bao quanh một tầng ánh sáng xám bạc, Snape cut hứng buồng đũa phép, không được, loại phối phương độc được vắt vãi lăm mớ kiểm ra này căn bản không dùng được, cho dù chỉ sử dụng trên một vật chết như mặt dây chuyền, loại độc được này cũng không chỉ đơn thuần hủy diệt mảnh hồn giấu bên trong, song song đó nó còn phá hủy đi một phần tính năng vốn có của mặt dây chuyền, chỉ riêng điều này đã không thể đem độc được đi tiêu diệt mảnh hồn trên trán thằng nhãi Potter kia được.

Snape cảm hận quãng mặt dây chuyền vào lại trong hộp, nhu nhu mũi, thả người ngồi vào ghế sofa cạnh lò sưởi, cầm lấy món quà sinh nhật Potter tặng để gần đó, nghĩ muốn dùng nó giảm bớt uế oải trong lòng.

Đột nhiên, ánh mắt Snape bỗng co rút lại, xoay mình đứng dậy, đi tới bên lò sưởi cầm lên một nắm bột Floor thả vào trong lò sưởi, tiếng nói trầm thấp lúc này đã mang theo chút gấp gáp: “Lucius Malfoy!”

Giữa ngọn lửa lò sưởi liền xuất hiện cái đầu lúc nào cũng bóng bẩy của Lucius, “Severus, người hẳn phải biết ta không thích phương thức liên lạc này chút nào, nó sẽ làm mái tóc ta loạn hết lên, ta tình nguyện dùng hộp thư cú hoặc bất kỳ phương thức nào khác.”

Snape hít sâu một hơi, bình phục tâm tình đang kích động của mình, rồi mới nói: “Được rồi, Lucius, ta nghĩ chúng ta cần một cuộc nói chuyện về tình hình con người gần đây, càng sớm càng tốt!”

Khuôn mặt Lucius trong lò sưởi nhướn mày, ánh mắt như hiểu ra điều gì, “Được rồi, đợi lát nữa ta mới có chút thời gian rảnh, như vậy Severus người có thời gian sao?”

“Malfoy trang viên, ta đúng lúc cũng cần đem cuốn sách độc được tư liệu lần trước mượn người trả lại.” Snape biết bản thân đối với chuyện này có chút nóng vội, nhưng mà, hắn hiện tại không nghĩ được nhiều như vậy, hôm nay đột nhiên xuất hiện một tia hy vọng ngay trước mắt, hắn không thể nhẫn nại thêm nữa.

Độc được tư liệu?! Lucius giả cười che đi nét kinh ngạc trên mặt, “Được rồi, ta sẽ đợi tại Malfoy trang viên.”

Snape nhìn đến Lucius biến mất khỏi ngọn lửa lò sưởi sau, khẽ mím môi, khuôn mặt âm trầm quay lại phòng ngao chế độc được.

“Dumbledore, ta cần đi Malfoy trang viên!” Snape ngắn gọn nói cho Dumbledore biết.

“Severus? Thật khó có dịp người chủ động tìm lão nhân gia cô độc này, có muốn lại phòng làm việc của ta uống chút trà chiều tâm sự?!” Đôi mắt màu lam nhạt của Dumbledore hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Lỡ tai ông bị đồ ngọt bịt kín rồi, hay là do tuổi cao khiến lỗ tai bắt đầu lảng?! Ta nói ta cần đến Malfoy trang viên ngay bây giờ!” Snape nhú nhú mày, hiển nhiên không định giải thích bản thân cần đến Malfoy trang viên làm gì, hẳn cho dù nói, lão cáo già này cũng sẽ không tin tưởng, không bằng cứ như vậy, nhưng chính ông ta đi thăm dò.

“Nga, Severus, người cần đến Malfoy trang viên gấp như vậy sao? Đã xảy ra chuyện gì à?” Dumbledore quan tâm nghiêng người về phía trước hỏi.

“Không phải chuyện gì lớn!” Snape biểu hiện như cũng không nguyện ý nói ra điều gì, sau đó nhắc tới Huynh trưởng Slytherin từng hướng dẫn nói một chuyện không liên quan, về phần Dumbledore nghĩ gì thì mặc kệ ông ta, “Ông hay nhất nên quản lý tốt một chút Cậu Bé Vàng của mình, nghe nói y gần nhất luôn thích dạo quanh gần ký túc xá Nhà Slytherin, lẽ nào tập tính của tên chó hoang Sirius kia đã nhiễm sang y sao?!”

“Đương nhiên, Severus, người mau đi đi, mong rằng người sớm trở lại, cũng sắp đến ngày trăng tròn rồi, Remus đứa trẻ đáng thương đó...” Dumbledore vừa nói vừa nhét một cái kẹo trông hết như một con gián vào mồm, mà Snape trực tiếp ngắt liên lạc lò sưởi, lười nghe ông ta nhiều lời vô nghĩa.

“Thật sự là một đứa bé nóng vội.” Ánh mắt Dumbledore chớp chớp mắt sau cặp kiếng nửa vành trăng, không chút nào để ý Snape vô lễ.

Snape vội vã chạy tới Malfoy trang viên, nhìn dáng vẻ Lucius tao nhã ngồi trong phòng khách chỉnh trang lại mái tóc của mình, hẳn vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống đối diện y.

“Merlin! Severus, người gần nhất bận rộn gì sao?! Thoạt nhìn người thực không xong! Quả thật rất đáng sợ! Ta nghĩ người cần dùng một lượng lớn mỹ dung tề cùng tinh lực tề!” Lucius theo thói quen dùng chất giọng ngân nga rất quý tộc của mình thốt lên sợ hãi với vẻ ngoài bạn tốt.

“Được rồi, ta cũng không cần như người luôn phải tùy thời biểu diễn dáng vẻ khổng tước của mình!” Snape nhàn nhạt mi tâm, cũng không nghĩ cùng Lucius nói mấy lời vô ích, “Ta nghĩ ta cần người bang trợ, Lucius!”

Lucius nhướn mày, vì lời nói thẳng thắn của bạn tốt mà hơi kinh ngạc, y đứng đưa xà trường trong tay hiểu kỳ hỏi, “Là chuyện gì cần đến ta hỗ trợ?”

“Quyền thừa kế của Prince trang viên.” Snape nói có chút không tự nhiên, loại chuyện nhờ vả người khác này thật không phù hợp tính cách hắn.

“Severus, ta nhớ kỹ trước đây người còn cự tuyệt mà, người nói không cần một trang viên rách nát như thế. Nói thật, trang viên đó đã bị Bộ Pháp Thuật đến cần quét một lần, bên trong vốn không còn gì giá trị nữa.” Lucius có chút ngạc nhiên khi Snape lại đưa ra yêu cầu này, ngày trước, y từng đề nghị giúp đỡ bạn tốt lấy lại quyền thừa kế Prince trang viên, một trang viên rách nát vẫn an toàn hơn là ở trong một khu nhà ổ chuột của lũ muggle, tuy rằng những thứ giá trị trong trang viên đều đã bị người cướp đoạt, nhưng mà hệ thống phòng vệ tại nơi đó vẫn đang hoạt động, Snape lúc đó không hề do dự mà cự tuyệt, hiện tại là có chuyện gì xảy ra?

“Hiện tại ta rất cần quyền thừa kế nó.” Snape mân chặt môi.

“Severus, ta đã cho rằng hai ta là bằng hữu.” Lucius ngồi thẳng người, giọng nói đã nghiêm túc hơn.

“Di sản của Prince trang viên lại dễ dàng bị người đoạt đi như vậy sao.” Trầm ngâm một lúc, Snape rốt cục tiết lộ một chút.

“Nga?!” Lucius hơi nâng cằm, hiểu rõ không hỏi tiếp, bởi vì những lời Snape nói cũng đã tiết lộ đủ nhiều.

“Trong số di sản này có khi lại có loại độc dược nào đó người cảm thấy hứng thú cũng nên, còn có một tin tức mà người hẳn sẽ cảm thấy hứng thú.” Snape đương nhiên hiểu bản tính mưu cầu lợi ích của gia tộc Malfoy, cho dù là bạn tốt, Malfoy cũng sẽ không làm những chuyện vô ích, “Một cái Hồn khí của người kia nghe nói được Lestrangle phu nhân cất giấu trong Ngân Hàng Gringotts, hình như là một chiếc cúp vàng của Hufflepuff.”

“Bellatrix Lestrangle?!” Nhất thời, tâm thần Lucius bị lời Snape nói hấp dẫn.

~~Hết chương 37~~

38. Chương 38

Snape mệt mỏi trở lại phòng làm việc, cùng Malfoy nói chuyện đúng là việc tốn hao tâm lực nhất, tuy rằng giao tình giữa hai bên cũng không tệ lắm nhưng hẳn cũng không dám khẳng định nếu để Malfoy biết Potter cũng là một hồn khí thì y sẽ có phản ứng thế nào, tình hữu nghị của Slytherin luôn được thành lập sau một thời gian dài quan sát cùng thử, cho nên tình hữu nghị của Slytherin mới có thể luôn thừa thớt cùng chân thành, là loại tình bạn có thể giao phó cả mạng sống cho nhau. Thế nhưng trước khi nói Lucius là một Slytherin thì phải luôn nhớ rằng y mang họ Malfoy, đối với một Malfoy thì lợi ích gia tộc mới là trọng yếu nhất! Vì lợi ích gia tộc, một Malfoy cao ngạo có thể không do dự phủ phục dưới chân Chúa Tể Hắc Ám; vì lợi ích gia tộc, Malfoy cũng không hề do dự mà phản bội Chúa Tể Hắc Ám, cho nên Snape không thể bảo đảm Lucius vì lợi ích gia tộc, có thể đem bí mật về Harry bán đứng hay không, đây cũng là một trong những lý do Snape cấm Harry cùng người nhà Malfoy tiếp xúc, làm bạn với Lucius hơn chục năm nay, hẳn thật sự đã quá hiểu bản chất của Malfoy rồi.

“Potter?! Trò thế nào lại ở nơi này? Chẳng lẽ ngay cả lễ nghi đơn giản nhất là không được tự tiện xông vào phòng riêng người khác khi chủ nhân chưa cho phép trò cũng không hiểu sao?” Snape nhíu mày, nhìn tiểu sư tử mắt xanh – nguyên nhân của mọi rắc rối vẫn đang lặn qua lặn lại trên ghế sofa mà bực mình.

Harry ngừng lại mọi động tác, kinh hãi nhìn Snape: “Giáo sư! Ngài đã trở về! Ngài đi đâu mà không có ở Hogwarts vậy?!”

Snape nheo mắt, vì hàm nghĩa lộ ra trong lời Harry nói: “Potter, là cái gì cho trò nghĩ rằng bản thân có thể xen vào việc riêng của giáo sư?! Trò sao lại biết ta không có tại Hogwarts? Ta nhớ rõ bản thân quyết định ra ngoài cũng là mới nghĩ đến hôm nay, Potter là dùng cách gì mà có thể... Ân, biết trước?!”

Harry bĩu môi, bởi lời nói châm chọc của Snape, khó có được tỏ vẻ hờn dỗi.

Snape bước nhanh đi qua, không chút nào để ý đến vẻ mặt có chút mất tự nhiên của Harry, đem Harry đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa kéo lên, khiến cậu ngồi thẳng thẩn lại, mới nói: “Potter, thời gian của ta rất quý giá, nếu như trò không có gì muốn nói, vậy thì mời ly khai phòng làm việc của ta, chỗ này cũng không phải tháp Gryffindor của nhà người!”

“Harry!” Harry rầu rĩ nói, gần đây mỗi khi nghe giọng nói Snape tràn đầy phiền chán gọi Potter, cậu cảm thấy những lời ấy thật chói tai, đại khái là tại biết rõ ân oán giữa phụ thân cùng Snape, cũng có thể là do đã bắt đầu lý giải tâm tình Snape lúc gọi ra dòng họ này, nhưng mà Harry càng ngày càng cảm thấy bản thân không thể thay thế phụ thân chịu đựng oán khí từ Snape được nữa.

“?!” Snape cũng không nghe rõ những lời Harry vừa lầm bầm nói.

“Giáo sư, ngài có thể gọi con Harry sao?” Harry ngẩng đầu đón nhận tầm mắt Snape, cô lấy dũng khí nói ra.

Snape sững sốt một chút, thật không ngờ Harry đột nhiên nói sang chuyện này, đón nhận tầm nhìn từ cặp mắt xanh trong suốt mang theo chút khẩn cầu kia, Snape có chút chật vật quay đầu đi, cố che giấu bản thân thất thố, Snape xoay người trở lại sau bàn công tác ngồi xuống, một lần nữa chỉnh lý lại cảm xúc bản thân, mới mở miệng nói: “Potter, trò nghĩ mình là ai?! Lễ nào bản chất tự đại của gia tộc Potter trên người trò đã bắt đầu phát tác, ân? Trò dựa vào cái gì đi yêu cầu giáo sư của mình phải gọi mình bằng tên thánh? Trò vẫn chưa trả lời vấn đề ta vừa đưa ra, trò đến tột cùng dùng cách gì biết ta không ở —— Hogwarts!”

Khuôn mặt Harry thoáng sầm lại khi nghe Snape cự tuyệt nhưng ngay lập tức biến mất, cậu bĩu bĩu môi, móc ra một tấm da dê cũ nát, “Ngày hôm nay Fred cùng George tìm con xin lỗi vì thời gian trước đối xử với con không tốt, đây là lễ vật xin lỗi bọn họ đưa con, con cũng chỉ là xem thử một chút thì phát hiện không thấy ngài ở đâu trong Hogwarts, sau đó mới đến phòng làm việc chờ ngài về.”

Snape đứng dậy nhận tấm da dê trống trơn từ tay Harry, cẩn thận rút ra đũa phép, phóng ra vài đạo dò xét chú ngữ, thấy không có hắc ma pháp, mới thở dài một hơi: “Potter, ta nghĩ đã nhắc nhở trò cẩn thận với những vật phẩm ma pháp không rõ nguồn gốc?! Anh em nhà Weasley sao lại đối xử không tốt với trò? Ta nhớ rõ người phải nhận được một đám sư tử nhà Gryffindor sùng ái mới đúng!”

“Không có gì, chỉ là tháng 10 vừa rồi con rời khỏi đội bóng Quidditch của nhà.” Harry tận lực đem sự tình nói như thực sự không có gì.

Đội bóng Quidditch?! Rời khỏi?! Lòng mày Snape dần nhướn cao, tựa hồ trong lúc bản thân bận rộn... ngao chế lang được cùng nghiên cứu làm sao tiêu diệt cái vấn đề nhỏ trên đầu Potter kia, nên đã bỏ qua không ít chuyện, đương nhiên cũng không ngoại trừ khả năng có người tận lực đem chuyện này hạ xuống thấp nhất. Với những hiểu biết của Snape về Gryffindor, thì việc Potter làm hậu quả hẳn là không đơn giản như cậu ta nói mới đúng.

“Potter, tốt nhân trò nên nói cho rõ, vì sao lại rời khỏi đội bóng Quidditch? Sau khi rời khỏi đã xảy ra những chuyện gì?” Snape ngừng việc kiểm tra tấm da dê lại, nghiêm túc ra lệnh.

“Giáo sư, ngài không biết?!” Harry kinh ngạc nhìn Snape, cậu cho rằng Snape vẫn luôn biết, chỉ là bảo trì trầm mặc mà thôi, trên thực tế, Harry từng vì Snape trầm mặc mà buồn bã vài ngày, ai biết, giáo sư của cậu căn bản không biết!?

“Potter, ta không hy vọng phải nhắc lại câu hỏi lần thứ hai?!” Snape mân thẳng môi.

“Được rồi, được rồi, giáo sư ngài thật sự ngoài ngao chế độc được ra thì chẳng quan tâm gì nữa...” Harry lầm bầm nói xong đem chuyện mình rời khỏi đội bóng cùng những chuyện phát sinh thành thật nói ra một lượt.

Mặc dù Harry nói hơi hợt, nhưng Snape biết theo bản tính của Gryffindor thì chuyện gì sẽ xảy ra, hẳn nhẹ nhàng đánh xuống tay vịn ghế, “Potter, ta không biết cũng không muốn biết trò làm loại hành vi không chút sáng suốt này rốt cục là muốn chứng minh cái gì! Nhưng mà —— hành động này của trò không khác gì đang khiêu chiến Dumbledore, chẳng lẽ trò chưa hiểu?! Sở dĩ Dumbledore dung túng trò, là bởi vì trò là một Gryffindor, thuộc Nhà Gryffindor, ta đã nghĩ trò lý giải được điểm này, không phải sao? Nhưng mà —— trò lại tự đem mình cô lập với đám Gryffindor đó, mà anh em nhà Weasley xin lỗi trò chính là trải đường cho trò quay trở lại Gryffindor, nhưng dường như trò cũng không hề nghĩ đến sẽ nắm bắt cơ hội này, hết lần này tới lần khác khiêu chiến tính nhẫn nại của Dumbledore, trò mong muốn đối địch với Dumbledore đến thế sao?!”

“Lẽ nào con vẫn phải để Dumbledore tùy ý bài bố sao?” Harry có chút không cam lòng mân môi.

“Ông ta là hiệu trưởng Hogwarts, Bạch pháp sư vĩ đại nhất, mà trò, là học sinh trường Hogwarts! Các người hiện tại có chung một kẻ địch!” Đối với Potter đang dần dần hiểu biết mọi chuyện, có chút chuyện cũng không cần nói quá rõ ràng.

“Con đã hiểu.” Harry có chút chán nản đáp lại, trên thực tế cậu càng mong ở lại trong Phòng Cần Thiết, một chiếc giường mang phong cách Gryffindor đặt trong phòng làm việc Độc Dược, nhưng dường như là không được, “Thực ra, hiệu trưởng có gửi con một tờ giấy, mời con ngày mai tan học đến phòng hiệu trưởng nói chuyện, giáo sư, có vật phẩm nào có khả năng ngăn Chiết Tâm Trí Thuật không? Hay loại thuốc nào chống Chân Dược.”

Snape đầu đầy hắc tuyến, hẳn không nhìn được nói: “Potter, còn muốn ta nói lại bao nhiêu lần nữa? Dumbledore mặc dù có những chuyện khiến người khác không hài lòng, nhưng mà ông ta sẽ không dùng Chiết Tâm Trí Thuật hay Chân Dược trên người một đứa trẻ mới hơn mười tuổi! Hơn nữa, căn bản không cần mấy thứ này, ông ta cũng có thể từ những lời trò nói biết đến những gì cần biết, trò tốt nhất là nên quan tâm đến mở cảm xúc dễ dàng kích động của mình trước đi!”

Harry sờ sờ mũi, ngượng ngùng không đáp lại lời Snape nói, trong lúc nhất thời bầu không khí có chút nặng nề

“Potter, nói cho ta biết, cái này dùng như thế nào?! Lẽ nào nó chỉ biết châm chọc người khác sao?” Huy động đũa phép một hồi lên tấm da dê, Snape đột nhiên hỗn hển hỏi.

Harry sững sốt một chút, tiếp nhận tấm da dê, chỉ thấy bên trên ghi đầy những lời Dây Nhợ Lòng Thông cùng Chân Nhồi Bông châm chọc Snape, rốt cục phần nào hiểu mỗi bắt hòa giữa các bậc trưởng bối cùng Snape ghi trong mộng, Merlin! Ngay cả vật phẩm học sáng tạo ra cũng không quên vũ nhục giáo sư, thật sự hơi quá đáng! Quyết định, ngày mai sẽ nghĩ biện pháp bảo Dobby đem Sirius đuổi về nhà cũ Black ‘chiếu cố’! (Min: Vì Chân Nhồi Bông mặc niệm vài giây. Harry người thật đại...giáo sư a.)

“Giáo sư, cái này chỉ cần dùng đũa phép chỉ vào nó nói ‘Ta trang nghiêm tuyên bố ta không làm chuyện gì tốt’, ngài xem, sơ đồ Hogwarts cùng hành trình của mọi người đều xuất hiện, rất thú vị phải không!” Harry khuôn mặt lấy lòng cười nói, “sau khi xem xong, chỉ cần đối nó nói ‘Trò đùa kết thúc’, nó sẽ lại biến về một tấm da dê trống trơn.”

Snape nhú mày, bởi khẩu lệnh của tấm da dê, “Đúng là khẩu lệnh theo phong cách Gryffindor, ta nghĩ trò cũng đã hiểu rồi, phải không? Tịch thu, Potter, ta sẽ không cho trò giữ tấm da dê này, nhất là với thành tích dạt du cho đến giờ của trò!”

Harry đã sớm biết Snape sẽ nói như vậy, cậu gật đầu, suy nghĩ một chút lại thăm dò hỏi: “Hay là thỉnh thoảng cho con dùng một chút... Ách, con cái gì cũng chưa nói...”

Cuối cùng dưới ánh nhìn lạnh băng của Snape cậu đành ngậm miệng, trên thực tế, cậu đem cái này đưa ra cũng là vì muốn Snape vui vẻ một chút, gần đây tính tình Snape luôn nóng nảy, khiến cậu có chút lo lắng, bởi vậy khi hai anh em sinh đôi Weasley đem món đồ cậu từng thấy trong mộng do các bậc cha chú sáng tạo ra này làm quà xin lỗi, Harry liền không do dự đem nó đưa tới đây, mong muốn Snape có thể vì thế vui vẻ một chút, không chút nào chú ý đến đây là vật các vị trưởng bối của mình lưu lại.

~~Hết chương 38~~

39. Chương 39

Hôm sau ngay khi vừa hết lớp, Harry rất tự giác cùng Hermione nói tạm biệt rồi hướng phòng hiệu trưởng đi đến. Cậu vừa đi vừa không ngừng tự hỏi: giáo sư nói Dumbledore sẽ không dùng Chiết Tâm Trí Thuật hay Chân Được, nhưng mà cậu vẫn không thể nào yên tâm... Chờ một chút, lúc đó giáo sư là nói “cần bản không cần mấy thứ này, ông ta cũng có thể từ những lời trò nói biết đến những gì cần biết, trò tốt nhất là nên quan tâm đến mở cảm xúc dễ dàng kích động của mình trước đi!” ... Ý giáo sư muốn nói có phải là Dumbledore chỉ biết được qua phân tích lời nói của người khác, tìm ra những gì ông ta muốn biết... Như vậy, chỉ cần khôn khéo trả lời những câu hỏi của ông ta... Quan tâm đến mở cảm xúc dễ dàng kích động của mình trước đã? Vậy là giáo sư có ý nói cậu phải biểu hiện cho giống một Gryffindor trước, lời nói của một Gryffindor thì sẽ không ai đi hoài nghi, dù sao đại đa số Gryffindor đều là một đám ngu ngốc tâm tình xúc động nói trước rồi mới nghĩ! (Mắt lạnh: Uy, chàng trai! Lẽ nào người đã quên bản thân cũng là một Gryffindor rồi sao? -! , Min: Haizz, Xuất giá tòng phu a)

Trong lòng đã nghĩ thấu đáo, Harry bước chân liền nhẹ nhàng không ít, rất nhanh liền tới trước cửa phòng làm việc của hiệu trưởng, cậu quay đầu đối thạch thú đứng canh cửa nói ra khẩu lệnh, bước vào gian phòng cổ quái treo đầy những bức ảnh của các vị hiệu trưởng quá cố. Kỳ thực đối với đại đa số học sinh trong Hogwarts mà nói, Harry tương đương quen thuộc căn phòng này, bởi vì nhiều nguyên nhân, cậu cũng đã tới đây vài lần.

“Chào, Fawkes, người thoát nhìn rất không sai nhỉ!” Harry quen thuộc nhìn về phía con chim phượng hoàng đang đậu trên cành cây gần cửa của nó chào hỏi, có chút cảm khái, lần trước bản thân nhìn thấy nó, là lúc cậu bị một con Xà Quái khổng lồ truy đuổi, chính con chim phượng hoàng này đã mở mù cặp mắt nguy hiểm của Xà Quái, cậu mới có thể phản kích, sau lại cũng chính nhờ nước mắt của nó mà cậu còn giữ được cái mạng này. Đến bây giờ nghĩ lại, nguyên lai nó cũng là do Dumbledore an bài trước rồi, ông ta nhất định biết quái vật trong mật thất là gì, cho nên mới an bài chu toàn như vậy, chỉ có cậu ngu ngốc làm theo những gì ông ta an bài bước vào nguy hiểm, nhưng mà lẽ nào ông ta không lo lắng đến vạn nhất cậu tới muộn, Ginny bị thiếu niên Voldemort kia hấp hết sức sống, thì làm sao? Nếu như lúc đó thông đạo không bị sập xuống, Ron cùng cậu đi tới, ai có thể đảm bảo một người không hiểu xà ngữ như Ron sẽ không bởi vì ngoài ý muốn nhìn vào mắt Xà Quái mà tử vong?! Hiện tại tỉ mỉ nghĩ lại những chuyện này, Harry càng cảm thấy sợ, đây tất cả là vì kế hoạch bồi dưỡng Kẻ Được Chọn sao?! Lẽ nào cậu cùng những người xung quanh cậu lúc nào cũng phải ở trong tình trạng nguy hiểm như vậy sao?!

“Nga, Harry, đứa nhỏ của ta, thật cao hứng là trò thích Fawkes, thoát nhìn nó dường như cũng rất thích trò!” Một thanh âm hiền lành cắt đứt dòng suy nghĩ của Harry.

“Hiệu trưởng Dumbledore”, Harry cấp tốc đề xuống tâm tình vừa nổi lên của mình, có chút sợ hãi cười cười nhìn Dumbledore, “Ngài khỏe, ngài cũng biết phượng hoàng rất khó gặp được... Được nhìn thấy một con mỹ lệ như vậy...”

“Không cần giải thích, đứa nhỏ. Một con phượng hoàng mỹ lệ đương nhiên so với một lão nhân già yếu như ta hấp dẫn hơn nhiều, ta rất minh bạch!” Dumbledore nhìn cậu, “Bất quá mong trò có thể dành cho ta chút thời gian, sau đó trò có thể cùng Fawkes ngồi chơi một lúc, Fawkes luôn oán giận ta, nó luôn luôn ở nơi này cùng lão nhân ta ở chung, rất buồn chán!”

“Ách... Xin lỗi...” Harry có chút không tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện bàn công tác của Dumbledore.

“Không cần xin lỗi, đâu phải chuyện gì lớn”, Dumbledore huy huy đưa phép, Harry trước mắt liền xuất hiện một cốc nước bí đỏ cùng một đĩa kẹo, “Tổng hợp mọi loại vị trái cây, sản phẩm mới của tiệm Công Tước Mật, đương nhiên nếu như trò không thích, có thể ném thử vị kẹo đặc thù của họ — kẹo que máu tanh, cũng không tệ lắm!”

Harry nhìn đĩa kẹo trước mặt, khóe miệng có chút co rút, “Không cần, vị thường là được rồi, ân... hiệu trưởng Dumbledore, con có thể xin một phần bánh kem không?”

“Bánh kem? Ta có thể biết tại sao không? Trò trước đây cũng đâu chán ghét món nước bí đỏ này, đúng không?” Dumbledore cùng Harry nói chuyện giống như một vị lão nhân bình thường cùng một đứa cháu trai nói chuyện phiếm, không hề nhắc tới vấn đề mà ông ta thực sự muốn biết.

“Ăn nhiều bánh kem lớn lên con mới có thể cao to hơn chút, con thực sự rất gầy yếu, ngay cả Hermione còn cao hơn con!” Harry gãi gãi đầu, tiếp lời Dumbledore, gần đây cậu mới phát hiện ra giáo sư sắc mặt tuy rằng không được tốt, nhưng mà cũng rất cao lớn, Harry không biết tại sao tự cảm thấy có chút nguy cơ, sau khi hỏi qua Hermione, cậu cơ hồ là dùng bánh kem thay thế đồ uống. (Mắt lạnh: tiểu Harry, vô luận người cao lớn đến đâu cũng không thể cải biến bản chất tiểu thụ của người đâu!)

“Chính xác, trò hẳn là ăn nhiều chút,” Nhìn thân thể Harry so với bạn bè cùng lứa đều nhỏ gầy hơn rất nhiều, ánh mắt màu lam của Dumbledore không khỏi ánh lên tia hổ thẹn, ông một lần nữa dùng đũa phép gõ xao chén nước, đem nước bí đỏ chuyển thành bánh kem, “Trò không đeo kính mắt nhìn càng thêm giống James ba trò, bất quá ánh mắt rất đẹp, hết như Lily, nhưng mà ta nhớ rõ trước tuổi vị thành niên pháp sư không thể dùng ma được trị liệu cận thị mới đúng.”

“Là kính áp tròng của muggle, trực tiếp đeo trên nhãn cầu, là Hermione cùng Sirius dẫn con đi mua.” Harry chỉ chỉ con mắt, nói.

“Vậy sao? Thực là thần kỳ, đúng không?” Ánh mắt giấu sau cặp kính nửa vàng trắng của Dumbledore tỉ mỉ quan sát từng chút thay đổi trên thần sắc Harry, “Harry, nghe nói trò đã có một khoảng thời gian không ở trong ký túc xá Nhà, ta có thể biết lý do tại sao không?”

Tới! Harry ngực lộp độp một chút, biết đã tới chuyện chính, âm thầm nâng cao tinh thần đáp: “Mọi người không chỉ xa lánh con, còn lên lút đem đồ đạc cá nhân của con giấu đi, con phải lý khai, hiệu trưởng, điều này ảnh hưởng rất lớn đến việc học tập trong trường học của con, hơn nữa con thực sự không thể ngờ mọi người trong Gryffindor lại có thể sử dụng loại thủ đoạn ấu trĩ này.”

“Tất cả bọn họ vẫn còn trẻ, người lúc còn trẻ thì luôn phạm phải một ít sai lầm, ta tin rằng bọn nhỏ Gryffindor hiện tại cũng đã hiểu ra sai lầm của chúng. Nhưng mà Harry tại sao bọn họ lại làm như vậy?” Dumbledore rất thỏa mãn với những gì Harry trả lời, trên thực tế, căn cứ những gì ông đã điều tra cùng những lời Harry vừa nói rất tương xứng.

“Bởi vì con rời khỏi đội bóng Quidditch, con không hiểu được tại sao chỉ vì một chuyện riêng tư của con như thế mà khiến mọi người phản ứng thái quá đến vậy.” Harry nói ra một phần sự thật, phần mà Dumbledore cho rằng là thật, nếu như cố giấu diếm sẽ chỉ làm Dumbledore suy nghĩ càng nhiều, mà đem mọi chuyện đã

xảy ra nói hết, trái lại không khiến người hoài nghi, hơn nữa qua một thời gian dài như vậy ông ta mới tìm tới cậu, nói vậy cũng đã điều tra rất nhiều.

“Những đứa trẻ tầm tuổi này luôn luôn thích sùng bái anh hùng, Harry, trò là anh hùng trong lòng bọn nhỏ, tại môn bóng Quidditch. Trò rời khỏi đội bóng Quidditch không phải là một đả kích lớn đối với bọn nhỏ sao, từ lập trường của bọn nhỏ đến xem điều này giống như một loại nhu nhược trốn tránh, trò hãy thông cảm bọn chúng một chút, Harry! Có thể nói cho ta biết tại sao trò lại làm như vậy không?” Ánh mắt Dumbledore lộ ra tia nhìn sắc bén.

Anh hùng?! Có hỏi ta nguyện ý hay không chưa?! Harry cười nhạt trong lòng, biểu hiện ra bộ dạng ủy khuất, “Con... Con chỉ là...” Harry cúi thấp đầu, “Bởi vì Sirius... Con chỉ là muốn thử một chút, xem thử nếu như con không ở trong đội bóng Quidditch, không giúp học viện lấy được vinh dự, mọi người sẽ đối đãi con như thế nào... Nhưng mà, bọn họ tựa hồ đối đãi như bình thường cũng không được...”

Harry gián đoạn giải thích khiến Dumbledore cho rằng đây đúng là nguyên nhân gần đây Harry không thích hợp, ông khuyên giải nói: “Harry, ta biết chuyện Peter khiến trò gặp đả kích rất lớn, nhưng mà Peter chỉ là số ít, trò không thể bởi vì một ít nguyên nhân mà thử bạn học của mình, ta nói rồi bọn họ vẫn còn là trẻ con, còn rất nhỏ dại, Harry trò không thể dùng ánh mắt không công bình này đối đãi bạn học của mình. Trò hẳn là lý giải một chút tâm trạng thất vọng của bọn họ bởi vì trò rời khỏi đội bóng Quidditch sau thua đội Slytherin, hiện tại bọn họ đã hiểu được bản thân sai lầm, đúng không nào?”

Harry trong lòng âm thầm bĩu môi lời Dumbledore nói, nhưng vẫn biểu hiện ra bản thân ý thức được mình sai trái: “Xin lỗi, Dumbledore hiệu trưởng, con ngày hôm nay sẽ chuyển về.”

Dumbledore rất thỏa mãn gật đầu, sau đó tại Harry sắp ly khai đột nhiên hỏi: “Nghe nói trò gần đây rất thích dạo quanh phụ cận hầm. ta có thể biết lý do sao?”

Harry hơi sững sốt một chút, vô ý thức đáp: “Lúc con đón Giáng Sinh tại nhà Sirius, thì thấy tám tấm treo tường ghi bản gia phả của dòng họ Black, phát hiện Malfoy cư nhiên phải gọi con cậu họ, điều này rất thú vị, cho nên con mới đi hầm trên Malfoy.”

Dumbledore không ngờ tới là đáp án này, ông đối với những chuyện xảy ra quanh hầm luôn nắm bắt không nhiều lắm, cũng chỉ là nghe nói gần đây Harry luôn thích dạo qua khu hầm, nhưng không ngờ tới đáp án này, sững sốt một chút sau ông mới nở nụ cười thích thú, đang định trên ghẹo vài câu. Lúc này lò sưởi trong tường đột nhiên bùng lên ngọn lửa xanh, sau đó một người vu sư đầu hói, da đen, đeo chiếc khoen vàng óng ở một bên tai xuất hiện trong ngọn lửa, lời mà người đàn ông đó thốt ra khiến cho bầu không khí căn phòng ngay lập tức trở lên ngưng trệ.

“Dumbledore, Bộ Pháp Thuật truyền đến tin tức mới nhất, Peter Pettigrew đã vượt ngục Azkaban!”

~~Hết chương 39~~

40. Chương 40

Peter Pettigrew vượt ngục rồi! Đây là thu hoạch lớn nhất mà Harry có được sau khi rời khỏi văn phòng hiệu trưởng, nhưng Harry một chút cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngay cái lúc tóm được Peter cậu đã cảm thấy được con chuột dơ bẩn này nhất định sẽ trốn khỏi nhà tù Azkaban, mà con chuột này thoát đi cũng đồng nghĩa với việc thời gian Voldemort sống lại cũng không còn xa nữa! Như vậy đám hỗn khí tốt nhất nên thu thập cho thỏa đáng trước khi Voldemort sống lại, như thế bản thân cũng không còn ở thế bị động nữa.

Sau khi thu dọn đồ đạc quay lại ký túc xá, không để ý đến vẻ mặt mọi người trong học viện biểu tình xấu hổ muốn nói lại thôi, Harry ly khai tháp Gryffindor lần thứ hai hướng phòng làm việc Snape đi đến.

“Potter, lẽ nào lời mời của Dumbledore còn chưa giúp bộ óc ồ ồ sên của trò cảnh giác hơn chút sao?! Còn có lễ nghi của trò đâu, ta nghĩ trò chỉ ít cũng phải biết đến loại lễ nghi cơ bản như gõ cửa chứ!” Bởi vì Harry

đột ngột xông vào khiến bàn tay đang cho được liệu vào nỗi độc được của Snape hơi run lên, cả nỗi độc được sắp hoàn thành thoáng chốc biến thành phé thải, rút ra đũa phép quăng ra một đạo ‘rửa sạch đối mới hoàn toàn’ xong, Snape tức giận nói.

“Giáo sư, Peter Pettigrew trốn khỏi nhà tù Azkaban rồi!” Một câu nói ngắn gọn của Harry khiến Snape lập tức đề lại lửa giận.

“Nguyên lai nhà tù sâm nghiêm như Azkaban cũng chỉ là hữu danh vô thực? Hết người này đến người khác đem nơi đó trở thành khu nghỉ dưỡng cả sao?! Đầu tiên là con chó ngu xuẩn kia rồi đến con chuột chết tiệt! Sao trò lại biết?! Dumbledore nói?” Snape nhăn chặt mi tâm.

“Dumbledore cũng không nghĩ cho con biết, là trong lúc con ở trong phòng hiệu trưởng thì một người da đen đầu hói đột nhiên xuất hiện thông tri Dumbledore, Dumbledore ngay lập tức mời con rời đi, còn muốn con bảo mật tin tức này!” Harry có thể xác định Dumbledore cũng không nghĩ cho cậu biết được tin tức này, ai kêu ông ta lúc cậu ly khai còn cố hỏi mấy vấn đề lung tung, nếu như ông ta không hỏi, cậu sẽ không hội ngộ đến vị vụ sư truyền tin kia. Đúng, Harry có chút hả hê, may mà Dumbledore lúc đó là hỏi cậu đến hầm phụ cận làm gì, mà không phải hỏi cậu đến hầm làm gì, thật sự là quá đáng, dĩ nhiên hỏi ngay lúc cậu thiếu cảnh giác nhất, may mà gần đây cậu chỉ ở gần hầm tìm Malfoy mở một chút trò đùa không ảnh hưởng đại cục mà thôi.

“Da đen đầu hói?! Kingsley Shacklebolt?!” Snape cúi đầu trầm tư, Peter vượt ngục chắc hẳn sẽ mang đến ảnh hưởng, Peter là một tên phản bội tệ tiệt nhất gan, nếu chỉ có một mình y thì không đáng sợ, thế nhưng thân phận phản bội của y đã bại lộ, khó bảo đảm được con chuột này sẽ không đi tìm Chúa Tể Hắc Ám! Như vậy vốn không được ai viện trợ như Chúa Tể Hắc Ám một khi nhận được giúp đỡ khó tránh khỏi sẽ tìm Harry gây phiền toái...

“Potter! Nếu như trong đầu trò còn có chút gì hữu dụng, thì nên quản cho tốt đám tứ chi ưa vận động của trò, tận lực cùng Granger cùng một chỗ, hiểu chưa?” Snape nghiêm túc nói, hiện tại hẳn đang vội vàng ngao chế Lang được cùng nghiên cứu những loại độc được có thể tinh lọc linh hồn, không có thời gian cũng không còn tâm trí đặt lên người Harry, nhưng mà Hogwarts là nơi an toàn nhất, chỉ cần lão ông mặt kia không có kế hoạch bồi dưỡng Kẻ Được Chọn nào!

Harry gật đầu, cậu cũng phân rõ nặng nhẹ, Peter ngày trước còn là một trong những người bằng hữu của phụ thân, đối với những mặt đạo trong Hogwarts còn tinh tường hơn lão Filch.

“Thỉnh thoảng con có thể tới đây sao?” Sau cùng Harry vẫn là nhin không được hỏi.

Snape hung hăng trừng Harry, thấy được cặp mắt xanh biếc có chút ướm át của Harry, vội mím chặt môi, rất không tình nguyện nói: “Lao động phục vụ, Potter! Mỗi cuối tuần cùng buổi chiều những ngày khác!” (Min: Cái này e không chắc lắm)

Harry nheo nheo cặp mắt, cười đến vô cùng khoái trá.

Những ngày sau đó, Bộ Pháp Thuật lại đem lũ Giám Ngục vừa rời khỏi sau khai giảng đến ngoại vi Hogwarts, Harry cũng rất nghe lời ngoại trừ đi thư viện cũng chỉ qua lại giữa lớp học với ký túc xá, vẫn duy trì quy luật sinh hoạt này, tận lực cùng Hermione ở chung nhiều hơn, Ron thật ra cũng muốn gia nhập, đáng tiếc tính cách của y ngoại trừ làm bài tập, cũng rất ít đến thư viện. Không biết Dumbledore lên làm cái gì, thái độ đám bạn học Gryffindor đối với Harry lại quay trở về như trước, mặc dù thỉnh thoảng có chút xấu hổ, nhưng tính cách nhiệt tình cùng thần kinh thô của Gryffindor rất nhanh vượt qua tất cả, chỉ có điều Harry đối với những người này hiện giờ chỉ là duy trì hài hòa ở mặt ngoài, tin tưởng Gryffindor thô thần kinh căn bản không thể phát hiện ra cái gì khác biệt. Wood cũng đi tìm Harry, mong muốn cậu có thể một lần nữa quay lại đội bóng Gryffindor, nhưng Harry vẫn kiên quyết cự tuyệt, ngày trước khi cậu vào đội bóng Quidditch thì căn bản là do giáo sư McGonagall không cho cậu cơ hội lựa chọn, so với chơi Quidditch cậu càng thích cảm giác bay lượn giữ trời xanh hơn. Ban đầu Wood rất thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao trận tranh cúp đối với Gryffindor mà nói cũng gần như là kết thúc rồi, ngoại trừ thắng Ravenclaw ra, những trận khác Gryffindor đều thua.

Trận đấu Quidditch cuối cùng là Hufflepuff đấu với Slytherin, Harry cũng không đi xem, mà len lén đi đến phòng làm việc Độc Được. Bởi vì có Slytherin tham gia thi đấu, nên Snape không có mặt ở phòng, Harry

căn bản cũng chỉ là ở chỗ này ngồi chút mà thôi, cậu vừa nhận được một bức thư mời từ Lucius Malfoy, mời cậu sau nghỉ hè một tuần có thể tới Malfoy trang viên làm khách, mà bức thư mời này cũng chính là một chiếc Khóa Cổng hoạt động tại một thời gian duy nhất, Harry cẩn thận đem bức thư cất đi. Sau nghỉ hè một tuần, cậu hẳn là vẫn còn tại nhà dì Petunia, Sirius từng viết thư yêu cầu Dumbledore, cậu chỉ phải ở nhà dì dưỡng hai tuần rồi có thể ly khai. Như vậy cũng tốt, sau chuyện cô Marge, gia đình Dursley so với dĩ vãng càng thêm chán ghét cậu, cậu chỉ ly khai một hồi cũng tuyệt đối không ai phát hiện ra, Chúa Tể Hắc Ám cũng nhanh sống lại, cậu phải tăng tốc bố trí mới được...

Vốn đang mãi tự hỏi Harry bị tiếng đóng cửa quá lớn làm cho giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu liền thấy Snape vẽ mặt âm trầm tới gần. Mà Snape lại ngoài ý muốn không vì sự xuất hiện của cậu tại chỗ này nói cái gì, điều này làm cho Harry rất hiếu kỳ.

Sau khi hỏi, mới biết được là đám Giám Ngục xuất hiện ở sân đấu, thậm chí còn làm cho hai học sinh Nhà Hufflepuff cùng một học sinh Nhà Slytherin bởi vì bị Giám Ngục ảnh hưởng mà từ chỗ bay ngã xuống đất, tuy rằng được cứu trợ đúng lúc, cả ba học sinh đều không bị thương tổn gì, thế nhưng như vậy cũng đủ khiến Snape buồn bực rồi, bất quá hẳn cũng cảm thấy may mắn là cái tên tiểu quỷ Potter này vẫn còn biết dùng một chút cái đầu của mình chứ không phải chỉ để đó trang trí, để thằng nhãi con này chạy tới phòng làm việc của hắn, sẽ không bị Giám Ngục ảnh hưởng, dù sao với những điều Potter từng trải qua thì càng dễ bị Giám Ngục ảnh hưởng.

Cũng đúng, Harry may mắn vô vô ngược, cứ nhìn những gì xảy ra lúc cậu còn trên tàu tốc hành Hogwarts mà nói, nếu như hôm nay cậu xuất hiện ở sân bóng Quidditch, chắc chắn sẽ có chuyện không hay ho xảy ra. Xem ra cậu bị môn Quidditch này át vía, năm nhất thì suýt bị chiếc chổi bay trúng ác chú đá khối không trung, năm hai thì bị trái Bludger đuổi giết cuối cùng cánh tay phải còn bị rút hết xương, may mắn cậu đã rời khỏi đội bóng Quidditch... Ân, sau này ít đến sân bóng Quidditch nữa thì càng tốt.

Bởi vì lúc đó đang thi đấu trên sân có đội bóng Nhà Slytherin, nên chuyện phát sinh trên sân đã khiến rất nhiều trưởng bối quý tộc phẫn nộ, những ... nhà quý tộc này liên hợp lại hướng Bộ Pháp Thuật kháng nghị, rất nhanh, trước khi năm học kết thúc, đám Giám Ngục vây quanh trường Hogwarts đã bị Bộ Pháp Thuật rất không tình nguyện điều về. Thân phận Lupin cũng không bị vạch trần như Harry tưởng tượng, nhưng y vẫn chỉ dạy một năm môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, bởi vì Sirius đã kế thừa sản nghiệp của gia tộc Black sau thời gian những mười hai năm sống trong Azkaban khiến bản thân sứt đầu mẻ trán, cuối cùng Sirius còn tội nghiệp biến thành hắc cầu trốn tránh trách nhiệm, Lupin vốn lo lắng thân thể Sirius chịu không nổi nên cuối cùng quyết định tiếp nhận sản nghiệp này, bang trợ Sirius. Cứ như vậy, Lupin đương nhiên không có thời gian kế tục chức vị giáo sư môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám. Bởi vì chuyện này, làm cho thái độ Harry đối với y thay đổi rất nhiều, điều này càng khiến Lupin chắc chắn hơn vào quyết định của mình. (Mất lạnh: Lupin, Harry chỉ là từ hành động này của người thầy được JQ, thấy được người có khả năng trở thành giáo mẫu của cậu ta mà thôi! Cho nên mới nói, chân tướng thì luôn luôn kinh tủng!)

~~ Hết chương 40 ~~

41. Chương 41

Sáng sớm, Harry bị một tiếng chó sủa quen thuộc khiến cho bừng tỉnh, hiện tại cậu đang ngủ ở phòng ngủ nhỏ nhất trên lầu hai của nhà dì dưỡng, cố chỉnh lại mái tóc hỗn độn một chút, đeo vào kính áp tròng, đưa cả nửa thân trên qua khỏi cửa sổ, nhìn xuống vườn trước lập tức thấy được một con đại hắc cầu lộ ra nụ cười sáng lạn vô cùng nhân tính hóa, phát phát tay thay cho lời chào. Năm học vừa mới kết thúc hiện giờ cậu đang trong thời gian nghỉ hè, mới ở nhà dì dưỡng được vài ngày, bởi vì còn chưa bắt được Peter, giáo phụ của cậu tựa hồ cũng không bị gánh nặng chuyện sản nghiệp Black, nên luôn kiên trì lấy hình thái Animagus chạy quanh khu này để bảo vệ cậu, mà mỗi sáng sớm luôn có tiếng thét chói tai đầy phẫn nộ của cả nhà Dursley hòa cùng tiếng chó sủa coi như là Morning Call của giáo phụ dành cho cậu.

Bất quá nói giáo phụ bảo hộ cậu, không bằng nói cổ tình trên chọc nhà Dursley thì đúng hơn, bởi vì sáng

nào Harry cũng phải dậy từ rất sớm để chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà Dursley, cho nên Sirius mới gọi tất cả mọi người cùng rời giường bầu bạn với cậu. Những ngày nghỉ hè này của Dudley cũng không tốt đẹp gì, y tá trường đã gửi giấy báo sức khỏe đồng thời kèm theo lời nhắn yêu cầu y giảm cân, ngoại trừ mỗi ngày phải ăn theo chế độ dinh dưỡng đã quy định sẵn còn cần những vận động nhất định, nhưng mà chỉ cần y rời bước qua khỏi cửa nhà Dursley, ngay lập tức sẽ có một con đại hắc cẩu nhe răng hung ác truy đuổi, tuy rằng cũng có thể coi đó là một phương pháp tốt để giảm cân, thế nhưng đối với Dudley mà nói vẫn là có chút quá kích thích, bởi vì sợ hãi cho nên Dudley không thể làm gì khác hơn là cả ngày trốn trong nhà, mà vườn cây trước cửa nhà Dursley cũng luôn vô cơ bị đại hắc cẩu phá hư, nói chung những trò đùa của đại hắc cẩu thì không ngừng ừn ừn kéo đến, cũng tương đương giảo hoạt, căn bản không để cho người khác có cơ hội nhìn thấy là ai làm, khiến Harry hoàn toàn hiểu được trong những năm giáo phụ còn đi học là một học sinh khiến các thầy cô khổ sở tới cỡ nào.

Harry hoàn toàn không phản đối cách Sirius làm, ngược lại cậu còn coi chuyện này là trò tiêu khiển trong kỳ nghỉ hè nữa, bị gia đình Dursley giam lỏng trong nhà thật sự buồn chán vô cùng, lại không thể sử dụng pháp thuật, cũng không còn được ngắm thân ảnh giáo sư ngao chế độc được, cho nên nhìn đến gia đình Dursley bị Sirius trêu đùa đến mặt xám mày tro cũng là một cách vui bớt buồn chán. Nhưng mà hôm nay không thể để Sirius tiếp tục quanh quẩn ở chỗ này nữa, cậu còn phải đến thăm Malfoy trang viên, nếu cứ để Sirius lại đây thì khó đảm bảo y không phát hiện ra cậu không có ở trong phòng, về phần gia đình Dursley, chỉ cần cậu làm xong bữa sáng cho họ, bọn họ cũng sẽ chẳng đời nào bén mảng đến gần phòng của cậu.

“Dobby!” Harry lần thứ hai gọi ra tiểu Gia Tinh đã ràng buộc với gia tộc mình, tựa hồ giáo phụ của cậu đã từng kể ra lý do tại sao lại trốn vào trường Hogwarts cho Lupin nghe, mà Lupin cũng từng ly khai Hogwarts vài ngày, lúc đó tựa hồ chính là để giải quyết vấn đề cứu vớt của Dobby, bởi vì sau đó Sirius có nói lại với cậu là sinh hoạt của y giờ đã tốt hơn rất nhiều, về chuyện này, cậu phải thừa nhận có chút bội phục vị giáo mẫu lang nhân tương lai này, có thể xoay chuyển bản tính cứu vớt người khác của Dobby, thì đoạn đúng là rất lợi hại, có nhiều lúc Harry thực sự lo lắng cho vị giáo phụ đỉnh đặc của mình không chừng sẽ bị lang nhân kia ăn sạch sẽ. (Min: đó là đương nhiên!)

“Ba!” Dobby ngay lập tức liền xuất hiện ra trước mặt Harry, nó có chút kích động nhìn Harry, cúi người thật sâu nói: “Chủ nhân Harry Potter vĩ đại có gì cần phân phó kẻ hầu hèn mọn này của người sao?”

Mỗi lần đều xưng hô dài như thế không thấy phiền sao?! Harry nhu nhu thái dương, đã buông tha chuyện chỉnh sửa lại cách xưng hô của tiểu Gia Tinh này, cậu chỉ chỉ ngoài cửa sổ chỗ một đại hắc cẩu đang trốn ở góc vườn nói: “Đem giáo phụ của ta về nhà cũ Black, nói với chú Lupin, thân thể giáo phụ còn chưa khôi phục hoàn toàn, mấy ngày nay y cũng chơi đùa đủ rồi, nên chú trọng tĩnh dưỡng nhiều hơn chút!”

“Chủ nhân thật sự là một người nhân từ a!” Dobby kích động hít sâu một hơi, âm thanh vui vẻ nói, “Dobby nhất định sẽ đem Sirius chủ nhân về hảo hảo tĩnh dưỡng!”

Sau đó thoáng chốc Dobby đã biến mất, rồi sau đó lập tức xuất hiện bên người đại hắc cẩu đến bây giờ vẫn hoàn toàn chưa biết gì, một cái chớp mắt, Dobby cùng đại hắc cẩu đều tiêu thất.

Harry cào cào tóc, tựa hồ Dobby đã hiểu lầm mệnh lệnh của cậu, thôi quên đi, Lupin còn ở đó, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu!

Cố gắng chuẩn bị bữa sáng ăn kiêng thật nhanh, bởi vì Petunia không muốn trong lúc Dudley ăn bữa sáng không béo lại bị đồ ăn của Harry kích thích, bởi vậy Harry cũng phải ăn theo chế độ ăn kiêng, xong bữa Harry hướng đi Petunia biểu đạt mình sẽ ở trong phòng làm bài không muốn bị người quấy rầy, mấy ngày nay cậu đều yêu cầu như thế, cũng giống mấy ngày trước đó cậu bị tiếng gào thét tức tối của đôi phương đuổi về phòng.

Trở lại phòng riêng Harry bắt giắc sờ sờ cái bụng vẫn đói meo như cũ của mình, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, quyết định không dùng món kẹo mà Sirius gửi tới, cứ để thế đến Malfoy trang viên rồi hưởng dụng một bữa sáng thịnh soạn cũng không phải là ý tồi. Trong lòng đã có chủ ý, động tác trên tay Harry cũng lưu loát hơn, cậu cẩn thận lấy ra một bộ áo trùng pháp sư màu xanh với những họa tiết tinh tế khỏi đáy rương hành lý, đây là bộ y phục cậu mua được từ tiệm trang phục làng Hogsmeade. Hiện tại Harry đã không còn là Kẻ Được Chọn trước kia của Gryffindor nữa, hiện tại cậu cần cùng Malfoy hợp tác, đến thăm gia trang người khác, ăn mặc khéo léo đối với một người quý tộc mà nói là một loại lễ phép cơ bản, nó cũng là cách

biểu thị tôn trọng của người khách đối với gia chủ, đồng thời biểu thị thành ý muốn hợp tác của cậu.

Harry cẩn thận mặc vào người bộ áo trùng nhìn qua vô cùng đơn giản này, đây chính là bộ trang phục cậu thích nhất, kỳ thực còn cần một ít phụ trang phối hợp mới tính là hoàn thành, đối với một vị quý tộc chân chính mà nói, chi tiết chính là điều tối trọng yếu trong cách ăn mặc từ trước tới nay, nhưng mà Harry cũng không biết đến mấy điều... này, cậu có thể mặc một bộ y phục phù hợp với thân phận mà không trực tiếp vận áo sơ mi cùng quần jean đã là thành quả lớn nhất trong một năm lằng vằng tại hầm đem lại rồi. Sau đó Harry đem đưa phép cất vào túi được khâu ẩn trong ống tay áo, loại y phục này tuy rằng quý, nhưng về phần thiết kế, có thể nói cũng tương đương hợp ý người dùng, tiếp đó Harry bắt đầu việc chỉnh lý lại mái tóc lộn xộn của mình, nhưng cuối cùng đành buông tha, nói cho cùng... mái tóc rối xù này cũng là một đặc điểm nổi bật của gia tộc Potter!

Cho đến khi mọi thứ trên người đều đã được chỉnh lý phần nào, Harry mới hít sâu một hơi, cẩn thận lấy ra bức thư mời tới thăm Malfoy trang viên, dựa theo phương pháp ghi bên trong, nhẹ nhàng nói: “Malfoy trang viên.”

Nhất thời cậu cảm thấy mình giống như bị người dùng một cái móc câu khổng lồ móc vào rốn rồi lôi về phía trước, sau một trận thiên toàn địa chuyển khiến Harry lảo đảo một chút mới miễn cưỡng ổn định lại cơ thể để không đến mức ngã sấp xuống đất. Lắc lắc đầu cho bớt đi cảm giác vụng về, Harry cuối cùng có thể xác định bản thân đối với cách di chuyển này hoàn toàn không ưa nổi, vì sao cách di chuyển của pháp sư không có lấy một cách thư thái?! Lấy lại bình tĩnh xong, Harry mới quan sát bốn phía, sau đó miệng không khỏi mở lớn hết cỡ, đây là trang viên?! Trời ạ, quả thực không khác gì công viên quốc gia cậu từng nhìn thấy qua TV.

Nơi cậu đứng lúc này chính là vườn hoa của Malfoy trang viên, cách đó không xa chính là một tòa thành lớn màu trắng trông như đang tỏa sáng, chỉ bằng một phần ba tòa thành Hogwarts. Trong vườn có một đài phun nước rất lớn, giữa đài phun nước đặt một bức tượng mà chính Harry cũng không nhìn ra được nó là hình thù gì, nhưng cậu đoán đó là hình một sinh vật pháp thuật, trong vườn trồng đầy những loài hoa đẹp rực rỡ, cùng những chú chim công qua lại dạo chơi xung quanh vô cùng nhàn nhã mà cao quý. Harry nhìn thấy đám... bạch khổng tước, liền không kìm được phì cười, những... chú chim công này ngẩng cao đầu bước đi không nhanh không chậm mà còn có chút thong thả như đang tản bộ thật sự rất giống tư thế cùng thần thái lúc Malfoy bước đi, Harry ác ý tưởng tượng, hay là mỗi một người nhà Malfoy trước khi tập đi đều tỉ mỉ quan sát rồi mô phỏng theo cách đi lại của... những con chim công này! Hay đây mới là lý do thực sự mà gia tộc Malfoy nuôi những... chú chim công này, bí tịch học cách đi lại của gia tộc Malfoy?!

“Khách nhân tôn quý, chủ nhân đang đợi ngài tại thư phòng!” Một tiểu gia tinh quần quanh người một tấm khăn trải bàn sạch sẽ xuất hiện trước mặt Harry, nó cung kính cúi đầu nói.

~~ Hết chương 41 ~~

42. Chương 42

Sáng sớm, Harry bị một tiếng chó sủa quen thuộc khiến cho bình tĩnh, hiện tại cậu đang ngủ ở phòng ngủ nhỏ nhất trên lầu hai của nhà dì dư dụng, cố chỉnh lại mái tóc hỗn độn một chút, đeo vào kính áp tròng, đưa cả nửa thân trên qua khỏi cửa sổ, nhìn xuống vườn trước lập tức thấy được một con đại hắc cẩu lộ ra nụ cười sáng lạn vô cùng nhân tính hóa, phất phất tay thay cho lời chào. Năm học vừa mới kết thúc hiện giờ cậu đang trong thời gian nghỉ hè, mới ở nhà dì dư dụng được vài ngày, bởi vì còn chưa bắt được Peter, giáo phụ của cậu tựa hồ cũng không bị gánh nặng chuyện sản nghiệp Black, nên luôn kiên trì lấy hình thái Animagus chạy quanh khu này để bảo vệ cậu, mà mỗi sáng sớm luôn có tiếng thét chói tai đầy phần nộ của cả nhà Dursley hòa cùng tiếng chó sủa coi như là Morning Call của giáo phụ dành cho cậu.

Bất quá nói giáo phụ bảo hộ cậu, không bằng nói cố tình trêu chọc nhà Dursley thì đúng hơn, bởi vì sáng nào Harry cũng phải dậy từ rất sớm để chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà Dursley, cho nên Sirius mới gọi tất cả mọi người cùng rời giường bầu bạn với cậu. Những ngày nghỉ hè này của Dudley cũng không tốt đẹp gì,

y tá trưởng đã gửi giấy báo sức khỏe đồng thời kèm theo lời nhắn yêu cầu y giảm cân, ngoại trừ mỗi ngày phải ăn theo chế độ dinh dưỡng đã quy định sẵn còn cần những vận động nhất định, nhưng mà chỉ cần y rời bước qua khỏi cửa nhà Dursley, ngay lập tức sẽ có một con đại hắc cầu nhe răng hung ác truy đuổi, tuy rằng cũng có thể coi đó là một phương pháp tốt để giảm cân, thế nhưng đối với Dudley mà nói vẫn là có chút quá kích thích, bởi vì sợ hãi cho nên Dudley không thể làm gì khác hơn là cả ngày trốn trong nhà, mà vườn cây trước cửa nhà Dursley cũng luôn vô cơ bị đại hắc cầu phá hư, nói chung những trò đùa của đại hắc cầu thì không ngừng ừn ừn kéo đến, cũng tương đương giảo hoạt, căn bản không để cho người khác có cơ hội nhìn thấy là ai làm, khiến Harry hoàn toàn hiểu được trong những năm giáo phụ còn đi học là một học sinh khiến các thầy cô khổ sở tới cỡ nào.

Harry hoàn toàn không phản đối cách Sirius làm, ngược lại cậu còn coi chuyện này là trò tiêu khiển trong kỳ nghỉ hè nữa, bị gia đình Dursley giam lỏng trong nhà thật sự buồn chán vô cùng, lại không thể sử dụng pháp thuật, cũng không còn được ngắm thân ảnh giáo sư ngao chế độc được, cho nên nhìn đến gia đình Dursley bị Sirius trêu đùa đến mặt xám mày tro cũng là một cách vui bớt buồn chán. Nhưng mà hôm nay không thể để Sirius tiếp tục quanh quẩn ở chỗ này nữa, cậu còn phải đến thăm Malfoy trang viên, nếu cứ để Sirius lại đây thì khó đảm bảo y không phát hiện ra cậu không có ở trong phòng, về phần gia đình Dursley, chỉ cần cậu làm xong bữa sáng cho họ, bọn họ cũng sẽ chẳng đời nào bén mảng đến gần phòng của cậu.

“Dobby!” Harry lần thứ hai gọi ra tiểu Gia Tinh đã ràng buộc với gia tộc mình, tựa hồ giáo phụ của cậu đã từng kể ra lý do tại sao lại trốn vào trường Hogwarts cho Lupin nghe, mà Lupin cũng từng ly khai Hogwarts vài ngày, lúc đó tựa hồ chính là để giải quyết vấn đề cứu vớt của Dobby, bởi vì sau đó Sirius có nói lại với cậu là sinh hoạt của y giờ đã tốt hơn rất nhiều, về chuyện này, cậu phải thừa nhận có chút bội phục vị giáo mẫu lang nhân tương lai này, có thể xoay chuyển bản tính cứu vớt người khác của Dobby, thử đoán đúng là rất lợi hại, có nhiều lúc Harry thực sự lo lắng cho vị giáo phụ đỉnh đặc của mình không chừng sẽ bị lang nhân kia ăn sạch sẽ. (Min: đó là đương nhiên!)

“Ba!” Dobby ngay lập tức liền xuất hiện ra trước mặt Harry, nó có chút kích động nhìn Harry, cúi người thật sâu nói: “Chủ nhân Harry Potter vĩ đại có gì cần phân phó kẻ hầu hèn mọn này của người sao?”

Mỗi lần đều xưng hô dài như thế không thấy phiền sao?! Harry nhu nhu thái dương, đã buông tha chuyện chỉnh sửa lại cách xưng hô của tiểu Gia Tinh này, cậu chỉ chỉ ngoài cửa sổ chỗ một đại hắc cầu đang trốn ở góc vườn nói: “Đem giáo phụ của ta về nhà cũ Black, nói với chú Lupin, thân thể giáo phụ còn chưa khôi phục hoàn toàn, mấy ngày nay y cũng chơi đùa đủ rồi, nên chú trọng tĩnh dưỡng nhiều hơn chút!”

“Chủ nhân thật sự là một người nhân từ a!” Dobby kích động hít sâu một hơi, âm thanh vui vẻ nói, “Dobby nhất định sẽ đem Sirius chủ nhân về hảo hảo tĩnh dưỡng!”

Sau đó thoáng chốc Dobby đã biến mất, rồi sau đó lập tức xuất hiện bên người đại hắc cầu đến bây giờ vẫn hoàn toàn chưa biết gì, một cái chớp mắt, Dobby cùng đại hắc cầu đều tiêu thất.

Harry cào cào tóc, tựa hồ Dobby đã hiểu lầm mệnh lệnh của cậu, thôi quên đi, Lupin còn ở đó, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu!

Cố gắng chuẩn bị bữa sáng ăn kiêng thật nhanh, bởi vì Petunia không muốn trong lúc Dudley ăn bữa sáng không béo lại bị đồ ăn của Harry kích thích, bởi vậy Harry cũng phải ăn theo chế độ ăn kiêng, xong bữa Harry hướng đi Petunia biểu đạt mình sẽ ở trong phòng làm bài không muốn bị người quấy rầy, mấy ngày nay cậu đều yêu cầu như thế, cũng giống mấy ngày trước đó cậu bị tiếng gào thét tức tối của đôi phương đuổi về phòng.

Trở lại phòng riêng Harry bắt giắc sờ sờ cái bụng vẫn đói meo như cũ của mình, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, quyết định không dùng món kẹo mà Sirius gửi tới, cứ để thể đến Malfoy trang viên rồi hưởng dụng một bữa sáng thịnh soạn cũng không phải là ý tồi. Trong lòng đã có chủ ý, động tác trên tay Harry cũng lưu loát hơn, cậu cẩn thận lấy ra một bộ áo trùng pháp sư màu xanh với những họa tiết tinh tế khỏi đáy rương hành lý, đây là bộ y phục cậu mua được từ tiệm trang phục làng Hogsmeade. Hiện tại Harry đã không còn là Kẻ Được Chọn trước kia của Gryffindor nữa, hiện tại cậu cần cùng Malfoy hợp tác, đến thăm gia trang người khác, ăn mặc khéo léo đối với một người quý tộc mà nói là một loại lễ phép cơ bản, nó cũng là cách biểu thị tôn trọng của người khách đối với gia chủ, đồng thời biểu thị thành ý muốn hợp tác của cậu.

Harry cẩn thận mặc vào người bộ áo trùng nhìn qua vô cùng đơn giản này, đây chính là bộ trang phục cậu

thích nhất, kỳ thực còn cần một ít phụ trang phối hợp mới tính là hoàn thành, đối với một vị quý tộc chân chính mà nói, chi tiết chính là điều tối trọng yếu trong cách ăn mặc từ trước tới nay, nhưng mà Harry cũng không biết đến mấy điều... này, cậu có thể mặc một bộ y phục phù hợp với thân phận mà không trực tiếp vận áo sơ mi cùng quần jean đã là thành quả lớn nhất trong một năm lãng vãng tại hầm đem lại rồi. Sau đó Harry đem đưa phép cất vào túi được khâu ẩn trong ống tay áo, loại y phục này tuy rằng quý, nhưng về phần thiết kế, có thể nói cũng tương đương hợp ý người dùng, tiếp đó Harry bắt đầu việc chỉnh lý lại mớ tóc lộn xộn của mình, nhưng cuối cùng đành buông tha, nói cho cùng... mái tóc rối xù này cũng là một đặc điểm nổi bật của gia tộc Potter!

Cho đến khi mọi thứ trên người đều đã được chỉnh lý phần nào, Harry mới hít sâu một hơi, cẩn thận lấy ra bức thư mời tới thăm Malfoy trang viên, dựa theo phương pháp ghi bên trong, nhẹ nhàng nói: “Malfoy trang viên.”

Nhất thời cậu cảm thấy mình giống như bị người dùng một cái móc câu khổng lồ móc vào rốn rồi lôi về phía trước, sau một trận thiên toàn địa chuyển khiến Harry lảo đảo một chút mới miễn cưỡng ổn định lại cơ thể để không đến mức ngã sấp xuống đất. Lắc lắc đầu cho bớt đi cảm giác vụng về, Harry cuối cùng có thể xác định bản thân đối với cách di chuyển này hoàn toàn không ưa nổi, vì sao cách di chuyển của pháp sư không có lấy một cách thư thái?! Lấy lại bình tĩnh xong, Harry mới quan sát bốn phía, sau đó miệng không khỏi mở lớn hết cỡ, đây là trang viên?! Trời ạ, quả thực không khác gì công viên quốc gia cậu từng nhìn thấy qua TV.

Nơi cậu đứng lúc này chính là vườn hoa của Malfoy trang viên, cách đó không xa chính là một tòa thành lớn màu trắng trông như đang tỏa sáng, chỉ bằng một phần ba tòa thành Hogwarts. Trong vườn có một đài phun nước rất lớn, giữa đài phun nước đặt một bức tượng mà chính Harry cũng không nhìn ra được nó là hình thù gì, nhưng cậu đoán đó là hình một sinh vật pháp thuật, trong vườn trồng đầy những loài hoa đẹp rực rỡ, cùng những chú chim công qua lại dạo chơi xung quanh vô cùng nhàn nhã mà cao quý. Harry nhìn thấy đám... bạch khổng tước, liền không kìm được phì cười, những... chú chim công này ngẩng cao đầu bước đi không nhanh không chậm mà còn có chút thong thả như đang tản bộ thật sự rất giống tư thế cùng thần thái lúc Malfoy bước đi, Harry ác ý tưởng tượng, hay là mỗi một người nhà Malfoy trước khi tập đi đều tỉ mỉ quan sát rồi mô phỏng theo cách đi lại của... những con chim công này! Hay đây mới là lý do thực sự mà gia tộc Malfoy nuôi những... chú chim công này, bí tịch học cách đi lại của gia tộc Malfoy?!

“Khách nhân tôn quý, chủ nhân đang đợi ngài tại thư phòng!” Một tiểu gia tinh quần quanh người một tấm khăn trải bàn sạch sẽ xuất hiện trước mặt Harry, nó cung kính cúi đầu nói.

~~ Hết chương 41 ~~

43. Chương 43

“Harry, ta có vé xem cúp Quidditch thế giới lần này, con có thể mời bạn bè cùng đi!” Sirius hét như một chú cú chờ được chủ nhân khen tặng không ngừng vây quanh con đỡ đầu của mình, trong ánh mắt tràn đầy tự hào cùng chờ mong.

“Ân, con cũng không muốn đi cho lắm.” Harry vẫn cúi đầu đọc sách không hề nhìn đến giáo phụ của mình, “Hơn nữa Hermione cũng không hứng thú với Quidditch chút nào.”

Sirius có chút nhụt chí, từ khi y đón Harry về nhà cũ Black thì cậu bé luôn có gì đó không thích hợp, đầu tiên là luôn một mình ngồi trong phòng ngơ ngẩn, vẻ mặt giống như không thể tin chuyện gì đó là sự thực, vài ngày sau lại như đã bừng tỉnh đại ngộ, sau đó giống như đã quyết tâm chuyện gì đó liền ra khỏi nhà một chuyến, cư nhiên không thèm chú ý tới y, mang về một đống sách muggle, giống như bây giờ... vùi đầu đọc sách, ngoại trừ ăn uống, y căn bản không thể nhìn đến đứa con đỡ đầu này càng đừng nói đến chuyện được cậu bé chú ý tới. Đại ca cảm thấy vô cùng ủy khuất, càng nghĩ càng chắc chắn Harry là một đại nam nhân mà suốt ngày chìm đắm trong sách vở cũng không phải chuyện gì tốt. Hơn nữa, Harry còn phải chịu sống trong gia đình muggle chết tiệt kia những hai tuần rồi mới về đây, nhìn thoáng qua cũng nhận ra được cậu

bé gầy đi rất nhiều, đôi mắt xanh càng thêm nổi bật trên khuôn mặt hốc hác (Min: có chút liên tưởng đến gia tinh), nhìn tội nghiệp vô cùng, Sirius nhìn mà thêm thương tiếc, hận không thể đem mọi thứ tốt nhất mình có đưa cho cậu bé. Thậm chí y còn có lúc nghĩ muốn mang theo đứa phép đến gia đình muggle kia giáo huấn một trận, nhưng bị Remus ngăn cản, vì thế, y còn cùng hảo bằng hữu cãi nhau một trận nảy lửa, bây giờ vẫn đang chiến tranh lạnh. Cho nên, y mong Harry có thể ra ngoài bay bay một chút, cùng bạn bè tâm sự, hay là đến nhà bạn chơi vài ngày v...v..., mà đều không phải như bây giờ luôn tự nhốt mình trong phòng đọc sách, Merlin! Harry sao lại có loại thói quen nhàm chán này?!

Sau khi kế hoạch được tỉ mỉ thiết kế lại bị cự tuyệt phũ phàng, cho dù đại hắc cầu đã cố gắng giả ngu cùng trang khả ái cũng không được người liếc mắt đến, Sirius cuối cùng hạ quyết tâm, dùng một khoản tiền lớn mua vé xem cúp Quidditch thế giới, không có đứa con trai nào mà không thích Quidditch, nhưng mà tựa hồ cũng không được đến phần ứng nhiệt liệt như trong tưởng tượng. Sirius chán nản cầm vé rời đi, cũng không giống trước kia luôn chạy quanh con đỡ đầu của mình nữa, không khí xung quanh đột nhiên thanh tĩnh khiến Harry có chút nghi hoặc một chút. Sau đó lại đem lực chú ý vào quyển sách trên tay.

“Harry.” Không biết qua bao lâu, một thanh âm ôn nhuận lời Harry ra khỏi thế giới của riêng cậu.

Harry ngẩng đầu nhìn đến, nguyên lai là vị lang nhân lâu ngày không thấy mặt Remus Lupin, “Đã lâu không gặp, Remus. Gần đây công việc bề bộn lắm sao?” Từ khi Lupin không làm giáo sư môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám nữa mà chuyên tâm vào công việc giúp đỡ Sirius quản lý sản nghiệp gia tộc Black, thái độ Harry dành cho Lupin đã chuyển biến rất nhiều, xưng hô cũng từ ‘giáo sư Lupin’ sang ‘Remus’.

“Có thời gian nói chuyện sao, Harry?” Lupin hỏi Harry, nhưng giọng nói rõ ràng kiên trì không cho Harry cự tuyệt.

“Được rồi.” Không có biện pháp, Harry không thể làm gì khác hơn là buông quyển sách trên tay xuống, lý khai bàn học, ngồi vào ghế sofa đối diện Lupin, “Có chuyện gì sao? Cháu nghĩ đến chú bề bộn nhiều việc, dù sao sản nghiệp gia tộc Black mà Bộ Pháp thuật với Malfoy phụ nhân chuyển giao đến cũng không ít.”

“Lấy ra chút thời gian cũng không sao” Lupin nhún nhún vai nói ba phải, “Thành thật mà nói, Narcissa quản lý những sản nghiệp này rất cẩn thận gọn gàng, cũng không cần tốn nhiều công sức lắm.”

Đối với hành vi gọi thẳng tên thánh không hề cổ kỵ của Remus, Harry nhú nhú mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn không nói gì.

“Harry, Sirius rất buồn.” Lupin nhớ tới hình dáng ủ rũ tự trách vừa rồi của Sirius có chút ưu thương, “Sirius vẫn nghĩ đến bản thân thua thiệt cháu rất nhiều, cậu ấy cho rằng là bởi mình, cháu mới có một tuổi thơ bất hạnh như vậy. Hiện tại điều duy nhất cậu ấy muốn là có thể bù đắp được phần nào cho cháu, biến cháu trở thành đứa nhỏ hạnh phúc nhất thế giới này, cũng mong muốn cháu có thể như những đứa trẻ bình thường khác khỏe mạnh năng động. Nhưng vì huyết thống bảo hộ mà Lily để lại cậu ấy bắt buộc phải để cháu ở lại nhà đi dưỡng hai tuần mỗi năm, lúc Sirius đưa cháu về đây, cậu ấy thiếu chút nữa thì chạy đến nhà đi dưỡng cháu giết chết bọn họ. Ta vì ngăn cản mà cãi nhau với cậu ta một trận, chính xác là, cậu ấy tự mình gây sự, rồi giờ không thêm cùng ta nói chuyện nữa. Harry từ khi cháu tới đây, mỗi ngày đều không ở lại trong phòng mình, thì cũng ở trong thư phòng, Sirius rất lo lắng cho cháu, mong cháu có thể ra ngoài dạo chơi phơi nắng, cậu ấy đã tốn rất nhiều tâm tư, ta mong cháu có thể thông cảm Sirius nhiều hơn, chiếu cố một chút đến tâm tình giáo phụ của mình.”

Harry nghiêng nghiêng đầu, Remus cùng Sirius cãi nhau rồi, hiện nay vẫn còn chiến tranh lạnh?! Remus đang hướng cậu khóc lóc kể lể sao?!(Min: Harry, con mắt nào của người thấy lang nhân khóc lóc hả) Chẳng lẽ là mong cậu giúp hai người giải quyết mâu thuẫn... (Mất lạnh: ừ, cậu bé, người đem trọng điểm câu chuyện đẩy tới đâu rồi?!)

“Remus, chú yên tâm, cháu bây giờ đi tìm Sirius,” ta sẽ hảo hảo khuyên bảo Sirius, cho hai người hòa hảo lại.

“Àn, vé xem Quidditch thế giới rất khó kiếm, Sirius đã vì cháu tốn rất nhiều tâm huyết mới kiếm được.” Thật sự thấy Harry đột nhiên thay đổi chủ ý có chút quỷ dị, nhưng cũng không nhìn ra chỗ nào khác thường, Lupin mở miệng nói thêm một câu.

Harry sững sốt một chút, gật đầu, “Yên tâm, đến lúc đó chúng ta cùng đi!” Yên tâm, ta sẽ không để Sirius đem người bỏ lại một mình đâu! (Mắt lạnh: – ! Người đến tốt cùng tưởng tượng đi nơi nào rồi)

Mà Harry sau khi ly khai thư phòng, Lupin băng quơ cầm lên cuốn sách Harry vừa xem để lại trên bàn, nhìn qua liền lập tức buống xuống.

Harry xuống lầu liền nhìn thấy một đại hắc cầu cụp tai ngồi góc phòng, trên đầu vẫn vũ mây đen, không khỏi run rẩy khóe miệng, cảm thấy có chút áy náy mình mấy ngày nay vô tâm, “Sirius, chú đang làm gì vậy?”

Đại hắc cầu vừa nghe đến thanh âm Harry, lập tức phản chấn ngẩng đầu, lao người về hướng cậu, sống chết vậy đuôi (Min: giống con Vàng nhà mình ghê)

“Tê...” Harry không kịp phòng bị lập tức ngã xuống đất, sau lưng truyền đến một trận đau đớn, nhượng cậu nhịn không được hít vào một ngụm lạnh khí, cậu gian nan đem đại hắc cầu đang cố gắng liếm mặt cậu đẩy ra, “Sirius, tránh ra! Chú đề đau con rồi!”

Nghe xong lời Harry nói, hắc cầu vội vàng tránh ra, biểu tình làm sai biết lỗi biến lại thành hình người, đưa tay đỡ Harry dậy, “Xin lỗi, Harry!”

“Không có việc gì, đừng để ý, Sirius.” Harry nhe răng cười, “Nghe nói chú cùng Remus cãi nhau sao?”

“Sao con biết, mơ mộng ngớ ngẩn nói sao?” Sirius có chút không được tự nhiên nói.

“Àn, Remus tựa hồ vì chuyện này rất khổ sở, Sirius, chú sao có thể đối xử với Remus như vậy! Hình như cho tới bây giờ chú cũng chưa nói với Remus tiếng nào, đúng hay không?” Harry có chút bất đắc dĩ, vì sao cảm tình giữa giáo phụ cùng giáo mẫu tương lai của cậu lại luôn cần một người chưa từng nói chuyện yêu đương như cậu đến câu thông thể này?!

Sirius nghe Harry nói như thế, trên mặt xuất hiện một chút hối hận, thế nhưng y vẫn mạnh miệng như cũ nói: “Ai kêu hắc cầu ngăn ta, không cho ta đi giáo huấn một chút đám muggle kia! Mới hai tuần, nhìn con gầy đi bao nhiêu, bọn họ sao có thể đối xử với con như vậy!”

Harry lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ (Mắt lạnh: ... người bừng tỉnh đến nơi nào!), thảo nào Remus lại đi tìm cậu đến giải quyết, nguyên lai cậu chính là lý do khiến họ cãi nhau!

“Sirius, dĩ dưỡng con tuy rằng đối xử với con không tốt, nhưng mà bọn họ vẫn cho con ăn cơm, nuôi lớn con cho tới giờ, năm nay chỉ là vì một chút ngoài ý muốn, thật sự, Dudley còn phải ăn chế độ giảm cân này cho đến hết hè, mà con mới chỉ ăn có hai tuần, hơn nữa chẳng phải chú còn lên cho con kẹo đấy sao? Remus ngăn cản chú chính là sợ chú quá xúc động, con cũng không muốn giáo phụ mình lại vì đám người đó mà lại vào ngục Azkaban lần nữa! Bọn họ không đáng!” Harry chăm chú nói, cậu cũng không muốn nhìn đến Sirius vì lý do này mà cùng Remus cãi nhau, một người hết lòng trợ giúp giáo phụ không oán không hối như Remus, lại còn nguyện ý độc thân đợi giáo phụ nhiều năm như vậy thì nhất quyết không thể bỏ lỡ (Mắt lạnh: Lý do Lupin độc thân là vì hắc cầu là lang nhân, có được hay không?! , Min: *gãi cằm*, Harry, cậu có ý định viết tiểu thuyết về đôi Lupin-Sirius đúng không?!)

Sirius cũng không hiểu lắm những... đạo lý Harry nói, mấy ngày nay kỳ thực y cũng có chút hối hận, hiện tại nghe Harry nói như thế càng thêm động tâm, chỉ là vẫn không bỏ xuống được mặt mũi, phải có thời cơ thích hợp để xin lỗi mới được.

Harry thấy thần sắc giáo phụ mình dần biến ảo, biết mình nói đã có chút tác dụng, vì vậy lại bổ thêm một kích, “không bằng chúng ta cùng nhau đi xem cúp Quidditch thế giới thế nào! Sirius chú không phải có vé sao? Remus gần đây giúp chú để ý sản nghiệp vất vả muốn chết, không bằng nhân cơ hội này giúp chú ấy thả lỏng tâm tình một chút!”

Lời nói Harry dường như đánh trúng tâm lý Sirius, đứa con đồ đầu này của mình thật đúng là tri kỷ, y dùng sức gật đầu: “Để ta đi đặt chỗ cắm trại!”

~~ Hết chương 43 ~~

44. Chương 44

Lần này Cúp Quidditch thế giới do Anh quốc tổ chức, Bộ Pháp Thuật an bài trận đấu diễn ra ở một khu cắm trại tách rời khỏi con mắt của muggle, dĩ nhiên nơi mọi người tụ tập sẽ không thể ở khách sạn hay quán trọ, hơn nữa cũng có không ít pháp sư ngoại quốc đến xem trận đấu đều là nhập cảnh trái phép, bởi vậy Bộ Pháp Thuật chuẩn bị sân đấu Quidditch ở bên cạnh một khu cắm trại. Mọi pháp sư dù là trong hay ngoài nước đều dựa vào cơ hội tụ tập cùng nhau này, khoe ra những thứ mình có, những... thứ này cụ thể là phong cách trang trí lều trại, tối thiểu là bên trên đặt thêm một ống khói, hay những chiếc chong chóng khổng lồ v...v... , thế nhưng cũng có những người còn khoa trương hơn, đem lều trại biến thành giống như một tòa thành nhỏ, với ba tầng lầu, một đài vọng lâu, trước lều còn có vườn hoa, suối phun nước... , khiến một người đối với giới pháp thuật hiểu biết không nhiều lắm như Harry mở rộng tầm mắt, bất quá có một căn lều vẫn khiến Harry vẽ mặt hắc tuyến đó là của gia đình Malfoy, căn lều màu trắng tinh khiết mang theo phong cách cổ điển với tấm rèm nhẹ nhàng trước cửa lều thỉnh thoảng theo gió lay động, ngoài lều còn có một cây to tỏa bóng râm cho người ngồi hóng mát, một đám chim công nhàn nhã dạo chơi quanh lều, Harry có thể khẳng định đám chim công này chính cậu đã nhìn thấy trong vườn nhà Malfoy hôm đến đó thăm hỏi. Đương nhiên Sirius cũng có ý đem lều trại xa hoa được cất giấu từ lâu của gia tộc Black đến khoe một phen, nhưng mà Harry sống chết ngăn cản, cậu thà rằng ở trong căn lều vẻ ngoài phổ thông mà thoải mái, còn hơn ở trong một căn lều tựa như chim công xòe đuôi kia, làm ơn chứ cậu chẳng có hứng thú.

Ở chỗ cắm trại lúc này, Harry gặp rất nhiều bạn học trong trường, bất quá Slytherin chiếm đa số, mọi người trong Gryffindor đại đa số phải chờ đến trận chung kết đoạt cúp mới có thể tới, dù sao về xem toàn bộ cúp Quidditch thế giới cũng không phải dễ kiếm, hơn nữa cũng tương đương đắt đỏ. Vốn Harry có mời Hermione đi cùng, nhưng mà thứ nhất cô đã chót nhận lời mời của Ron, thứ hai cô cũng không hứng thú mấy chuyện một đám người ngồi trên chổi thần bay qua bay lại, mà gia đình Ron cũng chỉ có vẻ mời xem trận chung kết. Harry thực ra cũng đã chạm mặt Draco Malfoy ở khu cắm trại, bất quá hẳn y hẳn là đã được cha bày mưu chút ít, Draco nhìn thấy Harry chỉ là không được tự nhiên hừ một tiếng liền lập tức ly khai, Malfoy phụ nhân ngược lại còn mang theo điểm tâm tìm đến lều của bọn họ, bên ngoài tỏ vẻ hoàn toàn không chịu thua kém đường đệ của mình, nhưng thực tế là đến khuyên bảo Sirius vì gia tộc Black mà nhanh chóng quyết định chuyện đại sự, còn mang theo một ít tư liệu của những tiểu thư đến từ những gia tộc tinh khiết, kết quả, đương nhiên bị Sirius không chút biết ơn rít gào đuổi ra khỏi lều.

“Sirius, kỳ thực cô nói cũng không sai, tuổi tác của chú cũng không còn nhỏ, cũng đến lúc lo lắng chuyện thành gia!” Harry nhìn Sirius tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, lại nghĩ đến những lời dì Narcissa nói cũng có lý, tính tình Sirius như vậy cũng nên có ai đó đến chiếu cố, đều không vì vấn đề nổi dỗi gia tộc Black, mà là Sirius sống trong ngục Azkaban nhiều năm như vậy, thân thể khôi phục cũng không thể so với trước kia, khẳng định không thể đảm nhiệm công tác Thần Sáng như trước kia, quản lý gia nghiệp y cũng không hiểu mà cũng không muốn học, còn không bằng sớm lập gia đình một chút.

“Sao đến con cũng nói như vậy?! Ta hiện tại chỉ nghĩ đến người — nuôi lớn đứa con của James, chuyện khác ta cái gì cũng không muốn nghĩ, tài sản của gia tộc Black sau này tất cả đều để lại cho con, con chính là con của ta, con đỡ đầu của Sirius Black!” Sirius trịnh trọng tuyên bố.

Tuy rằng nghe Sirius nói rất cảm động, nhưng Harry vẫn kiên trì suy nghĩ của mình, không thể để mặc Sirius tiếp tục vô tâm không phé như thế này nữa, “Sirius, con nói chuyện chú kiểm cho con một vị giáo mẫu cũng không phải để kế thừa gia tộc Black, chú cũng biết con chẳng hề để tâm chuyện đó, con chỉ là mong sau này chú có người chiếu cố, mà đều không phải giống như lần trước xảy ra chuyện với gia đình, chú chỉ biết trốn đến Hogwarts, con mong có một người có thể luôn ở bên cạnh chiếu cố, cùng chú chia sẻ lo lắng gian nan.”

“Harry, con không cần phải...” Sirius cảm động, con đỡ đầu của mình thật đúng là tri kỷ, hoàn toàn vì mình mà suy nghĩ.

“Remus, thế nào?”

Những lời này của Harry có thể nói giống như sấm sét giữa trời quang, Sirius lập tức trừng lớn mắt, có chút lấp bắp nói: “Mơ... mơ mộng... ngớ ngẩn, cùng cậu ta có... cái gì quan hệ?”

Nhìn khuôn mặt Sirius đỏ bừng, điệu bộ lấp bắp, Harry lo lo khoe mắt, tâm tình vui vẻ giải thích: “Con thấy Remus cũng không sai, hai người từ khi còn đi học đến giờ ở chung cũng rất không sai, con tin là hai người ở chung với nhau so với ở bên bất kỳ người phụ nữ nào cũng cảm thấy thoải mái hơn hẳn, hơn nữa tính tình Remus cũng rất tốt, con người lại cẩn thận tỉ mỉ, nhất định có thể chiều cổ chú chu đáo...”

Sirius ngốc lảng nhìn Harry đếm từng ngón tay ra những điểm tốt của Remus, mơ mộng ngớ ngẩn sao? Y chưa bao giờ nghĩ tới, bất quá nếu như là cậu ấy... Sirius đột nhiên cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng.

Nhìn bộ dáng lúc này của Sirius, Harry ác tâm bồi thêm một câu, “Hay là nói chú ghét bỏ Remus là một lang nhân?”

“Sao có khả năng!” Sirius không nghĩ ngợi liền đứng bật dậy, “Ta chưa bao giờ quan tâm đến vấn đề nhỏ đó!”

“Thế là xong!” Harry thả lỏng tay, đối với phản ứng của Sirius đã hiểu rõ. “Nếu không phải vậy, thì còn chờ cái gì nữa? Sirius, chú đừng quên mình là một người Gryffindor dũng cảm đấy!” Harry phát hiện ra đôi khi Gryffindor thật sự là một cái cơ rất tốt để khích lệ người khác!

“Hai người đang nói chuyện gì vậy, ở ngoài lều cũng có thể nghe rõ, chân nhồi bông, người tốt nhất nên nói nhỏ một chút, đến người điếc cũng phải nghe thấy tiếng người nói a!” Sirius còn chưa kịp đổi lời, chợt nghe đến thanh âm ôn hòa mà mang chút tiếu ý của Lupin từ ngoài lều vọng vào, “Nói ra cho ta nghe chút nào!”

“Là... không có việc gì... Ách... Ta còn có chút việc... Đúng, còn có chút việc, đi ra ngoài một chút!” Sirius hoang mang rối loạn đẩy ra Lupin đang đứng chắn cửa lều, bỏ chạy ra ngoài.

“Chân nhồi bông bị làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Lupin nhìn ra ngoài lều, có chút không hiểu hồi đầu hỏi, y chưa từng gặp qua dáng dấp này của Sirius, Merlin! Lẽ nào y hoa mắt rồi sao?! Cưng nhiên nhìn đến Sirius trời không sợ đất không sợ kia đỏ mặt?!

“Không có việc gì!” Harry khoe môi hơi cười, mang theo chút ý vị thâm trường nói. Nói vậy Sirius rất nhanh sẽ thông suốt, đến lúc đó có thể xem chuyện còn hay hơn trận tranh cúp Quidditch thế giới, tựa hồ Sirius cũng không bài xích chuyện giới tính, là giới pháp sư không thêm để ý giới tính, hay là Sirius bản thân đã vậy? Harry ánh mắt hiện lên một đạo hào quang, càng thêm kiên định những gì mình nghĩ trong lòng...

Buổi tối trước ngày rời khỏi nhà Dursley, thiên mộng kỳ quái đã lâu không đến quấy nhiễu lại một lần nữa đến tìm Harry, lần này những điều cậu thấy ghi trong thiên văn so với trước kia có rất lớn khác biệt, lúc cậu tỉnh dậy khỏi giấc mơ, thì đã thấy khuôn mặt mình ướt đầm, vẫn tự trong mộng cũng không như trước kia xem xong tỉnh lại liền quên, mà thực chất là muốn quên không được, cảm giác đau thương được ghi lại qua mỗi dòng chữ khiến trái tim Harry không ngừng đau đớn. Đem chính mình hòa nhập trong đó, cậu kinh hoàng phát hiện ra bản thân dĩ nhiên cũng có đồng cảm thụ, cậu hoàn toàn hiểu được loại cảm giác này, loại cảm giác hối hận tràn ngập toàn thân!

Phát hiện bất ngờ này khiến cho Harry ngây ngốc mất vài ngày, thật vất vả mới lại sắp xếp được tình tự bản thân, thừa nhận cảm tình tối trần thực trong sâu thẳm nội tâm —— cậu, Harry James Potter yêu một người nam nhân, một lão nam nhân, một lão biên bức âm trầm mái tóc lúc nào cũng bóng nhờn! Gia tộc Potter từ trước đến nay một khi đã xác định được cảm tình, tuyệt đối sẽ không buông tay, cậu sẽ không để những gì thấy trong mộng trở thành sự thực, cho đến khi Severus chết mới phát hiện ra cảm tình của mình, để rồi cứ thương tiếc đến suốt đời! (Mất lạnh: – -! Nguyên lai tiểu Harry xem Sh lần đầu tiên trong đời lại là ngược văn, lại còn là BE nữa!)

Đã quyết định như vậy, Harry cũng phải lo lắng đến giáo phụ của mình sẽ trở thành rào cản lớn nhất, cho nên, cậu càng thêm cố gắng tác hợp cho Sirius, chỉ cần Sirius tìm được một người bạn đời cùng tính, thì sẽ không còn phản đối cậu nữa, chí ít cũng sẽ không gây trở ngại (Mất lạnh: Tiểu Har, nãi quá ngây thơ rồi! Min: Quan trọng là ai chứ không phải giới tính đâu Har). Đừng tưởng rằng cậu nhìn không ra, Remus chính vẫn là thích thầm Sirius trong lòng chẳng qua là khó mở miệng, mà chí ít Sirius không có ghét Remus, hiện tại vừa lúc cần người tác hợp cho Sirius, thì Remus đúng là ứng cử viên sáng giá nhất còn gì. So với việc phải tuyển lựa một người nào đó, thì đã quen đối nghịch như Sirius hẳn là càng thêm cam tâm tình

nguyện lựa chọn Remus mới đúng, chuyện này đúng là không uống công cậu cố tình vô ý nhắc đến việc hươu hỏa cho gia tộc Black trước mặt Narcissa a di! (Mắt lạnh: nói cách khác, cho dù bọn họ không có đến xem cúp Quidditch thế giới thì Narcissa cũng sẽ đem vấn đề này đến thăm nhà cũ Black chứ gì, Sirius, người hoàn toàn bị đứa con đỡ đầu tri kỷ của mình tính kế!)

~~ Hết chương 44 ~~

45. Chương 45

Cúp Quidditch thế giới lần này tuy rằng đội tuyển Ái Nhĩ Lan đã sớm bị knock out ngay tại vòng đấu loại, nhưng mà trận đấu chung kết giữa đội Ai-len với đội Bungari thì tương đương đặc sắc, Ai-len thắng trận, nhưng tầm thủ của đội Bungari, Krum bắt được trái banh snitch vàng, một kết quả bất ngờ khiến cho tất cả pháp sư có mặt xem trận đấu đều hô to đặc sắc, đáng giá. Nhưng cuối cùng việc trọng đại hiểm có của giới pháp thuật như thế lại kết thúc không hề hoàn mỹ, đêm hôm diễn ra trận chung kết trên bầu trời đã xuất hiện biểu tượng của Chúa Tể Hắc Ám mà suốt mười ba năm qua đã vắng bóng, khiến trong lòng mọi người lại bắt đầu lo sợ bất an.

Harry bởi vì vé mà Sirius mua được chỉ là vé hạng hai, cho nên vị trí ngồi nằm ở khoảng giữa khán đài, cho nên sau khi xem trận đấu cuối cùng cũng không có cùng Hermione với Ron ở chung một chỗ, nhưng thật ra ban đêm lúc xảy ra vụ bạo loạn do Tử Thần Thực Tử gây ra, Harry được Sirius hộ vệ chạy tới rừng cây bên cạnh khu cắm trại thì nhìn thấy một đám người Bộ Pháp Thuật đang bao vây Hermione và Ron. Có người nói dấu hiệu đen là do đũa phép của Ron tạo ra, Harry nhú nhú mày, thực sự là không cần thận mà, sau khi được Snape cố ý vô tình giáo dục thì Harry đã hiểu biết hơn rất nhiều về tầm quan trọng của đũa phép đối với một pháp sư, cho nên đũa phép của cậu bây giờ luôn được giấu dưới ông tay trái, rất dễ dàng cho việc rút ra, cũng sẽ không sợ mất. Nhưng mà tại trường học, các giáo sư chưa bao giờ giảng qua những chuyện... tưởng chừng như đứa con nít cũng biết nhưng lại vô cùng quan trọng như làm thế nào bảo quản đũa phép của mình!

Nhìn Ron, Hermione cùng Weasley tiên sinh vừa mới tới tranh chấp với đám quan chức Bộ Pháp Thuật, Harry vừa cảm khải vừa kéo lại Sirius đứng bên đang định chạy lên hỗ trợ, “Sirius, chú không nên qua đó, Ron sẽ không có việc gì! Chúng ta ngay cả cái này hình dạng như thế nào cũng là hôm nay mới nhìn thấy, làm sao có đủ khả năng biến ra! Hơn nữa Hermione cũng ở đó, đám quan viên Bộ Pháp Thuật cho dù ngốc đến mức nào, cũng sẽ không bắt Ron, chờ mà xem! Chú mà chạy tới đó thì mọi chuyện càng thêm phức tạp thôi!”

Giọng nói Harry mang theo chút ghét bỏ làm Sirius phiền muộn ngồi xổm trên mặt đất, cũng không tái nghĩ tới chuyện chạy đến quấy rối. Mà mọi chuyện tiếp theo cũng giống như lời Harry nói, Ron rất nhanh đẩy lui được hiểm nguy, mà còn tra ra được là do con gia tinh của một vị quan viên Bộ Pháp Thuật làm, vị quan viên tên Crouch kia không lưu tình chút nào liền cho con gia tinh của mình mặc quần áo giải phóng tự do cho nó, sau đó một đám quan viên Bộ Pháp Thuật cũng liền ly khai để lại phía sau ánh nhìn phẫn nộ của Hermione.

“Chào, Hermione, mấy bồ khỏe không?” Nhìn những người đó ly khai, Harry lúc này mới bước đến, cậu không có hứng thú xuất hiện trước mặt đám người của Bộ Pháp Thuật.

“Harry?! Bồ không sao chứ!” Hermione nhìn đến Harry thì rất vui mừng, nhất là sau khi xuất hiện Dấu Hiệu Hắc Ám thì nhìn đến bạn tốt an toàn đứng trước mắt mình.

“Rõ ràng”, Harry nhún nhún vai, “Mình nghe nói những người đó nói có một con gia tinh trộm đũa phép của Ron rồi biến ra dấu hiệu đó?”

“Trộm, hẳn là không phải, Ron từ trước đến nay luôn tùy tiện đem đũa phép nhét ở đai lưng quần, như vậy rất dễ làm rơi, chắc là ai đó đã nhặt được, nhưng chắc chắn không phải con gia tinh đó”, Hermione nói rồi hung hăng trừng mắt Ron đang cằn cằn dục dục cầm đũa phép đứng một bên, “Nói thật, sau khi gặp qua

Kreacher và Dobby, ngày hôm nay mình mới thấy được có người lại đối xử với gia tinh khắt khe như vậy, chỉ vì lý do như vậy, còn không thêm điều tra rõ ràng đã vứt bỏ gia tinh của mình, thật sự là một người lãnh khốc hỗn đản!”

“Barty Crouch, chú trước đây bị giam vào ngục Azkaban không qua thẩm lý và phán quyết, chính là kiệt tác của ông ta đó! Thậm chí ông ta vì tiền đồ bản thân, còn không chút do dự giam đứa con trai duy nhất của mình vào ngục Azkaban, thằng bé tội nghiệp đó ở trong ngục được hai năm thì chết!” Sirius đi theo phía sau Harry âm trầm nói.

Hermione che miệng hít một ngụm lãnh khí, phần nộ mà có chút đồng tình nhìn Sirius.

Harry trong mắt hiện lên một tia sắc bén, vỗ vai Sirius, thoải mái nói: “Sirius, không có việc gì! Hiện tại chú không phải còn đang sống rất thoải mái tự tại với con cùng Remus sao! Cứ quên mấy chuyện không thoải mái này đi!”

“Ba mình luôn nói đám quan viên Bộ Pháp Thuật này đại đa số đều là vô năng ngu xuẩn!” Ron ghen thật lâu mới cố gắng tỏ ra thoải mái nói một câu, mọi người hiểu ý cười theo.

“Bất quá nói thật, mình xem qua rất nhiều tư liệu, pháp sư căn bản không có trả lương cho đám gia tinh, cũng không cho bọn chúng ngày nghỉ! Tuy rằng điều này thật quá đáng nhưng mình không nghĩ đến thái độ của pháp sư với gia tinh lại đến mức như thế! Không được, mình nhất định phải cải thiện tình trạng hiện tại!” Hermione đổi đề tài, nhưng rõ ràng không ai có mặt ở đây có ý hưởng ứng cô chuyện này, “Vốn mình nhìn đến Harry đối xử với Kreacher cùng Dobby rất tốt, nhất là khi Kreacher có tính cách đặc biệt như vậy, mình cũng đã đến thăm qua phòng bếp ở Hogwarts, tuy rằng cũng không có tiền lương hay gì khác, cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, nhưng mà những người đối đãi với gia tinh như Harry rất ít, nhìn những người vừa rồi quan khản mà không hề kỳ quái cũng đủ biết thái độ của đại bộ phận giới pháp sư với... đám sinh vật tội nghiệp như gia tinh rồi!”

“Merlin, cô ấy vẫn còn nhớ chuyện này!” Ron che mặt ai thán, từ lúc còn ở trường hai người cũng thỉnh thoảng nghe Hermione nhắc tới chuyện này, bất quá tựa hồ bởi quá nhiều môn học cùng bài tập khiến cô không còn nhiều thời gian để tiến hành loại vận động nhàm chán này.

“Hermione, mình nhớ bài tập của bồ cũng rất bận rộn rồi, bồ khẳng định còn thời gian làm chuyện này sao?” Harry khước miệng run rẩy, ý đồ ngăn cản cách nghĩ đáng sợ này của Hermione, cậu cũng không nghĩ bị kéo theo vào, “Mình nói trước nhé, mình thuê Dobby cũng có trả tiền lương, cũng có cho nó thời gian nghỉ ngơi! Không tin bồ có thể hỏi nó!”

“Mình đã đem cái kia trả lại, trải qua năm học vừa rồi cũng đủ để mình biết thế nào là mệt đến dã dãi, hơn nữa những môn học chuyên lừa gạt người như Tiên Tri cùng với môn Muggle học vừa nông cạn lại vừa lạc hậu đến buồn cười mình đều đã xin không theo học, như vậy mình lại có khá nhiều thời gian nhàn rỗi rồi”, Hermione thô bạo ngăn cản Ron một bên hiểu kỳ hỏi “Cái kia là cái gì”, nhìn thoáng qua Dobby không biết từ bao giờ đã xuất hiện bên cạnh tiểu gia tinh đang khóc lóc tuyệt vọng kia an ủi, tán thưởng nói, “Mình đương nhiên sẽ đi hỏi Dobby.”

Harry đồng tình nhìn Ron ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, trong lòng vạn phần may mắn mình có cho Dobby tiền lương, nói đi nói lại, Hermione khí thế càng ngày càng giống giáo sư McGonagall, đây chắc chắn không phải là hiện tượng gì tốt!

“Con ràng buộc gia tinh này, còn cho nó tiền lương?!” Sirius kinh ngạc trừng lớn mắt, bất khả tư nghị hét lớn.

“Ân, còn có thời gian nghỉ phép.” Harry gật đầu, cậu đã biết trước một người sống trong gia đình pháp sư lâu đời như Sirius chắc hẳn không thể nhận chuyện như vậy, cho nên cậu cũng không nhắc tới chuyện này.

“Chú Black, tựa hồ chú có ý kiến gì với chuyện này sao, ân?” Hermione nheo lại mắt, hơi đề cao thanh âm uy hiếp nhìn Sirius.

“Ách... Đâu có!” Sirius hiển nhiên đối Hermione đột nhiên tăng vọt khí thế rất kiêng kỵ, sau đó lợi dụng lúc Hermione không chú ý, tì lưng ghé vào Harry bên tai nói nhỏ, “Sau này có chọn bạn gái thì nghìn vạn lần không nên chọn loại này, bằng không cuộc sống của con sau này chắc chắn sẽ giống nhe địa ngục vậy!”

“Chú yên tâm, con sẽ không!” Harry rất nhu thuận hồi đáp, nhưng biểu tình trên mặt lại rất ý vị thâm trường.

“Nguyên lai hai người ở chỗ này a, Harry, Chân Nhồi Bông, các người không sao chứ?” Một thanh âm ôn hòa mà mang chút lo lắng vang lên sau lưng mọi người, “Nãy giờ ta vẫn tìm hai người khắp nơi... Hermione cùng Ron cũng ở đây sao?”

Nghe đến thanh âm, Sirius giống như bị điện giật, vội vàng nói, “Ta... ta còn có việc... đi trước một bước!” Nói xong hoang mang rối loạn vội vàng chạy đi.

“Chân Nhồi Bông đâu?” Khi Lupin đến gần bọn nhỏ lại không nhìn đến bóng dáng đã mấy ngày không thấy, thì trong mắt tràn ngập buồn bã.

“A!” Harry hất hất đầu, ý bảo Lupin nhìn về một hướng để thấy bóng lưng đang lảo đảo bỏ trốn, “Chú ấy nói còn có việc.”

“Phải?” Lupin có chút thất lạc, “Được rồi, hiện tại quay lại lều của các cháu đi, bên ngoài lúc này rất nguy hiểm!”

“Chú Black cùng chú Lupin...” Hermione như nhìn ra cái gì, đi tới bên cạnh Harry nhẹ giọng hỏi.

“Chính như bồ nghĩ đấy!” Harry khẳng định Hermione cũng sẽ không nói gì ram rắt ngày nay nhìn Sirius vụng về mượn cớ tránh mặt Remus, sau đó lại nhìn đến Remus buồn bã lại vẫn miễn cưỡng vui cười, thật đúng là rất thú vị, không biết đến bao giờ hai người mới có thể nói rõ với nhau, nói đi nói lại Harry chính là muốn ngồi xem kịch vui của hai người cũng không hề có ý định giúp hai người thoát khỏi bế tắc, chỉ cần cậu nhúng tay vào thì hai người có thể lập tức tu thành chính quả, nhưng mà nhìn hai người trốn trốn tránh tránh cũng thật thú vị.

“Trời ạ!” Hermione bởi vì quá kinh ngạc mà hai mắt mở trừng, nhìn theo bóng lưng Lupin đi trước dẫn đường.

“Bồ thấy không thể được sao?” Giọng nói Harry mang theo một tia khó nhận khổ trương.

“Không, Harry, mình chỉ là quá mức ngoài ý muốn mà thôi”, Hermione vội giải thích, cô không hy vọng khiến bạn tốt của mình hiểu nhầm, hơn nữa cô cũng không mấy chú ý đến vấn đề này, nếu như trước kia cô có thể nhanh chóng tiếp nhận pháp thuật có tồn tại, thì cái này tính cái gì, “Kỳ thực đối với người như giáo sư Lupin... Đây có lẽ là tốt nhất!”

Harry nhìn kỹ thật sắc Hermione sau, thở dài một hơi, ngữ hàm thâm ý nói, “Vây là tốt rồi!”

Ron không hiểu gì nhìn hai người, gãi gãi đầu, sau cùng quyết định không hỏi bất kỳ cái gì, trực giác nói cho y biết tốt nhất cái gì cũng không nên hỏi.

~~ Hết chương 45 ~~

46. Chương 46

Đối với Snape mà nói tiệc khai giảng mỗi năm đều là một lần dần vật, may mắn năm nay nó đã kết thúc, thời gian này tâm tình hắn luôn luôn không xong, bởi vì... việc này đồng nghĩa với việc những ngày nghỉ quý giá mà hắn không bị đám tiểu cự quái kia quấy rối đã kết thúc, hơn nữa còn bị ép ngồi cạnh với kẻ cướp đi chức vị mà hắn ưa thích, mà từ khi tên Potter kia nhập học, thì Moody mất điên càng khiến người khác thêm khó chịu, về ngoài so với Chúa Tể Hắc Ám càng thêm kinh khủng, so với y thì Lucius vẫn còn là một chú công khiêm tốn, thậm chí còn là một cự Thần Sáng bị chứng hoang tưởng nặng, Dumbledore chết tiệt, không biết ông ta có ý gì đây?!

Snape âm thầm oán giận khiến cho trên đầu dày đặc mây đen, khí thế mười phần rảo bước hướng phòng làm việc của mình, Cúp Quidditch thế giới thì xuất hiện Dấu Hiệu Đen, ẩn ký trên cánh tay trái thì càng

ngày càng rõ ràng giống như đang nhắc nhở những kẻ phản bội sẽ không có kết cục tốt — một khi Chúa Tể Hắc Ám đã trở về! Mà Dumbledore lại cho một người điên điên khùng khùng như Moody giữ chức vụ Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, hiển nhiên lão cáo già này đã có được ít nhiều thông tin xác thực, không biết trước lúc đó hắn có thể giải quyết thành công vấn đề trên trán Potter hay không nữa?! Ánh mắt Snape nhất thời trở lên tăm tối.

“Potter?!” Snape đẩy cửa ra, không chút ngoài ý muốn nhìn đến tiểu hồn đản kia giống như một con mèo nhỏ đang lẩn qua lẩn lại trên sô pha của hắn, nói thật, Snape đã bắt đầu thói quen tên nhóc rắc rối này luôn xuất hiện trong phòng làm việc của mình. Dần dần, tiểu nam hài này không còn đơn thuần chỉ là đứa con mà Lily dành cả sinh mệnh để bảo vệ hay là đứa con của lão Potter cuồng vọng, tự đại nữa, sau một khoảng thời gian dài ở chung, nam hài này đã hoàn toàn tách biệt khỏi hình tượng của cha mẹ mình trong mắt hắn, ngay từ lúc cậu bé gần như hoảng loạn trong phòng làm việc của hắn, thì cậu bé đã chậm rãi không hề thuần túy chỉ là một tiểu sư tử lỗ mãng ngu ngốc Gryffindor, cậu đã học được tự suy ngẫm, tự mình có chủ kiến, lại còn rất miễn cưỡng, có chút đa nghi, cũng hiểu được nhẫn nại, bắt đầu chuyển biến thành một Slytherin. Hắn vẫn không rõ chuyển biến của cậu bé là tốt hay không tốt, một mặt hắn cảm thấy hả hê khi con trai của một người chán ghét Slytherin như lão Potter lại dần dần biến thành tiểu Slytherin, nhưng một mặt khác hắn lại cảm thấy hổ thẹn với Lily khi chỉ đứng nhìn đứa con của nàng biến thành một Slytherin giảo hoạt như vậy.

“Giáo sư, ngài đã trở về!” Harry nghe thấy tiếng gọi liền ngừng lại động tác, ngẩng đầu kinh hí hô, “Hai tháng qua không gặp được ngài, con nhớ ngài lắm!”

“Ta hẳn là vì thế mà thụ sủng nhược kinh sao? Potter, thỉnh không cần tiếp tục hành hạ chiếc ghế sô pha đáng thương của ta nữa, ta đã nghĩ rằng trò ít nhất cũng phải biết cách ngồi đúng đắn là như thế nào chứ!” Đối với những lời biểu đạt trắng trợn của Harry, Snape đã sớm thành thói quen, dù sao so với việc bị tên tiểu bạch kiểm nào đó nhìn chằm chằm lúc ngao chế độc dược rồi luôn vô tình thốt ra những lời không hề suy nghĩ thì chuyện này vẫn thoải mái hơn nhiều.

“Năm nay không có trận đấu Quidditch giữa các nhà thật không sai, bắt quá cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật kia có gì vui không ạ? Năm nay nhà trường bắt mỗi học sinh chuẩn bị một bộ lễ phục có phải liên quan đến cuộc thi đấu này không?” Harry bĩu môi, ngồi ngay ngắn lại, nhìn Snape cầm một ít dược liệu chuẩn bị ngao chế độc dược, thuận miệng hỏi.

“Ta nghĩ đến trò rất thích khoe ra mớ đầu như tổ quạ kia lúc bay trên cán chổi mới đúng chứ,” Snape nhún mày, giả cười, “Về phần thi đấu Tam Pháp Thuật, ta vô cùng tiếc nuối phải báo với trò rằng, với độ tuổi hiện thời ta e rằng trò không có cơ hội thu hút thêm sự quan tâm của mọi người bằng cách tham gia cuộc thi được đâu.”

“Chỉ sợ cho dù con không muốn, con cũng sẽ bị ép dùng phương thức này để đề cao danh khí thôi.” Harry đột nhiên nhớ tới nội dung đọc qua trong thiên văn, lần này, cậu cũng bị ép buộc tham gia cuộc thi luôn tràn ngập cơ hội bồi dưỡng cảm tình này, nghĩ đến những đoạn miêu tả nóng bỏng trong thiên văn, khuôn mặt Harry thoáng chốc đỏ bừng. (Mất lạnh: Đứa nhỏ, người suy nghĩ đến chỗ nào rồi thế?!)

Snape đang xử lý dược liệu bỗng hơi ngừng tay, mi tâm nhăn chặt, nghi hoặc nhìn thoáng qua vẻ mặt cổ quái của Harry, “Trò sẽ tham gia cuộc đấu ngu xuẩn kia?! Bị ép?! Dumbledore?”

“Hình như đều không phải, hẳn là do vị giáo sư nhìn vô cùng kỳ quái kia, nói thật ra, giáo sư, vì sao giáo sư môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám của chúng ta luôn có vấn đề như vậy, hiệu trưởng có phải không muốn chúng ta học giỏi bộ môn này, như thế sẽ uy hiếp đến địa vị Bạch Pháp sư vi đại nhất của ông ấy sao?” Harry nửa đùa nửa thật nói.

“Đừng nói những lời không suy nghĩ như thế”, Snape buông dao trong tay, ngồi xuống đối diện Harry, “Alastor Moody, là một cự Thần Sáng, hiện tại đa số Tử Thần Thực Tử đang ngồi trong nhà tù Azkaban đều là nhờ ơn ông ta, hẳn là người Dumbledore vô cùng tín nhiệm. Trò nói hẳn sẽ dùng thủ đoạn khiến trò tham gia thi đấu Tam Pháp Thuật, cuối cùng thì trò biết được những gì?”

Tin tức Harry sẽ phải tham gia trận đấu cuối cùng cũng khiến Snape cảm thấy hứng thú, cho tới nay, Snape đối với những gì Harry nói cũng không có nhiều quan tâm, thái độ của hắn với những lời nói mang hơi hướng tiên đoán của Harry luôn luôn là cẩn thận đề phòng, bởi vì trong cuộc đời này hắn không muốn lại

làm thêm chuyện gì không thể vãn hồi, hơn nữa hắn cũng không ngừng nhắc nhở tiểu hồn dẫn kia không nên quá tin tưởng vào những thứ này. Nhưng mà tình huống hiện giờ, Snape không hỏi thăm không được rồi, dù sao chính vì từ trước tới nay tỉ lệ thí sinh tham gia thi đấu Tam Pháp Thuật tử vong rất cao cho nên mới bị ngừng tổ chức lâu như vậy.

Harry nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dù sao những điều cậu thấy cũng chỉ là những đoạn ngắn, mà những đoạn ngắn trong thiên văn luôn có một số sai biệt nhỏ so với hiện thực, quan trọng là từ những đoạn ngắn đó tìm ra được điểm cốt lõi, những tin tức hữu dụng cho đời thực.

“Vị giáo sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám kia dường như không phải người mà thầy nói tới đâu, hình như hắn là một Tử Thần Thực Tử, hắn trà trộn vào trường chính là vì muốn khiến con tham gia thi đấu Tam Pháp Thuật, để đem con từ trận đấu tới chỗ Voldemort rồi dùng máu của con giúp Voldemort sống lại.” Harry đem mọi chuyện thấy trong thiên văn đơn giản tổng kết lại.

“Không phải là Moody...” Snape nhẹ nhàng đánh nhịp tay vịn, trong đầu suy nghĩ khả năng những lời Harry nói có thể tin, “Bình rượu... thuốc Đa Quả Dịch... trận đấu... nói rõ ràng một chút, vì sao lại muốn dùng máu của trò?”

“Xương cốt của phụ thân, thịt của người hầu, máu của kẻ thù, hình như dùng ba thứ đó có thể giúp hắn sống lại... A, hình như Voldemort là được nấu ra từ nồi độc được.” Harry cố gắng nhớ lại, hắn cũng không hiểu lắm chuyện này nghĩa là gì.

Khóe miệng Snape run rẩy một chút vì cách dùng từ không thỏa đáng của Harry, sau đó lâm vào trầm tư: rất hợp lý, nếu như Moody là giả, như vậy Moody thật chắc chắn đang trong tay bọn chúng, dù sao muốn gạt được Dumbledore, còn cần Moody nói ra mọi thói quen trong sinh hoạt hàng ngày, điều này không phải trong một sớm một chiều mà có thể biết rõ được, hơn nữa thuốc Đa Quả Dịch cũng cần tóc của người muốn biến thành, nếu như những gì Potter nói đều đúng thì rất có khả năng Moody thật cũng đang ở trong Hogwarts... Còn chuyện Chúa Tể Hắc Ám sống lại, nghe Potter nói mà suy ra thì dường như phải dùng một loại độc được nào đó, một loại độc được Hắc Ma Pháp nào đó. Cần Potter tham gia cuộc thi, hắn là muốn tìm cơ hội đưa Potter rời khỏi Hogwarts...

“Potter, nếu như cái đầu trên cổ trò vẫn còn chút tác dụng thì nên biết điều tránh cái tên Moody kia xa một chút, vô luận hắn là thật hay giả!” Snape trừng mắt cảnh cáo.

Giọng nói trầm thấp mềm mại của Snape khiến Harry có chút mê mang, giống như đã trúng thôi miên chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

“Được rồi, Potter, hiện tại cứ về ổ sư tử của trò cho ta, không đi lung tung rồi xen vào việc của người khác!” Snape nhìn thời gian một chút, nếu như hắn tiếp tục để tên tiểu tử này ở đây, thì đừng mong có thể ngao chế xong những độc được mà bà Pomfrey cần trước 0 giờ.

“Hảo, Ách, giáo sư, con có cái này cho ngài”, Harry như tỉnh khỏi cơn mê, vội vã từ sau lưng lấy ra một bọc nhỏ đưa cho Snape, “Con xem xong nghĩ nó rất thích hợp ngài, mong rằng ngài thích!”

Snape nhìn thoáng qua thứ trong bọc, mặt liền đen, “Potter, ngươi là có ý gì?! Nhục mạ ta sao?!”

~~ Hết chương 46 ~~

47. Chương 47

Harry nhìn về mặt Snape thoáng chốc tối sầm, có chút khó hiểu, vì sao giáo sư đột nhiên sinh khí?! Vũ nhục?! Sao có khả năng?! Cậu đã rất cố gắng mới chọn lựa được, đồng thời cũng đã rất chăm chú lắng nghe lời khuyên của nhân viên bán hàng.

“Potter, trò đang châm chọc giáo sư mình là lão đại biên bức tóc bóng nhờn sao?! Ta xem ra... sách, dầu gội đầu muggle... có thể giúp bạn có mái tóc khoan khoái nhẹ nhàng, ta không biết mái tóc mình lại khiến cho

ngài Potter đây bắt mắt lớn đến vậy, ta nên vì vậy mà xin lỗi chẳng?! Potter, là cái gì làm trò nghĩ mình có thể xen vào sinh hoạt cá nhân của một giáo sư?!” Snape mím chặt môi, lạnh lùng nhìn về mặt hoang mang không hiểu gì của Harry, giờ khắc này, trong mắt hắn Harry giống như đang hòa lẫn vào người cha lỗ mãng ngu xuẩn của cậu, thế nên phản ứng của hắn mới lớn như vậy.

“...” Harry thật không ngờ Snape lại nghĩ như vậy, cậu chỉ nghĩ lấy món quà này lấy lòng giáo sư, trong mấy cuốn sách cậu đọc qua thì dầu gội đầu, kem đánh răng, các loại áo ngủ hay nội y bằng lụa đều là những thứ tốt nhất để tặng quà, chỉ là áo ngủ cùng nội y, Harry nghĩ đến hai vấn đề: thứ nhất chính mình không biết số đo của giáo sư, thứ hai xét thấy quan hệ giữa bọn họ còn... chờ tiến thêm một bước nữa tặng những... món này mới không thất lễ (Mắt lạnh: người mong muốn quan hệ càng tiến thêm một bước sao?!), vì sao giáo sư lại tức giận? Cậu làm sai cái gì sao?

“Hiện tại, lập tức, rút ra ngoài cho ta!” Snape nhìn biểu tình vô tội trên mặt Harry, không khỏi cảm thấy phiền muộn.

“Không!” Harry ngay lập tức phác lên, ôm chặt lấy thắt lưng Snape, trực giác nói cho cậu biết nếu như cậu không đem chuyện này nói cho rõ ràng ngay bây giờ, thì sau này cậu sẽ phải hối hận.

“Buông tay, Potter!” Snape túm gáy áo Harry kéo ra, nhưng mà Harry ôm thật sự quá chặt, làm cách nào cũng không thể đem khối kẹp cao su nhãn hiệu Potter này bóc ra được.

“Giáo sư, con không buông! Ngài chỉ ít cũng phải nói cho con biết vì sao lại tức giận như vậy, được không?” Harry giờ khắc này chẳng khác nào người phụ thân Gryffindor của mình, chẳng biết lấy sức mạnh từ đâu sống chết ôm chặt thắt lưng Snape.

“Người...” Snape trừng mắt nhìn mái đầu rối bời của Harry nửa ngày, lần thứ hai xác định tên nhóc con này so với lão Potter càng thêm lớn mật hỗn đản, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Được rồi, Potter, trò có thể nói cho ta biết vì sao đột nhiên tâm huyết dâng trào tặng ta... mấy thứ chết tiệt này không? Chết tiệt, người trước buông móng vuốt ra khỏi người ta đã!”

Harry hít ngửi mùi hương được liệu đang vờn quanh mũi mình, có chút lưu luyến cọ cọ một chút, rồi mới dời khỏi vòng tay khiến cậu cảm thấy ấm áp này, cậu không có chú ý tới hành động vô thức vừa rồi của mình đã khiến Snape đột nhiên cứng ngắt thân thể.

“Giáo sư, con chỉ là muốn biểu đạt lòng biết ơn ngài chiếu cố con suốt một năm vừa rồi mà thôi, trong lúc chọn quà, con nghĩ đến ngài sẽ hứng thú với mấy món đồ muggle nên... dù sao những độc được trong giới Pháp Thuật thì một vị đại sư Độc Được như ngài sẽ dễ dàng tự phối chế, con nghĩ đến tặng món quà nào đó giới muggle sẽ càng thêm thành ý. Kỳ thực con cũng không biết nên tặng gì mới tốt, được liệu, con cũng không tìm được thứ gì trân quý, sách độc được, con nghĩ với khả năng của mình cũng chẳng tìm ra được cuốn nào ra hồn, con không biết... thực sự không biết những thứ này lại khiến ngài tức giận như vậy, nhưng con thật lòng nghĩ muốn tặng ngài thứ gì đó hữu ích, thật sự!” Harry thành khẩn nói, đôi mắt ngấn lệ nhìn thẳng Snape, kỳ thực nếu như có thể, cậu rất muốn thử những món ăn Trung Quốc ghi trong sách, nghe nói có thể bảo dưỡng thân thể, nhưng mà tiếc là cậu không thể, cậu có thể đến phố người Hoa ở London, hình như có một địa danh như thế thì phải?! Học nấu những món đó, những lời trong cuốn sách đó khiến cậu tâm động thực sự, “Nếu muốn nắm trái tim một người đàn ông, trước tiên phải nắm được dạ dày của anh ta đã”. Đương nhiên tay nghề nấu nướng hàng ngày của cậu cũng không sai, hay là cũng nên...

Snape có chút không tự nhiên tránh ánh nhìn của Harry, nhẹ giọng ho khan hai tiếng, sau khi nghe Harry giải thích, hắn cũng hiểu được bản thân phản ứng có chút thái quá, nghĩ đến lần trước tiểu bạch si này không chút do dự đem tấm bản đồ giao cho mình, giúp mình bớt được phiền não mỗi lần tuần tra ban đêm. Tuy rằng bản thân vẫn như trước không thích những can thiệp của Harry đối với sinh hoạt cá nhân của mình, nhưng mỗi lần Snape cũng không còn tức giận như trước kia nữa, hắn hòa hoãn lại ngữ khí nói: “Potter, tuy rằng ta biết Gryffindor thích quần chuyện bao đồng của người khác, tự đem chuyện người khác cho là của mình, mặc kệ người đó có nguyện ý hay không. Nhưng nếu như trò có thể dành một chút tinh lực ấy cho môn học độc được của trò, thì so với việc nhận những... món đồ này ta càng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều.”

Harry rất ủy khuất, cậu thực sự đã rất chăm chỉ xem những cuốn sách độc được khô khan đó, thế nhưng cho dù cậu đọc đến thể nào thì cũng không thể làm cho môn độc được chuyển sang được màu sắc đúng với

các bước ghi trong sách, điều này không phải do cậu không cố gắng.

“Được rồi, Potter, trò hăn là quay lại tháp Gryffindor, tuy rằng ta thật cao hứng khi trò bị trừ điểm bởi dạn du, nhưng ta vẫn còn những chuyện quan trọng hơn muốn làm, không rảnh chiếu cố một tên nhóc hăn dẫn Gryffindor!” Snape tuy rằng không trách phạt Harry hành vi xâm phạm riêng tư của hăn, nhưng mà đối với những món đồ mà Harry đem tới hăn vẫn không chút lưu tình, huy huy đưa phép, những món đồ đó lập tức biến mất không bóng dáng, mà Harry đứng một bên chỉ dám rụt lui cổ, không dám hé răng hỏi những món đồ đó biến đi đâu.

“Giáo sư, hay là... con muốn nói con có thể lưu lại, con nghĩ đến ngài là muốn ngao chế độc được đi? Trước tiêu cấm con có thể đứng đây xem ngài ngao chế, tiếp thu một chút chỉ đạo từ ngài, có khi sẽ giúp ích cho thành tích độc được của con, đúng không ạ?” Harry dùng ngữ điệu giả hoạt nói.

“Ta thật cao hứng khi trò —— Potter đối với môn học Độc Được cảm thấy hứng thú”, Snape giả cười, vươn ngón tay thon dài tóm lấy gáy áo Harry, ưu nhã đứng dậy, đi tới trước cửa, mở cửa, cổ tay khẽ động, đem tiểu nam hài da mặt dày siêu cấp quăng ra ngoài, “Nhưng ta không có nghĩa vụ dạy kèm trò ngoài lớp học! Mong rằng trước tiêu cấm trò có thể trở về ổ sư tử của mình, đừng cho ta bất luận cơ hội nào trừ điểm trò, nếu như trò còn nhớ rõ món lễ vật trò từng tặng ta!”

Harry nhu nhu cổ, không mấy lưu ý lời Snape nói ly khai hăm, trên đường đi vẫn không ngừng đau khổ suy tư tại sao Snape lại có phản ứng lớn nhường vậy, trong sách rõ ràng nói... những đồ vật đó dùng làm quà tặng là tốt nhất à? Chẳng lẽ là bởi vì Snape bất đồng? (Mất lạnh: tin tưởng ta, tặng thứ gì thì Snape cũng sẽ không vui vẻ.) có khi cậu nên cảm thấy may mắn là bản thân không đem áo ngủ hay nội ý làm quà? (Mất lạnh: người thật sự may mắn!) Cuối cùng thì ta nên tặng cái gì mới tốt đây?

Suốt quãng đường đi trở về tháp Gryffindor, Harry đều suy nghĩ cách lấy lòng giáo sư, vừa bước vào phòng sinh hoạt chung, cậu đã bị Hermione ngồi chờ ở đó ngăn lại.

“Harry, bỏ chạy đi nơi nào vậy?!” Hermione nhú mày nhìn về mặt thất thần của Harry, “Lúc này mới khai giảng, bỏ có chỗ nào đáng giá đi mà không trở lại tháp Gryffindor ngay chứ?!”

“Ách... Hermione, có việc sao?” Harry tránh được Hermione truy vấn.

“bộp” Hiện tại tâm tình Hermione đều không phải rất tốt, cô đem một chồng sách lớn đặt xuống trước mặt Harry, “Mấy thứ bỏ cần, Harry, mình thật không rõ vì sao bỏ cần những... thứ này? Cho dù là đọc tiêu khiển giống như mình thì cũng không bao giờ chọn loại này!”

Nhìn chồng sách trước mặt, ánh mắt Harry thoáng tỏa sáng, cậu lộ ra nụ cười tươi rói, “Úc, Hermione, thật sự cảm ơn bỏ, những... thứ này trong thời gian sắp tới mình rất cần, rất trọng yếu!”

~~ Hết chương 47

~~Min: đến đoạn này ta còn tưởng Harry nhờ Hermione mua sách đồng nghiệp về coi cơ

48. Chương 48

Sáng sớm ngày hôm sau, Harry xuất hiện ở phòng sinh hoạt chung tháp Gryffindor với đôi mắt quầng thâm, không chớp mắt nhìn chằm chằm hướng thang lầu lên phòng ngủ của nữ sinh, bầu không khí quanh cậu toát ra một loại cảm giác hưng phấn hòa cùng chút thất vọng ai oán lại chờ mong, quỷ dị đến mức những học sinh đi ngang qua đều phải hiếu kỳ nhìn kỹ, nhưng rất nhanh bọn họ đều rùng mình vội vàng rời đi.

“Harry?! Bỏ thoát nhìn thật không xong.” Hermione đang bước xuống thang lầu liếc mắt thấy cậu vẫn đang chằm chằm nhìn hướng cô liền giật mình.

“Hermione! Bỏ rớt cục cũng xuống rồi!” Harry hai mắt tỏa sáng.

“Bỏ đang đợi mình sao?!” Hermione có chút nghi hoặc hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Ách... cái kia...” Harry có chút nhần nhí lòi kéo Hermione ra khỏi phòng sinh hoạt chung, trong lúc đi đại sảnh đường dùng điểm tâm, Harry vài lần tính mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói được gì.

“Harry, bồ đến tốt cùng muốn nói cái gì?! Sắp đến đại sảnh đường rồi, mình không nghĩ bồ nguyện ý ngồi trên bàn ăn mà nói ra đâu!” Hermione có chút nóng nảy nói.

“Hermione”, Harry hít sâu một hơi, “Những cuốn sách đó, bồ có thể mua loại sách chừng mực lớn hơn chút nữa không?”

“Ôi chào?!” Hermione vừa nghe những lời Harry nói liền ngây người, hơn nửa ngày mới hiểu được ý Harry muốn nói, cô giật mình há to miệng, lắp bắp mãi mới nói ra lời, “Har... Harry, bồ... ý của bồ là... là muốn càng... càng...”

Harry gật gật đầu, nói thật, những văn chương trong mộng cậu đọc so với những cuốn sách Hermione mua cho cậu còn miêu tả rõ ràng hơn, hiện tại điều cậu cần không phải loại văn ảm áp ngọt ngào này, mà là những điều cụ thể, phải nói rõ trong khoảng thời gian nào thì nên làm như thế nào! Cậu cũng không trông cậy gì được vào một vị giáo sư hơn 30 tuổi trước khi xác định rõ quan hệ hai người sẽ chủ động trước.

Hermione nhìn thật kỹ Harry, muốn từ biểu tình cùng giọng nói của đối phương xác định tính chân thực, sau đó bước nhanh vào đại sảnh đường, cầm lên vài khối sandwich cùng bánh bí ngô, rồi lôi kéo Harry đi ra khỏi tòa lâu đài, đến bên Hắc hồ ngồi xuống.

“Harry, bồ nên thấy may mắn là sáng nay không có khóa học, bằng không, sáng nay mình có ngồi nghe giảng cũng sẽ không vô được đầu óc, tất cả là vì chưa hiểu rõ được bồ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Hermione vừa oán giận vừa đưa qua cho Harry một khối bánh sandwich.

“Ách, mình thật sự xin lỗi.” Harry cầm lấy khối bánh sandwich, nói.

“Harry, bồ đang yêu ai sao?” Hermione đột nhiên lên tiếng hỏi.

Harry thoáng chốc cứng ngắc, miếng sandwich đưa đến bên miệng cũng chưa kịp cắn xuống, một lát sau, cậu mới khô cần hỏi, “Bồ sao lại biết thế?!”

“Rất rõ ràng, không phải sao?” Hermione nhú nhú mày, “Mình cũng không phải một kẻ trì độn, Harry, bồ trước đây đọc sách cũng đều đọc những cuốn tạp chí về Quidditch, đột nhiên lại muốn mình giúp tìm mấy cuốn tiểu thuyết, mình liền đoán nhất định có chuyện, hơn nữa một nam sinh đột nhiên muốn đọc loại tiểu thuyết lãng mạn yêu đương, riêng chuyện này đã rất kỳ quái rồi!”

Nghe xong Hermione nói, Harry chỉ còn biết cười gượng.

“Được rồi, Harry, hiện tại có thể nói cho mình biết rốt cuộc là vị nữ sinh nào may mắn như vậy, cô ấy là học sinh Nhà nào? Học năm mấy? Lớn lên thế nào? Hai người tiến triển tới đâu rồi?” Hermione hai mắt tỏa sáng, bắt đầu hỏi Harry không ngừng.

Hắn không phải con gái! Harry toát mồ hôi lạnh đầy trán, nhìn Hermione quanh thân tỏa ra bát quái khí trảng, cuối cùng quyết định nói ra một phần sự thật, sau này còn cần Hermione hỗ trợ nhiều mà!

“Đó là một người rất quyến rũ, tuy rằng bề ngoài không thể nói xinh đẹp, nhưng mà tính cách tương đương hấp dẫn người khác. Đó là một tâm hồn mềm mại ẩn giấu dưới những lời nói ác ý, làm cho người ta tràn ngập tò mò (Mắt lạnh: thừa nhận đi, tiểu Har, người nhất định là M). Những hành động sẵn sàng dâng đầy ân nhu, làm cho người khác càng lún càng sâu cuối cùng không thoát ra được...” Harry vẽ mặt ôn nhu miêu tả, lời nói mập mờ không thể đoán ra được người đó là ai.

Hermione nghe xong liền ngây ra như phỗng, một lúc lâu sau, cô mới chậm rãi nói: “Harry, mình dám đánh cược người đó của bồ là một Slytherin!”

Harry vẽ mặt cứng ngắc, “Ách... sao bồ biết?!”

“Mình không muốn nghi vấn sở thích của bồ, nhưng từ những miêu tả của bồ đến phán đoán, thì đối phương hẳn là một người hay nói những lời ác ý, một người tính cách không được tự nhiên, đây không phải tính cách đặc thù của Slytherin hay sao, những Nhà khác đâu có ai có loại tính cách này!” Hermione tốt tính tình giảng giải cho Harry nghe, “Đáp án này thật sự khiến mình có chút giật mình, nữ sinh Nhà chúng ta

mà biết được bỏ lại thích một cô gái bên Slytherin thì nhất định sẽ loạn hết mắt! Bất qua mình cũng lý giải được những hành vi che che giấu giấu trước kia của bồ.”

“Như vậy, Hermione bồ có thể giúp mình giữ bí mật điều này không, kể cả với các giáo sư cùng hiệu trưởng? Mình không muốn người còn chưa theo đuổi được lại bị người khác ngăn trở.” Harry cười khổ, trong lòng may mắn Hermione căn bản không có nghĩ đến người cậu thích lại là nam nhân.

Hermione nhìn vẻ mặt cầu xin của Harry một lúc, mới thở dài nói, “Đương nhiên, chúng ta là bạn tốt đúng không nào? Bất quá, một người Slytherin, Harry bồ đã suy nghĩ kỹ càng chưa thế?”

“Đúng vậy, Hermione, không phải ai trong Slytherin cũng đều là người xấu.” Harry biết Hermione nói vậy là xuất phát từ hảo ý, “Chỉ ít thì người mình thích không giống vậy.”

“Được rồi, mong rằng bồ đúng.” Những lúc đối diện cùng Harry, Hermione đành cam bái hạ phong, “Harry, bồ nói là muốn mình giúp mua mấy cuốn tiểu thuyết chừng mực lớn hơn, ý bồ có phải là những cuốn hạn chế tuổi không?”

“Hạn chế tuổi?!”

“Đúng vậy, những cuốn mình đưa bồ ngày hôm qua đều là những cuốn nội dung về tình yêu thuần khiết, dành cho mọi lứa tuổi.”

“Tình yêu thuần khiết.” Harry khóe miệng run rẩy, “Hermione, mình cần chính là những cuốn sách nói rõ ở thời điểm nào thì nên làm thế nào, những cuốn tiểu thuyết chỉ đạo về tính, chứ không phải những cuốn tiểu thuyết mà đám nữ sinh hay huyền tưởng ra, những cuốn tiểu thuyết miêu tả rõ tình tiết cụ thể cơ.”

“Là vậy a, phải có chỉ đạo về tính, tình tiết càng mãnh liệt càng tốt... Hiện tại mình còn ở trong trường học, chỉ có thể nhờ mẹ thôi, như vậy thì coi bộ hơi khó rồi... Cần mượn cơ, mình phải suy nghĩ đã...” Hermione cúi đầu suy tư.

“Phiền bồ rồi, Hermione.” Harry cảm kích nhìn Hermione, đối với việc cô giúp đỡ mà không truy cứu sâu xa rất cảm động.

“Bất quá, Harry, bồ sẽ không...” Hermione vẻ mặt cổ quái nhìn đôi mắt quầng thâm của Harry, hiện tại cậu hoàn toàn dùng kính áp tròng khiến quầng thâm càng hiện ra rõ ràng, “Bồ không phải thức cả đêm đọc tiểu thuyết đó chứ? Tất cả sách...”

“Àn, mình đã xem xong, nhưng mà hoàn toàn không có phát hiện ra điều gì đáng tham khảo cả!” Harry có chút thất vọng nói.

“Xem xong...” Hermione nhu nhu cái trán, “Nếu như bồ học tập mà cũng nhiệt tình như vậy thì tốt rồi... Thật sự hiếu kỳ người nào mà đáng giá đến vậy...”

“Tha lỗi cho mình, Hermione. Bây giờ còn chưa phải lúc, ít nhất lúc chưa theo đuổi được người ta, mình không thể mạo hiểm. Nhưng mà mình thề, bồ sẽ là người đầu tiên được biết người đó là ai!” Harry xin lỗi nói, nếu hiện tại nói ra thì thật sự rất kinh tởm (Mất lạnh: Vô luận nói ra lúc nào cũng đều rất kinh tởm!)

“Được rồi, mình sẽ đợi.” Hermione ăn xong bữa sáng, liền rút ra khăn lau tay, đứng dậy, vỗ vỗ vai Harry, hảo tâm nói một câu, “Kỳ thực vô luận là người nữ nhân nào cũng đều sẽ thích được người khác khích lệ, về vẻ bề ngoài hay những thứ khác, đồ ngon đồ ngọt cũng là vũ khí tối hữu dụng, tại phương diện này có thể nói Lockhart chính là cao thủ đấy. Đương nhiên hoa tươi cùng quà tặng cũng không sai, nữ sinh đều rất thích lãng mạn, nỗ lực lên, Harry!”

Nhưng mà đối phương không phải nữ nhân, mà một người âm trầm lại là lão nam nhân thì làm sao bây giờ?! Lockart?! Ta còn chưa muốn bị đem đi ngao chế thành ma được a! Đôi mắt Harry – trông mong nhìn theo bóng lưng Hermione, không tiếng động hờ hết.

~~ Hết chương 48 ~~

49. Chương 49

Alasto Moody tuy rằng thể hiện ra bên ngoài vô cùng đáng sợ, trong mắt của y ngoại trừ Tử Thần Thực Tử cùng Tử Thần Thực Tử ra cũng không còn gì khác, trong miệng cũng không ngừng nhắc đi nhắc lại ‘Phải luôn bảo trì cảnh giác’, nhưng vẫn không thể ngăn cản đám học sinh trong trường Hogwarts đối vị giáo sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám mới nhậm chức này nảy sinh kính nể, thật sự là khó có được vị giáo sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám nào dám biểu diễn Nghệ Thuật Hắc Ám ngay trên lớp học cho đám học sinh xem. Cũng giống như việc cấm tiến vào hẻm Knockturn, những đứa trẻ chưa đủ tuổi tuy rằng ngoài miệng luôn nói chán ghét Hắc Ma Pháp, nhưng vẫn đối những thứ người lớn cấm sản sinh ra hiếu kỳ, hơn nữa bọn họ cần học chính là phòng ngự những... bùa chú Hắc Ám này, nếu như đối với cái mình cần phòng ngự cũng không có được khái niệm rõ ràng, thì làm thế nào phòng ngự chúng chứ?!

Harry nhìn đám học sinh đủ mọi cấp đã trải qua lớp học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám đang tụ tập chung một chỗ thảo luận hăng say, cảm thấy có chút phiền muộn, một tên Tử Thần Thực Tử lại đi dạy học sinh Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám rồi lại được đám học sinh hoan nghênh cùng kính yêu quả thật đây là một chuyện châm chọc vô cùng. Vốn Harry còn có chút dao động, tưởng mình đã làm, có lẽ đây quả thật là Moody bản nhân cũng không chừng, nhưng sau khi mặt dạn mày dày quần quít lấy Snape để được lấy tấm bản đồ Đạo Tặc ra kiểm tra thì, bên trong phòng làm việc của giáo sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám tại lâu ba, hai chấm nhỏ Alasto Moody cùng Barty Crouch đứng cùng một chỗ khiến cậu khẳng định rằng Moody mà được mọi người hoan nghênh kia chính là một Tử Thần Thực Tử dụng tâm kín đáo mà sâu xa!

Vẫn chưa tham gia buổi học nào của vị giáo sư phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám mới này, thế nhưng Harry càng muốn được Snape dạy hơn, ngày thường vẫn trà trộn vào phòng làm việc Độc Dược của Snape cho nên Harry biết rõ giá sách trong phòng bày đầy những cuốn sách về Hắc Ma Pháp vô cùng phong phú, tiếc là Snape thà rằng lãng phí thời gian đi ngao chế độc dược cho Dumbledore cũng không nguyện ý dạy ngoại khóa bất kỳ đứa học trò nào môn Độc Dược hay Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.

Buổi học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám đầu tiên của học sinh năm thứ tư Gryffindor là vào buổi sáng, cũng vào lúc đó đã xảy ra một việc mang đến cho Harry cơ hội hiếm có khó tìm.

Buổi trưa hôm nay, Harry cùng Hermione và Ron đang trên đường đến đại sảnh đường dùng cơm sau khi kết thúc lớp học, Draco giờ đây quan hệ với Harry đã hòa hoãn hơn rất nhiều bỗng cảm một tờ báo chạy tới trước mặt ba người. Từ khi năm học mới bắt đầu, Draco không còn giống như trước kia luôn tìm Harry gây phiền toái, nhưng như thế cũng không có nghĩa y sẽ thôi gây chuyện với tên Weasley không nào bộ nữa. Cầm báo trên tay, Draco chỉ vào bức ảnh gia đình Weasley trên phần tin tức in trên báo, khóe môi giả cười rồi không ngừng nói ra những lời khiêu khích, một người không hề biết tự kiềm chế hay tự hỏi như Ron đương nhiên sẽ cùng Draco cãi nhau ngay trước lối vào đại sảnh đường, Hermione đối với việc Draco khiêu khích bạn bè cô thì thập phần tức giận, nhưng cô vẫn rất lý trí cố gắng kéo lại Ron, mà Harry thì chỉ lãnh đạm đứng một bên xem diễn. Cậu cũng không mấy rõ ràng, khi ở Malfoy trang viên thì vô luận thái độ làm người lẫn cách đối nhân xử thế của Draco đều như một quý công tử được dạy dỗ từ nhỏ, nhưng mà khi vừa nhìn đến Ron thì lại hoàn toàn biến thành một tên sư tử ngu ngốc giống như giáo sư hay nói, lẽ nào hai người đó thật sự là một đôi oan gia sao, DM/RW?! Cũng không đúng, khi Malfoy cha gặp Weasley cha không phải cũng có phản ứng rất kỳ quái sao, sau khi tiếp xúc qua vài lần thân mật, thì Harry hoàn toàn hiểu rõ phong thái của một người đứng đầu gia tộc Malfoy có bao nhiêu cao quý, từ việc mỗi tháng giáo sư đều ngao chế một bình ma dược mỹ dung tề, vinh quang tề, thuận hoạt tề là có thể biết được, nhưng mà vị khổng tước Malfoy này khi cùng ông Weasley gây gổ thì dĩ nhiên đều không rút ra đũa phép mà là dùng phương thức của muggle vật lộn với nhau, hiện tại nhớ tới đúng là rất cổ quái! Ngay cả con hai người khi có xung đột ở trường thì cũng đều rút ra đũa phép, đối nhau thi chú! Lẽ nào Malfoy cha cùng Weasley cha... Nhớ tới mái đầu có chút hói của ông Weasley, Harry kiên định lắc đầu, ngăn cản bản thân tiếp tục suy nghĩ vấn đề đó, điều này cũng thật là đáng sợ a!

Harry lúc này mới đem lực chú ý của bản thân quay trở về chuyện đang diễn ra trước mắt, liếc nhìn tình hình hiện tại, chỉ thấy Ron cùng Draco đã bắt đầu hướng đũa phép vào nhau phóng ra ác chú, Harry sờ sờ bụng cảm thấy có chút đói, đang định tiến lên ngăn cản hai người, rồi đến đại sảnh đường ăn cơm. Lúc này, khóe mắt Harry vừa lúc nhìn đến trong đám người có thấp thoáng bóng dáng của tên Moody giả kia. Hẳn

đứng giữa đám đông giờ cao đưa phép nhằm hướng hai người đang mãi thi chú vào nhau, chuẩn xác chĩa hướng về mặt đang giả cười của Draco đọc ra chú ngữ.

Harry hơi nhú nhú mày, không khỏi đảo tròn con mắt, ngay khi ánh sáng từ đĩa phép tên Moody giả phóng ra, cậu liền bước lên trước giống như đang tính khuyên bảo hai người bạn của mình, lại trùng hợp đứng đúng vị trí ngăn trở chú ngữ.

Chú ngữ vừa trúng vào người, thì lập tức cảm giác đau đớn toàn thân giống như mỗi đầu khớp xương đều bị người bẻ gãy tràn đến, cậu cảm giác rõ ràng cơ thể dần dần biến đổi hình dạng, tiếng kinh hô bốn phía giống như đang truyền đến từ nơi nào xa lắm, đường nhìn của cậu nhanh chóng bị hạ thấp xuống.

Chẳng qua bao lâu, hay đúng hơn là chỉ qua một chút thời gian, Harry phát hiện ra thị giác của mình đã trở về bình thường, trước mắt liền xuất hiện khuôn mặt giáo sư McGonagall đang phẫn nộ hướng tên Moody giả kia nói gì đó, Hermione thì đang lo lắng đỡ cậu, mà Ron cùng Draco thì lập tức ngừng trò đấu đá trẻ con vừa rồi, trên vẻ mặt đều biểu lộ lo lắng. Harry khuôn mặt trắng bệch, suy yếu nhìn hai người cười gượng, trong lòng âm thầm hối hận chính mình xung động.

“Haizz, bồ tèo, sao lại phải giúp cái tên chết tiệt kia đỡ chú ngữ chứ?” Ron lo lắng nhìn Harry sắc mặt tái nhợt, oán giận nói.

“Ronald, người câm miệng cho ta! Hai người các người sử dụng pháp thuật ngay trên hành lang là trái với nội quy trường học, hơn nữa người không nghe giáo sư McGonagall nói sao, dùng chú ngữ biến hình trên thân học sinh là sai lầm!” Hermione giống một con mèo đang giận dữ xù lông, trừng mắt nhìn Ron khiển trách.

Ron rụt lui cổ, không dám nói thêm gì nữa.

“Harry, bồ có khỏe không?” Tiểu mẫu sư vừa quay hướng Harry thì khí thể ngay lập tức tản đi, cẩn cẩn dục dục nhìn bạn tốt về mặt tái nhợt ngồi bên.

“Mình không sao, Hermione.” Harry miễn cưỡng đứng dậy, “Mình chỉ là muốn tiến lên khuyên can, bọn họ chặn đường vào đại sảnh, các học sinh đều không thể vào dùng cơm. Mình... đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Hermione hấp hé môi, nhưng chưa kịp nói gì, Ron đã mở miệng: “Bồ bị biến thành một con chồn hương, Harry, nói thật, nếu như đều không phải do bồ đứng lúc chặn ngang, mình có thể khẳng định sẽ được nhìn tên khổng tước kia biến thành con chồn hương, ôi...”

“Ta nói người, câm miệng, Ronald!” Hermione nhìn Ron ôm đầu ngồi xồm dưới đất, từ trên cao nhìn xuống khí thể mười phần nói.

“Coi như ta khiếm người một lần, vô luận hành động của người xuất phát từ dụng ý gì!” Draco nhẹ nhàng dùng thanh âm chỉ có y cùng Harry mới có thể nghe được nói, đứa nhỏ này lúc nhìn đến Harry bị biến thành chồn hương thì vẻ mặt trắng bệch, vị tiểu quý tộc vẫn luôn coi hình tượng quan trọng như sinh mệnh, thật sự không dám nghĩ đến hậu quả nếu như chính mình mới là người lãnh bùa chú, cứ nghĩ mà sợ, trước mặt đám đông bị biến thành một con chồn hương, Merlin, thần khiến y bị thương nặng còn hơn! Draco lúc này đã chẳng còn tâm tình khiêu khích hay ăn uống gì, vừa nói xong với Harry thì xoay người vội vã cùng hai người tùy tùng rời đi, y phải lập tức đem chuyện này viết thư nói cho phụ thân, phụ thân chắc chắn sẽ có biện pháp giúp y báo thù tên cự Thần Sáng chết tiệt kia!

Harry nhìn theo bóng dáng Draco vội vã rời đi, lại nhìn hướng Moody giả đang cùng giáo sư McGonagall tranh chấp, hơi cúi đầu, khóe miệng nhếch thành một nụ cười quỷ dị...

~~ Hết chương 49 ~~

50. Chương 50

“Hermione, mình nghĩ về phòng nghỉ ngơi một chút, lớp Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám chiều nay bỏ có thể xin nghỉ dùm mình không?” Harry trong lòng thầm tính toán một chút, rồi lộ ra nụ cười yếu ớt không ai có thể cự tuyệt được nói với Hermione.

“Được rồi, mình sẽ nhớ kỹ, sau khi trở về, mình sẽ giảng bài lại cho cậu.” Hermione nhìn vẻ mặt Harry cảm thấy có chút khổ sở, trong mắt cô xem ra, vô luận là Ron hay Malfoy bị biến thành chồn hương thì cũng chính là bọn họ tự làm tự chịu, nhưng mà người luôn đứng ở một bên không hề làm gì như Harry thì tuyệt đối vô tội, điều này thật đúng là tai bay vạ gió đối với Harry, trước mặt bao nhiêu người bị biến thành một con chồn hương, cỡ nào xấu hổ a! “Harry bỏ không muốn đến đại sảnh đường ăn chút gì đó sao?”

“Không cần, hiện tại mình không đói bụng, đợi chút nữa mình sẽ tự đến phòng bếp tìm gì đó ăn.” Harry nhìn Hermione lo lắng cho mình, nhẹ giọng trấn an bạn tốt.

“Buổi chiều sau khi tan học tại mình lấy chút đồ ăn cho Harry có được không? Giáo sư phòng chống Nghệ Thuật Hắc Ám lần này chắc chắn là rất lợi hại, Harry, bỏ xác định không đến lớp học chiều nay thật sao?!” Ron vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ Harry cùng đi học.

“Ta nói lần cuối, câm miệng, Ronald!” Một quyển sách dày cộp lập tức không lưu tình chút nào đập xuống đầu Ron, Hermione có chút nhức đầu với mức trì độn của Ron, làm người bị hại lúc này không muốn nhìn đến nhất chính là người gia hại, cho dù đối phương chỉ là vô tình gây họa vậy mà cậu ta hoàn toàn chẳng hiểu gì hết, “Như vậy, Harry, bỏ cứ về trước đi!”

Harry gạt đầu, dùng ánh mắt thương hại nhìn thoáng qua vẫn ôm đầu Ron, xoay người ly khai phòng khách. Trở lại tháp Gryffindor sau, Harry nhìn đến ký túc xá không ai, lập tức buông màn che quanh giường, lấy áo tàng hình ra khỏi rương khoác lên người, sau đó ly khai tháp Gryffindor, đi qua vài cái hành lang, Harry quen thuộc đi tới Phòng Cần Thiết cũng nằm ngay trên lầu tám.

‘Ta muốn một gian phòng trực tiếp tiến nhập phòng làm việc của giáo sư Độc Dược.’ vừa nghĩ thầm những điều này trong lòng, vừa đi qua đi lại ba lượt trước bức tường trắng tinh sau, Harry liền thấy bức tường vốn trắng trơn xuất hiện một cánh cửa gỗ, cậu liền đẩy cửa bước vào.

Trong khoảng thời gian này, Harry rút cuộc đem Phòng Cần Thiết sử dụng rất triệt để, cậu phát hiện ra dùng Phòng Cần Thiết để vào phòng làm việc của giáo sư vừa mau lẹ lại vừa không sợ bị ai phát hiện, chỉ là cánh cửa thông đến phòng làm việc Độc Dược của Phòng Cần Thiết luôn phải dùng phương pháp đặc thù mới mở ra được, mà phương pháp này lại vô cùng thích hợp cậu, đó là dùng xà ngữa, ngoại trừ cái tên đem mình thái nát mỏng kia ra thì cả Hogwarts cũng chỉ có cậu biết cách tiến nhập phòng làm việc Độc Dược. Mỗi khi tới lúc này, Harry luôn thấy vạn lần cảm tạ món quà tên ma vương ngu xuẩn kia tặng cậu.

“Potter?!” Mới từ trong lỗ sưởi bước ra, Snape có chút ngoài ý muốn khi nhìn đến Harry ngồi dựa ghế sofa, trong lòng thầm kỳ quái lần này cậu nhóc không tiến hành lẩn qua lẩn lại như mọi khi, “Nếu như ta không nhớ nhầm, trò hiện tại đang phải ngồi trong lớp Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám đầu tiên của học kỳ này mới đúng chứ!”

Giáo sư biết rõ lịch học của ta?! Nguyên lai giáo sư vẫn luôn quan tâm ta! (Mắt lạnh: Uy, người cổ tình chỉ nghe những gì mình thích thôi phải không?!) Harry cúi đầu chỉnh lý lại một chút tâm tình, sau đó ngẩng đầu, đôi mắt ngập nước ứa khuất nhìn Snape, vô cùng buồn bã nói: “Con không muốn đi học nữa đâu, giáo sư.”

Snape nhíu nhíu mày bởi câu trả lời của Harry, “Potter, nếu như cái đầu trên cổ trò không phải chỉ để trang trí, thì nên biết rõ đi học là nghĩa vụ mà mỗi học trò phải làm, chứ không phải do tính tình tự đại cuồng vọng của trò quyết định đi hay không đi!”

“Nhưng mà... nhưng mà...” Harry nước mắt lưng tròng nhìn Snape, rồi bỗng nhanh như chớp phác lên ôm lấy thất lưng đối phương, không chút để ý thân thể trong vòng tay đột nhiên cứng ngắc, cậu cọ qua cọ lại vài cái mới nói, “Buổi trưa tên Moody giả kia dùng thần chú biến hình biến con thành chồn hương trước mặt bao nhiêu người, con không muốn nhìn đến hắn, con sợ mình không nhận được mà vạch trần thân phận Tử Thần Thực Tử của hắn cho mọi người biết mất.”

“Potter, trò làm cái gì?!” Snape cứng ngắc toàn thân, mím chặt môi, nghe được giọng nói trực khốc của cậu bé, hẳn cuối cùng cũng không còn ý định đẩy ra Harry nữa.

Ta làm cái gì?! Harry lúc này thì hoàn toàn ủy khuất, cậu chỉ là một người bị hại vô tội, (Mắt lạnh: – -! Người quen bản thân người là cố ý chạy ra chặn chú ngữ sao?) “Con cái gì cũng không có làm! Con chỉ là như thường ngày sau khi tan học thì cùng Hermione và Ron đến đại sảnh đường dùng cơm thôi, là Draco đến khiêu khích Ron, hai người bọn họ phóng chú ngữ vào nhau cũng đâu phải ý của con, cuối cùng thấy bọn họ chặn đường vào đại sảnh đường con còn tính ngăn cản. Ai dè tên Moody giả kia đứng lẫn trong đám người tính phóng chú ngữ đánh lên Draco, mà chính con lại là người không may bước lên đúng lúc ngăn cản chú ngữ ấy, trở thành vật hy sinh!” Harry xấu tính đem tên Draco nói ra, Snape thiên vị Slytherin đặc biệt là cái tên Malfoy kia thì ai mà không biết, Harry lúc này liên tục nhắc đến Draco là người khởi xướng tuyệt đối không phải do ghen tỵ, tuyệt đối không phải. (Min: – -! Tuyệt đối là vì ghen tỵ!)

“Moody...” Sắc mặt Snape dần biến xấu, như lời Potter nói thì đây hoàn toàn là do y đánh lên, hẳn đã lấy có người được hưởng vị của thuốc Đa Quả Dịch trong bình rượu riêng của Moody để nói chuyện này với Dumbledore, nhưng mà lão cáo già kia ngoại trừ chiếm dụng thêm thời gian nghỉ ngơi ngoài giờ của hắn đi giám thị tên Tử Thần Thực Tử trà trộn kia ra, thì không còn hành động gì khác, chết tiệt! Ông ta như vậy khác nào đem an nguy của đám tiểu cự quái kia mặc kệ, không thêm để ý!

“Giáo sư, thầy không thể dạy con Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám được sao?” Harry cắn cắn dục dục nói ra mục đích chính cậu đến đây, mà không phải đến bệnh xá – nơi đáng ra cậu phải tới, nếu như giáo sư đồng ý dạy cậu thì thời gian ở chung với giáo sư sẽ nhiều hơn, lại có thể học được không ít bản lĩnh để tự bảo hộ bản thân, còn về khả năng thực chiến của giáo sư, cậu vốn đã khắc sâu từ câu lạc bộ quyết đấu ở năm thứ hai rồi.

“Ta nhớ cũng đã nói qua, đối với việc để một tên tiểu cự quái chiếm cứ thời gian nghỉ ngơi riêng của bản thân ta không hề có hứng thú, vả lại tên xuẩn cẩu cùng xuẩn lang kia đối với phương diện này cũng đều không sai.” Snape không chút nghỉ ngơi liền lập tức cự tuyệt, sau đó không nhận được nữa nói, “Ôm đủ chưa hả?! Bởi hành động không lễ phép của trò, Gryffindor trừ 10 điểm!”

Harry chiếm tiện nghi Potter có chút không muốn cùng tiệc nuôi cọ qua cọ lại một chút, trong lòng thầm nhắc nhở bản thân không nên đánh rần động cỏ, rồi mới chậm rãi buông ra Snape, “Nhưng mà giáo phụ cùng Remus hiện tại không có ở Hogwarts, hơn nữa hai người bọn họ vất vả lắm mới xác định được quan hệ, con sao có thể không biết xấu hổ đứng giữa hai người làm kỳ đà cản mũi chứ!”

Nghe được Harry đột nhiên tiết lộ tin tức kinh khủng, Snape thoáng chốc cứng đờ người, hai tên hẳn chúa ghét cẩu cùng lang kia thành đôi?! Merlin, thật sự là một tin tức khiến người khác ác tâm!

Snape chán ghét bĩu môi, “Cho dù là như thế ta cũng không có nghĩa vụ thay thế bọn họ giáo dục tên tiểu hồn dân nhà người!”

“Giáo sư, con muốn nâng cao thực lực để tự bảo hộ bản thân! Ngài biết không? Ngay thời điểm chú ngữ ấy bắn trúng vào con, cái cảm giác mỗi đầu khớp xương đều đau đớn ấy khiến con vô cùng khó chịu, còn có mọi người vây xem ai cũng nhìn con bằng ánh mắt thương hại hoặc hưng phấn khiến con thật sự chịu không nổi...” Harry mở lớn đôi mắt, tận lực đem lời mình nói nghe có vẻ đáng tin một chút, “Con là người bọn họ lựa chọn để đối phó Voldemort, nhưng mà từ nhỏ lại để con sống tách biệt khỏi thế giới Pháp Thuật, cho dù đến trường, giáo sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám năm nào cũng không hề có thực lực, ngay cả Remus, cũng chỉ dạy con cách đối phó một số sinh vật pháp thuật đơn giản, thứ con cần học là cách chiến đấu, con cần có thực lực để tự bảo hộ bản thân, chứ không phải như lúc chiến đấu với xà quái nghìn năm chỉ có thể đợi phương hoàng của Dumbledore đến cứu, sau đó mặc danh kỳ diệu chiến thắng, nếu như có một ngày Dumbledore không còn cần con nữa, chỉ cần trong một trận chiến nào đó không đưa tay bang trợ, còn đều có thể tự nhiên mà chết đi trong cuộc chiến ấy?!”

“Xà quái nghìn năm?!” Snape hơi thở bỗng trở nên gấp gáp.

“Ách... Đúng vậy, con nghĩ xác nó hẳn là vẫn còn trong mật thất, dù sao cũng chỉ có thể dùng Xà Ngữ mở cửa mật thất.” Harry biểu tình giả vờ chẳng có gì nói, “Giáo sư, ngài có thể giúp con không?”

Snape trầm mặc thật lâu, tính toán một chút thời gian của mình cùng với khả năng bị Dumbledore phát

hiện sau, mới khéo đưa đẩy nói: “Thời gian của ta có hạn, dù sao còn phải dạy đám tiểu cự quái năm bảy học loại Độc Dược tinh tế cao cấp, nhưng đám tiểu cự quái chết tiệt này luôn luôn không hiểu được những khác biệt rất nhỏ giữa các dược liệu, luôn luôn vì... nguyên nhân đó mà làm nổ nồi thuốc, vì thế ta lại phải trừ điểm bọn chúng, để bọn chúng chiếm dụng một ít thời gian nghỉ ngơi của ta mong rằng có thể nhét chút tri thức vào mó đầu óc đã mọc rêu của chúng.”

Harry thầm nhẩm đi nhẩm lại lời Snape nói trong đầu, đôi mắt kinh hỉ mở lớn, giáo sư cuối cùng cũng đồng ý rồi! Chỉ cần cậu nghĩ ra biện pháp ở trên lớp độc dược gây rối loạn một chút là có thể dựa vào cấm túc để quang minh chính đại cùng giáo sư sớm chiều ở chung (Mắt lạnh: sớm chiều ở chung?! Tiểu Har nãi cũng quá khoa trương rồi đó!)/ Gây chút rối loạn trên lớp độc dược thì đối với cậu chẳng có chút khó khăn nào (Mắt lạnh: Tiểu Har, nãi cũng thật sự tự mình hiểu lấy a, cuối cùng thì môn độc dược của nãi tệ đến cỡ nào?!).

~~ Hết chương 50 ~~

51. Chương 51

“Severus, mau, đây là món kẹo bọc đường vị chanh mới nhất của giới muggle đấy, mùi vị cũng không sai!” Dumbledore ân cần hưởng vị giáo sư về mặt không kiên nhẫn đề cử món kẹo đang được ông ưa thích nhất.

“Albus Dumbledore, nếu như ngài tìm ta tới chỉ để đẩy mạnh tiêu thụ những... thứ chết tiệt này, thì ta chỉ có thể đối việc ngài lãng phí thời gian của ta mà cảm thấy đang tiếc, bởi vì thời gian gần đây ta luôn không đủ thời gian ngao chế thuốc phòng nha cho ngài!” Snape phiền chán thấp giọng uy hiếp, hiện tại mỗi một phút thời gian đối với hắn mà nói cũng đều quý giá, chứ sao dư thời gian cùng lão cáo già nào đó bàn chuyện về kẹo.

Đem một viên kẹo bỏ vào trong miệng, Dumbledore thông minh cũng không tái lấy đề tài kẹo dây dưa Snape nữa, “Severus, ta chỉ là muốn quan tâm người, nghe nói phụ cận nhà người xảy ra một chút việc, nhà của người... Đứa nhỏ của ta, người là một pháp sư, ta đã sớm khuyên qua người nên phóng vài Bùa Chú hộ vệ quanh nhà, ít nhất cũng nên phóng Bùa Chú khu trục, nhưng mà... Ai, không có cái gì tổn thất chứ?”

“Đó chỉ là nơi ta ở tạm lúc nghỉ hè mà thôi, Đường Bàn Xoay vốn là một khu dân cư hỗn tạp, những... điều này ta nghĩ ngài sớm đã biết, ta không tiếp thu một chút việc riêng tư như vậy cũng cần ngài đến quan tâm, nếu như ngài rảnh rỗi quá, thì nên đi xử lý một chút giáo vụ đang chồng chất của ngài, thật đáng thương Minerva đã vô số lần hướng mọi người oán giận ngài luôn đùn đẩy công tác này sang cho bà.” Snape biểu tình trống rỗng, căn nhà ở Đường Bàn Xoay chính là bị một đám muggle dùng binh khí đánh nhau xông vào đánh phá, bất quá hắn cùng Malfoy cũng đã sớm bố trí tốt mọi thứ, để việc đột nhiên thừa kế Prince trang viên không khiến lão ong mật Dumbledore cảm thấy hoài nghi.

“Bất quá, Malfoy thật sự là một hảo bằng hữu, đúng không? Nghe nói y đã tích cực tranh thủ trước mặt Bộ Pháp Thuật kiếm cho người một nơi ở mới cũng không tệ!” Dumbledore chính là chỉ nghe những thứ mình muốn nghe, còn những điều không muốn nghe thì đương nhiên tự động loại bỏ.

“Một nơi ở đồ nát chỉ có đồng cỏ đại?!” Snape nhướn mày giả cười, trên khuôn mặt nồng đậm ý châm chọc, “Một trang viên của gia tộc nổi tiếng về Độc Dược lại không có sách về Độc Dược, cũng không còn các loại dược liệu quý, trước kia ta đã sớm cự tuyệt một nơi không chút giá trị như thế rồi, đáng tiếc, Dumbledore, tựa hồ Malfoy bị ngài lây nhiễm thói xấu thích xen vào việc của người khác mất rồi, cho nên ta phải tiếp thu một trang viên đồ nát bị càn quét vốn không còn chút giá trị nào kia.”

“Chính xác thì một nơi bị bỏ hoang lâu như vậy, thì cho dù căn nhà có tốt cỡ nào cũng sẽ trở nên cũ kỹ, Severus, cần trường học phái vài Gia Tinh tới dọn dẹp giúp không? Dù sao có cũ kỹ tới mức nào thì cũng an toàn hơn nơi người đang trụ nhiều lắm.” Dumbledore quan tâm dò hỏi.

“Ta không nghĩ bản thân được nuông chiều tới mức cần một Gia Tinh trợ giúp mới có thể sinh hoạt!” Snape không chút do dự cự tuyệt, giúp đỡ dọn dẹp? Sợ rằng chính là tới thám thính bí mật Prince trang viên thì

đúng hơn, hẳn còn không có ngốc tới mức không phòng bị loại sinh vật ưa tự ngược này.

Biết rõ bản tính vị đại sư Độc Dược của mình nên Dumbledore cũng không nói nhiều vấn đề này nữa, mà chuyển sang đề tài khác: “Severus, gần đây phòng làm việc Độc Dược của người dường như có chút giống phòng sinh hoạt chung Nhà Gryffindor thì phải, người có phải đối Harry quá nghiêm khắc rồi không?”

“Nghiêm khắc?! Cái tên nhóc chết tiệt kia ở trên lớp Độc Dược của ta làm nổ bao nhiêu vạc thuốc ngài có biết không? Y so với cái tên xấp xỉ pháo lép Longbottom kia cũng chỉ tốt hơn một chút, hơn nữa, Dumbledore, ngài chớ quên, chính ngài nói ta vừa chú ý tên Moody vừa bảo hộ Cậu Bé Vàng của ngài an toàn! Cho nên, có lẽ đám ốc sên cùng thiềm thừ có thể giúp tên nhóc đó bảo toàn tính mạng sau giờ học.” Thanh âm trầm thấp mang theo chút ác ý của Snape phảng phất như tiếng tê tê của loài rắn, “Ta thật không hiểu, Dumbledore, nếu đã biết tên Moody kia khả nghi, vì sao còn muốn để hắn lảng vảng giữa đám học sinh không chút phòng vệ?! Ngài hẳn phải thấy may mắn ngày đó bùa chú bắn trúng Kẻ Được Chọn là bùa chú biến hình chứ không phải câu chú lấy mạng, bằng không Cậu Bé Vàng của chúng ta sẽ biến thành cậu bé chết đi trong một tòa thành an toàn bậc nhất như Hogwarts!”

“Severus, người hẳn phải biết để ý trong tầm mắt chúng ta là lựa chọn hay nhất, ít nhất là trước khi chúng ta biết rõ được ý đồ của y, tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ! Như bây giờ so với việc để kẻ địch ở trong bóng tối tốt hơn nhiều, không phải sao?” Dumbledore có chút mệt mỏi nói, “Đối Harry khoan dung chút, cậu bé đâu chỉ là con của James, mà cũng là đứa con Lily đã dùng cả sinh mệnh để bảo hộ!”

“Điểm ấy không cần ngài tới nhắc nhở! Ta có thể lý khai sao, Dumbledore?” Snape đôi mắt trống rỗng, không đợi Dumbledore trả lời liền tự động xoay người lý khai.

Nhìn bóng dáng hắn lý khai, Dumbledore thở dài một hơi, lại đem một viên kẹo nhét vào trong miệng.

Cự tuyệt Lucius nghĩ muốn hỗ trợ, Snape mang theo chút Độc Dược đã chuẩn bị sẵn, cầm chiếc chìa khóa của Prince trang viên mà Lucius đã đưa lại cho hắn một mình đi đến trang viên. Tuy rằng Lucius là bằng hữu duy nhất của hắn, nhưng làm một người Slytherin, điều đó cũng không có nghĩa hắn sẽ lật hết những con bài có trong tay cho bằng hữu mình xem, nếu không như vậy, thì hữu nghị giữa bọn họ cũng sẽ không duy trì được bao lâu. Tình hữu nghị của Slytherin không giống như Gryffindor bữa bãi kết bạn, đầu tiên nó phải được thành lập trên lợi ích đôi bên, sau đó mới trải qua thời gian dài thử thách, được thời gian bồi dưỡng dần dần thâm hậu, nhưng mà Slytherin cho dù là với bạn tri thân cũng sẽ luôn giữ riêng cho mình những con bài chưa lật, không có sự tin tưởng lẫn nhau tuyệt đối như Gryffindor, nhưng tại thời khắc mấu chốt lại an tâm hơn nhiều.

Nhú mảy nhìn quanh bốn phía, Snape đối với quang cảnh hoang vắng của trang viên một chút cũng không ngoài ý muốn, chỉ là nhìn đến đám thảo dược héo rũ trong vườn rõ ràng là những thảo dược quý hiếm, thì Snape vẫn không khỏi lăm lăm cầm chửi đám quan viên Bộ Pháp Thuật đúng là một lũ quỷ hút máu tham lam ngu xuẩn, chỉ lo kiếm chác mớ đồ quý giá trong trang viên, nhưng không chú ý chiếu cố những... thảo dược cũng tương đương quý giá ngoài này. Để chúng tùy ý héo rũ, một đám có mắt như không!

Khóe môi không ngừng hợp khai lăm lăm cầm chửi bới, ngực càng không ngừng tiếc hận những thảo dược trân quý bị lãng phí, Snape tỉ mỉ đi quanh trang viên dò xét một lần, đại khái lý giải được tuyến phòng hộ của trang viên, trong lòng thăm tìm kiếm những chỗ then chốt của tuyến phòng hộ, sau cùng Snape rất hài lòng khi mọi thứ đều giống như trong sách ghi lại.

Snape cẩn thận đem những Độc Dược đã chuẩn bị trước lấy ra, tìm đến địa điểm chỉ định trong sách, đúng vậy, là độc dược, tuyến phòng hộ của Prince trang viên không giống như những trang viên của các gia đình quý tộc khác, tuyến phòng hộ của Prince trang viên hoàn toàn phát huy hết lợi thế của một gia tộc nổi tiếng về Độc Dược, lợi dụng Độc Dược đặc chế thêm vào máu của Snape rồi dùng phương pháp đặc thù tạo lên tuyến phòng hộ cho trang viên. Ngay khi bình Độc Dược đổ xuống vị trí tương ứng, trang viên rách nát từ từ nổi lên một tầng sương mù trắng xóa, rồi khi tầng sương mù biến mất thì trang viên rách nát cũng biến mất theo, ngoại trừ được chủ nhân trang viên mời, nếu không bất luận kẻ nào cũng không thể phát hiện ra trang viên, cho dù là trên bản đồ, nó cũng hoàn toàn không tồn tại.

Sau khi mọi chuyện hoàn tất, Snape thỏa mãn đem bình thủy tinh thu lại. “Wendy!”

Trong không khí truyền đến tiếng nổ khẽ, rồi một con Gia Tinh mặc trên người tấm khăn trải bàn sạch

sẽ bên trên đỉnh một chiếc huy chương cổ quái bỗng xuất hiện trước mặt Snape, “Chủ nhân tôn kính, có chuyện gì Wendy có thể vì ngài cống hiến chút sức mọn sao?”

“Dem những... thảo dược này chỉnh lý cho tốt, sau đó dọn dẹp sạch sẽ phòng ngao chế độc được trong trang viên, nếu có thời gian thì dọn thêm một gian cho một người có thể nghỉ ngơi.” Snape tự hỏi một chút, phân phó tiếp, “Dọn dẹp phòng ngao chế độc được thì nhất định phải chú ý thông gió cùng ngăn nắp sạch sẽ!”

“Vâng, thưa chủ nhân.” Tiểu Gia Tinh sung sướng lên tiếng, rồi thoáng chốc tiêu thất.

Tiểu Gia Tinh này là do tên hỗn đản Potter vì trợ giúp sinh hoạt hàng ngày của hắn mà mang tới, so với Gia Tinh của Dumbledore cùng Malfoy, hiển nhiên con Gia Tinh của tên hỗn đản Potter nghe nói kiểm về từ trận cúp Quidditch thế giới càng có vẻ đáng tin hơn, không hổ là Đứa Bé Sống Sót, ngay cả đi xem một lần cúp Quidditch thế giới cũng có thể kiểm về một con Gia Tinh, từ bao giờ đám Gia Tinh vốn chỉ những gia đình quý tộc mới có lại trở lên đại trà như vậy?! Nghe nói Potter đã kiểm về hai con, từ khi Harry nói muốn đem một con đến chiếu cố cuộc sống hàng ngày của hắn, thì Snape hoàn toàn không thấy có bất luận điều gì cần gọi đến Gia Tinh, hơn nữa hắn còn cảnh cáo Harry nếu không có việc gì thì đừng tùy tiện gọi lên Gia Tinh.

Đi tới tầng hầm ngầm của trang viên, Snape ngừng lại trước một mặt tường có in gia huy của gia tộc Prince, cắn đứt ngón trỏ, đem máu nhỏ lên gia huy, một hành lang dài tăm tối ngay lập tức xuất hiện trên mặt tường, Snape thêm cho mình một bùa chú khôi giáp hộ thân rồi cẩn thận đi vào.

Tựa như những gì Snape dự liệu, bên trong căn hầm chứa đầy những cuốn sách cổ xưa, còn có những dược liệu trân quý mà tới nay có lẽ đã tuyệt tích, nhưng thật ra những lọ Độc Dược đã hoàn thành cũng không nhiều, chỉ có khoảng hơn mười lọ. Snape đôi mắt tỏa sáng nhìn những dược liệu trân quý được bảo quản hoàn hảo với vô số chú ngữ phòng hộ, trong lòng nhanh chóng tính toán đến những phối phương có thể ngao chế, phải biết rằng ở đây lúc này có rất nhiều dược liệu không thể tìm thấy ở bất kỳ đâu. Ít nhiều nhờ vào cuốn sách kia, một người hỗn huyết mang một nửa dòng máu gia tộc Prince như hắn mới có cơ hội bước vào bảo khố bí mật của gia tộc như thế này, Snape phồng phồng cuốn sách Độc Dược ở tại thư phòng gia tộc Black chính là kết quả sau khi gia tộc Prince lui bại, mọi tài sản đều bị các đại gia tộc khác cùng Bộ Pháp Thuật chiếm đoạt mà thành.

Lần đầu tiên, Snape vì thế mà cảm tạ Merlin!

~~ Hết chương 51 ~~

52. Chương 52

Snape lựa ra những lọ Độc Dược còn nguyên vẹn, hắn đã từng hứa sau khi có được quyền thừa kế của Prince trang viên sẽ không bạc đãi Malfoy, những cuốn sách về Độc Dược thì chưa nói tới việc Malfoy không thích, mà chính hắn cũng sẽ luyến tiếc,

còn những lọ Độc Dược trân quý này cũng chỉ tăng thêm số đồ huyền diệu mà tên bạc khổng tước cất giấu, hắn tuyệt đối không cho phép những... tài liệu này bị lãng phí! Sau cùng cũng chỉ còn lại hơn mười bình Độc Dược được cất giữ toàn vẹn, kỳ thực Snape khó buông tay, đều không phải vì... giá trị của bản thân Độc Dược này, mà là vì... chúng là những Độc Dược chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết, phân tích chúng nó là có thể biết được rất nhiều những phương pháp ngao chế đã thất truyền trong lịch sử, đối với một đại sư Độc Dược mà nói điều này tương đương trọng yếu, đây cũng chính là lý do cho dù gia tộc Prince có lui bại cũng nhất định không đem những... Độc Dược này đi bán, đối với một đại sư Độc Dược, thì sự tồn tại... của chính những Độc Dược này còn quan trọng hơn sự tồn tại của bản thân họ.

Cuối cùng, sau khi sàng lọc một cách hà khắc, Snape chọn ra một bình Độc Dược màu vàng kim cẩn thận gói lại, bình này hẳn là chứa loại Độc Dược... không được các đại sư coi trọng nhất trong số những Độc Dược ở đây, bởi vì công dụng cùng cách ngao chế của nó đối với Snape đều không có gì đặc biệt, gia tộc Prince còn lưu giữ nó đại khái là vì những dược liệu ngao chế nó tương đương trân quý, đều là những dược liệu đã

tuyệt tích từ lâu, trong số những dược liệu Prince trang viên lưu trữ cũng không còn, có lẽ vì thế, gia tộc Prince mới lưu giữ lại chủ yếu là để làm chút kỷ niệm. Bất quá đối với Snape, bình Độc Dược này vừa lúc thích hợp trả thù lao cho tên bạc khổng tước luôn thích hoa lệ kia, tin tưởng y nhất định thích nó, ừ, còn có thể coi như là quà Giáng Sinh sớm, hay là nhân đây hẳn còn có thể mượn cơ hội ép buộc Lucius giao ra vài món dược liệu trân quý. (Mắt lạnh: giáo sư, người có quá keo kiệt không thể?!)

“Úc... Merlin! Cứ nhiên là...” Bạc khổng tước sau khi nhận được lễ vật từ Snape, cũng không thể tiếp tục bảo trì hình tượng hoa lệ của bản thân được nữa, đôi mắt trũng lõm, hai tay run rẩy lật qua lật lại kiểm tra lọ Độc Dược trên tay, “Loại màu sắc vàng kim lại tỏa ánh sáng như một viên ngọc, xoay tròn bình còn có thể nhìn thấy lân tinh lấp lánh... Không sai, nó... giống hệt những miêu tả trong tàng thư của gia tộc, không nghĩ tới Severus, người có thể tặng ta món quà trân quý thế này, xem ra Prince trang viên cũng không bởi vì không ai thừa kế mà rách nát, đúng vậy không?”

“Mỗi một gia tộc lâu đời luôn có những cách bảo tồn vinh quang riêng, đừng nói với ta gia tộc Malfoy không có!” Snape nhú mày nhìn vẻ mặt bạc khổng tước ngạc nhiên rồi dần dần quay lại hình tượng quý tộc của mình, mím chặt môi.

“Người nói không sai, Severus.” Lucius phát hiện bản thân có chút thất thố, y ngồi thẳng lưng, sửa sang lại phục, cẩn thận đem lọ Độc Dược cất vào túi tiền còn không quên phóng thêm vài câu bùa chú phòng sự cố cho lọ Độc Dược.

Lucius một loạt động tác khiến Snape khóe miệng run rẩy, cần phải để ý đến vậy sao?!

“Lucius, cái thứ trên cổ người không thể bình thường vận hành nữa rồi hay sao, liền một lọ Độc Dược nhỏ nhỏ cũng có thể khiến cho người ngạc nhiên đến thế, ta cũng chỉ vì nghĩ người sẽ thích công hiệu của nó nên mới đem đến cho người, bởi vì ta thực sự không nghĩ ra ai ngoại trừ người còn có thể thích loại Độc Dược này, tổ tiên gia tộc Malfoy nhìn thấy biểu hiện không chút quý tộc vừa rồi của người nhất định là đang khóc đấy.” Snape nhìn bạc khổng tước vì một lọ Độc Dược mà thất thố như vậy thấy rất không đáng, bất quá chỉ là một lọ Độc Dược chẳng mấy giá trị không bao giờ... có thể ngao chế ra nữa mà thôi.

“Một lọ Độc Dược nhỏ nhỏ?!” Lucius nhìn Snape hời hợt nói rất bất mãn, y hoàn toàn không lý giải được quan điểm giá trị của lão hữu với Độc Dược, Merlin, lọ Độc Dược chỉ có trong truyền thuyết lại bị hắn nói như không đáng một đồng, “Severus, đây chính là Độc Dược ‘Merlin ban ân’ trong truyền thuyết! Người sử dụng nó có thể vĩnh viễn bảo trì vẻ ngoài hoàn mỹ nhất của mình, trọng yếu hơn là bên trong nó chứa máu của một loài sinh vật ma pháp viễn cổ sau khi dung nhập cơ thể tuy chỉ có một chút phần trăm thành công nhưng có thể tinh lọc lại huyết thống (Mìn: đoạn này ta không chắc lắm đâu, hoàn toàn là chém theo nghĩa hiểu, có gì không đúng mong mọi người góp ý *cúi đầu*), điều này đối với bất luận gia tộc có dòng máu tinh khiết nào mà nói đều là bảo khố trong bảo khố!”

“Nó đối với ta chỉ là một lọ Độc Dược vô dụng lãng phí rất nhiều dược liệu trân quý mà thôi. Cho người, có nghĩa là sau này ta có thể tính lược thời gian ngao chế mỹ dung tề.” Snape lạnh nhạt nhìn tâm tình Lucius dần dâng cao, không chút do dự tặng y một gáo nước lạnh.

“Nga... không!” Lucius vội vàng nghĩ cách thuyết phục bạn tốt từ bỏ ý định đáng sợ này, “Severus, loại Độc Dược này cũng không dễ sử dụng chút nào, ta là nghĩ để lại xem xét đám hậu bối sau này có đứa nhỏ nào xuất sắc thì cho nó dùng, nhưng tuyệt đối không phải ta dùng! Cho nên, thân ái Severus, sau này thuận hoạt tề, nâng cao tinh thần tề, vinh quang tề... những thứ này chỉ có thể trồng cấy vào người... A, ta nhớ ra rồi, gia tộc Malfoy còn cất giữ một chiếc sừng của Bạch Kỳ Mã, tuy rằng chỉ có 300 năm tuổi, nhưng mà hiện tại tìm khắp mọi nơi tối đa cũng chỉ là loại 100 năm tuổi, lại còn tương đương thừa thốt đất đỏ, ta nghĩ người không phản đối thu nhận kiện lễ vật này chứ?!”

“Chỉ vì một chút tỷ lệ mờ ảo?” Snape nhú mày, rất không cho là đúng, nhưng nghĩ đến dược liệu, hẳn cũng lười nói thêm gì nữa.

“Đương nhiên, tất cả đều là vì vinh quang gia tộc có thể trường tồn!” Bạc khổng tước tự hào nói, đột nhiên hắn nhớ tới cái gì, “Được rồi, Severus, cái kia ta đã lấy được, chiếc cúp vàng của Hufflepuff trong truyền thuyết... thực sự đáng tiếc, một vật có giá trị lịch sử lâu đời như vậy lại bị vấy bẩn.” Vừa nói, y vừa lấy ra một chiếc hộp gấm bên trên rõ ràng có rất nhiều bùa chú phòng hộ, mở hộp, một chiếc cúp vàng để ở bên trong, bên trên tản ra dày đặc hắc ma pháp.

Hơi híp mắt đánh giá chiếc cúp vàng Hufflepuff mà Potter từng nhắc tới, mặt trên dày đặc hơi thở hắc ma pháp quả thực dùng mắt thường cũng có thể nhìn ra, cái này cùng mặt dây chuyền Slytherin mà Potter giao ra đều tỏa ra khí tức hắc ma pháp giống nhau như đúc, vừa lúc, mặt dây chuyền kia bị hắc thí nghiệm công năng độc được hủy mất rồi, chính là đang thiếu vật phẩm thí nghiệm đây.

“Lucius, người dự định xử lý cái này thế nào?” Snape tin tưởng là một Malfoy luôn thận trọng, Lucius nhất định sẽ không tự mình ra tay hủy diệt cái này, dù sao ai cũng không thể nói rõ chủ hồn cùng Hồn Khí có mối liên hệ nào tồn tại hay không.

“Ta đều không phải đem nó giao cho người sao?” Lucius giảo hoạt nói, mượn chút thủ đoạn của giới quý tộc lấy đến chìa khóa hầm của Lestrage đem chiếc cúp vàng này lấy ra, đã là mạo hiểm lớn nhất của y rồi.

“Sách, vừa lúc, ta có thể thí nghiệm một chút công hiệu của tân dược.” Snape đóng lại hộp, đem hộp thu lại, “Ta cần trở về, Lucius, người kia cũng mau trở lại, ta tin tưởng người hắc cũng biết điểm này, tốt nhất người nên chuẩn bị sẵn sàng!”

Lucius nhìn thoáng chiếc hộp bị Snape thu lưu có chút thương cảm nó, vật thí nghiệm tân dược tề cho Severus, Hồn Khí này nhất định đến cận cũng không còn nữa.

~~ Hết chương 52 ~~

53. Chương 53

Theo lễ hội Ma càng ngày càng tới gần, mọi người trong Hogwarts bắt đầu lục tục, tất cả mọi người đều hăng hái bừng bừng thảo luận trận đấu Tam Pháp Thuật cùng với hai ngôi trường pháp thuật sắp đến, ngoại trừ những học sinh nhà Slytherin là có những mối quan hệ xã giao rộng rãi trong giới quý tộc nên biết đại khái ra, còn lại mọi học sinh khác đều đem hết sức tưởng tượng phong phú của bản thân ra để phỏng đoán. Nhóm giáo sư trong trường cũng vì sắp có học sinh trường khác ghé thăm mà dần dần quản học sinh thêm nghiêm ngặt, mà Hogwarts cũng vì thế mà được trang hoàng rực rỡ hẳn lên.

Trong hoàn cảnh náo loạn, Snape nhân cơ hội Dumbledore thu được thư của Sở Hợp Tác Quốc Tế vì một số chi tiết nhỏ liên quan thi đấu Tam Pháp Thuật phải ly khai trường học, liền kéo theo Harry đi đến mật thất mà hắn vẫn hàng ngày tâm tâm niệm niệm, tuy rằng khi nhìn đến cửa vào mật thất lại đặt trong WC nữ, vẫn luôn vì chuyện trước kia Chúa Tể Hắc Ám là như thế nào tìm được nơi này mà cảm thấy khó hiểu, nhưng mà được liệu khó có được sắp về trên tay hiện thời vẫn thu hút hết sự chú ý của hắn.

Harry coi như từ hành động lần này mới đầy đủ lý giải được tầm quan trọng của dược liệu đối với Snape, sau khi bọn họ thành công chui xuống ống thoát nước, Snape liền vì nhìn đến một mảng da rần lột thật lớn bị đóng đá vụn đè lên mà phát hỏa, tuy rằng Harry có giải thích lúc đó bởi vì Lockhart dùng chiếc đũa phép hỏng của Ron tính công kích hai người mới thành như vậy, nhưng mà đối với vị đại sư Độc Dược sớm đã coi những dược liệu trong mật thất là đồ vật của riêng mình thì hiển nhiên rất giận dỗi chớ đánh mèo, nhìn vị giáo sư Độc Dược cẩn thận di chuyển từng phiến đá, rồi yêu thương thu lại lớp da rần vốn không còn hoàn chỉnh cho vào chiếc túi đặc biệt sớm chuẩn bị, Harry không khỏi vì... tương lai của Ron mà cảm thấy bi thương.

Sau khi thu nhận xong đồng da rần bỏ vào chiếc túi đã được nói rộng không gian, một chút mảnh vụn cũng không bỏ sót, Snape dẫn theo Harry · chìa khóa · Potter tiếp tục đi dạo mật thất. Đến khi Snape nhìn tới xác chết của Xà Quái nhờ có không khí âm hàn nơi mật thất mà không hề hư thối thì hai mắt như tỏa sáng, khiến Harry không khỏi thở dài tiếp tục duy trì trạng thái trong suốt của bản thân, cậu tin tưởng nếu lúc này bản thân chỉ cần phát ra một tiếng động nhỏ thôi cũng sẽ khiến vị giáo sư cuồng dược liệu này không do dự đem cậu ngoa thành ‘Kẻ Được Chọn Tề’.

Không hề phát giác tầm mắt đổ kị ai oán của Harry, Snape vẫn đem toàn bộ lực chú ý của mình đặt trên xác Xà Quái nghìn năm, cẩn cẩn dục dục thu thập những phần còn có thể dùng làm dược liệu, Merlin, một con Xà Quái nghìn năm chỉ có thể nhờ duyên chứ không thể cầu được a! Đáng tiếc, dùng một ít sẽ thiếu

một ít, không thể giống như những dược liệu khác tùy ý dùng được, chết tiệt Potter, cậu ta không phải Xà Lão Khang sao?! Xà Lão Khang không phải có thể thuần phục mọi loại rắn sao?! Vì sao thằng nhóc không chịu đi thuần phục con Xà Quái này?! Như vậy không phải hẳn sẽ có nguồn cung cấp nọc rắn bất tận, cùng vỏ rắn lột còn có máu để dùng. Mà hiện tại, máu đã không có, nơi trông mắt Xà Quái sớm chỉ còn lại hai cái lỗ thủng hư thối, thật tốt tài liệu nghiên cứu, cũng đã không còn! Rắn nọc cũng chỉ còn lại một bên, may mắn bên trong vẫn còn chút nọc độc, không tính tổn thất quá lớn! Chết tiệt Potter, sau khi trở về nhất định phải cho tên nhóc này ghi nhớ thật kỹ. Nghìn loại thảo dược thần kỳ ... Không, hay nhất là chuẩn bị thêm nữa, tên nhóc con này luôn luôn có thể đến những nơi ngoài ý muốn, vạn nhất bỏ qua sẽ không được rồi... Ngô, cách bảo tồn cùng xử lý dược liệu cũng phải để cậu ta biết cách xử lý chúng, có một số dược liệu cần xử lý trước mới có thể bảo trì, như vậy lần sau cậu ta có gặp phải tình huống như thế này cũng sẽ biết dùng lớn nhất khả năng trong chiến đấu bảo trì đại bộ phận dược liệu thần kỳ! (Mắt lạnh: tiểu Harry, nãi thật xui xẻo!)

Sau cùng Snape thậm chí còn dẫn thân vào sào huyệt của xà quái dưới chân tượng Salazar tìm tòi mọi góc ngách rồi mới cảm thấy mỹ mãn, đem theo tiểu hồn dẫn mắt xanh cả buổi vẫn duy trì trạng thái trong suốt toàn thân oán khí ra ngoài, mà Harry cũng chỉ đến khi rời khỏi mật thất thì mới nghĩ đến hành trình ngày hôm nay đều không phải toàn bộ không xong, tổng kết lại cuộc đi dạo mật thất ngày hôm nay giúp cậu nhận ra một điều, dược liệu, đặc biệt là những dược liệu hiếm có khó tìm có thể giúp giáo sư nhìn cậu ôn hòa không ít, cũng có thể kéo dài thời gian ở chung của cậu với giáo sư, nhưng mà, đồng thời cũng chính dược liệu, nó sẽ khiến giáo sư hoàn toàn quên đi sự tồn tại của cậu. Bất quá, phần cuối cuộc đi dạo mật thất lần này cũng không khó chịu lắm, lúc ly khai mật thất thì cậu được ngồi chung với giáo sư trên một chiếc chõ, giáo sư cũng không mấy gỏi phi hành, cho nên trong lúc uốn lượn trong đường ống nước, Harry sẽ lợi dụng cơ hội khó có được này nhân lúc giáo sư không chú ý, cọ qua cọ lại khuôn ngực trần đầy mùi dược thảo của giáo sư, coi như không sai! (Mắt lạnh: thiếu niên, hành động này của nãi thật hèn mọn a!)

Tối hậu, Harry bị thương phát hiện, trước khi tiến tới được mục tiêu vốn không thể cho ai biết kia cậu phải vượt qua ba trở ngại: Địa vị mẫu thân trong lòng giáo sư, khuôn mặt quá giống phụ thân, cuối cùng là Độc Dược. Hiện tại cậu chỉ có thể cầu mong Hermione tìm được những cuốn sách chỉ đạo rõ ràng như thiên văn, mới có thể giúp cậu khắc phục những... trở ngại này, tăng thêm động lực cho cậu tiến tới!

Chuyến thăm mật đạo lần này, Snape thu hoạch thật lớn, ngoại trừ những dược liệu không mấy hoàn mỹ của xà quái ra, hẳn còn phát hiện ra công dụng mới của Potter (Min: em nó đâu phải đồ vật a!). Sau khi trở lại phòng làm việc, Snape đem tất cả đám độc xà quý hiếm hẳn phải bỏ ra không ít công sức tiền bạc mới mua được giao cho Harry · tự nguyện thành Gia Tinh · Potter chiếu cố rồi cứ đứng giờ phải lấy mẫu nọc độc, kết quả cuối cùng, Snape vui mừng phát hiện đám độc xà luôn luôn cấu kính lại vô cùng ngoan ngoãn tự động dâng nọc độc khi Potter phát ra tiếng tê tê, mà đều không giống như trước kia luôn chống cự quyết liệt, xem ra Potter còn có chút tác dụng! (Mắt lạnh: --, giáo sư, lũ độc xà cấu kính, nãi xác định không phải bởi vì nãi lấy mẫu nọc độc quá nhiều lần sao?!)

Sau bao ngày Harry mong mỏi chờ đợi, rốt cục buổi trưa trước lễ Hội Ma một ngày, Harry mới nhìn tới Hegwid đem thư trả lời của mẹ Hermione gửi đến, một bưu kiện cực đại cột vào chân Hegwid đủ nói nên nó khó khăn cỡ nào mới đem được thư tới đây, Harry tuy rằng rất hưng phấn thu được nhiều tài liệu tham khảo như vậy, nhưng cũng không quên hình dạng uể oải của con cú mèo nhà mình, cậu đem một khối thịt hun khói cắt nhỏ đặt trước mặt Hegwid, áy náy vuốt ve bộ lông mượt mà của nó, sớm biết thế cậu đã cử thêm một con cú mèo đi cùng nó rồi. Hegwid dường như cảm thụ được tình cảm yêu thương áy náy của chủ nhân mình, nó từ ái trác trác ngón tay Harry một chút, rồi uống một ngụm nước bí đỏ, ăn xong phần thịt hun khói, vội vã bay đi nghỉ ngơi.

Harry vội vã ăn xong cơm trưa, cùng Hermione ly khai đại sảnh đường tìm một gian phòng học trống, mở bưu kiện, xem lướt qua tên những cuốn sách một chút: Bách khoa toàn thư về kỹ xảo yêu đương , Độc chiêu dành cho nam hài , Vài tiểu kỹ xảo lấy lòng nữ hài ...

"Harry, căn cứ những yêu cầu bồ nói, ta đã nhờ mẹ tìm những... cuốn sách chỉ dạy rõ ràng, nhưng mà yêu cầu ban đầu của bồ... mẹ mình nhất định không cho phép chưa đủ tuổi xem, hơn nữa những cuốn sách này không chừng... đối bồ lại hữu dụng..." Hermione có chút xin lỗi không tìm được theo những yêu cầu của Harry.

“Không, Hermione, mình nghĩ những... cuốn sách này chính là những thứ mình cần!” Harry có chút không tự nhiên gãi đầu, “Mình đối với... những điều này cũng không hiểu biết lắm, mình cũng không biết còn có những cuốn sách loại này, mình nghĩ đây chính là những thứ mình cần! Thật sự cảm tạ bồ nhiều lắm!”

“Không có gì, Harry. Mình chỉ mong muốn có thể bang trợ bồ, nếu như bồ thuận lợi, mình mong muốn bồ có thể nói cho mình biết tên của người bạn gái đó, mình thật sự rất hiếu kỳ.” Hermione nhún vai.

“Đương nhiên không thành vấn đề, bồ sẽ là người đầu tiên biết được, mình xin đảm bảo!” Harry nhìn chồng sách cười khúc khích, “Ngày hôm nay sau khi tan học, mình nghĩ sẽ không đi thư viện cùng bồ được, Hermione.”

“Đó là đương nhiên.” Hermione thở dài một hơi, không khỏi lên tiếng nhắc nhở vị bằng hữu khẩn cấp muốn xem hết số sách trước mắt, “Ngày hôm nay sau khi tan học chúng ta còn phải tập trung nghênh tiếp đoàn học sinh trường khác nữa, giáo sư McGonagall đã thông tri rồi, bồ không định nói ‘mình đã quên’ đấy chứ, Harry!”

“Toàn bộ?!” Harry có chút không tình nguyện hỏi lại.

“Đúng vậy, toàn bộ. Đó là lễ nghi tiếp đón khi Hogwarts chúng ta là chủ nhà!” Hermione nhấn mạnh thêm nói.

Nhìn biểu tình này của Hermione, Harry biết cô nhất định sẽ giám sát cậu có đi hay không, xem ra chỉ có thể chờ muộn một chút tái đọc những... cuốn sách này rồi, tuy rằng người cậu muốn theo đuổi là nam nhân, nhưng mà những... cuốn sách này có khi vẫn có thể giúp cậu cũng không chừng.

~~ Hết chương 53 ~~

54. Chương 54

“Harry Potter.”

Vốn không khí đại sảnh đường Hogwarts đang tràn đầy sung sướng trong nháy mắt bỗng nhiên tĩnh lặng như rơi xuống đáy mồ, tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Dumbledore cùng Chiếc Cốc Lửa bên cạnh ông, không phải đã tuyển xong ba người dũng sĩ rồi sao? Vì sao Chiếc Cốc Lửa còn tỏa ra tám giấy da dê nữa? Không phải đã hạn chế từ 17 tuổi trở lên sao? Harry Potter không phải mới 14 tuổi sao? Một đồng nghi vấn không ngừng xuất hiện trong đầu đám học sinh ngồi trong đại sảnh đường. Không có một tiếng vỗ tay nào vang lên, ngược lại một trận ồn ào bắt đầu lan tràn khắp đại sảnh, tâm tình đám học trò đều lặng lẽ dấy nên một loại phần nộ không rõ nguyên do, tất cả mọi người đều nhướn cao cổ nhìn sang bàn ăn Nhà Gryffindor tìm kiếm thân ảnh Kẻ Được Chọn.

Dumbledore đứng bên bàn ăn giáo viên lần đầu tiên mất đi nụ cười hiền lành thường trực trên mặt, ông thanh thanh yết hầu, nghiêm túc nhắc lại nội dung tám giấy da dê trên tay: “Harry Potter.”

“Thề có Merlin, hiệu trưởng Dumbledore, Harry tuyệt đối không có đem tên mình ném vào Chiếc Cốc Lửa, con có thể bảo chứng! Đây chắc chắn là một âm mưu, một âm mưu nhằm vào Harry!” Hermione rốt cục từ kinh ngạc bừng tỉnh lại, cô có lý do tin tưởng Harry không hề đem tên mình bỏ vào Chiếc Cốc Lửa, cậu ta hẳn đã liên tục một ngày đêm không ngừng nghiên cứu những cuốn sách cô đưa từ ngày hôm qua, thậm chí đến tiệc tối này cũng không tham gia.

Hermione thanh âm bén nhọn giống như một tảng đá rơi xuống mặt hồ phẳng lặng tạo lên tầng tầng sóng, tất cả mọi người đều ngoài ý muốn nhìn cô nữ sinh dũng cảm đứng lên cất tiếng, cũng rất nhiều người đã phát hiện ra Kẻ Được Chọn không tham gia tiệc tối ngày hôm nay sau khi tìm kiếm khắp bàn ăn nhà Gryffindor cũng không thấy thân ảnh cậu ta.

Dumbledore nghe Hermione nói cũng rất ngoài ý muốn, nhưng ông không có biểu hiện gì ra ngoài mặt, sau một khắc đã khôi phục lại nụ cười hòa ái như trước, “Granger, trò có thể nói cho mọi người biết Potter hiện

tại đang ở đâu không, vô luận thế nào, chúng ta trước tiên vẫn phải tìm được cậu bé.” Dumbledore hiển nhiên cũng đã phát hiện Harry vắng mặt.

“Harry hiện tại hẳn là đang ở trong ký túc xá đọc sách, nói đúng ra, cả ngày hôm nay cậu ấy đều ở đó đọc sách, bắt đầu từ lúc con đưa sách cho cậu ấy ngày hôm qua. Harry cần bản không có thời gian, ngay cả cơm trưa đều là con đem vào cho cậu ấy... Đây là một âm mưu! Con đọc qua rất nhiều sách liên quan đến thi đấu Tam Pháp Thuật, trước đây cuộc thi bị ngừng là do số người tử vong quá nhiều... Harry chỉ là một học sinh năm thứ tư tham gia cuộc thi này rất nguy hiểm, có người muốn nhân cuộc thi này gây bất lợi cho Harry!” Hermione mở miệng, cường ngạnh nói, bởi vì lời cô nói, một số học sinh trong đại sảnh đường đã bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Granger, sự quan tâm của trò với đồng học thực sự khiến người khác cảm động, kế tiếp chúng ta sẽ thử thương lượng rồi tìm ra biện pháp giải quyết. Mời trò ngồi xuống, được không?” Dumbledore trấn an nói, sau đó ông quay đầu nhẹ giọng phân phó gì đó với viện trưởng Gryffindor, chỉ thấy giáo sư McGonagall vội vã đứng lên bước đi. Sau đó, Dumbledore không chút để ý đến những ánh mắt khát vọng được giải đáp của đám học sinh liền tuyên bố tiệc tối kết thúc, rồi trước ánh mắt bất mãn của bọn họ cùng các vị giáo sư và những khách mời bước qua cánh cửa sau bàn ăn giáo viên, các vị dũng sĩ được tuyển ra đều đang ở nơi đó đợi giám khảo tiến tới tuyên bố quy tắc cuộc thi.

Khi Harry theo chân giáo sư McGonagall tiến căn phòng này thì liền thấy vị nữ hiệu trưởng có hình thể luôn khiến người người ghé mắt trường Beauxbatons cùng vị hiệu trưởng trường Durmstrang đang kịch liệt tranh luận gì đó với hiệu trưởng Dumbledore, vị bộ trưởng Thể dục Thể thao của Bộ Pháp Thuật thì về mặt khoái trá đứng bên cố gắng chen vào vài lời, Severus thì đứng ở một góc khuất bóng khiến người khác không thể nhìn đến biểu tình của hắn lúc này, Krum cầu thủ Quidditch nổi tiếng về mặt âm trầm đứng dựa bên lò sưởi, mà vị nữ sinh trường Beauxbatons mà Ron luôn miệng khen là mỹ nhân chính đang cùng Cedric tự nhiên hàn huyên, những bức tranh trong phòng đều đi khỏi khung tranh của mình sang tụ tập với nhau khe khẽ nói nhỏ, toàn bộ căn phòng phối hợp với nhau mang theo chút cảm giác quỷ dị mà hài hòa.

“Dumbledore, ta đã đem Potter tới đây rồi.” giáo sư McGonagall bước vào hiển nhiên đánh vỡ sự hài hòa này, tất cả mọi người trong phòng đều quay đầu nhìn về phía Harry.

Dưới phần đông ánh mắt không mấy thiện ý khiến Harry không được tự nhiên động đậy, lặng lẽ lui về phía sau hai bước, lúc này, những kỷ xảo theo đuổi bạn gái mới đọc tràn ngập đầu óc giúp cậu thanh tỉnh một chút.

“Ah ha, dũng sĩ của chúng ta đã tới đủ rồi, như vậy, Barty, chúng ta có thể bắt đầu tuyên bố quy tắc trận đấu được rồi!” Ludo Bagman khoái hoạt nói, y hẳn là người cao hứng nhất trong số những người có mặt trong phòng.

“Không, Hogwarts không thể có hai người dũng sĩ, điều này không công bằng!” Maxime phu nhân ngạo mạn quét mắt nhìn một lượt những người ở trường Hogwarts.

“Không sai, trường chủ nhà có hai vị dũng sĩ — lẽ nào ta chưa tí mĩ đọc kỹ nội dung cuộc thi sao?!” Karkaroff nở nụ cười băng lãnh, “Trong ấn tượng của ta, thì ông nói không ai chưa đủ tuổi có thể bước qua Lằn Tuổi cơ mà, Dumbledore. Chúng ta phải chọn thêm hai vị dũng sĩ nữa cho hai trường còn lại.”

“Ách... Con có thể quấy rầy một chút được không?” Đầu óc Harry hiện nay vẫn ở trong trạng thái trì độn, “Cái kia dũng sĩ... là cái gì?!”

Câu hỏi của Harry lập tức khiến về mặt những người ở đây trở nên cổ quái, đại bộ phận dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn kỹ nam hài, ý đồ từ đó tìm ra chút dấu vết của một lời nói dối.

“Potter, đúng không? Người đang giả ngu sao? Dũng sĩ là cái gì người sao có thể không biết?” Vị nữ sinh mỹ nhân nhứ mày nhìn Harry, ngữ khí tương đương ngạo mạn.

“Cái này ta đương nhiên biết,” Harry trảo trảo tóc, “Ý của ta là dũng sĩ với ta thì có cái gì quan hệ? Ta chỉ là một học sinh năm thứ tư, cho dù ta không có tham gia tiệc tối ngày hôm nay, cũng không đến mức bị viện trưởng của ta kéo đến đây đi?!”

Harry nói càng khiến về mặt những người ở đây thêm cổ quái, chỉ có Snape biết được chút ít tình huống

đứng ở góc khuất bóng lạng lẽ đảo tròn con mắt, tên tiểu hồn dẫn chết tiết này bây giờ còn giỏi chế tạo cục diện có lợi cho bản thân mà không để lại chút vết tích nào.

“Nga, đương nhiên, không hề nghi ngờ, Potter người hiện tại là vị đứng sĩ thứ tư của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật lần này, cũng là vị đứng sĩ trẻ tuổi nhất.” Ludo Bagman kiêu ngạo tuyên bố.

“Ta nói rồi việc này đối chúng ta không công bằng, trường chủ nhà có những hai vị đứng sĩ!” Karkaroff trong mắt hàn ý càng thâm, ánh mắt y lúc này giống như một con độc xà gắt gao nhìn chăm chăm Kẻ Được Chọn trong truyền thuyết.

“Xin lỗi”, Harry lần thứ hai thử chen vào nói, “Đầu tiên ta căn bản không có đem tên bỏ vào đó, hơn nữa hiệu trưởng Dumbledore không phải đã thiết lập Lần Tuổi sao? Ta vì sao phải gánh chịu hậu quả việc ta căn bản không có làm?!”

“Người không muốn làm đứng sĩ?! Một đứa trẻ ở tuổi này lại không muốn được đến vinh dự còn có 1000 Galleons tiền thưởng?!” Maxime phu nhân ánh mắt bén nhọn nhìn Harry, nói thật, bà cũng có chút hoài nghi, nhìn biểu tình đứa nhỏ này thế nào cũng không thấy được một tia cảm kích.

“1000 Galleons, rất nhiều sao? Còn chưa đủ mua hai đóa hoa Ánh Trăng, 30 g chất độc mai rùa cũng đã gần 800 Galleons, một chiếc sừng Bạch Kỳ Mã 100 tuổi cũng cần hơn 5000 Galleons...” Trải qua Snape dạy dỗ Harry phản xạ nói ra một tràng, “Vinh dự, Hogwarts đã có Cedric học trưởng rồi, như vậy nhất định sẽ không thua, càng không cần một học sinh mới học năm thứ tư như ta đến vương chân anh ấy.”

Harry nói khiến Dumbledore cùng McGonagall đồng thời run rẩy khóe miệng, hai người cùng đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía vị giáo sư Độc Được đang đứng trong góc khuất, vị giáo sư Độc Được tâm tình tốt giả cười, giả hoạt nói: “Ta phát hiện chép sách càng thêm có lợi cho Potter ghi nhớ một chút tri thức thường dùng hơn mà thôi, người xem chỉ là chép 50 lần, Potter cũng đã đem cuốn Phân loại những dược liệu quý hiếm nhớ kỹ rồi.”

Phân loại những dược liệu quý hiếm ?! Cedric nhớ rõ mình từng ở thư viện trường thấy qua tựa sách này, hình như dày chừng nửa thước Anh. Lúc này anh chàng vốn đang có chút khó chịu khi bị vị học đệ này đoạt phong thái cũng không khỏi dùng ánh mắt thương hại nhìn Harry, 50 lần, bây giờ anh đã hoàn toàn tin tưởng vị học đệ đáng thương này không đem tên quảng vào Chiếc Cốc Lửa, nhất định là ai đó đã giả trò đùa dai, sao chép 50 lần, anh không nghĩ Harry còn có tinh lực bày ra loại chuyện này, thảo nào gần đây luôn thấy cậu bé ở đại sảnh đường dùng cơm vội vã.

Sau cùng, vô luận Harry cỡ nào không tình nguyện, căn cứ pháp thuật khế ước, cậu cũng phải tham gia trận đấu, làm vị đứng sĩ thứ tư, nhưng mà bởi vì biểu hiện của cậu, ba vị đứng sĩ khác tham dự cũng không bài xích kết quả này. Cedric thậm chí còn vỗ vỗ vai cậu coi như cổ vũ học đệ, cũng nhắc nhở cậu nhất định phải chú ý an toàn, Delacour vốn cao ngạo lúc rời đi khó có được đối cậu mỉm cười thân mật, Krum vẻ mặt âm trầm cũng hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Snape quan sát mọi thứ không khỏi mím chặt môi, ngực không muốn thừa nhận cũng không được tên tiểu hồn dẫn luôn rước lấy phiền phức này ngày hôm nay đem chuyện bất lợi hoàn toàn xoay chuyển, rất có phong thái của một Slytherin, làm được cũng không tệ lắm!

~~ Hết chương 54 ~~

55. Chương 55

Sau khi biết được Harry chính thức trở thành vị đứng sĩ thứ tư của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật, thái độ của tất cả học sinh trường Hogwarts cũng không quá tệ như Harry vẫn tưởng tượng, nhờ những lời Hermione nói lúc ở tiệc tối, học sinh nhà Ravenclaw bảo trì thái độ thận trọng, cùng dĩ vãng như nhau, thỉnh thoảng gặp Harry tại thư viện còn có thể chào hỏi; Slytherin tựa hồ bởi vì Draco đứng sau cũng không mượn cơ hội này làm khó dễ cậu, trước sau như một bảo trì thái độ lạnh nhạt; Hufflepuff tuy rằng rất không vui khi

Harry chiếm đi một nửa vinh dự khó có được của họ, nhưng mà Cedric tựa hồ đem loại bất mãn này của họ áp chế xuống thấp nhất; ngược lại Gryffindor, tuy rằng đại đa số mọi người hưng phấn khi Harry tham gia được trận đấu mang lại vinh dự cho Gryffindor, thế nhưng cũng có không ít người đổ kị vận may của Kẻ Được Chọn, trong đó có Ron – người từng là bạn tốt nhất của Harry. Cậu vô số lần cảm thấy may mắn khi đã biết rõ được bộ mặt thật của Ron từ năm ngoái, rồi dần dần giữ khoảng cách với y, bằng không lúc này cậu nhất định sẽ thấy rất khổ sở. Nói thật, làm bạn bè, Ron không đủ trung thành tín nhiệm bằng Hermione, cũng không có tôn trọng sẵn sóc như Draco. Y chỉ biết ép buộc bạn bè thuận theo quan điểm của mình, thích những thứ y thích, vĩnh viễn luôn cực đoan như vậy, lại mãi cảm tự ti, khát vọng được làm tâm điểm. Đối mặt Hermione trấn an, Harry chỉ đam mạc cười, tại Ron lần lượt gây hấn, tình bạn trải qua sinh tử giữa bọn họ sớm đã bị mài mòn đến không còn gì, hiện tại trong lòng cậu Ron thậm chí còn không bằng hai người anh song sinh luôn vui đùa nghịch ngợm của y.

Hermione đối với việc Harry tham gia thi đấu Tam Pháp Thuật vô cùng lo lắng, để giúp cậu có thể sống sót qua cuộc thi đấu, cô luôn kéo cậu vào thư viện sau khi hai người học xong, thậm chí tịch thu toàn bộ số sách truy tình bí tịch mới nghiên cứu được một nửa của Harry, theo như lời cô mà nói, thì “Muốn theo đuổi được nữ nhân cũng cần phải sống sót trước đã”. Harry đã sớm dựa vào thiên văn trong mộng biết được từng hạng mục của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật cùng phương pháp qua cửa, tuy rằng cảm động Hermione quan tâm, nhưng cậu cũng không nghĩ đối mặt một Hermione càng ngày càng đáng sợ như vậy, rất là đau đầu, Harry đành phải dựa theo bình thường mượn lao động phục vụ chạy trốn đến phòng làm việc của giáo sư Độc Được.

Snape cũng sắp không nhịn nổi tên tiểu hồn dẫn lạc này luôn dựa vào lý do ‘không thể chịu đựng được ánh mắt lạnh lùng của mọi người’ mà trốn đến nữa rồi, chỉ là vì nhượng tiểu nam hài này tại trận thi đấu không bị thương tổn gì, hấn mới tự hỏi một chút, cuối cùng quyết định không cho cậu tiếp tục chép những cuốn sách nói về dược liệu Độc Được nữa, mà thay sang quyển Hắc Ma Pháp cơ bản cho cậu tiếp tục công tác sao chép, đương nhiên nếu tiểu hồn dẫn lạc này cũng đủ thông minh, thì nên biết dùng đũa phép luyện tập một số chú ngữ bên trong.

Harry rất thỏa mãn trạng thái hiện tại, trong sách không phải nói rồi sao: tại giai đoạn ban đầu truy cầu bạn gái nhất định không được vội vàng xao động, tuyệt đối không thể để đối phương nhìn ra ý nguyện truy cầu của người, hảo cảm là cần theo thời gian thấu hiểu lẫn nhau mà tăng dần, phải bước từng bước nhỏ, không dấu vết tạo thêm nhiều cơ hội ở chung cho hai người, để đối phương từ từ hiểu biết mình, tuy rằng những... điều này đều là để theo đuổi bạn gái, nhưng Harry nghĩ cũng có thể sử dụng, chậm rãi tới gần, mới không khiến một người không được tự nhiên như Slytherin có cơ hội cảnh giác.

Ngay khi Harry từ từ tiến hành kế hoạch của chính mình, thì một phong thư xuất hiện cắt đứt mất quy luật sinh hoạt của cậu. Snape bắt đầu phát hiện cư dân thường trú tại hầm hành tung đột nhiên trở lên thần bí, không chỉ phòng làm việc Độc Được, mà ngay cả toàn Hogwarts cũng khó mà nhìn thấy bóng dáng cậu ta. Lẽ nào tên tiểu hồn dẫn lạc này không biết có một Tử Thần Thực Tử đang ở trong Hogwarts theo dõi cậu ta sao?!

Lo nghĩ cùng bất mãn mà không hiểu tại sao cứ thế tích lũy trong lòng suốt một ngày đêm, Xà Vương đại nhân tại Hogwarts mức độ kinh khủng lại thăng cấp một bậc, hấn vừa bước chân ra khỏi hầm thì nhóm tiểu động vật của Hogwarts đều chạy trốn không còn bóng dáng, cùng với những viên hồng ngọc của Nhà Gryffindor vì rất nhiều lý do hiện giờ đã có thể thấy đấy.

Không thể không nói, ở phương diện này Harry kế thừa hoàn hảo tính cách thô thần kinh của nhà sư tử, sau một ngày này, cậu kích động vô cùng mà chạy ào vào phòng làm việc của giáo sư Độc Được mà không hề phát giác không khí u ám tối tăm trong phòng có gì khác biệt.

“Potter, tự tiện đột nhập vào phòng làm việc của giáo sư, Gryffindor trừ 20 điểm, cấm túc một tuần.” Snape trầm thấp tiếng nói mang theo lãnh ý.

“Ách? Cái kia không thể nói vậy.” Harry gãi gãi đầu, căn bản không hề để tâm, Snape cố gắng trừ điểm, sau cùng đến tiệc mãn năm học Dumbledore lại vớt hết óc kiếm có thêm điểm cho Gryffindor cũng khá thú vị, cũng là một màn không sai để tiêu khiển, về phần cấm túc, lại càng không cần để ý, “Giáo sư, có một hồi kịch không sai, ngài có hứng thú xem sao?”

“Xem kịch?!” Snape nhúu mày, “Ta nghĩ đến trò đang mãi lo lắng đến trận đấu không lâu nữa sẽ xảy ra, hiển nhiên đánh giá của ta với dung lượng não bộ của trò dường như là quá cáo!”

“Đều không phải đã biết trận đấu thứ nhất là gì rồi sao! Hơn nữa cách qua cửa ải cũng biết rồi, đâu cần như lâm đại địch như vậy.” Harry ngăn người nói.

“Đã biết?! Lại là trò —— mơ sao?!” Snape nhúu mày, hẳn thủy chung luôn nghi ngờ kiểu mơ mộng này của Harry, tuy rằng có rất nhiều thứ trong mộng đều trở thành sự thật ngoài đời, bất quá Slytherin cũng sẽ không cự tuyệt loại tiện lợi này, “Như vậy, trong mộng của trò trận đấu có những hạng mục gì?”

Harry đảo qua đảo lại đôi mắt, nói: “Hạng mục thứ nhất là vượt qua một con rồng, lấy được quả trứng vàng từ chúng, có người nói trước khi trận đấu diễn ra, những con rồng này được nhốt ở bên trong rừng Cấm; hạng mục thứ hai hình như là từ trong tay đám Nhân Ngư đoạt lại ‘Trân bảo’; sau cùng tựa hồ là đi vào mê cung tìm kiếm Chiếc Cốc Lửa.”

Rồng?! Nhân Ngư?! Chết tiệt, những... thứ này không phải một người học sinh mới học năm thứ tư có thể một mình giải quyết, Bộ Pháp Thuật ngu ngốc thành một đám điên hết rồi sao?!

“Trò nói mình biết phương pháp qua cửa?” Snape âm trầm hỏi thăm.

“Ách...” Snape phản ứng vượt ngoài dự liệu của Harry, giáo sư hiển nhiên không giống như cậu đoán sẽ bị những được liệu quý hiếm như vậy mê hoặc, lo lắng cho an nguy của Harry dĩ nhiên vượt qua những... thứ này. Harry thành thật hồi đáp, “Đối đầu với rồng thì con có thể dùng chổi bay vượt qua nó, cửa thứ hai con có thể dùng cỏ mang cá, cửa thứ ba vượt qua mê cung cũng không khó lắm, chỉ cần nắm vững câu thần chú Bốn Điểm là được.”

Cái chổi?! Đúng là Potter tổ truyền phát đạt tứ chi, phương pháp này kể ra không sai, nhưng đã thật sự ổn thỏa hay chưa. Cỏ mang cá? Nếu trực tiếp sử dụng thì sẽ phải dùng một lượng lớn mà thời gian ở dưới nước bảo trì cũng không dài, thật sự lãng phí, sách, đến lúc đó để tên tiểu hồn đản này sao chép cách ngao chế hô hấp tề cho xong, nói đi nói lại cô bạn vạn sự thông của tên nhóc này ngao chế độc được cũng coi như tạm được.

“Potter, cứ coi những... phương pháp này có thể giúp trò thành công vượt qua trận đấu đi, nhưng thỉnh thoảng trò cũng nên để bộ óc rỉ sắt của mình hoạt động một chút, mù quáng tin tưởng sẽ chỉ mang đến cho trò nguy hiểm.” Snape nhẹ nhàng dùng ngón tay xao mặt bàn, nói.

“Con hiểu, giáo sư, con sẽ vì mình chuẩn bị vài loại phương án dự phòng.” Harry hiểu ý Snape muốn nói, cậu hiểu rõ Slytherin luôn cẩn thận tỉ mỉ đề ra những biện pháp dự phòng trước những tình huống ngoài ý muốn, để ngừa vạn nhất, cậu hiện tại cũng dần dần bị loại cẩn thận này ảnh hưởng, “Như vậy, ngài hiện tại có rảnh cùng con đi làng Hogsmeade xem một tuồng kịch không? Con nghĩ ngài sẽ thích xem cái này.”

Snape nhìn Harry đưa qua áo tàng hình, bắt đầu cảm thấy hứng thú với màn kịch ở Hogsmeade mà Harry nói tới, ngày hôm nay là... ngày đám tiểu cự quái này đi thăm làng Hogsmeade, Potter chắc chắn sẽ không vì mấy chuyện nhảm chán mà làm phiền hắn, như vậy... hay là đi coi chút cũng không sai, nghe nói cửa tiệm được liệu ở làng Hogsmeade sắp tới lại có một loạt hàng mới.

~~ Hết chương 55 ~~

56. Chương 56

“Remus, đây là nơi chúng ta quen nhau, cũng là nơi bắt đầu tình bạn trung trinh giữa hai ta! Là một nơi tràn ngập ký ức cùng hạnh phúc, anh nghĩ nó rất phù hợp với chuyện mình sắp nói,” Sirius mặc một thân lễ bào màu lam đứng giữa phần đất trống bên ngoài Lều Thét làng Hogsmeade, khẩn trương nhìn về mặt nghi hoặc của Remus, rồi lại len lén nhìn phần phụ đề dùng pháp thuật viết lên giữa không trung sau lưng Remus, đỏ mặt kể tục, “Chẳng biết từ lúc nào tình bạn khăng khít mà anh giành cho em lại biến thành tình cảm ngọt ngào như... với người mình yêu, khi không có em ở bên cạnh, trái tim anh như phát điên vì tưởng

niệm; còn những lúc em ở bên cạnh thì anh sẽ không kiềm chế được ánh mắt mình luôn dõi theo bóng hình em; không biết từ lúc nào, anh bỗng phát hiện ra cuộc sống của mình sớm đã không thể – thiếu được em, Remus, anh yêu em!”

Lúc này, theo lời nói của Sirius, bốn phía xung quanh Lều Thét bỗng xuất hiện những tràng pháo hoa bảy màu rực rỡ, pháo hoa bay lên giữa không trung rồi nổ tung, dần dần biến thành những bông hoa anh đào đỏ rực chậm rãi lay động giữa không trung. Học sinh bốn phía bị tràng pháo hoa dẫn đường đến đều nhỏ giọng tán thưởng, đặc biệt là nữ sinh càng thêm yêu thích nhìn những chùm hoa anh đào trên không trung, vẻ mặt say sưa. Bất quá một trong hai đương sự Remus Lupin chỉ lẳng lặng nhìn Sirius, dường như bị những lời Sirius dọa đến choáng váng.

Lúc này, dòng phụ đề pháp thuật đằng sau lưng Remus bỗng thay đổi, khiến đám học sinh tụ tập xung quanh càng thêm sôi trào, tất cả mọi người khẩn trương nhìn Sirius, phảng phất như tất cả mọi người đều hiểu được mà âm thầm khuyến khích y, mà Sirius vừa nhìn đến phụ đề, đầu óc vốn trống rỗng của y không chút do dự liền làm theo, dẫn theo các nữ sinh ước ao thở dài.

Sirius quỳ một gối xuống theo đúng như hướng dẫn từ trước, tay ôm bó hồng thu nhỏ vừa được biến trả lại hình hài ban đầu dâng lên trước mặt Remus, khoe mắt khê lướt qua phần phụ đề, cuối cùng cất giọng thánh thốt ngân nga, mà trước nay chẳng bao giờ xài tới, khê thổ thổ: “Remus, xin em hãy nhận lời cầu hôn của kẻ hèn này, em nhé! Và xin em, hay tin tưởng trái tim chân thành đang thổn thức này, đừng nghi ngờ nó làm chi mà tội nghiệp, vì anh đã suy nghĩ rất kĩ càng, đang trăn trở biết bao, đã khổ đau biết nhường nào mới đủ can đảm để đưa ra quyết định cuối cùng này. Đây là vinh dự của anh, là niềm kiêu hãnh của anh, khi được làm bạn đời trăm năm cùng em, trải qua những tháng ngày hạnh phúc, đứng bên đời nhìn bốn mùa đổi thay. Chỉ cần em ưng thuận, thì mùa xuân ta sẽ cùng sánh bước bên nhau qua những con phố ngập tràn hoa tươi thơm ngát; cùng vui ca vang bên những dòng sông mát rượi giữa buổi hè oi ả, sẽ cùng nắm tay nhau dạo bước dưới những tán lá phong đỏ ối rực rỡ trong mùa thu êm đềm, sẽ cùng quây quần bên lò sưởi bập bùng ấm áp trong ngày đông buốt giá, hãy đồng ý lấy anh em nhé!” (Min: Thanks nàng Hiền Viên của ta! Nhờ có nàng mà ta thoát được một đoạn xén xúa, mà yên tâm là ta sẽ tưởng thưởng nàng :D!)

Lupin vô ý thức tiếp nhận bó hoa, hạnh phúc tràn đến quá nhanh khiến cảm xúc của hắn hỗn loạn không thể trong một chốc làm ra được phản ứng gì, đúng vậy, từ thật lâu trước đây hắn đã luôn yêu thương con người có linh hồn đôi khi bừa bãi lại tràn ngập tự do tự tại này, nhưng mà bản thân chỉ là một lang nhân thấp kém, chỉ cần có thể ở bên cạnh lẳng yên theo dõi, thấy được người đó hạnh phúc là tốt rồi, đoạn tình cảm không thể cho ai hay này cứ vậy chôn sâu trong lòng cho đến hết đời, chỉ cần người đó còn coi hắn là bạn tốt, còn có thể ở bên người gần trong gang tấc như vậy cũng đủ rồi, ngày trước khi nghe đến tin tức người nọ phản bội bị tiến nhập Azkaban thì bản thân như bị sét đánh ngang tai, sống vất vưởng như cái xác không hồn qua vài chục năm, sau cùng được Dumbledore hiệu trưởng khuyên bảo mới đồng ý tiếp nhận chức vị giáo sư môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám này, cũng không hề nghĩ đến sẽ lại một lần nữa được gặp lại người nọ, hiện tại lại có thể cùng nhau sống chung dưới một mái hiên, hắn còn dám mơ ước xa vời gì nữa?! Nhưng mà, hiện tại, cái người gần đây vẫn luôn tìm cách trốn tránh chính mình dĩ nhiên lại hẹn mình đến nơi đây nói yêu mình, đây là hắn nằm mơ sao?!

“Remus, cho anh một câu trả lời thuyết phục được không, em đến tột cùng có nguyện ý gả cho anh hay không?” vẫn quỳ một chân đại cầu bắt đầu không nhận được, thẳng thắn thoát ly kịch bản hỏi.

“...Nếu như không đáp ứng thì sao?” Cuối cùng bởi vì Sirius khôi phục lại ngôn ngữ bình thường Remus mới phục hồi tinh thần cười khê hỏi ngược lại.

“Trực tiếp cho em một lời nguyên ràng buộc rồi kéo đến Bộ Pháp Thuật đăng ký.” Đại hắc cầu vẻ mặt quyết tâm hy sinh trả lời cũng tương đương mạnh bạo, đáng tiếc ghép vào khung cảnh lẳng mạn lúc này thật không chút phù hợp.

“Nếu như vậy... như vậy chúng ta phải đi Bộ Pháp Thuật rồi, lời nguyên ràng buộc cũng không phải đùa chút gì thoải mái.” Sirius trả lời thô lỗ lại khiến Remus cười đến thỏa mãn, bản thân yêu thích chính là con người luôn bộc trực thẳng thắn này, còn người nho nhã lẳng mạn vừa rồi thật sự khiến hắn không thói quen.

Gặp Remus đáp ứng, Sirius mừng như điên ôm chầm lấy Remus, mà đám học sinh đứng quanh bốn phía xem náo nhiệt nhin không lên tiếng đến giờ cũng đều hòa nhau hoan hô vang dội, mấy nam sinh Gryffindor

thậm chí còn huyết sáo, lúc này hai người mới phát hiện ra mình trở thành diễn viên chính bị mọi người vây xem, không khỏi xấu hổ vội vã Độn Thổ biến mất.

Từ đó trở đi, Lều Thét bất ngờ trở thành thánh địa tỏ tình của học sinh Hogwarts đặc biệt là học sinh Nhà Gryffindor, nghe đồn chỉ cần cùng người mình yêu đặc biệt là những cặp đôi đồng tính ở chỗ này thông báo thì nhất định sẽ được Merlin chúc phúc (Mất lạnh: cái này có tính là tin đồn bậy không?! ORZ)

“Potter, đây là vở kịch mà trò nhất quyết ta phải đến xem cho bằng được sao?!” chờ học sinh bốn phía dần dần tản đi sau, Snape khuôn mặt âm trầm cởi ra áo khoác tàng hình nghiêng răng nghiêng lợi nói, hẳn không thấy một con xuân cầu tỏ tình với một con xuân lang thì có gì đáng xem.

Vẫn phụ trách nhắc nhở phía sau hậu trường Harry lúc này mới dùng đũa phép thu lại phần phụ đề pháp thuật với phần nhãn hiệu ghi “Tất cả sản phẩm cầu hôn đều do anh em sinh đôi Weasley cung cấp!” cuối dòng, rồi lại chuyên tâm thu thập đồng xác pháo vương vãi xung quanh, đứa trẻ ngoan thì cần biết bảo vệ môi trường a, đương nhiên lý do chủ yếu là trong quá trình thu dọn hiện trường thì nhân tiện quan sát biểu hiện của mọi người một chút. Sau khi nhận được bức thư xin giúp đỡ của giáo phụ, đứa con đỡ đầu hiếu thuận như Harry liền bày ra màn cầu hôn lãng mạn vừa rồi, bởi vì cậu cần biết cách nhìn của mọi người đối với đồng tính thế nào, càng ngày càng biến chất thành tiểu xà như Harry đương nhiên sẽ lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng để đảm bảo quá trình truy cầu của mình sẽ không bị nhiều cản trở (Mất lạnh: niên thiếu, thực chất đối tượng mà người truy cầu đối với mọi người mà nói mới là điều khó có thể nhận a.) Harry vì không mấy hiểu thái độ của giới Pháp Thuật đối với đồng tính luyến ái nên không chút do dự dùng giáo phụ mình ra thử, nói đi nói lại giáo phụ của mình cũng là một người Gryffindor, vẫn luôn mong muốn cho mọi người biết đối tượng mình yêu. Hơn nữa cũng tiện thí nghiệm những điều cậu tổng kết được ra từ sách, nhìn giáo sư có thích những thứ này không cũng là một phần nguyên nhân, nhưng mà nhìn sắc mặt tối tăm của giáo sư, thì dường như giáo sư cũng không phải thích lắm.

“Ta chỉ là muốn trong khoảnh khắc hạnh phúc của giáo phụ có thể cùng ngài chia sẻ niềm vui mà thôi.” Harry nhìn thẳng khuôn mặt Snape chân thành nói, cậu nói cũng không sai, giáo sư hiện tại chính là đối tượng cậu muốn theo đuổi a.

“Tiểu hồn dẫn chết tiết, trò nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng sao?!” Snape khóe môi run rẩy, tên nhóc chuyển biến quá nhiều thành Slytherin này nói khẳng định không thể tin tưởng, khẳng định còn đang che giấu cái gì.

“Ách, con chỉ là muốn cho ngài đến đây thả lỏng một chút, hơn nữa con cũng rất muốn cho ngài biết về chuyện giáo phụ của con...” Harry đỏ mặt lấp bắp giải thích, kỳ thực là cậu mong muốn bầu không khí lãng mạn này có thể nhiễm sang không khí giữa cậu và giáo sư, nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước... (Mất lạnh: thiếu niên, nãi còn huyền tượng giáo sư vẫn còn chút tế bào lãng mạn nào sao? Quá ngây thơ rồi!)

“Hanh, tên xuân cầu cùng tên gốc lang đó tại trường học sớm đã không minh bạch, có cái gì đáng xem?!” Snape chẳng quan tâm hừ lạnh, xoay người liền ly khai, cố ý vô tình không đem áo khoác tàng hình trả lại cho nguyên chủ, nếu đã lãng phí thời gian quý giá của mình, không bằng mượn cái này dùng tạm coi như bồi thường, có khi dùng đi rừng Cẩm biết đâu lại thu thập được một ít tài liệu quý như vậy rỗng, máu rỗng, dù sao cơ hội như vậy cũng khó có được a.

Mà nghe đến một tin đại bất quá như thế Harry không khỏi mất hình tượng há hốc miệng, đều không phải bởi vì bất quá liên quan đến giáo phụ của mình, mà là vì Severus đương nhiên còn có thể nhìn ra được người khác có chuyện mờ ám, nguyên lai tế bào tình cảm Severus vẫn còn, kế tiếp chỉ cần nghĩ cách khám phá nó nữa thôi.

~~ Hết chương 56 ~~

57. Chương 57

Màn cầu hôn bên Lều Hét tại làng Hogsmeade cũng không khiến đám học sinh bàn luận lâu lắm, vòng thi đầu tiên của cuộc thi Tam Pháp Thuật nhanh chóng hút hết sự chú ý của mọi người. Bất quá tuy thời gian không lâu, nhưng cũng đủ để Harry thu được những điều cậu cần biết, vốn không sống từ nhỏ trong giới Pháp Thuật, lúc này Harry mới biết được nguyên lai Pháp sư cũng không cấm hôn nhân đồng tính, tuy rằng đại đa số pháp sư đều lựa chọn hôn nhân khác phái, nhưng đồng tính luyến ái cũng không bị khiển trách như trong giới muggle. Vì thế, Harry hạ quyết tâm, cố gắng tìm kiếm trong thư viện trường những tư liệu liên quan đến phương diện này, nhưng đến khi cậu vui đầu nghiên cứu những cuốn sách về luật hôn nhân Pháp Thuật hay hôn nhân khế ước, thì mọi người lại tưởng cậu đang cố gắng chuẩn bị cho cuộc thi Tam Pháp Thuật.

Lần này, Hagrid thật ra có mời Harry đi dạo rừng Cẩm, nhưng mà vì đang bận... chép phạt với lại cũng đã sớm biết các hạng mục thi đấu rồi nên Harry cự tuyệt, tuy rằng vị bán cự nhân vẫn chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục mời thêm vài lần nữa, bất quá đều bị Harry kiên quyết cự tuyệt. Đến khi tên Moody giả kia cố gắng giúp cậu, thì Harry làm bộ như vẫn còn sợ hãi kể từ sau lần bị biến thành chồn hương, rồi thì hả hê hưởng thụ tên Moody giả kia như kiến bò chảo nóng vừa muốn nghĩ cách giúp Harry qua cửa lại vừa không muốn bị bại lộ thân phận, thật sự rất thú vị. Tựa hồ Snape cũng rất thích ý quan sát tên Moody giả này khổ sở, thậm chí không tiếc đem tất cả thời gian sau giờ học của Harry cắm túc tại hầm, món hời ngoài ý muốn này vẫn khiến cho Harry mừng rỡ không ngớt.

Cuối cùng, Moody cũng kiếm ra cách giúp Harry biết được hạng mục đầu tiên là gì, đương nhiên Cedric không biết. Nhưng hiện tại Harry cũng sẽ không vì cái gì công bình mà nói ra, là một pháp sư vị thành niên tài giỏi nhất hiện nay, hơn nữa còn là học sinh năm thứ bảy, Cedric học trưởng khẳng định không có việc gì.

Đến lúc kiểm tra đũa phép, Harry vừa nhìn thấy vị ký giả mà Nhật Báo Tiên Tri phái đến thì không khỏi mỉm cười, nguyên lai là người quen. Bởi vậy, dưới ám chỉ của Harry, những bài đưa tin về thi đấu Tam Pháp Thuật cũng không sai, chủ yếu ba vị dũng sĩ tham gia đều được miêu tả sinh động, tầm thủ nổi tiếng quốc tế Krum, Delacour với nửa dòng máu Veela xinh đẹp cùng Cedric vị dũng sĩ trường Hogwarts phải chịu áp lực khi có hai vị dũng sĩ cùng trường tham gia mà người kia lại là Kẻ Được Chọn, Harry tuy rằng cũng được giới thiệu, nhưng thoát nhìn vẫn chỉ là một học sinh năm thứ tư vì sai sót mà bị ép tham gia, không nói đến nhiều, nhưng lại đặt Harry ở vị trí vô cùng có lợi, có thể giúp cậu nhận được nhiều sự đồng tình, điều này khiến cho Draco mỗi khi tới hầm nhận chỉ đạo của Snape luôn miệt thị Harry giáo hoạt.

Ngày diễn ra trận đấu, bốn vị dũng sĩ được triệu tập đến căn lều lớn dựng sát khu chuồng rồng ven rừng Cẩm, để nghe ông Ludo Bagman tuyên bố nội dung trận đấu, Harry len lén nhìn thoáng qua vẻ mặt của ba vị dũng sĩ còn lại, quả nhiên, Krum vẻ mặt vẫn âm trầm như cũ, Delacour sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng hai người đó cũng không có biểu hiện gì là ngoài ý muốn, ngược lại giống như là nhận mệnh. Khác với những người đã biết từ trước, khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc cùng sợ hãi của Cedric hoàn toàn không phải nguy trang, cũng đúng, Harry cảm thấy có chút xin lỗi, vị học trưởng hiền lành này đã giúp đỡ cậu không nhỏ trong việc áp chế bất mãn của mọi người trong trường.

Giống như những gì Harry đã mơ thấy, sau khi rút thăm, Cedric là người đầu tiên ra sân, thật chẳng biết phải nói anh chàng may mắn hay xui xẻo nữa, bất quá chỉ cần nhìn bàn tay cầm đũa phép đang không ngừng run rẩy kia, cũng đủ biết trạng thái hiện giờ của anh chàng không mấy tốt đẹp. Nói như thế nào thì hai người cũng là bạn học cùng trường, Harry thở dài một hơi, tiến lên vài bước, ôm lấy Cedric, vẻ mặt hoảng loạn nói, “Anh Cedric, là rỗng, dĩ nhiên là rỗng, chúng ta đâu có học qua như thế nào đối phó rỗng...”

Đúng như Harry dự đoán, vừa nhìn đến học đệ lo sợ bất lực, Cedric lập tức gạt bỏ sợ hãi bất an trong lòng sang một bên, anh chàng vỗ vỗ vai Harry, ôn hòa mà thoải mái nói: “Không có việc gì, ngài Bagman không phải đã nói rồi sao, chúng ta chỉ cần vượt qua lũ rỗng này mà thôi, chỉ là vượt qua thì hẳn sẽ có biện pháp.” Nói xong, liền bị giục ly khai lều.

Harry rất thần nhiên đối diện ánh mắt hèn mọn của hai vị dũng sĩ nhìn mình vì biểu hiện sợ hãi vừa rồi, sách, cậu bất quá chỉ là một học sinh năm thứ tư, lại là một học sinh tội nghiệp bị vị giáo sư Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám của mình liên lụy a, sợ hãi cũng là rất bình thường! (Mắt lạnh: mấu chốt là nãi thật

sự sợ sao?! Tiểu Harry: cũng có chút khản trương!) Cự tuyệt ý tốt của Ludo Bagman muốn giúp đỡ mình, Harry ngồi xuống nhắm hai mắt lại, âm thầm ôn lại những bộ vị nào của rồng có giá trị, giá thị trường hiện tại đại khái là bao nhiêu, hoàn toàn không chú ý đến những tiếng hoan hô hay kêu sợ hãi ngoài lều vọng vào, dù sao cậu vẫn phải đối mặt với một con rồng, tuy rằng nhờ phúc Hagrid, cậu đã từng được tiếp xúc với một con rồng, nhưng đó cũng chỉ là một con rồng vừa mới sinh chẳng khác mấy một con rắn biển di, mà không phải một con trưởng thành với hình thể lớn gấp 30 lần cậu, cho dù biết phương pháp để vượt qua nó, cậu cũng không tránh khỏi có chút khản trương.

Không biết qua bao lâu, tiếng gọi của Bagman kéo cậu ra khỏi mơ kiến thức về được liệu —— nhắc nhở đã đến lúc cậu phải lên sân khấu, nhưng mà nhìn lại, Bagman dường như cũng không còn chú ý đến cậu nữa, không biết có phải vì Harry vừa mới cự tuyệt ý tốt của ông ta hay không.

Harry đi ra khỏi lều, nhìn phía khán đài bên trái đông nghẹt người khiến cậu vô ý thức nắm chặt đũa phép, mà khán đài bên kia, chính là nhiệm vụ lần này của cậu —— con rồng Đuôi Gai Hungari. Nó cuộn mình phục thấp bên đám trứng của mình, quả trứng vàng cũng ở trong số đó, cánh nó cụp lại nửa vơi, hai con mắt vàng độc ác ngó trừng trừng Harry, tản ra ánh sáng lạnh lùng mà tàn bạo. Đây quả thực là một con rồng khổng lồ, đen và đầy vảy, nó không ngừng quật đập chiếc đuôi của mình, tạo thành những vết hằn sâu xuống mặt đất cứng, vì thế, càng khiến cho đám người quan khán lớn tiếng hò hét, những... tiếng hét đó là vì sợ hãi hay là vì hưng phấn, lúc này Harry đã không còn rảnh để phán đoán nữa. Ngay từ đầu, cậu đã biết mình phải đối mặt với một con rồng, nhưng mà đến khi nhìn thấy mục tiêu gần ngay trước mắt mà không phải qua tranh ảnh thì Harry vẫn cảm thấy sợ, cậu phát hiện ra bản thân cũng chẳng tốt hơn Cedric bao nhiêu, cậu chỉ còn biết xiết chặt đũa phép hơn để bàn tay khỏi run rẩy. Mờ mịt lại vô lực, Harry vô ý thức đưa ánh nhìn tìm kiếm giữa khán đài ồn ào, mãi cho đến khi cậu nhìn thấy thân ảnh tăm tối quen thuộc kia, nội tâm mới bình tĩnh trở lại, cậu lạnh lùng giơ cao đũa phép, lớn tiếng hô: “Accio Harry Potter’s Chests!” (Triệu hồi rương gỗ của Harry Potter.)

Một chiếc rương gỗ hình chữ nhật từ thính phòng bay ra trong tiếng kinh hô của mọi người, nhẹ nhàng hạ xuống bên chân Harry. Đây chính là món đồ cậu nhờ Hermione để vào thính phòng trước đó, tuy rằng Harry vẫn rất tự tin bản thân có thể triệu hồi nó ra từ tòa lâu đài, bất quá tiết kiệm ma lực được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Harry thông thả ở trước mặt mọi người mở ra rương gỗ, lộ ra cây chổi thần Tia Chớp mà Sirius tặng cậu, cùng một cây chổi thủ (dao găm) màu bạc là món quà sinh nhật năm nay Lucius Malfoy tặng cậu, vô cùng sắc bén, ngoài ra còn có vài bình thủy tinh rỗng. Harry nhanh nhẹn cột chổi thủ vào chân trái, rồi cầm lấy cây chổi thần đi ra phía trước, cũng không cầm theo mấy bình thủy tinh, mà để nguyên chúng ở trong rương gỗ.

Vốn Harry dự định chỉ cầm theo cây chổi thần Tia Chớp lên đài, nhưng mà trong mắt mọi người, cậu hoàn toàn không hề hay biết mình phải đối mặt với thứ gì, chỉ cầm theo chổi thần chắc chắn sẽ khiến mọi người hoài nghi, hơn nữa Snape cũng dạy dỗ cậu không nên quá tin tưởng vào những điều chỉ thấy qua trong mộng, sau khi suy nghĩ kỹ, Harry quyết định đem mọi thứ để vào rương gỗ, như vậy cậu có thể mượn có không biết nội dung cuộc thi, chỉ chuẩn bị những thứ trong rương để phòng những tình huống đột phát, tuy rằng trận đấu chỉ được dùng đũa phép nhưng cũng đâu quy định không được dùng đũa phép triệu hồi những thứ khác, đúng không?

Harry phi hành dường như làm cho cả khán phòng đều hưng phấn lên, mọi người liếc mắt ủng hộ biểu hiện nổi bật của Kẻ Được Chọn, tựa hồ giới pháp sư luôn đặc biệt chú ý đến phi hành. Bất quá lúc này Harry cũng không thừa tâm tư chú ý đến những... điều này, toàn bộ lực chú ý của cậu đều hướng vào mục tiêu trước mắt.

Cậu bay xung quanh trên đầu con rồng Đuôi Gai Hungari. Làm đủ mọi hành động để khiêu khích nó, rồi ngay khoảnh khắc con rồng bị chọc tức xòe cánh bay lên trời, Harry lập tức lao đến, nhanh chóng tiếp cận đầu rồng, tay phải giơ lên đũa phép, dứt khoát hướng mắt rồng xuống ra một lời nguyên Viêm Màng Kết. Ngay lúc con rồng đau đớn mà gào thét giữa không trung, Harry điều khiển Tia Chớp nhanh chóng lao xuống, bay sát qua con rồng, hướng mặt đất tăng tốc, rồi ngay khi lấy được quả trứng vàng liền bật trở lên với tốc độ cực kỳ lớn, lao vút lên phía trên khán đài, một loạt động tác liên tục trôi chảy, khiến tất cả mọi người có mặt đều yên lặng mất một lúc sau mới lớn tiếng hoan hô. Bây giờ thì chẳng còn ai thềm quan tâm

đến đám pháp sư đang nỗ lực trấn an con rồng phía dưới, hay con rồng đang bị thương kia cả, tất cả bọn họ đều bị cách lấy trứng vô cùng ấn tượng của Harry vừa kích thích vừa sợ hãi không thôi.

Đương nhiên không ngoài dự đoán của mọi người Harry đạt được số điểm cao nhất, tuy rằng Karkaroff cho cậu ít điểm rõ ràng là vì thiên vị, nhưng điểm của cậu vẫn đồng hạng nhất với Krum.

Hermione hưng phấn mà nhảy đến chúc mừng Harry, trên khuôn mặt của cô vẫn còn tèm nhem nước mắt vì quá lo lắng, còn Ron thì lấp bắp đứng cách đó không xa, tựa hồ nghĩ muốn tiến lên, nhưng Harry làm bộ như không nhìn thấy.

“Potter, đi theo ta!” Lúc này, một thanh âm trầm thấp ẩn giấu tức giận bỗng cất lên cắt đứt màn chúc tụng của mọi người.

~~ Hết chương 57 ~~

58. Chương 58

Nhìn khí tràng tối tăm dùng mắt thường cũng có thể thấy rõ quanh thân Snape, cảm giác đặc ý với hành động hoàn mỹ vừa rồi của Harry lập tức biến mất vô tung, cậu nghi hoặc nhìn Snape, không biết giáo sư lại tức giận về chuyện gì, tâm tư của giáo sư quả nhiên như ‘mò kim đáy biển’ giống hệt như trong sách viết, có lúc hoàn toàn không thể đoán được đang nghĩ gì! (Mắt lạnh: những lời này là nói nữ nhân, có thể sử dụng đến ví von giáo sư sao, hỗn đản!”)

Snape thấy Harry không có ý di động, mà đứng im một chỗ sững sờ, nhúu nhúu mày, đi mau hai bước, xách cổ áo Harry, cứ như vậy đem vị tiểu anh hùng trước mắt mọi người kéo vào lều cấp cứu, ném đến trước mặt bà Pomfrey, “Poppy, bà kiểm tra một chút, trên người trò ấy có mùi máu.” Nói xong, mang theo một thân tức giận đi ra khỏi lều.

Harry há mồm, còn chưa kịp nói gì, Snape đã nhanh chóng rời đi đến bóng lưng cũng không lưu cho cậu thấy, bủn rủn môi, Harry có chút chán nản cúi đầu xuống, giáo sư tựa hồ rất tức giận.

Bà Pomfrey nhìn đến Snape vẻ mặt nghiêm túc dẫn Harry tiến vào (Mắt lạnh: Snape có lúc nào không nghiêm túc sao?!), thì nghĩ rằng Harry bị thương rất nặng còn có chút sợ hãi, vội vàng dùng đũa phép kiểm tra toàn thân Harry một hồi, mãi đến khi phát hiện chỉ là sợ bóng sợ gió thì mới thỏa mãn nhìn cậu mỉm cười: “Tốt, Potter, trò phi thường khỏe mạnh, tốt hơn nhiều mấy vị dũng sĩ kia, trò hiển nhiên hiểu rõ làm thế nào để bảo vệ tốt chính mình.”

“Con vốn không sao, hình như Snape giáo sư hiểu lầm.” Harry trảo trảo tóc, những học kỳ trước cậu thường xuyên phải đến chỗ vị hộ sĩ này, cho nên cách đối xử nghiêm khắc với người bệnh của bà Harry khá quen thuộc, vì vậy cậu tuyệt không hy vọng bà hiểu nhầm cậu bị thương hay bị gì khác.

“Trên người trò có mùi máu tươi, Severus là một giáo sư Độc Dược, đương nhiên khứu giác rất mẫn cảm, bất quá... Tựa hồ thầy ấy có chút nhầm lẫn thật, lại không nhận ra được máu trên người trò là máu rồng..” Bà Pomfrey khéo môi nhếch thành nụ cười thần bí, giống như bà vừa mới phát hiện ra một bí mật động trời của người nào đó.

Harry hiển nhiên hiểu ý bà Pomfrey muốn ám chỉ, hai mắt cậu tỏa sáng, nhìn bà nở nụ cười như muốn chúc mừng (Mắt lạnh: nãi xác định không phải là vẻ mặt xem kịch vui sao?), hận không thể lập tức lao ra khỏi lều đi tìm giáo sư của cậu. Nhưng mà cậu vẫn phải ở trong lều, không yên lòng lắng nghe Ludo Bagman giải thích về hạng mục tiếp theo, ngay khi ông ta kết thúc phần giới thiệu dài dòng, Harry lập tức ôm lấy quả trứng vàng của mình bước nhanh ly khai lều quán quân, cử động khác thường của cậu khiến những người còn ở trong lều ngỡ vực không ngớt, lẽ nào cậu ta đã có manh mối gì rồi sao? Hành động nhanh như vậy?!

Bước nhanh hướng hầm đi đến, Harry đang định dùng xà ngừ tiến vào phòng làm việc Độc Dược như mọi khi, thì kinh ngạc phát hiện tay nắm cửa phòng làm việc đã bị thay đổi! Vấn đề này rất nghiêm trọng! Từ trước đến nay Snape đối với Harry không mời mà đến mặc dù vẫn châm chọc ác độc, nhưng là ngầm đồng ý

Harry tiến vào, nhưng bây giờ lại thay tiểu xà trên tay nắm cửa, không phải ý nghĩa Snape cự tuyệt Harry tiến nhập phòng làm việc hay sao, vì sao? Harry có chút bất an nghĩ, cậu đến tốt cùng ở cuộc thi làm sai cái gì mà lại khiến Snape tức giận lớn đến vậy? Là cái gì mà không thể nói ra? Nói ra cậu khẳng định sẽ sửa, thật sự, dưới loại tình huống này, cứ thẳng thắn như Gryffindor so với Slytherin tốt hơn nhiều!

Harry vẫn chưa từ bỏ ý định gõ gõ cửa, đứng ngoài chờ một hồi lâu, bên trong vẫn không chút động tĩnh, cho dù người kia mở cửa châm chọc cậu quấy rầy giáo sư cũng tốt, trừ điểm cũng tốt, chí ít cũng nên có chút cử động giúp cậu nhẹ nhõm hơn được không a.

Không thể cứ chờ như vậy, trong sách nói qua, những cô gái nội hướng luôn luôn nghĩ ngợi rất nhiều, cuối cùng thành miên man suy nghĩ, dưới loại tình huống này, nhất định phải đem hiểu nhằm nói rõ ràng, không thể cứ tiếp tục kéo dài, bằng không quan hệ hai người sẽ càng ngày càng không xong, kỳ thực tính tình không được tự nhiên của giáo sư cùng những cô gái có tính cách nội hướng miêu tả trong sách khá giống nhau. Vừa nghĩ đến điều này, Harry đương nhiên sẽ không chờ giáo sư hết giận mới trở lại. (Mắt lạnh: đem giáo sư so sánh ngang bằng với đám con gái nội hướng trong sách, nãi xác định sau này sẽ không bị Avada chứ?)

Harry vội vàng trở lại tháp Gryffindor thay đổi bộ y phục khác, đối mặt với đám đồng học nhiệt tình nhìn cậu như một vị thần nào đó lạc bước xuống đây, Harry cũng không nghĩ cùng bọn họ chúc mừng, tiện tay đem quả trứng vàng quăng cho đám bạn học nhiệt tình muốn giúp cậu nghiên cứu này, liền lấy cớ ly khai, sách, Gryffindor chỉ có chỗ này tốt, không ai hoài nghi lý do cậu muốn có thời gian ở một mình hết.

Đi tới phòng Cần Thiết cũng ở lầu tám, để tránh tai mắt mọi người cậu cũng thường dùng nơi này trực tiếp tiến phòng làm việc Độc Dược, mà giáo sư cũng không hề biết cậu còn có con đường nhỏ này, hiện tại Harry mới hoàn toàn thể nghiệm được cái gì gọi là luôn vì mình chừa ra một con đường lui của Slytherin, rất có đạo lý a.

Thành thạo dùng xà nữ đi qua cửa phòng Cần Thiết, Harry rút cục bước vào gian phòng quen thuộc, nhưng Harry bị mùi rượu phảng phất trong phòng khiến cho thoáng mím môi, giáo sư đến tốt cùng bị làm sao vậy? Cậu biết vào những lúc tâm tình không sai giáo sư cũng sẽ uống một chén, nhưng với tư cách một đại sư Độc Dược, giáo sư căn bản sẽ không lẳng lặng ngồi ở ghế sofa uống rượu giống như bây giờ, hơn nữa nhìn chai rượu trống không một nửa đến nói, thì giáo sư uống cũng không phải ít. Rốt cuộc ở trận đấu cậu làm sai cái gì? Harry cố gắng nhớ lại, không có a!

“Giáo sư, giáo sư, ngài không có việc gì chứ?! Con rốt cuộc làm sai cái gì khiến ngài không hài lòng, ngài trực tiếp nói cho con biết, con nhất định sẽ sửa, ngài đừng như vậy, bụng rỗng uống rượu không tốt cho cơ thể, thân thể ngài vốn đã không tốt, ngài bình thường cũng không chịu tự bảo trọng...” Tuy rằng về mặt hành sự Harry đã trở thành một Slytherin hoàn hảo, nhưng xét về mặt tình cảm thì vẫn tương đương thẳng thắn, rất Gryffindor.

Snape không tình nguyện ngắt đầu liền nhìn đến khuôn mặt lo lắng của tiểu hỗn đản, hần tuy uống không ít, nhưng hiển nhiên còn chưa đến mức say khướt. Ngay khi tiểu hỗn đản này tiến nhập gian phòng thì hần đã biết, chỉ là lười ngắt đầu mà thôi. Xem ra cho dù có thay tay nắm cửa, cũng không thể ngăn cản nổi tên tiểu hỗn đản Potter này, cậu ta tựa hồ còn có phương pháp khác vào phòng. Cũng đúng, Snape không thấy có gì ngoài ý muốn, chỉ là hiện tại hần thật sự không muốn để ý đến con người này.

Cậu lải nhải tựa hồ cũng không khiến Snape nói lời châm chọc ác ý như dĩ vãng, Harry nhìn vẻ mặt trống rỗng trầm mặc của Snape dần dần cảm thấy hoảng hốt, cậu đến tốt cùng làm sai chỗ nào, vì sao, vì sao lại nhìn cậu không chút cảm tình như vậy?

“Se... giáo sư, đến tốt cùng là chuyện gì, ở cuộc thi đấu con làm chỗ nào không tốt, ngài nói cho con thì con mới biết được a!” Harry cố gắng đè nén nhưng giọng nói đã có chút nức nở, cho dù là trách mắng, cho dù là ác ý châm chọc, vẫn tốt hơn bây giờ, trong ánh mắt giáo sư hoàn toàn không có bóng hình cậu, chỉ đơn giản là một mảnh tối đen thâm trầm khiến Harry cảm thấy giáo sư hiện tại đem khoảng cách hai người kéo ra rất xa.

Nhìn khuôn mặt hoảng sợ của tiểu hỗn đản vẫn chăm chú vào mình, bên trong cặp mắt xanh tràn ngập chờ đợi cùng sợ hãi bị cự tuyệt, Snape nhắm mắt lại điều chỉnh một chút tâm tình.

“Potter, tự tiện xông vào phòng làm việc của giáo sư, Gryffindor trừ 10 điểm! Nếu như tứ chi của trò rảnh rồi đến vậy, thì bên trái giá sách tầng thứ hai, lấy cuốn sách thứ ba, ta mong sao chép cuốn sách này có thể giúp trò nhồi nhét một chút kiến thức hữu dụng vào đầu óc đầy cỏ lác kia! Không được hỏi cái gì nữa, hiện tại, lập tức sao chép! Bằng không liền cút ra ngoài cho ta!” Snape không khỏi... hắc tuyến đầy mặt nhìn tên tiểu hồn đản đang muốn nói lại thôi vui vẻ chạy đến trước bàn học nhỏ chuyên dụng của mình bắt đầu sao chép, từ lúc nào bắt đầu, tên tiểu hồn đản luôn dùng đôi mắt xanh nhìn mình tín nhiệm này lại mong muốn bị cầm tù như thế?!

Thực ra, ngay khi Snape đem Harry đến chỗ Pomfrey phu nhân thì đã phát hiện ra sai lầm của mình, mùi máu trên người tên tiểu bạch si chết tiệt này có vị đạo đặc biệt của máu rồng, một người có khứu giác nhạy cảm như hắn lại có thể nhầm lẫn, điều này có ý nghĩa gì? Với một người gián điệp hai mang hoàn hảo giữa Chúa Tể Hắc Ám với Dumbledore như hắn, làm sao có thể nhầm lẫn như thế. Cứ nhớ lại lúc tên nhóc con này bay sát qua con rồng đang quần quai đau đớn, thì tình tự của hắn chợt biến hóa, hắn còn có cái gì không rõ nữa?!

Hắn, một tên Tử Thần Thực Tử dơ bẩn chết tiệt lại dám đối với đứa con trai duy nhất của Lily – ánh dương quang duy nhất trong cuộc đời hắn có ý niệm không được phép có; hắn, một lão nam nhân ti tiện dĩ nhiên đối với con trai Lily người đã bị hắn hại chết, đứa nhỏ mà hắn đáng ra phải hết lòng bảo hộ lại sinh ra cảm tình không nên tồn tại!

Snape tự giễu nhếch... khóe môi, chậm rãi rót rượu vào ly, vô ý thức quên đi tầm nhìn lo lắng ở bên cạnh, tự lâm vào suy nghĩ chán ghét chính mình: Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào? Là từ lúc tên tiểu hồn đản này dành thời gian dài xâm nhập lãnh địa của hắn, không chút dấu vết dùng lý do cầm tù xâm lấn sinh hoạt của hắn sao? Là mỗi khi hắn ngao chế độc dược thì tên tiểu hồn đản này luôn lảng lảng đứng ở một bên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn sao? Hay là những khi hắn ngày đêm điên đảo nghiên cứu độc dược thì tên tiểu hồn đản này luôn không nghe đến lời nói ác độc của hắn, lải nhải không ngừng khiến hắn không thể chịu đựng được mà phải nghe lời bắt đầu ăn uống nghỉ ngơi sao? Tựa hồ hơn một năm nay nhờ có tên nhóc này mà căn hầm của hắn trở nên dị thường nóng nực, đã không còn không khí quanh quẩn cùng tịch liêu như dĩ vãng, trong khi hắn còn chưa phát giác ra đã bị tên tiểu hồn đản này từng chút từng chút chậm rãi dung nhập vào cuộc sống, dần dần khiến hắn thói quen sinh hoạt cùng nhau.

Hắn dĩ nhiên sẽ thích một tên Potter?! Thực sự là Merlin trêu đùa! Snape ánh mắt dần thanh minh hơn, đứa con của Lily tương lai bên cạnh sẽ xuất hiện một người vợ mỹ lệ cùng một đám hài tử, mà đều không phải một lão nam nhân ti tiện dơ bẩn. Hắn chỉ cần giải quyết vết sẹo phiền toái trên trán Potter giúp cậu ta đánh bại Chúa Tể Hắc Ám là được, Potter thời gian tới sẽ không cần đến hắn nữa!

~~ Hết chương 58 ~~

59. Chương 59

Trong khoảng thời gian này Harry cảm thấy rất nôn nóng, bởi vì từ ngày đó trở đi, Snape trở nên rất không bình thường, tuy rằng giáo sư đã thay tay nắm cửa lại như cũ, không tiếp tục cự tuyệt cậu tiến nhập phòng làm việc Độc Dược nữa, nhưng không biết vì sao cậu cũng rất khó gặp được thân ảnh của giáo sư, càng đừng nói đến chuyện nghe được những lời châm chọc như ngày xưa. Nhưng trên lớp học lại không nhìn ra được có gì khác lạ, giáo sư vẫn không hề nương tay dùng rất nhiều lý do đi trừ điểm Gryffindor, rồi còn kiếm cớ cho cậu đến hầm. (Mắt lạnh: cầm tù người bây giờ lại trở thành kiếm cớ cho người tới hầm, người luôn lý giải như thế sao?!) Tất cả thoạt nhìn vẫn rất bình thường, nhưng rồi lại khiến cậu cảm thấy có chỗ nào không đúng. Lúc ở phòng làm việc Độc Dược, cậu thường xuyên không được nhìn đến thân ảnh giáo sư của mình, chỉ có tờ giấy nhắn lại phân phó cậu chép sách mà thôi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?!

Đối với thái độ nôn nóng của Harry, mọi người trong ký túc xá tỏ ra rất thông cảm, thậm chí có thể nói là bao dung, khi nhìn đến Harry tâm tình bất ổn, thì sẽ có người tiến lên thiện ý vỗ vai, thoải mái nói cậu

không cần lo lắng, hăng mục tiếp theo mãi đến giữa tháng hai mới tiến hành, cậu còn rất nhiều thời gian. Cho nên mới có câu: ‘Chân tướng thường tàn khốc, hiểu lầm thường mỹ lệ’.

“Chào! Harry, có thể cho mình một chút thời gian không?” Hermione gọi lại Harry khi thấy cậu đang định rời khỏi phòng sinh hoạt chung, mấy ngày nay Harry nôn nóng cô đều nhìn ra được, nhưng cô không nghĩ cậu như vậy là vì tìm kiếm manh mối trong quả trứng vàng như mọi người, chứng cứ tốt nhất chính là quả trứng vàng kể từ buổi tối diễn ra cuộc đấu cho đến giờ vẫn nằm nguyên ở phòng ngủ của cô, chủ nhân của nó chưa từng nhớ tới chuyện đến xin lại, cho nên, Harry phiền não là vì chuyện khác.

“Hermione?!” Harry hai mắt tỏa sáng, cậu thế nào không nghĩ tới, Hermione sẽ giúp cậu biết được là chuyện gì đang xảy ra, cô ấy vẫn luôn giỏi trong việc này “Vừa đúng lúc, mình cũng có chút chuyện muốn hỏi bồ.”

Harry cùng Hermione rời khỏi phòng sinh hoạt chung, đi kiếm một gian phòng học trống.

“Hermione, mình cần bồ giúp, hiện tại chỉ có trí tuệ của bồ mới có thể giúp được mình”, Harry có chút uể oải, đôi mắt tràn ngập cầu xin cùng hy vọng nhìn chăm chăm Hermione, “Từ sau khi trận đấu thứ nhất kết thúc, người kia không biết vì sao vẫn luôn tránh mặt mình, không cùng mình nói chuyện, cự tuyệt tất cả cơ hội ở chung cùng mình, thật sự mình không biết tại sao lại biến thành như vậy?!”

“Có thể nói cho mình biết cụ thể những chuyện xảy ra được không?” Nhìn Harry uể oải, Hermione có chút nhẹ dạ, tạm thời gác lại những gì muốn nói, chuyên tâm giúp đỡ Harry vấn đề này.

Harry che giấu một ít chuyện không muốn cho ai biết đến, còn lại đem mọi chuyện diễn ra ngày hôm đó nói cho cô. Hermione nghe xong, cau mày trầm tư, Harry ngồi một bên khẩn trương nhìn cô, đợi cô phán đoán.

“Harry, mình nghĩ hẳn phải chúc mừng bồ rồi.” Trầm ngâm một hồi lâu, Hermione mới chậm rãi nói, nhìn đến vẻ mặt Harry vừa khẩn trương vừa chờ mong, không khỏi cười một tiếng, “Vị nữ sinh mà bồ theo đuổi kia hẳn là bị màn thi đấu mạo hiểm của bồ kích thích đến rồi, hẳn là cô ấy đã phát hiện ra bản thân cũng có chút thích bồ, cảm thấy xấu hổ, cho nên mấy ngày nay mới không dám chạm mặt bồ. Nói thật, Harry, bồ sao lại thích một người nữ sinh tính cách không được tự nhiên đến vậy, cho dù là một Slytherin, tính cách như vậy cũng rất hiếm thấy, chỉ ít mình đoán không ra vị nữ sinh đó là ai... Thôi được rồi, mình sẽ không lung tung suy đoán nữa, mà sẽ chờ tới ngày bồ giới thiệu cô ấy cho mình.” (Mất lạnh: Hermione, lời người nói ở một mức độ nào đó tương đương kinh tởm!)

“Thực sự, là bởi vì phát hiện ra bản thân thích mình sao?!” Harry nghe đến đáp án không khỏi kinh hãi, tuy rằng bà Pomfrey từng ám chỉ qua, nhưng mà biểu hiện tiếp đó của giáo sư khiến Harry hoàn toàn không dám nghĩ ngợi thêm đến khả năng này.

“Harry, bồ phải tin tưởng mình, con gái là hiểu con gái nhất.” Hermione vô cùng xác định nói.

Cảm giác vui sướng của cậu lập tức giảm đi vài phần, trong lòng biết Hermione hiểu lầm rất lớn nhưng không cách nào nói ra, Harry chỉ có thể co quắp khóe miệng một chút, không nói được gì.

“Harry, yên tâm đi, tin rằng không lâu nữa mình sẽ nhìn đến bồ dẫn theo bạn gái tới giới thiệu với mình.” Hermione rất tự tin vỗ vỗ vai Harry. (Mất lạnh: cô nương, khi Harry giới thiệu ‘bạn gái’ của cậu ta cho người, thì nhất định đó sẽ là bị kịch, đối với người đó.)

Vì sao mình lại nghĩ sẽ rất lâu nhỉ ? ! Harry miễn cưỡng lộ ra nụ cười nhợt nhạt.

“Được rồi, Hermione, bồ tựa hồ tìm mình có việc?” Không muốn tiếp tục đề tài khiến cậu thấy kinh tởm này nữa, Harry hỏi sang chuyện khác.

“...” Vốn đang háo hức chuẩn bị nghĩ cách giúp Harry lại nghe thấy nhắc nhở, Hermione lúc này mới nhớ tới mục đích chính mình tìm đến Harry, “Harry, Ron... cậu ấy rất hối hận vì đã đối xử với bồ như vậy, cậu ấy rất muốn nói lời xin lỗi, nhưng mà bồ luôn không cho cậu ấy cơ hội.” Nói thẳng ra, Hermione là tới làm thuyết khách.

Nghe vậy, vẻ mặt Harry thoáng thay đổi, “Xin lỗi, Hermione, khiến bồ phải thất vọng rồi, Ron... kỳ thực mình không giận gì cậu ấy, cho nên cũng không tồn tại cái gì tha thứ hay không tha thứ. Mình chỉ là không thể cùng cậu ấy làm bằng hữu được nữa mà thôi.”

“Harry”, Hermione không tán thành nhủu mày, “Ron chỉ là nhất thời nghĩ không thông mà thôi, tội mình là bạn bè từng cùng nhau trải qua sinh tử sao có thể nói không phải liền xong?”

“Hermione, mình biết bồ rất quý trọng tình bạn giữa ba người tội mình.” Harry thở dài một hơi, “Kỳ thực mình cũng rất quý trọng, nhưng mà... Hermione, bồ cũng biết chuyện lần này mình căn bản là bị hãm hại, trước đó mình vốn dùng hết thời gian vội vàng nghiên cứu những cuốn sách bồ đưa, sau những lời bồ nói giúp mình ở Đại sảnh đường, tất cả mọi người trong trường đều bắt đầu suy nghĩ đến giả thiết mình bị hãm hại. Nhưng còn Ron, cậu ta căn bản chưa từng dùng đầu óc mà suy nghĩ đến... điều này, cậu ta bị lòng đố kỵ che mờ đôi mắt, nhất quyết cho rằng mình muốn nổi trội cũng không kêu thêm người bạn tốt như cậu ấy cùng vào! Bồ nói, lúc này, tình bạn của Ron so với tình bạn của chúng ta giống nhau sao?”

“Nhưng mà...” Hermione há mồm tính cãi, cuối cùng bị Harry phát tay ngăn trở.

“Hermione, không đơn giản chỉ riêng chuyện này. Năm ngoái khi Ron mất đi sủng vật thì cậu ấy căn bản không tin lời mình giải thích, hoàn toàn không tin sủng vật của cậu ấy là một pháp sư, một Tử Thần Thực Tử, trong mắt của Ron, tựa hồ một con sủng vật còn trọng yếu hơn tình bạn giữa mình với cậu ấy! Đúng, phương thức xử lý của mình trong chuyện này không thỏa đáng, nhưng cậu ấy cũng đâu có dành cho mình đủ tín nhiệm cùng quan tâm? Sau đó khi mình rời khỏi đội Quidditch, Hermione, chỉ có bồ vẫn coi mình là bạn bè và vẫn đứng bên cạnh mình, còn Ron, cậu ấy chẳng khác gì những người khác vì... việc này mà gây hấn với mình, chỉ vì mình không giúp bọn họ lấy được vinh dự, bọn họ coi mình là cái gì, công cụ tranh giành vinh quang cho bọn họ sao?! Vào lúc ấy, sao Ron không nghĩ đến tình bạn từng vượt qua sinh tử của tội mình đi?! Tạm thời chưa nói tới tình bạn, thì chí ít mình cũng từng cứu em gái cậu ấy vào năm thứ hai, tình bạn của cậu ấy... chỉ đến thế thôi sao?!” Harry bình tĩnh nói.

“Harry, kỳ thực Ron... cậu ấy cũng thừa nhận bản thân chịu rất lớn áp lực... Bởi vì danh tiếng của bồ, hơn nữa Ron vẫn luôn là một đứa trẻ chưa từng được coi trọng, bồ có thể lý giải tâm tình của cậu ấy...” Hermione cố gắng nói như muốn vấn hồi chút gì đó.

“Được rồi, Hermione, mình mệt mỏi, Ron hết lần này đến lần khác gây hấn làm tình bạn giữa tội mình tiêu hao hết rồi, mình cũng không phải chưa từng đứng trên lập trường cậu ấy mà suy nghĩ, cũng không phải chưa từng tha thứ qua, nhưng mà cứ hết lần này đến lần khác, khiến mình thực sự chán ghét. Mình đều không phải thánh nhân, chỉ vì mọi người tôn xưng mình là Kẻ Được Chọn, mà hết lần này đến lần khác phải vì người khác suy nghĩ? Như bây giờ đối với mình hay Ron có lẽ đều là tốt nhất, cậu ấy không còn phải gánh chịu áp lực khi làm bạn với Kẻ Được Chọn, mình cũng không cần lo lắng nhận sự xa cách của cậu ấy thêm lần nào nữa. Hermione, mình biết bồ rất muốn ba người tội mình trở lại như ngày xưa, nhưng mà xảy ra những chuyện như vậy, chúng ta sớm đã không thể quay lại được như trước đây. Cho dù lần này mình tha thứ Ron, giữa hai đứa mình vẫn có một vết rách, sẽ không còn được như xưa nữa. Đối với tình bạn giữa mình và Ron, mình chỉ có thể đi tiếp về phía trước, mà sẽ không bao giờ quay đầu lại!” Harry quyết tuyệt nói xong, hoàn toàn cắt đứt Hermione tiếp tục đề tài này.

Hermione nhìn Harry rõ ràng không muốn nói thêm gì nữa, thở dài một hơi, nuốt xuống những lời định nói, Harry cùng Ron, không thể nói rõ là ai đúng ai sai, cả hai đều có nỗi khổ của riêng mình, chỉ là Harry không muốn lý giải nỗi khổ của Ron, mà Ron ngay từ đầu chưa từng nghĩ đến việc lý giải nỗi khổ của Harry...

~~ Hết chương 59

~~~~~

P/S: Thực ra thì mình không ghét Ron, cũng thích CP Ron/Draco (Ron ở trên nhá). Đạo này trốn việc đi đọc truyện, vừa đọc xong ‘Cảm nhận thể giới’ Cp: Sev/Ron, Ron là cậu bé mù bị xuyên qua. Truyện này nhiều người đọc rồi nói hay nên mình cũng đọc theo chứ không thực sự thích thể loại xuyên qua (hay cp này) cho lắm...

Ec! Tự dưng lảm nhảm nhiều thế này, xin lỗi mọi người *cúi đầu* ^^!!

60. Chương 60

“Giáo sư McGonagall, cô nói gì cơ ạ?” Harry hơi hơi nhú mồm, hỏi lại lần nữa, “Bắt buộc phải tham gia sao?”

“Tôi nghĩ đúng vậy, cậu Potter.” Ngữ khí của giáo sư McGonagall rất ôn hòa, không hề tỏ vẻ bất mãn giống như lúc bà tuyên bố tin tức này tại lớp học vừa rồi, “Trò là dũng sĩ, mà các dũng sĩ cùng bạn nhảy của họ sẽ phải mở đầu cho buổi dạ vũ đêm Giáng Sinh đã là truyền thống. Cá nhân tôi cho rằng trò tham gia lễ hội là ý kiến không sai, trò dạo này luôn ép bản thân rất căng thẳng, thỉnh thoảng thả lỏng một chút, lúc này cách hạng mục thứ hai vẫn còn một khoảng thời gian, Potter à.”

Xem ra giáo sư McGonagall cũng hiểu lầm một số hành động dạo gần đây của cậu! Harry lặng lẽ đảo trắng mắt, không tính toán giải thích.

Dạ vũ à! Vì sao lại tới không đúng lúc như vậy chứ?! Không chọn lúc nào lại chọn đúng lúc giáo sư đang giận dữ cậu! Harry có chút đau đầu, nhìn đến cậu cùng nữ sinh khác khiêu vũ liệu giáo sư có hiểu lầm rồi làm cho con đường truy cầu của cậu thêm gian nan không? Nhưng mà cậu bắt buộc phải tham dự dạ vũ, chí ít cũng phải tìm được ai đến nhảy hết điệu vũ mở đầu mới được! Giáo sư, haizz... Harry cũng không nghĩ tính tình giáo sư tốt đến mức có đủ kiên nhẫn cùng cậu khiêu vũ trước mặt bao nhiêu người, hơn nữa giáo sư cũng không giống người sẽ thích mấy hoạt động kiểu này.

Suy đi tính lại, cuối cùng Harry quyết định tìm đến người bạn tốt nhất của mình xin giúp đỡ, dù sao cô ấy cũng là người bạn gái duy nhất mà cậu có.

“Bạn nhảy?! Ừc, mình rất xin lỗi, Harry. Mình đã đáp ứng người khác, mình nghĩ rằng bồ sẽ mời cô bạn mà bồ vẫn luôn theo đuổi kia, trở thành bạn nhảy của một dũng sĩ là điều rất đáng ngưỡng mộ, đúng không?” Hermione nói khiến Harry một lần nữa rơi vào phiền não.

“Hermione, mình không nghĩ với cá tính như vậy, người đó sẽ cùng mình tham gia một buổi vũ hội công khai đâu.” Harry có chút uể oải, chuyện này giải quyết làm sao bây giờ?!

“Đúng nha, cô gái mà bồ theo đuổi tính cách không phải biệt nữ bình thường a. Vậy tạm thời mời một cô bạn khác vậy, thế nào? Tỷ như Ginny, Lavender, hiện giờ bồ là một dũng sĩ, rất nhiều nữ sinh hy vọng được trở thành bạn nhảy của bồ.” Hermione đề nghị.

“Đề nghị này không ổn, Hermione.” Harry có chút vô tình, “Mình cũng không muốn tại thời điểm mấu chốt này lại bị hiểu lầm, nhất là khi người kia còn đang giận dữ mình.”

Hermione mím môi, cũng phát hiện đề nghị mình nêu ra có chút không xong, “Vậy làm sao bây giờ, bồ phải tham gia buổi dạ vũ, còn phải khai vũ cùng những quán quân khác, cô gái mà bồ theo đuổi không muốn làm bạn nhảy của bồ, lại không thể mời ai khác để tránh cô ấy hiểu lầm, vậy tìm một nam sinh làm bạn nhảy là được?! Ít nhất cũng sẽ không làm Hogwarts quá mất mặt!”

Tìm một nam sinh thì càng không xong... Chờ một chút, hay là dùng cách này kích thích giáo sư một chút cũng không sai... Nhưng mà, vạn nhất giáo sư không tức giận, lại càng không được tự nhiên hơn thì sao?! Harry thở dài một hơi, cuối cùng vẫn phải buông tha ý tưởng này.

“Hermione, nhất định sẽ có cách thôi.” Harry cố gắng nói chuyện thoải mái để bạn tốt tránh khỏi khổ não, tuy rằng cũng tò mò là vị nam sinh nào mời Hermione, nhưng mà nếu cô không muốn nói ra, thì Harry cũng sẽ không hiểu kỳ làm gì.

Những ngày trước khi buổi dạ vũ diễn ra, ba vị dũng sĩ khác đều hoặc ám chỉ hoặc thẳng thừng biểu thị mình đã mời được bạn nhảy, chỉ còn có Harry tựa hồ vẫn như bình thường, đến lúc này thì ngay cả những vị nữ sinh vẫn luôn duy trì nữ tính rụt rè cũng bắt đầu không kiên nhẫn được nữa, trở thành bạn nhảy của dũng sĩ, trở thành bạn nhảy của Kẻ Được Chọn, đối với bất kể người nữ sinh nào mà nói đều thật giống như gặp được bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích. Nhưng hiện tại vị bạch mã hoàng tử này lại đứng ở tiền phương không chịu tới gần, cho nên những vị nữ sinh luôn mơ mộng này bắt buộc phải ‘tay làm hàm nhai’ thôi.

Suốt nhiều ngày, đám con gái giống như tre già măng mọc cứ từng đợt từng đợt mời Harry khiến cậu đầy đủ nhận thức được mức độ nổi tiếng của mình trong giới nữ sinh, cũng đúng, từ đợt Giáng sinh năm thứ ba, Harry tháo xuống chiếc kính gọng đen, mặc trên người những bộ y phục khéo léo thì những biệt hiệu như ‘Tiểu hoàng tử của Hogwarts’, ‘Hoàng kim vương tử’... vẫn luôn âm thầm truyền lưu trong đám nữ sinh. Về ngoài đẹp đẽ, khí chất chân thành mà có chút e lệ, danh tiếng của một vị anh hùng, quả thật chính là hình tượng bạn trai lý tưởng mà mọi cô gái thầm ao ước.

Đối mặt lời mời của đám nữ sinh, Harry đều một mực cự tuyệt, một chút chần chừ cũng không có. Đương nhiên không thể chần chừ, là như thế này, tuy rằng người bên ngoài không phát hiện ra cái gì, nhưng mà Harry vẫn rất nhạy cảm phát hiện tâm tình giáo sư tựa hồ cũng không tốt, đây là cậu suy ra được từ số điểm bị trừ sau mỗi buổi học càng ngày càng tăng. (Mắt lạnh: –!Chỉ có người mới có thể nhìn ra được)

Trước buổi lễ Giáng Sinh vài ngày, Harry rốt cuộc thoát khỏi trạng thái luôn bị vây khốn, tựa hồ đã giải quyết xong vấn đề bạn nhảy. Tất cả mọi người đều hiểu kỳ bạn nhảy của Harry đến tết cùng là vị nữ sinh may mắn nào, nhưng mà cậu vẫn một mực thủ khẩu như bình. Bất quá, điều này lại càng khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người, hai anh em song sinh nhà Weasley thậm chí còn mở một hội cá cược, suy đoán xem đến tết cùng là người nữ sinh nào may mắn đến thế, sau cùng tựa hồ còn có vài vị giáo sư cũng âm thầm đặt cược, không thể không nói, đạo này Hogwarts có chút quá bình thản, cho nên mọi người mới háng hái như vậy.

Trong sự chờ đợi của mọi người, lễ Giáng Sinh rốt cục đã đến. Bởi vì năm nay có hai trường Beauxbatons cùng Durmstrang tới làm khách, cho nên đến buổi dạ vũ tòa lâu đài Hogwarts được trang trí càng thêm long trọng: Tất cả thang lầu trong lâu đài đều được bao phủ bằng một lớp băng dày trong suốt, thỉnh thoảng lóe ra nhiều màu sắc rực rỡ; những bông tuyết nhỏ chậm rãi bay xuống trên các hành lang, luôn biến mất trước khi chạm đất; đại sảnh đường treo đầy những sợi ruy băng bốn màu vàng, lam, đỏ, xanh, trên ruy băng có những quả chuông được hóa phép để luôn tỏa sáng và phát ra những âm thanh丁丁 当 当 rất vui tai, bốn bàn ăn của các Nhà đều không thấy đâu, chỉ còn lại những chiếc bàn tròn nhỏ rải rác khắp đại sảnh đường, gần cửa vào còn có hai chiếc bàn dài, mặt trên đều để đồ uống cùng những món điểm tâm ngọt... Nói chung, lễ Giáng Sinh năm nay, Hogwarts thoát nhìn vô cùng náo nhiệt xa hoa.

Năm nay mọi học sinh từ năm thứ tư trở lên đều ở lại trường, một ít học sinh cấp thấp hơn vì được mời nên cũng ở lại, thoát nhìn, mọi người vô cùng hứng thú đối với buổi dạ vũ. Các nữ sinh sau khi trải qua nhiều ngày thảo luận với nhau về y phục, đồ trang sức, đến ngày này đều vội vã dùng cơm trưa rồi trở về phòng sinh hoạt chung chuẩn bị trang phục. Trước khi tiệc tối bắt đầu một giờ, các nữ sinh đã lục tục cùng bạn nhảy của mình tới đại sảnh đường, khoe ra cho mọi người thấy những món đồ bản thân kỳ công chuẩn bị suốt mấy ngày qua, trong lúc nhất thời, đại sảnh đường tràn ngập những lời so sánh cùng khen ngợi.

Những học sinh ở bên trong đại sảnh đường, cho dù đang nói chuyện phiếm, vẫn đều thỉnh thoảng vô tình lướt mắt nhìn qua cánh cửa dẫn vào đại sảnh đường, tất cả mọi người đều hiếu kỳ về bạn nhảy của các dũng sĩ, dù sao còn có một hội cá cược chưa ngã ngũ.

Trước khi buổi dạ vũ bắt đầu một phút, các dũng sĩ đều cùng bạn nhảy theo chân giáo sư McGonagall mặt mày cứng ngắc bước vào đại sảnh đường, trước ánh nhìn của tất cả mọi người. Granger xuất hiện với một bộ váy dạ hội màu xanh lơ vô cùng ưu nhã mỹ lệ trở thành bạn nhảy của Krum làm mọi người kinh ngạc thở dài một chút. Nhưng mà mọi người càng kinh ngạc hơn là... những vị dũng sĩ này cùng bạn nhảy của họ về mặt ai cũng đều cứng ngắc, rất nhanh, Harry – vị dũng sĩ cuối cùng – bước vào đại sảnh đường đưa cho mọi người đáp án, lập tức sắc mặt của mọi người cũng đồng dạng biến thành vô cùng cổ quái...

~~ Hết chương 60 ~~

61. Chương 61

Đến khi vị dũng sĩ thứ tư bước vào Đại Sảnh Đường thì những học sinh trong trường Hogwarts từng biết đến Harry đều không khỏi ngáy ngẩn nhìn cậu, đạo gần đây cách ăn mặc của Harry đã dần dần khá hơn

trước, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở mức giống như mọi học sinh bình thường khác, tuy nhiên đêm nay cách ăn mặc của cậu lại khiến cho những người có mặt tại đây cảm thấy vô cùng tao nhã như một quý công tử thực thụ: Cậu mặc một thân lễ phục trường bào màu xanh sẫm nhìn qua cũng biết là được may từ loại vải pháp thuật cao cấp, mặt trên trường bào còn xen lẫn những đường ám văn màu bạc dưới ánh đèn thấp thoáng tạo thành những tia lưu quang, nhìn chung trường bào cũng không quá mức hoa lệ; màu xanh ôn nhu kết hợp với màu đen từ hắc diệu thạch trên cúc áo cổ tay, áo bào, hay mặt dây chuyền, viền cổ áo, vốn là những vị trí không dễ nhìn đến, nhưng lại giống như những ánh sao ẩn hiện, càng giúp Harry tăng thêm vài phần tao nhã.

Mà đứng bên cạnh cậu lúc này, người bạn nhảy của Harry cũng toát lên vẻ tôn quý hòa hợp với cậu: Cô mặc trên thân bộ váy dạ hội dáng cổ Hy Lạp màu xanh nhạt, kết hợp với vòng đeo tay hình rắn màu vàng nhạt cùng vòng cổ bằng hồng ngọc khiến vẻ đẹp cao quý của cô càng thêm nổi bật, mái tóc quăn được chiếc vòng ngọc lục bảo cố định sau vành tai, có thể nói về phong tình toát lên từ cô lúc này khiến nhiều người ngạc nhiên khi chưa từng nhận ra ở cô trước đó, đây mới là lý do chính khiến vẻ mặt mọi người trong Đại sảnh Đường cứng ngắc.

Harry dẫn theo người bạn nhảy – ở một mức độ nào đó – kinh dị của mình cùng những vị dũng sĩ khác đi đến bàn ăn lớn đặt giữa sảnh đường, các vị giám khảo cũng đang ngồi ở đó, đối với ánh nhìn cổ quái của mọi người Harry cảm thấy vô cùng thú vị, quả là hiệu ứng ngoài dự liệu khi cậu quyết định mời vị ‘tiểu thư’ này làm bạn nhảy.

“Chào, Harry, thật sự làm người khác giật mình đó!” Hermione – vị bạn nhảy xinh đẹp của quán quân trường Durmstrang lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vốn biết chút nội tình liền nhẹ nhàng bắt chuyện với Harry, rồi nhân lúc mọi người không chú ý trừng mắt nhìn cậu.

“Bồ cũng khiến người khác giật mình không kém, Hermione.” Harry mỉm cười kéo ghế ngồi giúp bạn nhảy của mình, “Ban đầu mình cũng không nhận ra bồ, hôm nay bồ thật sự rất xinh đẹp.”

“Cảm tạ.” Nghe Harry ca ngợi Hermione đắc ý nói lời cảm tạ, bất kể người nữ sinh nào cũng luôn đặc biệt chú ý tới dung mạo của mình. Thật vậy, ngày hôm nay Hermione thoát nhìn khác hoàn toàn so với thường ngày: Không biết cô dùng cách gì khuất phục mái tóc của mình, khiến cho nó không còn rối bời mà trở lên mượt mà óng ả, được chiếc kẹp tóc bằng ngọc trai quấn thành búi cố định sau đầu, một vài lọn tóc được cố ý uốn vòng thả trước trán, khiến cô hoàn toàn khác lạ. Cô mặc trên mình một bộ váy dạ hội đang rất thịnh hành trong giới pháp sư được may bằng loại vải gì đó màu xanh lơ của hoa nhạn lai hồng và khiến cô trông bông bênh như một đám mây trời, một vài chi tiết đã được sửa đi cho phù hợp với thẩm mỹ giới muggle, giúp cô tôn lên vòng eo mảnh khảnh, cùng những đường cong thanh nhã quyến rũ tươi mới của một thiếu nữ mười lăm tuổi.

“Harry, không nghĩ tới trò lại mời Poppy làm bạn nhảy của mình, cũng đã nhiều năm rồi, ta chưa được nhìn đến Poppy mặc trang phục dạ hội thêm lần nào nữa.” Harry cùng Hermione nói chuyện dường như đã đánh vỡ cục diện bế tắc, tiếp sau Dumbledore liền hướng Harry mỉm cười nói, đáng cười của ông còn mang theo chút hoài niệm.

“Con... McGonagall giáo sư nói phải mời được một người bạn nhảy... Con lại không biết khiêu vũ, nếu mời bạn nhảy...” Harry ngượng ngùng cúi đầu, thói quen gãi gãi đầu, “Con ở bệnh xá nhắc đến chuyện này, bà Pomfrey nói có thể giúp con chuyện này, cho nên... Con rất cảm kích...”

“Anh khẳng định có rất nhiều nữ sinh nguyện ý trở thành bạn nhảy của em mới đúng!” Percy Weasley đến tham dự vũ hội thay ngài Crouch nhịn không được ngắt lời, tuy rằng lúc còn đi học anh chàng cũng rất ít phải đến bệnh xá, nhưng uy danh của vị nữ vương bệnh xá đối với mỗi người Gryffindor vẫn đều tràn đầy uy hiếp, khiến anh chàng có chút mất tự nhiên.

“Vì nhiều nên mới đáng sợ!” Harry nhỏ giọng nói thầm, với lại nếu cậu mời những nữ sinh đó làm bạn nhảy, Severus chắc chắn sẽ hiểu lầm, một người tính tình biệt扭 như Severus, phải ngăn chặn tất cả những khả năng hiểu nhầm khi chúng còn ở trong trứng nước. Bà Pomfrey chính là sự lựa chọn mà cậu phải vắt hết óc suy nghĩ thật lâu mới tìm ra được, tuổi tác của bà cùng chuyện bà đã kết hôn có thể giúp giáo sư của cậu không hiểu lầm (Mất lạnh: Giáo sư còn chưa phải của người!), hơn nữa bà Pomfrey còn nhìn ra được cậu đối Severus có ý đồ, là một người xuất thân từ Slytherin bà chắc chắn sẽ không đem chuyện... không may

trọng yếu này nói cho vị lão nhân vẫn luôn quan tâm cậu, cũng sẽ ủng hộ cậu theo đuổi Severus, cho nên toàn bộ Hogwarts bà là sự lựa chọn hoàn hảo nhất đối với cậu.

Vì sao không mời Severus tham gia vũ hội Giáng Sinh? Harry len lén liếc mắt nhìn sang... một bàn ăn khác dành cho giáo ban, vị giáo sư âm trầm vẫn mặc một thân hắc bào ngồi đó, cậu thoáng thở dài, cậu bắt buộc phải từ bỏ ý tưởng hấp dẫn này. Trước không nói đến sự xuất hiện của Severus sẽ khiến mọi người hoảng sợ cỡ nào, quan trọng hơn là với cá tính của Severus căn bản sẽ không bao giờ nhận lời mời tham gia vũ hội với học sinh của mình, cho dù Harry rất nguyện ý nhảy nữ bước – !.

Trong bữa tiệc, Hermione thích thú thảo luận với Krum về ngôi trường Durmstrang của anh ấy, Harry cũng rất vui khi thấy bạn tốt của mình có quan hệ tốt đẹp với vị cầu thủ nổi tiếng thế giới này, qua vài lần tiếp xúc gần gũi với vị quán quân trường Durmstrang, Harry có thể cảm thụ được người này tuy âm trầm, nhưng rất trầm ổn, cùng Hermione ở chung rất hợp. Vả lại một khi Hermione đã bận rộn việc... yêu đương rồi, thì cậu sẽ không cần cả ngày lo lắng người bạn tốt quá nhạy cảm này sẽ phát hiện ra đối tượng theo đuổi của mình là ai nữa. Nhưng mà, với một người bạn tốt như Hermione, cô ấy cho dù có bận việc... yêu đương thì chắc chắn cũng sẽ rút ra thời gian giúp đỡ bạn tốt của mình a!

Harry cảm thấy thật bi thương, vì sao chỉ một bộ lễ phục Giáng Sinh thôi cũng khiến Dumbledore muốn tìm hiểu, nó có chút hơi hướng quý tộc thì sao chứ, đây là quà sinh nhật của gia đình Malfoy, có xa hoa một chút cũng dễ hiểu, vả lại đây là quà sinh nhật của cậu, liên quan gì đến ông ta chứ, lẽ nào một bộ lễ phục cũng có thể nhắc lên quan hệ gì đó với Chúa Tể Hắc Ám?! May mắn bà Pomfrey giúp cậu giải vây, cùng với Percy cẩn thận không ngừng cũng giúp cậu cản Dumbledore phần nào. Bữa ăn không mấy thoải mái cuối cùng cũng chấm dứt, Dumbledore huy động đũa phép, khiến cho những bàn ăn dịch sát vào góc tường, rồi lại phù phép ra một sân khấu được nâng cao phía bức tường bên phải Đại Sân Đường, trên sân khấu xuất hiện một bộ trống, nhiều cây đàn ghi ta, một cây sáo, một cây đại hồ cầm, cùng một số kèn túi, ban nhạc Quái Tỷ Muội mà Dumbledore mời đến bước lên sân khấu, rốt cục, vũ hội Giáng Sinh mà mọi người mong đợi cũng chính thức bắt đầu!

“Được rồi, Potter, hiện tại nếu như trò muốn đi nơi khác, vẫn còn kịp đấy.” ngay khi kết thúc điệu vũ mở đầu, bà Pomfrey buồn cười nhìn vẻ mặt không yên lòng của Harry.

“Nhưng mà, còn bà...” Harry có chút chột dạ liếc về phía cửa ra vào, thầm nghĩ bản thân nếu cứ đi như vậy thật không hay, dù sao mọi người ở đây, kể cả Dumbledore dường như cũng không ai nguyện ý mời vị hộ sĩ bệnh xá này khiêu vũ.

“Ta cũng phải quay về bệnh xá chuẩn bị một ít siro nâng cao tinh thần,” Bà Pomfrey nheo mắt nguy hiểm nhìn đám đông khiêu vũ giữa sân nhảy, “Ta nghĩ sau đêm nay có rất nhiều người sẽ cần đến nó.”

Harry âm thầm mặc niệm một chút đám đồng học vẫn đang vui vẻ trên sân nhảy của mình, siro nâng cao tinh thần đặc chế của bà Pomfrey luôn có hương vị rất đặc biệt a. Sau đó cậu hướng bà Pomfrey cảm kích cúi đầu, rồi chạy theo hướng bà Pomfrey vừa chỉ...

~~ Hết chương 61

~~/

/

/

Tiểu kịch trường: Về bộ lễ phục của Harry.

Đó là sau khi Harry đến thăm Malfoy trang viên, Narcissa tìm được Lucius.

“Lucius, quá một đoạn thời gian sẽ đến sinh nhật biểu đệ của em, nếu quan hệ giữa đôi bên đã dần chuyển biến, thì quà sinh nhật lần này nhất định phải chuẩn bị, cái này là thuộc về vấn đề lễ tiết!”

“Cissy, vậy em chuẩn bị làm gì nào?”

“Nghe nói lần này Hogwarst sẽ tổ chức cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật, theo truyền thống, sẽ tổ chức vũ hội Giáng Sinh, đứa nhỏ kia nhất định là không biết chuẩn bị lễ phục vũ hội như thế nào, biểu đệ của em vì vậy cũng không thể làm tròn trách nhiệm người giám hộ. Hay là Lucius, anh đưa tặng một bộ lễ phục trường

bào đi, còn em sẽ tặng phụ kiện phối hợp với bộ lễ phục, còn con rắn nhỏ của chúng ta sẽ tặng một bộ sản phẩm chăm sóc sắc đẹp.” Narcissa hai mắt tỏa sáng, “Một chiếc thắt lưng trong bộ sưu tập mới nhất từ Pháp cũng không sai, tiếc là anh cùng con rắn nhỏ đều không thích mấy thứ đó.”

Nghe giọng nói tràn ngập tiếc nuối của Narcissa, Lucius không khỏi toát mồ hôi lạnh đầy trán, “Cissy, anh đã nói một người Malfoy sẽ không cần dùng loại thắt lưng tôn vòng eo thiên hướng nữ tính như thế, nếu em nghĩ nó phù hợp làm quà sinh nhật cho Potter, thì mau chuẩn bị đi thôi.” Nhưng tai họa cho người khác so với chính mình chịu tốt hơn, ta không có ý kiến!

“Anh đồng ý sao, anh yêu? Vậy em phải đi chuẩn bị!” Narcissa cười tươi rạng rỡ như nắng sớm tỏa sáng, “Màu xanh chắc chắn sẽ rất phù hợp với cậu bé... Trang sức phối hợp thì nên dùng hắc diệu thạch cùng ngọc lục bảo... Như vậy vừa tao nhã vừa đường hoàng... rất phù hợp tính cách cậu bé... Thật muốn nhìn một chút hiệu quả... Hay là chúng ta bảo con rắn nhỏ chụp một kiểu ảnh mang về, Potter chắc chắn sẽ không cự tuyệt...”

~~ Hết tiểu kịch trường ~~

62. Chương 62

Harry giả bộ như muốn đi lấy đồ uống để dời khỏi sàn nhảy, rồi men theo mặt tường lén lút thoát khỏi lễ đường nhón nháo ra ngoài tiền sảnh, nhanh chóng bước xuống những bậc thềm để ra hẻm tòa lâu đài. Bên ngoài tòa lâu đài đã hoàn toàn thay đổi đáng dấp, trở thành một vườn hoa hồng rực rỡ, bụi hồng tạo thành những lối đi quanh co được trang hoàng lộng lẫy tràn ngập ánh sáng thần tiên từ hàng trăm nàng tiên thật sự đang ngồi lấp ló trong những bụi hoa, và những tượng đá uy nghi rải rác quanh lối đi khiến toàn bộ khu vườn như khung cảnh trong một giấc mơ huyền ảo. Trong khung cảnh mờ ảo ấy, Harry có thể nhìn thấy thấp thoáng đầu dây, học trò ngồi trên những băng ghế chạm trổ thâm thi với nhau, cậu nhìn quanh một chút, cuối cùng chọn được một lối mòn có vẻ yên tĩnh nhất bước đi, người kia không phải là người thích những nơi náo nhiệt, nhưng mới đi được một đoạn ngắn, Harry liền nghe thấy thanh âm trầm thấp quen thuộc mà mình đang muốn tìm kiếm.

“... không thấy có gì đáng phải rồi rít nên, ông Igor à?”

“Anh Severus, anh không thể giả bộ như chuyện này không hề xảy ra!” Rồi Harry lại nghe đến giọng nói của vị hiệu trưởng có ánh mắt băng lạnh trường Durmstrang, thanh âm của ông ta nghe có vẻ lo lắng dù đã cố kiềm nén, giống như không muốn bị ai nghe lén, Harry hiểu kì bước lên vài bước, “Mấy tháng qua, nó càng ngày càng trở lên rõ ràng. Tôi đang thực sự lo lắng, tôi không thể chối bỏ rằng —— ”

“Vậy thì bỏ trốn đi”, Snape cộc lốc nói, Harry có thể nhận ra rõ ràng từ giọng ấy rằng giáo sư đang dần mất kiên nhẫn, “Bỏ trốn đi —— tôi sẽ kiểm soát ông. (Tiểu Harry không khỏi bất mãn thầm nghĩ: dựa vào cái gì bắt Severus giúp tên xấu xí này kiểm soát?!) Nhưng còn tôi —— thì tôi vẫn ở lại Hogwarts!”

“Nhưng mà —— ”

Snape giơ tay ngăn Karkaroff tiếp tục lên tiếng, nhanh chóng rút ra đũa phép chỉ vào một bụi hồng, trầm giọng nói: “Ai?! Ai ở chỗ đó?! Đi ra!”

“Giáo sư.” Harry có chút bất đắc dĩ với tính cảnh giác của Severus, từ bụi hồng bước ra.

“Potter?” Snape nhặt chặt mi tâm, “Ta cho rằng hiện tại cậu Potter đây hẳn là phải ở trong đại sảnh hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ cùng sùng bái mù quáng của mọi người mới đúng chứ?”

“Giáo sư, ngài đừng nói như vậy! Con là có chút việc muốn hỏi ngài, cho nên sau khi hoàn thành xong nghĩa vụ của quán quân liền đi ra tìm ngài,” Harry nhìn thoáng qua Karkaroff ngụ ý nói, “Hiện tại ngài có rảnh không?”

Karkaroff hiểu được Harry là muốn đuổi hắn đi, hắn cũng không nghĩ để một học trò biết được bí mật của mình, đặc biệt người học trò đó còn là vị anh hùng Chúa Cứu Thế của giới Pháp thuật, Karkaroff liền vội vàng tạm biệt Snape, lo lắng rời đi.

Nhìn bóng dáng Karkaroff ly khai, Snape bĩu môi, huy động đũa phép phóng vài đạo bùa chú tĩnh âm cùng phòng nghe trộm quanh hai người, rồi mới nói, “Được rồi, cậu Potter, trò có chuyện gì lại cần đến vị giáo sư Độc Dược đáng thương này đến giải đáp?”

Harry bắt đầu bĩu môi, vì sao Snape cứ phải biểu hiện lãnh đạm như vậy, rõ ràng giáo sư rất quan tâm cậu, “Giáo sư, cảm tạ món quà Giáng sinh ngài tặng con, bình hồ hấp tề do ngài ngao chế chắc chắn sẽ giúp con an toàn vượt qua cửa ải thứ hai, vậy ngài có thích món quà con tặng không?” Harry chọn ra đề tài không mấy quan trọng, cậu mong có thể cùng Severus hăng hăng nói chuyện với nhau.

Harry không nói tới thì thôi, vừa nhắc tới chuyện này, Snape càng thêm cau có, giữa mi tâm xuất hiện một đạo vết nhăn thật sâu. Sáng nay khi hắn nhìn đến trong đám quà tặng ít ỏi của mình có món quà gói bằng giấy bạc của tên tiểu hồn đản này thì – không thể phủ nhận – trong một khắc tâm tình của hắn lập tức tốt hơn rất nhiều cũng có chút chờ mong, nhưng mà khi hắn mở gói quà, nhìn thấy thứ bên trong, loại cảm giác khoái trá chờ mong này lập tức biến thành phần nộ cùng hoảng sợ. Tên hồn đản này thực sự ngu ngốc sao, làm sao tên đần đó dám?! Làm sao dám!? Nhìn đến thứ đen nhánh trong hộp, đây rõ ràng là một mảnh vảy của con rồng Đuôi Gai Hungari mà Snape vẫn đều mong muốn có cơ hội nghiên cứu, nhưng mà hắn chỉ có thể lên vào Rừng Cấm lấy chút máu rồng, trộm một chút vảy rồng, những... hành động này vẫn là lén lút không cho những pháp sư thuần hóa rồng phát hiện, thậm chí sau cuộc đấu hắn còn được đến một chút dịch rồng cùng một ít xác trứng do bùa chú Viêm-Màng-Kết của Krum mang lại, nhưng mà hắn cũng không có khả năng được đến một mảnh vảy rồng như thế này, mục tiêu quá lớn, nếu như hắn lấy nhất định sẽ bị phát hiện, cho nên hắn buộc phải từ bỏ. (Mất lạnh: giáo sư, được liệu ngài có thật là phong phú a!) nhưng mà, tên tiểu hồn đản này lại dùng nó làm quà Giáng Sinh tặng hắn, hắn nên khen tên tiểu tử này rất hiểu hắn sao?! Snape nhìn những thứ trong hộp lại không nhìn được nhớ đến hình ảnh của Harry sau khi cuộc thi kết thúc, toàn thân nồng nặc mùi máu, tên tiểu tử này thật to gan a, hừ, hắn là trong lúc thi đấu, tên Potter tiểu cự quái ấy cố tình dùng lời nguyền Viêm-Màng-Kết, rồi thừa lúc con rồng đau đớn, liền bay sát qua người con rồng dùng thanh chủy thủ cột sẵn trên đuôi cắt nó xuống. Ta có nên vì thế tán thưởng tên tiểu sư tử ngu ngốc này không?! Trong khoảnh khắc con rồng đang bị thương thì sẽ không có ai hoài nghi, rồi sau đó còn có rất nhiều pháp sư trưởng thành giúp tên tiểu tử đó thu thập đồng lộn xộn, trấn áp lửa giận của con rồng do đau đớn. Không thể không nói, trong trận đấu là thời cơ tốt nhất để lấy đến vảy rồng.

“Vậy là ta nên tán thưởng trò sao, cậu Potter?” Snape cúi người, ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn Harry, “Trên không trung dùng lời nguyền Viêm-Màng-Kết khiến cho con rồng lâm vào đau đớn, sau đó lợi dụng thân thể cao lớn của con rồng yểm hộ cho trò, trong lúc bay sát qua người con rồng, cắt đi một mảnh vảy của nó, như vậy con rồng có bị đau đớn kêu gào thì ai cũng sẽ nghĩ là do lời nguyền Viêm-Màng-Kết, ai cũng không thể ngờ tới chính là trò động thủ, kế hoạch rất chú đáo!”

“Ha hã, con chỉ là không muốn giáo sư làm gì nguy hiểm để có nó thôi, toàn thân rồng chỗ nào cũng đều trân quý, mà trận đấu của con chính là thời cơ tốt, cho nên... Con mới nghĩ đem nó làm quà Giáng Sinh tặng cho ngài.” Harry ngượng ngùng giải thích.

“Nếu như lúc đó con rồng chết tiệt kia vì quá đau đớn, mà quẫy đuôi, như vậy, nó sẽ hoàn thành chuyện mà Chúa Tể Hắc Ám chưa hoàn thành a!” Snape nghiêng răng nghiêng lợi nói, khiến người ta có cảm giác như đang nghe tiếng tê tê của độc xà.

“Ngài hắn nên tin tưởng kỹ thuật phi hành của con chứ, con sẽ né tránh...” Harry bị Snape nhìn sát, thanh âm càng ngày càng nhỏ, “Xin lỗi, giáo sư, khiến ngài lo lắng, con cam đoan sẽ không có lần sau.” Sau khi ở chung với Snape được một khoảng thời gian, Harry cũng đã hiểu được trong những trường hợp như hiện giờ tốt nhất không nên phản bác gì hết, Snape nói đúng chính là đúng, cậu chỉ cần trước xin lỗi sau sám hối, Snape sẽ không tức giận lâu lắm.

“Hừ!” Snape phát ra tiếng hừ lạnh, đối với lời xin lỗi của Harry vẫn chưa hài lòng lắm, bất quá nề tình mảnh vảy rồng tên tiểu hồn đản này tặng hắn cũng rất khá, hắn cũng không vì chuyện này giận dữ làm gì, “Như vậy, trò rời đi đại sảnh tràn ngập người sùng bái của mình tìm đến ta là có chuyện gì?”

“Ân...” Harry có chút nhần nhí túm lấy áo choàng Snape, trong lòng âm thầm tìm kiếm ngôn ngữ để có thể biểu đạt mục đích của mình.

Snape nhìn thoáng qua bàn tay nhỏ bé túm lấy y phục mình, biết chính mình có sút cũng không ra, mím chặt môi, cuối cùng vẫn là mặc kệ tên tiểu hồn dẫn luôn thích hành động như kẹo cao su này, không kiên nhẫn chờ đợi tiểu nam hài khuôn mặt dần dần đỏ ửng này nói ra mục đích của mình.

~~ Hết chương 62 ~~

63. Chương 63

“... Giáo sư, có thể mời ngài khiêu vũ một bài không? Ngay tại chỗ này.” Harry nắm lấy áo choàng Snape, đôi mắt tràn ngập chờ mong cùng khẩn cầu, đối với Snape mà nói, đôi khi thẳng thắn cầu khẩn sẽ có hiệu quả hơn là vòng vo.

Nhìn đôi mắt xanh dịu dàng của thiếu niên đơn thuần mà trực tiếp, sâu trong nội tâm Snape thoáng có chút hoảng loạn, hần thấp giọng rít gào: “Potter, trò muốn dùng cách này trên đầu giáo sư của mình sao? Gryffindor trừ 20 điểm!”

Đối với việc bị Snape trừ điểm, Harry không thể nói gì, chỉ có thể âm thầm tiếc nuối là không phải cảm xúc, cậu vẫn nhìn thẳng Snape về mặt thành khẩn, giải thích: “Giáo sư, ngài là người mà con kính trọng nhất cũng là người quan trọng nhất đối với con, con sao có thể trên chộc ngài chứ?! Con thực sự muốn cùng ngài khiêu vũ một bài, Hermione từng nói qua vũ hội Giáng Sinh nhất định phải cùng người quan trọng nhất trong lòng khiêu vũ, vốn dĩ con nghĩ mời ngài tham gia vũ hội Giáng Sinh, nhưng mà nhất định ngài sẽ không thích kiểu hoạt động người người chú mục này, cho nên... Bây giờ ngài có thể khiêu vũ một bài cùng con không?” Kỳ thực Hermione cũng có nói qua mấy lời này, nhưng mà cô ấy chỉ là cổ vũ Harry nhân lúc bữa tiệc kiếm một cơ hội mời người con gái trong lòng nhảy một bản mà thôi, cô ấy mà biết được người trong lòng của Harry là ai, thì có đánh chết cũng không dám nói ra những lời này.

“Ta nên cảm tạ sự quan tâm của trò sao?! Từ bao giờ những lời tiểu thư Vạn sự thông nói đều trở thành thánh chỉ của trò cả thế?!” Snape âm thầm mắng chửi cô nàng sư tử mẹ luôn nhồi nhét mấy cái tư tưởng ngu xuẩn vào đầu Harry kia, “Ta thấy tứ chi tràn ngập hormone của trò càng thích hợp hướng —— mấy vị nữ sinh trong vũ hội kia hơn.”

“Những nữ sinh đó thật đáng sợ, với lại, các nàng cũng không phải người quan trọng của con.” Harry bĩu bĩu môi, vẫn kiên trì nhìn Snape như cũ, hai tay túm áo choàng Snape càng chặt thêm để ngừa giáo sư muốn bỏ đi.

Harry một lần nữa nhấn mạnh Snape là người quan trọng nhất trong lòng cậu khiến cho hai bên tai dưới lớp tóc đen của hắn bắt đầu nóng lên, hắn kiệt lực bỏ qua cảm giác mừng rỡ đang trào lên trong lòng tính xoay người rời đi, nhưng đôi bàn tay nhỏ bé bám chặt vào áo choàng ngăn trở hoàn toàn ý tưởng của hắn.

“Potter, buông tay!” Snape đen mặt trừng đôi móng vuốt trước ngực mình.

“Giáo sư, ngài định cự tuyệt yêu cầu nho nhỏ của một học trò sao? Cho dù con nhảy bước nữ cũng không được?!” Harry cũng sẽ không buông tay ở thời điểm mấu chốt thế này, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, còn trong quá trình giữ những thủ đoạn nào đâu cần lưu ý làm gì, đây là điều mà cậu đã nghiệm ra được trong thời gian ở chung với Severus.

Bước nữ?! Tên hồn dẫn giáo hoạt này chỉ để khiêu vũ một bài cư nhiên đem mình đặt ở vị trí nữ, tên nhóc này nhất định là muốn hắn biểu hiện tinh thần của quý ông như một Slytherin đây mà, trong vũ hội một quý ông không thể cự tuyệt bất kỳ lời mời khiêu vũ nào của nữ giới? Tên tiểu hồn dẫn này từ bao giờ lại biết Slytherin – các điều khoản nội bộ chứ (Vào lúc này tại trang viên Malfoy, Lucius không biết tại sao hắt hơi một cái!)? Sách, cho dù tên hồn dẫn này có nhảy nữ bước cũng không thể thay đổi được sự thật tên nhóc này là nam!

“Cho dù trò nhảy nữ bước cũng không được!” Snape kiên quyết cự tuyệt.

“Giáo sư, trong vũ hội Giáng Sinh không nhất định phải cùng người khác khiêu vũ, nhưng mà nhất định phải cùng người thân của mình nhảy một điệu, trong mắt của con, ngài chính là người thân, là gia đình của con.” Harry thấp giọng khẩn cầu, trong thâm tâm của mình, cậu cũng thực sự nghĩ như vậy, trong tương lai giáo sư sớm hãy muộn cũng sẽ trở thành vợ cậu, đến lúc ấy không phải thành người một nhà rồi sao. (Mất lạnh: Ở một phương diện nào đó mà nói, Harry kế thừa hoàn hảo phương thức theo đuổi mặt dày mày dạn của gia tộc Potter!)

“Trò có thể đi tìm tên cha đỡ đầu xuẩn cầu của mình.” Snape ngoài miệng không lưu tình chút nào, nhưng tay cầm đũa phép lại nhẹ nhàng vung lên, một đoạn nhạc mềm nhẹ cũng theo đó cất cao, hẳn tuyệt đối không thừa nhận đây là do nghe được Potter nói coi mình là người quan trọng nhất trong lòng cùng với coi mình là người một nhà tâm tình biến tốt mới có được.

Nghe được bản nhạc đột nhiên vang lên, Harry có chút ngây người, thực ra để một người luôn lãnh đạm với mọi người như Severus đồng ý lời mời của mình, cậu cũng không có mấy hy vọng, chỉ là cậu muốn nhân cơ hội này tìm hiểu thái độ của Snape đối với mình mà thôi, lại không nghĩ tới sẽ được đến thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

“Cậu Potter, đầu của trò bị ‘tẩy rửa’ hết rồi hay là tay chân trò đột nhiên bị tắm lưới sa tăng quần lầy?!” Snape hí mắt, hiển nhiên đối với biểu hiện ngạc nhiên của Harry có chút không hài lòng, đương nhiên cũng không ai nghe ra được ẩn giấu sâu bên trong câu nói chính là lửa giận.

Harry nghe thấy lời Snape nói liền bưng tỉnh, cũng rất nhanh biểu hiện ra độ mặt dày của mình, cậu hoàn toàn không chú ý đến bàn tay Snape đưa ra mà hai tay vô sỉ trực tiếp ôm lấy cổ Snape, tuy rằng điều này cũng phù hợp khiêu vũ, nhưng hiển nhiên đây chỉ là Harry mượn cớ để có thể quang minh chính đại ăn đậu hũ Snape, kỳ thực mục tiêu Harry nhắm tới là vòng eo của giáo sư, nhưng mà cậu đã nói mình nhảy nữ bước, với lại thân cao cũng không phù hợp lắm, cho nên Harry chỉ có thể chọn mục tiêu thứ hai, ít nhất ôm lấy cổ Snape cũng có thể khiến cơ thể hai người thân mật hơn.

Những điều...tư tâm cẩn thận này của Harry đương nhiên Snape không biết, hẳn cũng không có thời gian để tự hỏi, hiện tại toàn bộ tinh thần hắn đều tập trung tại cảm xúc mềm mại lại co dãn mà vòng eo của Harry đem đến. Ngay khi Harry bước chân vào đại sảnh, thì Snape đã âm thầm chửi bới không ngừng, chết tiệt Potter dĩ nhiên lại mặc một bộ lễ phục tôn lên đường cong cơ thể như thế để dự tiệc, mà tên hỗn đản đó mặc lễ phục lại thực sự mê người, thân hình vốn gầy yếu giờ lại được bộ lễ phục tinh xảo ôm lấy, lộ ra vòng eo mảnh khảnh phá lệ hấp dẫn, khiến người ta cảm thấy muốn bảo vệ (Mất lạnh: Nói đơn giản hơn, tiểu Harry người biến thành tiểu thụ a!). Trong lúc bị hấp dẫn, Snape cũng lâm vào cảm giác tự ghét bỏ chính mình, đó cũng là lý do khi vũ hội bắt đầu hắn liền ly khai đại sảnh rồi bị Karkaroff ngăn lại. Hiện tại lại tiếp xúc gần gũi như vậy khiến cho hắn không thể đối xử với Harry như thường ngày, tâm thần hắn khó tránh khỏi hoảng hốt, phảng phất, phảng phất như hắn có thể ôm lấy thân hình này vĩnh viễn, giống như là một tên Tử Thần Thực Tử dơ bẩn đê tiện như hắn cũng có thể được đến hạnh phúc của riêng mình vậy!

Nhưng mà điệu nhạc kết thúc thì ảo giác cũng đến lúc biến mất, ngay khoảnh khắc bản nhạc mà Snape dùng đũa phép tạo lên chấm dứt, Snape vẫn còn đắm chìm trong thế giới của riêng mình, bàn tay ấm áp của hắn vẫn đặt trên lưng Harry như cũ, khiến cho toàn thân cậu không khỏi nóng lên, nhưng cho dù luyến tiếc, Harry vẫn phải chấm dứt dòng suy tư của Snape, “Giáo sư, giáo sư?”

Bị thanh âm Harry làm cho giật mình tỉnh giấc, bàn tay Snape giống như bị bỏng, vội vàng buông ra Harry, nhanh chóng lui ra sau hai bước, nhìn khuôn mặt Harry muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người vội vàng chạy đi giống như đang chạy trốn ai đó hay là điều gì đó.

Đối với Snape vội vàng bỏ chạy, Harry một chút cũng không uể oải, trái lại khoe miệng lại không giấu được tươi cười. Sau khi được bà Pomfrey – một người luôn mong muốn Severus hạnh phúc – chỉ đạo những tiêu chuẩn của một Slytherin, cậu đã hiểu rất rõ cái gì gọi là thử, ai ngờ lại còn được nhảy một bản nhạc với giáo sư. Hiện tại loại biểu hiện này của Severus theo như lời bà Pomfrey nói, thì giáo sư đối với cậu cũng có hảo cảm, chứ không sao lại dễ dàng tha thứ những yêu cầu vô lý của cậu, không hề bỏ đi mà còn đáp ứng lời mời khiêu vũ của cậu, như vậy kế hoạch tiếp theo có thể áp dụng phương pháp tử triền lạn đánh tấn công vào sinh hoạt của Severus, khiến giáo sư dần thói quen sự tồn tại của cậu, mãi cho đến khi khiến

giáo sư không thể vắng bóng cậu nữa mới thôi! Quả nhiên, khi có một người Slytherin đứng đằng sau bày mưu tính kế còn tốt hơn là cậu một mình tìm kiếm cả ngàn cuốn sách.

A, được rồi! Đang chuẩn bị ly khai Harry đột nhiên nhớ tới còn có một việc chưa làm. Cậu bước nhanh tới một bụi hoa hồng, chuẩn xác bắt được một con bọ cánh cứng còn đang muốn bay, về mặt mỉm cười nói: “Đã lâu không gặp, thưa cô Sketeer! Tôi nghĩ sự hợp tác giữa hai người chúng ta rất vui vẻ đúng không nào? Có thể, trong tương lai chúng ta sẽ có càng nhiều cơ hội hợp tác hơn nữa, dù sao, toàn bộ giới Pháp Thuật, chỉ có cô là ký giả ưu tú nhất. Tôi nghĩ chắc cô không ngại dành cho người hợp tác với mình một chút bí mật riêng tư, phải không?”

Sau đó Harry nhìn con bọ cánh cứng giống như muốn lấy lòng cố gắng cọ cọ vào ngón tay cậu, thoải mái buông tay thả cho con bọ bay đi.

“Không nghĩ tới Kẻ Được Chọn dĩ nhiên lại hạ mình đi uy hiếp một con bọ cánh cứng, thật sự là khiến người ta —— mở rộng tầm mắt a!” Một giọng nói vang lên dọa Harry giật mình nhảy dựng.

~~ Hết chương 63 ~~

64. Chương 64

“Draco?!” Harry có chút ngạc nhiên, “Nếu như tôi nhớ không nhầm thì bạn nhảy của cậu là Parkinson, đáng ra lúc này cậu đang phải ở trong đại sảnh cùng bạn nhảy của mình mới đúng chứ, để bạn nhảy của mình lẻ loi như vậy không giống tác phong của một Slytherin chút nào.”

“Blaise đang cùng cô ấy khiêu vũ, ta đi ra vì chuyện này”, Draco tùy tiện giơ lên món đồ đang cầm trong tay nói, “Người chỉ nhảy một điệu mở đầu liền bỏ ra ngoài, ta lo không hoàn thành được nhiệm vụ mà mẫu thân giao phó nên mới bắt buộc phải đi theo ra ngoài này, chỉ là không nghĩ tới lại được nhìn đến một màn biểu diễn... tương đương tuyệt diệu!”

Đối với kiểu nói chuyện đầy ẩn ý của Draco, Harry mặt dày giả như chỉ nghe hiểu ý nghĩa mặt ngoài, cậu tỏ ra e lệ gãi gãi đầu: “Cám ơn! Kỳ thực tôi cũng không rành khiêu vũ cho lắm, cũng nhờ có bà Pomfrey chỉ đạo hai ngày, chính giáo sư khiêu vũ mới giỏi.”

Draco run rẩy khoe miệng, đúng là nhảy không sai, đặc biệt là khi bị bạn nhảy dính chặt trên người như thế. Hắn vì bị mẫu thân giao cho nhiệm vụ chụp một bức ảnh Harry mặc trang phục xem hiệu quả ra sao, mới lén lút đi theo Harry ra ngoài chỉ vì sợ cậu ta trở lại tháp Gryffindor thay y phục thì khó mà nói chuyện với mẫu thân, nhưng không ngờ lại được xem một màn biểu diễn kinh tởm như vậy. Merlin! Nguyên lai sọc đầu vẫn luôn âm thầm ‘chăm’ viện trưởng Slytherin nhà mình! Draco thật sự không biết nên bội phục Harry có dũng khí hay nên đồng tình viện trưởng nhà mình nữa, tuy rằng hắn không nghe được hai người nói chuyện, nhưng chỉ cần quan sát những ngôn ngữ cử chỉ của hai người, là có thể nhìn ra viện trưởng nhà mình cũng có chút ý tứ với Cậu Bé Vàng, bằng không sao hắn có thể thấy được người cha đỡ đầu kiêm viện trưởng quái gở nhà mình lần đầu tiên cùng người khác khiêu vũ, chắc là phụ thân cũng sẽ thấy hứng thú với tin tức này!

Harry nhìn Draco nghe mình nói xong vẫn trầm mặc, cũng không nghĩ nói nhiều đến chuyện này, cậu liền nói sang chuyện khác: “Cậu tìm tôi vì cái thứ đang cầm đó sao? Nếu như tôi nhìn không lầm thì hình như nó là máy ảnh, có chuyện gì mà cậu phải cầm máy ảnh đến tìm tôi?”

“Mẫu thân của ta nói muốn nhìn xem người mặc lễ phục sẽ có hiệu quả thế nào, cho nên nói ta nhất định phải chụp một bức ảnh người mặc lễ phục gửi về, ta vốn định đợi vũ hội kết thúc mới đến tìm người nhưng mà lại không nghĩ tới người lại chuẩn ra giữa chừng, để tránh việc bắt người mặc lại lễ phục lần nữa để chụp, chẳng phải ta đã đuổi theo ra tận đây rồi sao?” Draco cũng không muốn nói tiếp đề tài vừa rồi, thần kinh nhạy cảm của hắn hiện tại thật sự không thể tiếp thu thêm kích thích nào nữa, “Được rồi, mẫu thân của ta muốn ta chuyển tới người một lời cảm tạ, lễ vật Giáng Sinh mà người tặng, bà rất thích, điều này khiến

bà nhớ lại những huyền tưởng thời thiếu nữ của mình. Đương nhiên, bà không ngại những ngày lễ sau này người cũng tặng những món quà cùng loại.”

Huyền tưởng thời thiếu nữ?! Harry nhú mày, việc này quả thực cậu đã không ngờ tới, “Thật cao hứng khi có thể làm bà thỏa mãn, không bằng nhân lúc này chụp một tấm ảnh đi! Có cần tạo tư thế nào không?” Harry hàm hồ nói hoàn toàn không muốn tiếp tục nói đến chuyện quà Giáng Sinh, đây cũng không phải chuyện gì đáng tự hào.

“Không cần.” Draco không khỏi đen mặt, cầm lấy máy ảnh nhanh chóng ấn chụp vài kiểu, rồi cuộc hoàn thành nhiệm vụ. Nói thật, hẳn cũng hiểu kỳ Potter tặng món quà gì cho mẫu thân mà có thể khiến bà nói ra những lời ấy, dù sao nữ chủ nhân của gia tộc Malfoy thì có thiếu vật phẩm trân quý nào chứ, mà hẳn cũng không cho rằng Potter có năng lực tặng thứ gì trân quý. Bất quá, Draco cũng buông tha không truy cứu thêm, ngấm lại hồi còn bé hẳn vẫn luôn bị mẫu thân ép mặc đồ con gái theo sở thích của bà, hẳn không nghĩ mình nên biết món đồ có thể khiến mẫu thân nhớ lại những huyền tưởng thời con gái là thứ gì.

Harry nhìn vẻ mặt cố đè ép lòng hiếu kỳ của Draco, dường như rất muốn lớn tiếng hỏi gì đó nhưng cuối cùng lại bảo trì trầm mặc. Cậu chỉ nghe lời nhắc nhở của bà Pomfrey nên mới tặng món lễ vật đó mà thôi, nhân cơ hội này cậu cũng muốn thu được một chút giúp đỡ để sau này có thể cùng Severus bên nhau, nhưng mà cậu thật sự không ngờ phu nhân Malfoy dĩ nhiên lại thích — quyển sách đó đến vậy! Đúng vậy, món quà cậu tặng phu nhân Malfoy chính là một quyển sách, một cuốn tiểu thuyết viết tay có tên Vương tử cùng Kỵ sĩ, đây là cuốn tiểu thuyết mà cậu cải biên từ cuốn tiểu thuyết lãng mạn Công chúa cùng Kỵ sĩ mà Hermione đưa cho mà thành, cậu bỏ thêm rất nhiều chi tiết của thế giới Pháp thuật, lại bỏ thêm một ít tình tiết vẫn luôn khiến cậu mất ngủ tìm đập trong mơ vào, không nghĩ tới nó lại phù hợp sở thích của phu nhân Malfoy như vậy! Nếu như bà không bài xích nam nam yêu nhau, thậm chí có thể nói tương đương duy trì — sách — huyền tưởng thời con gái, thì ngày hôm nay việc cậu cùng Severus bị Draco vô tình nhìn đến nhất định cũng sẽ được bà giúp đỡ, thế thì kết quả cũng không tệ lắm, hay là đến lễ Phục Sinh cậu tiếp tục cải biên một bộ tiểu thuyết lãng mạn giới muggle nữa để tặng bà...

“Kế tiếp, tôi định quay về ký túc xá, còn cậu?” Harry nhìn Draco chụp ảnh xong, liền nghĩ quay về, ngày hôm nay thu hoạch cũng không tệ lắm, được khiêu vũ cùng Severus.

“Ta phải quay về lễ đường, Pansy còn đang chờ ta, để một quý cô đứng chờ một mình giữa vũ hội, không phải điều một quý ông có thể làm.” Draco thu lại máy ảnh, sau khi ổn định lại tâm tình, giọng nói của hẳn đã hoàn toàn quay về giọng điệu trầm bổng du dương đặc biệt của gia tộc Malfoy.

“Như vậy chúng ta có thể đi chung một đoạn đường.” Harry rất hiểu ý bỏ qua sắc mặt tái nhợt không bình thường của Draco, nói ra đề nghị.

“Được rồi.” Draco hất hàm, cùng Harry sóng vai quay về.

Bất quá, bầu không khí giữa hai người vẫn có chút nặng nề khi cả hai đều không nói gì nhiều. Đột nhiên, một trận khắc khẩu truyền đến chỗ hai người, thanh âm quen thuộc làm Draco nhú mày, dẫn đầu hướng nơi phát ra thanh âm đi tới, Harry hơi sững sốt một chút, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

“... Viktor?! Sao bồ không gọi hẳn là ‘Vicky’ luôn đi, nghe thế không phải thân mật hơn sao?”

“Ron! Người, người sao có thể nói như thế?! Ta đã nói rồi chúng ta chỉ là bạn bè mà thôi, lẽ nào ta kết bạn với ai cũng cần người bình phán?! Nếu như người gọi ta ra đây chỉ để nói những... lời không chút ý nghĩa này, thì ta nghĩ mình cần quay vào bên trong.”

“Bồ chột dạ sao! Hẳn là dũng sĩ của trường Durmstrang, là đối thủ của Harry, kẻ thù của Hogwarts! Vậy mà bồ — bồ — bồ đang vỗ về kẻ thù, bồ đang phản bội, đừng quên Harry là bạn thân của bồ!”

“Đừng nói ngu như thế! Kẻ thù! Ai là kẻ thù? Thiệt tình mà nói — ai là cái người háo hức phấn khởi khi anh ta mới đến? Ai mới là người muốn xin chữ ký của anh ta? Ai là người luôn ôm khư khư bức tượng mô hình anh ta trong phòng ngủ? Phản bội! Đừng có đùa, đang lúc tất cả mọi người đều hoài nghi Harry là bị hãm hại mới trở thành dũng sĩ, thì ai mới là người luôn đổ kị rồi cố tình gây sự với Harry? Năm ngoái ai là người hết lần này tới lần khác vì những chuyện nhỏ nhặt mà cãi nhau với bạn tốt của mình? Ronald Weasley, người có tư cách gì chỉ trích ta!”

Nhìn Hermione đứng ở phía trước chỉ vì lửa giận mà hùng hổ như một nữ vương sư tử, đối diện với Ron bị những lời Hermione nói làm cho khuôn mặt đỏ bừng sau cùng bỏ lại vài câu khó hiểu liền bỏ chạy, Draco tâm tình vui vẻ mở miệng nói: “Tuy rằng ta vẫn hoài nghi khiếu thẩm mỹ của Krum, nhưng mà so với một tên không chút bản lĩnh như Weasley mà nói, con nhỏ máu... Được rồi, cô nàng muggle đó là một trong số ít những người có đầu óc trong đàn sư tử ngu xuẩn kia.”

“Draco, tôi cũng là một con sư tử.” Harry không mấy thành ý nói.

Draco khinh bỉ liếc nhìn Harry, đảo tròn con mắt, có thể cùng phụ thân nói chuyện quanh co, lại bất động thanh sắc coi trọng viện trưởng đáng sợ nhà mình, còn dám nói mình là một con sư tử?! Sách, nhiều lắm cũng chỉ có vỏ ngoài sư tử mà thôi.

Mà hai người nói chuyện khiến cho Hermione đứng gần đó tâm tình vốn không mấy tốt chú ý, đến khi nàng nhìn rõ là ai đi với ai thì trước hết liền kinh ngạc mở lớn đôi mắt, sau đó là nhú nhú mày: “Harry... còn có Malfoy?”

~~ Hết chương 64

~~Tiểu kịch trường:

Mắt lạnh: Cô nói mộng tưởng thời thiếu nữ là cái gì vậy?

Narcissa: Có thể cùng một người giống như Lucius vừa đẹp đẽ lại hoàn mỹ hết như một hoàng tử nói chuyện yêu đương.

Mắt lạnh: Vậy còn huyền tưởng thời thiếu nữ của cô là cái gì?

Narcissy: Có thể nhìn đến hai người giống như Lucius vừa đẹp đẽ vừa hoàn mỹ hết như hoàng tử nói chuyện yêu đương.

Mắt lạnh: ... Lucius, ta đồng tình người.

Bà Pomfrey: Con gái trong các gia đình quý tộc luôn thích ghép đôi nam nam (?!) yêu nhau, nhất là con gái nhà Black. Bellatrix lúc còn đi học vẫn luôn huyền tưởng Chúa Tể Hắc Ám cùng đám Tử Thần Thực Tử có ngược luyến, sau khi tốt nghiệp còn không tiếc thân mình tham gia vào Tử Thần Thực Tử; Andromeda có vẻ hiền hòa hơn, thậm chí bởi vì số đồng chí trong thế giới muggle nhiều hơn, không tiếc gả cho muggle, dung nhập vào thế giới muggle để thỏa mãn nguyện vọng được nhìn đến đủ loại đồng tính luyến ái; Narcissa so ra bình thường hơn chút (?), có lẽ do tuổi nhỏ nhất, cho nên cô bé luôn có hứng thú với những câu chuyện đồng thoại lãng mạn, cũng biết phân biệt hiện thực với huyền tưởng (?) khác nhau, cuối cùng thật yên lặng lấy một vị hoàng tử hoàn mỹ làm chồng.

Bà Pomfrey giúp đỡ Harry cũng không phải bởi vì mong muốn giáo sư hạnh phúc như Harry vẫn nghĩ, mà phải nói là vì có thể thỏa mãn bà được xem đến một đôi nam nam yêu nhau trong hiện thực thì đúng hơn đi!

65. Chương 65

“Malfoy... sao người lại đi cùng với Harry?” Hermione nhìn Draco tràn ngập đề phòng.

“Potter, người đã gặp bạn của người rồi, ta nghĩ hai người có rất nhiều chuyện để nói với nhau, như vậy ta xin đi trước một bước.” Draco giả cười hướng Hermione khẽ gật đầu, “Cô Granger, ngày hôm nay cô thực sự khiến người khác cảm thấy bất ngờ, rất đẹp!”

“Ách... Cảm tạ.” Hermione bị lời nói hữu hảo của Draco dọa có chút ngáy người, ngơ ngác nhìn Draco hất cằm bước đi.

“Hermione, làm sao vậy? Bỏ thoát nhìn có chút không thể tin, mình nghĩ Draco nói không sai, hôm nay bỏ rất đẹp, so với Pavarti Patil ‘hoa khôi Gryffindor’ còn đẹp hơn nhiều.” Harry nhìn vẻ mặt như vừa gặp quỷ của Hermione không khỏi có chút buồn cười.

Harry nói khiến Hermione hơi đỏ mặt, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như cũ, cô nghiêm khắc nói: “Harry, bỏ gọi Mlafoy là Draco? Các người quan hệ tốt thế từ bao giờ?! Hẳn là một tên Slytherin, trước đây hẳn vẫn luôn gây phiền phức cho chúng ta!”

“Phải, Hermione, trước đây chính Draco vẫn luôn gây phiền phức cho chúng ta, nhưng mà cũng không thể phủ nhận, chúng ta cũng không hoàn toàn đúng, vả lại kể từ chuyện xảy ra ở lớp học Sinh Vật Huyền Bí năm ba đến giờ, hẳn cũng không tiếp tục gây sự với chúng ta nữa, đúng không?” Harry gãi gãi đầu, không nghĩ tới nhận định của Hermione với Slytherin tệ đến thế, nhưng mà cô ấy biết người cậu thích cũng là một Slytherin phản ứng cũng không lớn đến như vậy a!

Hermione cau mày nhớ lại thái độ vừa rồi của Draco, vẫn cao ngạo nhưng không còn đáng ghét như trước đây nữa, có điều... “Harry, mặc kệ nói thế nào thì hẳn cũng là một người Slytherin, hơn nữa mình nghe nói cha Mlafoy là Tử Thần Thực Tử, bỏ hẳn nên vì an toàn của mình mà lo lắng một chút!”

Đối với cách nói của Hermione, Harry lặng lẽ nhún mày, cũng không phản bác lời Hermione nói, nghĩ đến Severus cũng bị gián tác từng là Tử Thần Thực Tử, có thể đoán ra được Severus những năm qua sinh hoạt gian nan đến cỡ nào, thảo nào Severus luôn miễn cảm như vậy (Mắt lạnh: Yên tâm! Giáo sư sớm đã miễn cảm rồi, loại khí tràng này của giáo sư tuyệt đối đều không phải do vài chục năm mà có thể tạo thành.)

“Hermione, kỳ thực trước đây người đầu tiên đứng ra cùng Draco cãi nhau luôn là Ron, bỏ còn nhớ rõ không?” Harry cũng không muốn nói thêm về chuyện an toàn giữa mình với nhà Slytherin nữa, vả lại cậu cũng không nghĩ để nhiều người biết đến quan hệ giữa cậu với Draco có chuyển biến tốt đẹp, trầm ngâm một lúc, Harry lộ ra nụ cười thần bí, nói: “Về chuyện này có một bí mật rất lớn.”

“Bí mật?!” Dù sao là người thì ai cũng có lòng hiếu kỳ, Hermione cũng không ngoại lệ, lời Harry vừa nói lập tức hấp dẫn sự chú ý của cô.

“Bỏ cũng biết hồi học tiểu học luôn có một ít nam sinh giật tóc trêu chọc nữ sinh phải không?”

“Hanh, mình biết, mấy việc đó bất quá chỉ là trò ấu trĩ của mấy tên nhóc con muốn hấp dẫn nữ sinh thôi...” Hermione lập tức thốt lên mà không mấy quan tâm, sau đó cô mới hút một ngụm khí lạnh, “Ý của bỏ là...”

Harry gật đầu, khẳng định điều Hermione suy đoán. Kỳ thực lúc mới thấy những gì được viết trong mộng, cậu cũng từng tin tưởng chuyện này, nhưng mà sau một thời gian cùng Draco tiếp xúc nhiều hơn, cũng hiểu biết thâm mỹ của gia tộc Mlafoy hơn, cậu mới thôi không hoài nghi chuyện này nữa. Ron thật sự cách thâm mỹ của gia tộc Mlafoy rất xa!

“Điều này không có khả năng!” Hermione thét lên một tiếng chói tai giống như vừa bị thứ gì kẹt trong cổ.

“Hermione, bỏ tỉ mỉ ngẫm lại xem, những khi không có Ron đi bên cạnh chúng ta, Draco tuy rằng vẫn đáng ghét như cũ, nhưng rất ít khi chủ động khiêu khích chúng ta. Còn có một lần, hồi năm thứ hai, ở trên sân Quidditch hẳn từng nói lời vũ nhục với bỏ, khi đó Ron cũng ở đó, mà cả mình với bỏ đều lớn lên trong giới muggle, căn bản nghe không hiểu lời hẳn nói, chỉ có Ron là có thể hiểu từ ấy có nghĩa gì, mình tin là Draco cũng biết điểm ấy, hẳn lúc ấy chỉ vì muốn làm Ron tức giận, thu được toàn bộ lực chú ý của cậu ta mà thôi.” Harry nội tâm run rẩy, cảm thấy dường như chính mình cũng sắp tin lời nói dối này rồi.

“Điều này... Harry, có lẽ bỏ suy nghĩ nhiều quá, điều này... điều này sao có thể?!” Hermione ngữ khí dần suy yếu, hồi tưởng một chút, tựa hồ Harry nói có phần đúng, Ron cùng Mlafoy?! Nếu hai người này cùng một chỗ thật sự khiến người ta khó tưởng tượng ra được, có quá nhiều khác biệt! “Dựa theo điều bỏ vừa nói, thì ngày trước ông Mlafoy hoàn toàn bỏ đi phong thái quý tộc cùng bác Weasley đánh nhau trên đường cái cũng vì lý do tương tự sao?!”

“Cái này mình cũng không biết rõ, hay là bỏ có thể đi hỏi trực tiếp bọn họ!” Đến mức này, thì khóe miệng Harry cũng không tránh khỏi co quắp, đến tột cùng là nên biểu dương sức sáng tạo của Hermione hay là nên tán thưởng sức tưởng tượng phong phú của cô ấy đây? Nhanh như vậy đã liên tưởng chuyện này đến

chuyện khác, nhưng mà mái đầu hói của ông Weasley tuyệt đối không thể phù hợp với thẩm mỹ của ông Malfoy được.

“Harry, loại chuyện này sao có thể hỏi hai người trong cuộc chứ... Được rồi, bồ còn chưa trả lời mình từ bao giờ bắt đầu gọi Malfoy bằng tên thánh?” Hermione rất nhanh liền tiếp thu việc Malfoy đối Ron có ý đồ là thật, từ phương diện nào đó mà nói, nội tâm tiểu cô nương luôn có phần mạnh mẽ hơn. (Min: Nội tâm tiểu cô nương luôn có thiên hướng hủ nữ thì có, kekeke!)

“Từ sau buổi học Sinh Vật Huyền Bí năm thứ ba, ở chung một đoạn thời gian, thấy tính cách hần cũng không tệ lắm, sau đó chúng ta cũng coi nhau như bạn bè.” Harry suy nghĩ một chút, cậu với Draco mà cũng có thể coi là bạn bè sao, dưới sự hạn chế của Severus, cậu và Draco xuất hiện cùng nhau cũng không nhiều lắm.

“Bạn bè?!” Hermione nhú mày, “Lẽ nào vị nữ sinh bên Slytherin của bồ cũng quen biết hần?”

“Ách... Cũng coi như...” Harry hàm hồ nói.

Hermione khẽ mím môi, tuy rằng đối với những người xuất thân từ Slytherin cô vẫn có chút nghi ngờ, nhưng mà sau cùng cô cũng không nói thêm gì, điều này dù sao cũng là việc riêng của Harry, nếu cậu ấy không muốn nói thì cho dù là bạn thân đến đâu cũng không có quyền ép buộc đúng không, chỉ có thể âm thầm giúp Harry nhiều chú ý một chút thôi.

Dưới sự chờ đợi nhiệt tình của mọi người, ngày hai mươi bốn tháng hai rốt cuộc cũng đã tới, vì vậy lễ tình nhân năm nay ở Hogwarts cũng không còn hấp dẫn được nhiều người như là năm ngoái nữa.

Bốn vị dũng sĩ tụ tập bên hồ nước Đen, còn những người khán giả nhiệt tình đều tụ tập quanh bờ hồ, không ngừng hoan hô hoặc kêu lên sợ hãi với những phương pháp xuống nước khác nhau của mỗi vị dũng sĩ. Krum là người đầu tiên xuất hiện ôm theo Hermione, nữ sinh ai cũng đều ước ao đổ kị với cô, bất quá đã có buổi lễ Giáng Sinh trước đó làm tiền đề nên cũng không ai quá ngạc nhiên. Đến khi Diggory ôm tầm thủ Cho Chang của nhà Ravenclaw lên bờ thì ai cũng hiểu rõ, vị hoàng tử của nhà Hufflepuff theo đuổi mỹ nhân nhà Ravenclaw cũng không phải ngày một ngày hai. Sau đó là vị nữ dũng sĩ của trường Beauxbatons vẻ mặt tái xanh xuất hiện với đôi tay trống trơn, thì tất cả mọi người đứng bên bờ đều nuốt lời chúc tụng xuống bụng, nhìn vị dũng sĩ xinh đẹp kia hối hận khóc rống, mọi người bắt đầu nhỏ giọng nghị luận với nhau, bởi vì đến bây giờ chỉ còn Harry là không có chút động tĩnh nào thôi, ở dưới nước thời gian lâu như vậy, không phải là xảy ra chuyện gì rồi đấy chứ?! Thoáng chốc bầu không khí bất an bao trùm khắp đám người, tất cả bọn họ chỉ biết gắt gao nhìn chằm chằm mặt hồ không chút gợn sóng, mà trong đám người đã có một số ít quan tâm đến an nguy của Harry bắt đầu di chuyển gần đến bờ hồ, chuẩn bị nhảy xuống cứu người bất cứ lúc nào.

Thời gian quy định đã trôi qua hết, ngay khi giám khảo chuẩn bị tuyên bố kết thúc cuộc thi rồi cử người xuống cứu thì Harry xuất hiện, tay phải ôm một người pháp sư thành niên, còn tay trái ôm theo một đứa bé gái tròng tám, chín tuổi, lão đảo hướng bờ bơi đến, trên bờ bất kể là giám khảo hay khán giả đều âm thầm thở phào một hơi, bà Pomfrey lập tức tiến đến đưa cho ba người đang không ngừng run rẩy vì bị ngâm trong làn nước băng giá dưới hồ quá lâu một bình độc được, sau đó quàng thêm ba tấm chăn lên người bọn họ. Để chấm điểm những dũng sĩ Dumbledore còn dùng tiếng Nhân Ngư nói chuyện với một người cá đang chồi lên mặt nước.

Sau cùng dựa vào những lời miêu tả của Nhân Ngư, Harry đạt được điểm cao, đứng ngang hàng với người về nhất là Krum, bởi vì cậu đã lo lắng cho sự an nguy của tất cả ‘bảo bối’ chứ không chỉ riêng của mình, phẩm chất cao quý này rất đáng được tán dương.

Bất quá, đêm đó Severus Snape, vị giáo sư Độc Dược dạo này vẫn luôn bị Harry đeo bám như kẹo cao su, bị Dumbledore triệu tập đến phòng hiệu trưởng, vị lão nhân quanh năm vẫn luôn hòa ái này hôm nay lại trộn lẫn theo một loại biểu tình vô cùng kỳ quái, trầm mặc một lát, cuối cùng ông vẫn nói một câu: “Severus, từ nay về sau cấm túc không được phép sử dụng hình phạt chộp sách tổn hại đến học sinh như thế nữa!”

~~ Hết chương 65 ~~

66. Chương 66

Chỉ cần là người quen thuộc Dumbledore, đều nhận ra được sau khi trận đấu thứ hai chấm dứt tâm tình của ông không tốt chút nào. Dumbledore đã không ngờ cuộc đấu Tam Pháp Thuật lần này lại phát sinh việc ngoài dự liệu của ông như vậy, không, chắc chắn mọi chuyện bắt đầu chệch đường ray ngay từ sự việc trốn nhà ngoài ý muốn của Harry, không ai biết được cậu bé đi nơi nào mãi cho đến khi Harry xuất hiện một lần nữa tại quán Cái Vạc Lũng, Dumbledore sớm đã có dự cảm mơ hồ rằng có điều gì đó đang dần thoát khỏi tính toán của ông, nhưng tỉ mỉ tìm kiếm thì lại không tra ra được chỗ nào không đúng.

Harry trở thành vị dũng sĩ thứ tư, kỳ thực Dumbledore cũng không mấy ngạc nhiên, ngay sau khi nhận được tin vượt ngục của Peter, ông đã biết Peter chắc chắn sẽ trở về bên cạnh chủ nhân của mình, mà một kẻ vẫn luôn muốn sống lại như Voldemort có được sự trợ giúp của người hầu, trước tiên nhất định sẽ nghĩ đến cách chế biến món Độc dược có từ xa xưa kia... Căn cứ vào sự hiểu biết của ông về Voldemort, hẳn nhất định sẽ chọn máu của Harry, người đã khiến hắn mất đi thân thể hơn mười năm về trước, làm tài liệu bào chế độc dược giúp hắn sống lại. Nhưng mà phản ứng của Harry thì thật quá kỳ quái, là đứa bé lớn lên trong một gia đình như thế, đáng ra cậu bé nhất định sẽ không buông tha bất cứ cơ hội nào để được khẳng định bản thân, cũng sẽ khát vọng được mọi người thừa nhận, cho dù cơ hội đó không phải do cậu bé tự nguyện, hai năm trước đó Harry biểu hiện rất khác. Nhưng đến năm học thứ ba, sau khi cậu bé tình cờ phát hiện ra Peter, Harry liền vô duyên vô cớ dời khỏi đội bóng Quidditch, Dumbledore dĩ nhiên biết dụng ý của Harry, là muốn thử mọi người, cậu bé là một người nhạy cảm, vì chuyện cha mẹ bị người bạn thân nhất của họ phản bội mà trong lòng luôn tràn ngập cảm giác không an toàn, mà Gryffindor tựa hồ cũng thật sự khiến cậu bé thất vọng, thậm chí dồn cậu bé đến mức chuyển ra khỏi tháp Gryffindor, ngay cả cậu con trai nhà Weasley cũng vì chuyện này mà đối đầu với Harry, đây là điều Dumbledore không ngờ tới, cho nên Dumbledore mới có thể để Harry ly khai ký túc xá, để hai cậu bé có đủ không gian riêng mà suy ngẫm.

Harry vốn là đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh không tốt, cậu bé luôn khát khao có bạn bè cùng thân nhân, cuối cùng không ra khỏi tính toán của Dumbledore, Harry dưới sự trợ giúp của Hermione tha thứ Ron, nhưng Dumbledore vẫn cảm thấy dường như có chỗ nào đó không phù hợp, cách thử tình bạn của Harry, dường như có hơi hướng của Slytherin, nhưng cách làm của Harry lại khiến tất cả mọi người cảm thấy hợp tình hợp lý. Dumbledore cũng rất tin tưởng đứa bé này, dù sao cậu bé cũng xuất thân từ một gia đình thuần Gryffindor, được ông quan sát từ lúc nhỏ đến lớn.

Nhưng mà, Dumbledore vẫn có thể cảm nhận được Harry đang chậm rãi thay đổi, điều này khiến ông không khỏi nhàu mày. Ông cố tình để đứa nhỏ nhà Weasley kia ảnh hưởng Harry giúp cậu bé quay về quỹ đạo, nhưng đến cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật lần này, đứa nhỏ nhà Weasley lại một lần nữa cố tình gây hấn với Harry, mà từ tình hình hiện tại xem ra, Harry vốn không nghĩ đến chuyện tha thứ cho Ron. Dumbledore có thể hiểu sự đồ kị của Ron, trong mắt của ông mấy biểu hiện này cũng không có gì đặc biệt, nhưng ra ngoài dự liệu của ông là Harry cũng không có ý định tiếp tục nhẫn nại sự đồ kị này, cho dù cậu bé sẽ mất đi một phần tình bạn quý giá, điều này khiến Dumbledore vô cùng băn khoăn.

Mà biểu hiện của Harry trong cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật lần này cũng khiến Dumbledore thấy đau đầu, đầu tiên là con rồng Đuôi Gai Hungari bị thương trong cửa ải đầu tiên kia, tuy rất nhiều người cho rằng con rồng bị thương là do rơi từ trên không trung xuống, nhưng Dumbledore hiểu rất rõ trong việc này Harry thoát không khỏi liên quan, dù sao những lời Harry nói vào đêm chọn dũng sĩ ông còn nhớ rất rõ ràng. Mà rồng thì toàn thân chỗ nào cũng là bảo bối, vô luận là trong luyện kim hay dùng làm dược liệu, đều rất giá trị.

Nếu như nói cửa ải thứ nhất chỉ khiến Dumbledore hoài nghi, thì cửa ải thứ hai đã hoàn toàn biến sự hoài nghi của ông thành hiện thực. Dumbledore cảm thấy vạn phần may mắn khi trong số những người của Bộ Pháp Thuật làm giám khảo chỉ có Crouch biết nói tiếng Nhân Ngư mà ông ấy lại vắng mặt, mặc dù vào buổi dạ vũ lễ Giáng Sinh ông còn vì sự vắng mặt này mà lo lắng, lúc này chỉ có ông nghe hiểu lời Nhân Ngư nói, như vậy sẽ không ai biết được Harry đến tận cùng đã làm cái gì dưới nước!

Harry đúng ra là người đầu tiên đến được chỗ con tin, nhưng mà cậu bé cứ lừng khờ ở lại dưới đó không

phải vì để xác định sự an toàn của các con tin, theo lời thủ lĩnh Nhân Ngư nói, sau khi cậu bé xác định tình trạng của con tin xong, đã một mực đòi đàm phán với thủ lĩnh Nhân Ngư, về các loại dược liệu quý giá mà dưới đáy hồ chỉ để đó không dùng, cùng những hạn chế trong các mối quan hệ của tộc Nhân Ngư khi bị gò bó trong nước, cậu bé không tiếc lời thuyết phục thủ lĩnh Nhân Ngư hãy dùng những tài nguyên có trong tay để giúp cuộc sống trở lên tốt hơn, cậu bé còn đề xuất cứ hai tháng một lần hãy tổ chức một hội chợ hàng-đổi-hàng bên hồ nước Đen. Thủ lĩnh Nhân Ngư đã rất xấu hổ khi nói cho Dumbledore biết, vị đứng sĩ nhỏ tuổi nhất trở về muộn như vậy, là bởi vì bọn họ mãi thảo luận về các chi tiết cụ thể cho ngày khai trương Hội chợ như là thời gian, những người tham dự cùng nhiều việc khác nên quên thời gian, và việc Harry mang theo hai người trở về, chỉ là vì thủ lĩnh Nhân Ngư hết lời nhờ vả, rằng dược hiệu hô hấp mà những con tin uống sắp hết thời gian, mà thủ lĩnh Nhân Ngư còn phải đi đến chỗ Dumbledore hội báo tình huống dưới nước, cho nên mới xuất hiện tình huống Harry một mình mang theo hai người bơi đến bờ hồ. (còn lúc ở dưới nước thì thực ra thủ lĩnh Nhân Ngư một mình mang theo hai người, Harry chỉ bơi bên cạnh mà thôi) việc khiến Dumbledore đau đầu nhất chính là thủ lĩnh Nhân Ngư nhờ ông dịch quyển sách Cách thu hái và bảo quản các dược liệu dưới nước sang tiếng Nhân Ngư, bởi vì Harry đưa cho bà cuốn sách dành cho Pháp sư nên bà đọc không hiểu.

Dumbledore vốn muốn tìm Harry nói chuyện một chút, về hai cuộc thi đấu gần đây, nhưng sau một cuộc trao đổi ngắn giữa hai người, ông liền buông tha việc ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng với cậu bé, quyết định tiếp tục quan sát thêm một thời gian nữa, nói chung thì đứa nhỏ này vẫn là một đứa bé ngoan, và lại gần đây ông thu được một tin tức rất quan trọng, cho nên hiện giờ ông phải tập trung tất cả tinh lực vào chuyện này. Bởi vậy, cuối cùng Dumbledore chỉ có thể gọi người khởi xướng việc này, giáo sư Snape, đến nói chuyện, lưu lại một câu từ nay về sau nội dung phạt cấm túc không được phép dùng chép sách, ông vẫn còn chưa quên cuộc trao đổi ngắn giữa mình với Harry, lúc ông cố tình tách khỏi đám người bắt đầu rời khỏi bờ hồ trở về lâu đài để bắt chuyện với cậu bé. Nghe thấy điều ông hỏi, cậu bé thẳng thắn nói: “Hiệu trưởng, sau một thời gian chép rất nhiều cuốn sách liên quan đến dược liệu, con mới biết được thì ra có rất nhiều dược liệu trân quý ngoài sức tưởng tượng của con, số tiền mà cha mẹ con để lại giúp con có thể vô ưu vô lo vượt qua bảy năm học, nhưng đến khi con tốt nghiệp nếu muốn mua một ngôi nhà xây dựng gia đình cho riêng mình thì chắc chắn sẽ không đủ... Thầy nói chú Sirius, đúng vậy, chú ấy là cha đỡ đầu của con, nhưng mà chú ấy cũng chuẩn bị kết hôn rồi, chú ấy cũng có gia đình của riêng mình, sau khi con tốt nghiệp mà còn ở lại đó thì sẽ cảm thấy không thoải mái... Thầy đừng nói chuyện này với Sirius, chú ấy khẳng định sẽ lại nghĩ ngợi lung tung... Con nghĩ cuộc thi ngoài ý muốn này đúng là một cơ hội tốt, nhất là khi những dược liệu quý hiếm con chỉ mới đọc trong sách xuất hiện ngay trước mắt thì con bắt đầu nghĩ cách lợi dụng cuộc thi đấu này kiếm một chút tiền (Mất lạnh: người là muốn lấy lòng giáo sư của người thì có)... Ngài nói tiền thưởng cuộc thi đấu!? Con chỉ là một học sinh năm thứ tư, sao có khả năng thắng được cuộc thi này chứ?! Vả lại, tiền thưởng cũng đâu có nhiều, rất nhiều dược liệu còn có giá hơn số tiền đó...”

Trong lúc Dumbledore đang phiền muộn việc Harry dần trở thành một người vật chất chỉ vì chép phạt những cuốn sách đó, thì Harry lại đang phiền muộn: Vì sao khi cậu kích động bơi đến đáy hồ thì trân bảo của cậu lại không phải Severus yêu dấu, mà lại là người cha đỡ đầu đại cẩu chứ?! Sirius rõ ràng là trân bảo của Remus, có được hay không? Vạn nhất bị Severus nhìn thấy Sirius, hiểu lầm cậu thì làm sao bây giờ?! May mà cậu nhân cơ hội này đàm phán với thủ lĩnh Nhân Ngư chuyện giao dịch dược liệu, Seveurs nhất định sẽ rất hài lòng với tin tức này, chỉ cần một chút đồ dùng sinh hoạt hàng ngày của pháp sư là có thể đổi rất nhiều dược liệu trân quý. Những Nhân Ngư đó thật sự rất dễ gần, cậu chỉ đưa cho họ một cuốn Cách thu hái và bảo quản các dược liệu dưới nước để bảo chứng giá trị của những dược liệu này vậy mà đám Nhân Ngư đó lại tặng cậu rất nhiều dược liệu trân quý, thậm chí còn giúp đỡ cậu đưa Sirius lên mặt nước nữa.

Ôm theo một đồng dược liệu quý, Harry nhanh chóng gạt đám phiền muộn của mình sang một bên, vui sướng hưởng hăm chạy tới, hồn nhiên không biết lúc này Xà vương đang vì những lời Dumbledore nói mà tỏa khí lạnh khắp hăm...

Tiểu kịch trường:

1, Phương pháp chọn trân bảo cho các đứng sĩ của Chiết Cốc Lửa: Các giám khảo sẽ thảo luận rồi đưa ra bản danh sách những người có mối quan hệ mật thiết với các đứng sĩ, sau đó bản danh sách sẽ được Chiết Cốc Lửa sàng lọc. Đến lượt Harry, Chiết Cốc Lửa chờ rất lâu (không giống những đứng sĩ khác chọn ra rất nhanh) mới phun ra tấm giấy ghi tên Sirius Black, thấy vậy mọi người đều rất nghi hoặc đến tột cùng

ai mới là người mà vị Chúa Cứu Thế trẻ tuổi này coi trọng. — vị giáo sư độc được đến cung cấp hô hấp được đứng một bên âm thầm cảm thấy may mắn, may là không ai đem tên của anh ném vào, bằng không nhất định sẽ khiến lão cáo già hoài nghi.

2, Harry bĩu bĩu môi: Ta thật không hiểu đám khán giả này đến tột cùng kích động cái gì?! Cửa ải thứ nhất là xem các dũng sĩ đấu với rồng, cái này xem trực tiếp, cũng rất đáng xem, ta thừa nhận. Nhưng mà cửa ải thứ hai, một đám người nhìn chăm chăm mặt hồ suốt một tiếng đồng hồ, còn có thể kích động như vậy, bọn họ cái gì cũng nhìn không đến, không cảm thấy buồn chán sao?! Trời lạnh như vậy, lại giống như một kẻ ngu si đứng bên hồ suốt một giờ, ấy vậy mà tâm tình vẫn rất phấn khích, nói, điều này có lý sao?! Lẽ nào đám bọn họ cần thuốc bổ não sao?! Ta thật sự không hiểu rõ!

~~ Hết chương 66 ~~

67. Chương 67

Vào tuần cuối cùng của tháng năm, Harry bị giáo sư McGonagall giữ lại cuối giờ học Biến Hình, để nói cho cậu biết vào chín giờ tối ngày hôm nay bốn vị quán quân sẽ tập trung tại sân bóng Quidditch để nghe tuyên bố về cửa ải thứ ba của cuộc thi đấu, Harry đáp lại bằng quơ, không hề chú ý tới ánh mắt giáo sư McGonagall nhìn cậu đã mang theo chút lo lắng. Từ tháng hai đến giờ, trạng thái Harry luôn không được tốt, lúc thì hoảng hốt lúc lại táo bạo, tuy rằng cậu bé che giấu rất khá, nhưng những người thực sự quan tâm đến cậu chỉ cần lưu ý một chút là có thể nhìn ra. Vậy mà cậu hoàn toàn không có ý định giải bày tâm sự cùng ai, điều này khiến cho tất cả mọi người không hẹn mà cùng lựa chọn không hỏi.

Buổi tối chín giờ, Harry cùng ba vị quán quân khác đi đến sân bóng Quidditch, dọc đường đi Cedric và Fleur vẫn không ngừng suy đoán về cửa ải cuối cùng, khiến cho một người sớm đã biết trước mọi việc như Harry âm thầm oán giận, vì sao không tuyên bố vào ban ngày, mà cứ phải là buổi tối lôi người khác ra đây cần nhàn, sẽ nhìn rõ hơn sao?! Mà hình như Hagrid sẽ đưa đám ‘Quái Tôm đuôi-nổ’ của bác ấy vào mê cung, thật sự muốn bọn họ bỏ mạng trong đó sao! Không biết Hagrid có ý định đem cháu chắt của Aragog vào đó luôn không, nếu như thực sự đem đám nhện đó thả vào, thì không cần đợi Voldemort làm gì cậu cũng đã ‘xong’ rồi, nói thật ở một mức độ nào đó, Hagrid quả thực cũng không khác Chúa Tể Hắc Ám là mấy. Khi Harry học đến năm thứ tư, thì đã dứt khoát từ bỏ bộ môn Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí, so với việc để người bạn luôn trung thành với Dumbledore này dần vật, thà rằng chịu đựng người bạn lai Khổng Lồ hai mắt đần lẹ, dứt khoát từ bỏ bộ môn chẳng học được chút kiến thức thực tế nào đi thi hơn, nhờ thế cậu cũng có thêm thời gian rảnh.

Nhìn sân bóng Quidditch lúc này đã hoàn toàn biến dạng, Harry chẳng có chút hứng thú nào với những lời quảng cáo sáo rỗng của Ludo Bagman về cửa ải cuối cùng, mà trực tiếp lâm vào suy nghĩ riêng của mình. Nói đi nói lại thì cậu sớm đã biết nội dung cửa ải cuối cùng là gì rồi, và lại hiện tại trong cảnh trời nhá nhem thế này, có thể nhìn rõ cái gì sao.

Mãi mới chờ được Bagman nói xong, tất cả mọi người bắt đầu rời đi, Harry có chút bực mình, cũng không nghĩ quay lại lâu đài ngay. Vì vậy, cậu cố tình tách khỏi đoàn người đi theo hướng khác, men theo rừng Cẩm, dựa vào một cây đại thụ gần đó, rút ra đĩa phép thi triển bùa ‘thấp sáng’, rồi cẩn thận lấy từ trong túi áo khoác ra một quả trứng Phục Sinh được trang trí vô cùng tinh xảo, nhẹ nhàng mở ra quả trứng, nhìn khối chocolate được dẻo gọt khéo léo thành hình Severus Snape đặt bên trong, gương mặt cậu sáng lên với một nụ cười ngây ngốc nhưng lại khiến cho người xem cảm thấy có chút cô đơn mơ hồ. Từ ngày đó đến nay, Severus bắt đầu thiết lập bùa chú trong phòng làm việc riêng của mình, khiến cậu làm thế nào cũng không thể vào trong được, anh nghĩ rằng bản thân đã hoàn thành xong trách nhiệm của mình rồi sao? Rõ ràng bình thường luôn bao dung cậu, cho dù ngoài mặt vẫn luôn nói ra những lời ác độc, cậu còn tưởng rằng đúng như bà Pomfrey nói chỉ ít anh cũng thích cậu một chút. Hay là Severus thực sự thích cậu, nhưng vẫn quá ít, ít đến mức anh không nghĩ tiếp cận cậu, giống như dạo gần đây, Severus hoàn toàn coi cậu như không khí, ngoại trừ trên lớp còn lại không thể gặp được anh, hiện tại Harry hối hận vô cùng, tại sao lại đưa tấm bản đồ Đạo Tặc để lấy lòng anh chứ, sau cùng lại để anh dùng thứ đó trốn tránh chính mình.

Harry cắn môi, cảm thấy không cam lòng, vì sao, vì sao cậu làm nhiều việc như vậy, lại khiến anh cách cậu càng ngày càng xa? Lẽ nào chỉ có mẫu thân cậu mới may mắn có được chân tình của anh? Nhưng mà, cậu có thể nhìn ra, anh không phải hoàn toàn không thích cậu, đúng vậy không? Vì sao anh lại muốn đẩy cậu ra khỏi cuộc sống của mình?!

“Harry, tôi có thể gọi cậu thế không?” Một giọng nói trầm khàn cắt đứt dòng suy nghĩ của Harry.

“Đương nhiên có thể, anh tìm tôi có việc gì sao, Krum?” Harry đóng quả trứng lại, cậu không nghĩ để cho người khác thấy được vật quan trọng của mình.

“Herm-own-ninny nói cậu là người bạn tốt nhất của cô ấy, gọi tôi Viktor là được rồi.” Khuôn mặt âm trầm của Krum khó được loáng thoáng về ngưỡng ngừng, sau lễ Giáng Sinh, hắn vẫn luôn muốn tìm cơ hội cùng cậu bạn tốt mà Hermione không ngừng nhắc tới này nói chuyện một chút, đoạn thời gian trước những tin tức của hắn với Hemrione bị đăng trên báo khiến cô gặp tổn thương rất lớn, hai ngày trước tên nhóc tóc hồng hay đi cùng Hermione còn đến tìm và nói hắn cách xa cô ấy một chút, đến giờ, hắn và Hermione cũng chỉ có thể là những người bạn bình thường của nhau, để hiểu rõ cô hơn, thì Harry, người bạn tốt nhất của Hermione, chính là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Dĩ nhiên, nếu có được sự ủng hộ của cậu ta, thì quan hệ của hắn với Hemrione chắc chắn sẽ tiến thêm được một bước, dù sao, hắn cũng không phải học sinh trường Hogwarts, sau khi cuộc thi kết thúc hắn cũng phải rời khỏi đây.

“Được rồi, Viktor, anh tìm tôi có việc gì?” Harry thấy Krum nói chuyện lấp bắp, tâm tình vốn tối tăm thoáng có chút thích thú, cậu hiện tại cũng đoán được đại khái lý do Krum đến gặp mình.

“Ách... Chuyện là... Harry, cậu biết Herm-own-ninny thích cái gì nhất không? Tôi nghĩ sinh nhật năm nay sẽ tặng cô ấy một món quà... Cậu cũng biết... Chúng tôi hiện tại cũng coi như... là bạn bè...” Thật vất vả, Krum mới nói được hết lời, đôi mắt hắn nhìn quanh, nhưng không dám nhìn thẳng Harry.

“Hemrione thích nhất đương nhiên là sách, nếu như là những cuốn sách về Bùa chú cổ mà thực dụng thì càng tốt. Tôi nghe Hermione nói qua, hai người quen nhau trong thư viện, đúng hay không? Anh nên biết Hermione luôn khát cầu có thêm nhiều kiến thức, ngày trước nếu như không phải cho rằng nhà Gryffindor là tốt nhất, thì chắc giờ Hermione đã là học sinh nhà Ravenclaw rồi.” Harry thẳng thắn nói, cậu nghĩ Krum nhân phẩm cũng không tệ lắm, Hermione cùng Krum thành một đôi thì cũng rất không sai.

Vừa thấy Harry nhiệt tình trả lời như vậy, đôi mắt Krum thoáng qua tia nhìn kinh dị, hắn hỏi Harry như vậy, đầu tiên là muốn thám thính một chút về Hermione, thứ hai chính là muốn thử xem Harry đối với Hermione có thực sự chỉ đơn thuần là tình bạn hay không, nếu Harry cũng thích Hermione, thì những lời cậu ta vừa nói không khác gì một lời tuyên chiến. Hermione là một cô gái tốt, hắn không có ý định buông tha, cho dù đối thủ của hắn có là vị Chúa Cứu Thế trong truyền thuyết cũng như vậy cả thôi. Nhưng mà Harry lại vô cùng thẳng thắn, gương mặt cũng chỉ biểu lộ mong muốn bạn tốt có được hạnh phúc, điều này ngược lại khiến Krum có chút ngoài ý muốn.

“Cám ơn, Herm-own-ninny luôn nói cậu là bạn tốt nhất của cô ấy.” Krum có chút ngưỡng ngừng khi vươn tay.

“Hermione đối với tôi mà nói cũng là người bạn tốt nhất.” Harry cup mi mắt che giấu tia nhìn áy náy, tiếc là cậu không thể hoàn toàn thành thực với người bạn tốt nhất của mình. Tự tặng mình một nụ cười chế giễu, Harry cất quả trứng Phục Sinh vào trong túi áo, vươn tay nắm lấy bàn tay Krum, nói đùa, “Nếu như anh thực sự muốn theo đuổi Hermione, tốt nhất là nhanh nhanh chóng chóng phát âm chuẩn tên của cô ấy đi, bằng không Hermione sẽ hoài nghi thành ý của anh đó!”

“Ách...” Khuôn mặt Krum đỏ bừng lên sau lời trêu đùa của Harry, hắn vụng về lảng sang chuyện khác hỏi, “Vừa rồi tôi thấy cậu rất chăm chú nhìn quả trứng phục sinh kia, là do người trong lòng cậu tặng sao?” Trong lòng Krum, đáp án là thế này, một người con gái hoàn mỹ như Hermione, ở chung với Harry lâu như vậy lại không thể khiến cậu ta động tâm, nhất định là do trong lòng Harry đã có chủ, nhìn quả trứng phục sinh được trang trí rất tinh xảo, Krum đoán rằng người con gái mà Harry thích nhất định là tiểu thư xuất thân trong gia đình quý tộc.

“A, là thứ rất trọng yếu với tôi...” Harry hàm hồ trả lời, cũng không có ý định sửa đúng suy đoán lệch lạc của Krum.

“Ai?!” Hai người cùng đột ngột xoay người nhìn về hướng rừng Cẩm, giờ đã phép, cảnh giác hỏi.

~~ Hết chương 67 ~~

68. Chương 68

Lúc này, một người đàn ông bỗng bước ra từ sau một thân cây cao lớn.

“Ông Crouch?!” Harry cùng Krum nhìn nhau, thoáng kinh ngạc, nhưng đã phép hai người vẫn giờ cao chỉ vào ông Crouch.

Harry suy xét tình huống hiện tại chắc đại khái đã đến lúc ông Crouch trốn khỏi vòng kiểm soát của Chúa Tế Hắc Ám, chỉ có điều bây giờ trông ông ta thật sự quá rách nát, thoát nhìn hết như một lão ăn mày đã đi lang bạt nhiều năm, vạt áo trùng phù thủy bị xé rách, vết máu loang lổ, khuôn mặt cũng đầy vết thương, râu ria xồm xoàm, khuôn mặt xám ngắt mà tiêu tụy. Trước kia ông ta luôn là một người nề nếp, từ cách ăn mặc cho đến kiểu tóc chòm râu. Nhìn ông ta lúc này, Harry cảm thấy có chút không đành lòng, nhưng vừa nghĩ đến người cha đỡ đầu của mình sau khi đào thoát khỏi nhà tù Azkaban còn tội tệ hơn nhiều, cảm giác ấy nảy mong mảnh của Harry cũng nhanh chóng bốc hơi.

“Hắc, Harry, ông ta không phải giám khảo cuộc thi sao? Hình như là người của Bộ Pháp Thuật, tình huống của ông ta thoát nhìn không được tốt lắm.” Krum thấp giọng nói với Harry, một người giám khảo của cuộc thi Tam Pháp Thuật nhưng chỉ xuất hiện một vài lần, nên ấn tượng của Krum về người này cũng không phải rất sâu, nhưng hình tượng nghiêm túc cẩn thận thường ngày của ông ta vẫn khiến anh quen mắt, giờ lại nhìn đến bộ dáng nghèo túng thảm hại của ông ta làm Krum không khỏi nhíu mày, càng thêm cảnh giác bốn phía.

Harry gật đầu, chần chờ vài giây, liền nắm chặt đã phép, chậm rãi mà đề phòng đi đến bên Crouch. Crouch tựa hồ hoàn toàn không chú ý đến bốn phía, vẫn cứ đứng đối diện gốc cây nói chuyện, thỉnh thoảng lại thêm vào vài động tác tay, giống như thật sự đang nói chuyện với ai đó, mà người đó chỉ có ông ta mới nhìn thấy được.

“... Weatherby, và khi nào anh làm xong chuyện đó, hãy gọi cú đến cụ Dumbledore xác nhận lại số học sinh trường Dumstrang sẽ tham dự thi đấu, ông Karkaroff chỉ mới nói là sẽ có mười hai... và rồi gọi một con cú khác cho bà Maxime, bởi vì có lẽ bà muốn tăng số học sinh trong đoàn của bà lên...” Ông Crouch đứng đối diện thân cây, lăm lăm không ra hơi với nó, Harry âm thầm cười trộm một chút khi nghe ông vẫn gọi Percy là Weatherby, hình tượng bây giờ của ông Crouch thật giống như lão ăn mày mà cậu từng gặp trong một lần đi ra ngoài cùng gia đình Dursley, người đó cũng không ngừng lặp đi lặp lại những lời vô nghĩa như thế này.

“Ông ta bị sao thế?” Krum kéo lại Harry, anh cảm thấy chuyện này có chút cổ quái, Harry dù sao cũng là bạn của Hermione, anh không thể khiến cậu gặp chuyện gì ở nơi này được!

“Không biết,” Harry thấp giọng trả lời, nhìn Krum ngăn cậu tới gần hơn, cậu không chút do dự giờ đã phép, ềm bùa Choáng lên ông Crouch, “Có điều, tình trạng của ông Crouch hiện giờ dường như không được tốt cho lắm, việc này có chút kỳ quái, tốt nhất là chúng ta nhanh rời khỏi đây đi thôi, đem ông Crouch đến bệnh xá, bà Pomfrey có thể trị liệu cho ông ấy, còn những việc khác cứ để các Pháp sư trưởng thành đến giải quyết.”

“Cần tôi làm gì?” Krum gật đầu biểu thị đồng ý, chứng kiến cách phán đoán cùng xử lý sự việc của Harry, anh rất ấn tượng.

“Àn, thật sự cần anh giúp công ông Crouch, tôi sẽ cảnh giới, chúng ta đến bệnh xá nhanh một chút, để ngừa chuyện gì ngoài ý muốn.” Harry cũng không khách khí, thân thể nhỏ bé của cậu thật sự khiêng không nổi thân hình ông Crouch.

Không có được tấm bản đồ Đạo Tặc của Harry, Moody giả vẫn đang mãi dò xét khắp bốn phía Hogwarst như một con ruồi không đầu vì tin tức chủ nhân của y truyền đến, nhờ vậy Harry cùng Krum thuận lợi đưa ông Crouch đến bệnh xá. Bà Pomfrey nghe nói người bệnh chính là ông Crouch đang nghỉ dưỡng bệnh tại nhà thì cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bà lập tức đi đến bên lò sưởi thông báo cho Dumbledore biết, sau đó dùng đũa phép kiểm tra toàn thân ông Crouch.

“Poppy, Barty có khỏe không?” Từ sự việc ông Crouch đột nhiên xuất hiện bên rìa rừng Cấm trong trường Hogwarts, Dumbledore bắt đầu nhận thấy có mùi nguy hiểm.

“Rất tồi tệ, Albus.” Bà Pomfrey nhíu mày, “Ông ấy trúng lời nguyền Độc Đoán trong thời gian rất lâu, tựa hồ ông ấy đã dùng ý trí để chống lại lời nguyền, hiện tại tư duy của ông ấy rất hỗn loạn, nếu như có thể, tốt nhất nên đem ông ấy đến St.Mungo để những bác sỹ chuyên nghiệp tiến hành điều trị lâu dài, tuổi ông ấy cũng cao rồi, lời nguyền Độc Đoán gây tổn thương rất lớn cho tinh thần ông ấy. Còn về trạng thái lúc này, thì hình như có người đã ếm bùa Choáng lên ông ấy...”

“Việc này...” Harry đứng bên ngai ngừng ngắt lời, “Là con dùng bùa Choáng... Ông Crouch lúc đó trông rất kỳ quái, cho nên con mới phải dùng bùa Choáng để ông ấy ngắt đi, sau đó Krum mới có thể công ông ấy đến bệnh xá.”

“Harry, con làm tốt lắm”, đôi mắt Dumbledore nhấp nháy tia ủng hộ, hòa ái hỏi thăm, “Con có thể nói rõ tình huống lúc ấy sao?”

“Àn... Sau khi tuyên bố xong thể lệ của ải thứ ba, con cùng Viktor đi dạo ven rừng Cấm nói chuyện một chút, thì đột nhiên ông Crouch xuất hiện, lúc đó dáng vẻ ông ấy rất tệ, dọa chúng con nhảy dựng, ông ấy giống như hoàn toàn không thấy chúng con, một mình đứng đối diện gốc cây nói chuyện không ngừng, giống như đối diện ông ta có một người mà bọn con không nhìn thấy vậy, chúng con thấy việc này rất cổ quái cũng rất bất ngờ, để rời khỏi chỗ đó càng nhanh càng tốt, bọn con mới bắt đầu đi đến bùa Choáng. Ông Crouch thoát nhìn... Àn...” Harry miêu tả sơ qua tình huống lúc đó một chút, hình dung nói. “Giống như đang sống trong thế giới của riêng ông ấy vậy.”

Dumbledore nghe Harry nói xong, trầm ngâm một lúc, nói: “Thời gian cũng không còn sớm nữa, cậu Krum đây và con nữa, Harry, nên sớm quay về nghỉ ngơi, hai con còn phải chuẩn bị cho cửa ải cuối cùng nữa, phải không nào?”

Harry cùng Krum đều âm thầm hiểu việc này đến đây là hết, không còn điều gì cần đến hai người nữa, cả hai cũng không nói gì thêm, đều thuận theo rời khỏi bệnh xá. Harry thừa dịp phải rời khỏi liền giả bộ lơ đãng đảo mắt quan sát nhanh căn phòng một lần, nhìn đến khuôn mặt lo lắng của tên Moody giả kia xong, cậu liền đảo qua Dumbledore, vừa nhìn đến thứ gì đó, đôi mắt cậu bỗng thu lại nghiền ngẫm, nhưng ngay lập tức khuôn miệng liền nhếch thành nụ cười thỏa mãn thần bí trước khi rời khỏi bệnh xá.

Đi ra bệnh xá không bao xa, Harry đột nhiên dừng bước, nhìn thân ảnh hắc sắc từ xa bước tới, khóe mắt cậu bỗng cay cay.

“Viktor, anh có thể đi trước không? Tôi còn có chút việc muốn nói chuyện với giáo sư”, Harry nhìn chăm chăm thân ảnh đang bước tới gần, đã bao lâu rồi cậu không được nhìn thấy thân ảnh ấy ngoài lớp học, cậu vội vàng nói với Krum, trong giọng nói mang theo chút xin lỗi.

“Được, cậu cũng quay về ký túc xá sớm đi.” Krum hiểu ý bước nhanh rời đi.

Sau đó Harry hoàn toàn làm mọi người ngạc nhiên khi mở rộng vòng tay, đứng giữa hành lang, khiến người đàn ông đối diện không thể bước qua người cậu bỏ đi như trước kia được nữa. Người đàn ông nọ nhíu mày trước hành động của Harry, nhưng trước khi anh ta kịp mở miệng, Harry đã giành trước nói: “Giáo sư, hay em nên gọi là Severus, tuy việc xảy ra chỉ là một tai nạn, nhưng em đã rất thích cái tai nạn đó. Rất nhanh sẽ đến cửa ải cuối cùng rồi, anh hẳn là người biết rõ nhất thứ em phải đối mặt là gì, chính em cũng không biết liệu mình còn có thể an toàn trở về hay không. Mấy ngày nay anh luôn trốn tránh em khiến em rất khổ sở, thật sự, anh nói, anh đối với em chỉ có trách nhiệm, nhưng hiện tại anh coi như đã hoàn thành trách nhiệm của mình với em rồi sao?! Em sẽ không bỏ cuộc, sẽ không buông tay, tất cả những lời em nói đều xuất phát từ tình cảm chân thật, nếu như em có thể sống sót trở về... Giáo sư, thì xin hãy cho phép em gọi anh là Severus.”

Nói xong, Harry cũng không quản người nào đó thân thể cứng đờ vì những lời cậu nói, vô cùng bình tĩnh bước ngang qua Snape, dần đi khuất.

Sáng sớm ngày thứ hai, Harry lặng lẽ đi tới tháp cú của trường để gửi một phong thư, từ đó, một cơn bão chậm rãi lan tỏa, cổ thủ trong góc tối, con rắn độc lén lút nhe đôi nanh độc của mình...

~~ Hết chương 68

~~Tiểu kịch trường: Trứng trong ngày lễ Phục sinh.

Quả trứng lễ Phục sinh bên trong chứa bức tượng chocolate nhỏ của giáo sư trong tay Harry, khiến mọi người bàn luận vô cùng xôn xao, nhiều người nói đó là món quà Harry chuẩn bị đưa tặng giáo sư, thật sự vậy sao?

Mắt lạnh: Tiểu Harry, quả trứng Phục sinh mà cậu cầm trong chương này...

Tiểu Harry đề lại túi áo chùng, vẽ mặt cảnh giác, chỉ thẳng đũa phép vào Mắt lạnh: Nó là của ta.

Mắt lạnh (đổ mồ hôi lạnh đầy trán): Tôi biết đó là của cậu, tôi chỉ muốn hỏi một chút, đó có phải là món quà cậu định đưa cho giáo sư không?

Tiểu Harry (dùng đôi mắt si tình nhìn Mắt lạnh): Lễ Phục sinh đã qua rồi! Hơn nữa ta cũng sẽ không tặng giáo sư mấy món quà mà đã biết trước rằng nó sẽ chỉ khiến anh ấy thêm tức giận, cho nên rất rõ ràng đây là món quà người khác tặng cho ta, cũng chỉ có ta thích món quà này.

Mắt lạnh (hiếu kỳ): Cậu tặng giáo sư món quà gì vào lễ Phục sinh vậy.

Tiểu Harry (như đinh đóng cột): Một quả trứng Phục sinh chứa được liệu, thứ Sev yêu thích luôn chỉ có một.

Mắt lạnh: Giáo sư nhận sao? Gần đây hai người không phải vẫn đang chiến tranh lạnh sao?

Tiểu Harry (khuôn mặt tối tăm): Sev ném quả trứng ra bên ngoài, có điều được liệu bên trong đã không còn.

Mắt lạnh: ... Như vậy thì quả trứng đựng bức tượng giáo sư làm bằng chocolate kia là do ai tặng?

Tiểu Harry: đương nhiên là người luôn hiểu rõ lòng ta, Narcissa biểu tỷ tặng rồi, trong những ngày vắng bóng Sev, ít nhất vẫn còn quả trứng này, thỉnh thoảng ngắm nhìn nó ta sẽ đỡ cô đơn hơn...

Narcissa (nhảy vào): Kỳ thực tặng quả trứng Phục sinh ấy cho Harry chỉ là vì muốn cậu bé ném thử tay nghề làm chocolate của ta một chút mà thôi, không có ý gì khác... Được rồi, ta thừa nhận kỳ thật ta cũng có chút ý...

69. Chương 69

Hai mươi tư tháng sáu, cửa ải cuối cùng của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật rốt cuộc bắt đầu. Trước khi cuộc đấu diễn ra, bởi các dũng sĩ không cần tham gia cuộc thi cuối năm, cho nên gia quyến của bọn họ được mời tới để cùng nhau vượt qua quãng thời gian rảnh trước cuộc thi đấu, đương nhiên Sirius cùng Remus chính là gia quyến được mời đến của Harry.

“Chào Harry, con thấy thoải mái không! Đám cưới của ta và Remus cũng chuẩn bị được hòm hòm rồi, chỉ còn chờ con mang cúp về làm quà cưới cho chúng ta nữa thôi! Nghe hiệu trưởng Dumbledore nói, con biểu hiện rất khá, không hổ là con trai của James, tuyệt vời giống hệt cha con!” Sirius vừa biết được điểm số của Harry hiện giờ là cao nhất, tâm tình không khỏi phấn chấn, mà thậm chí còn có chút kiêu ngạo vì đứa con đỡ đầu của mình.

Harry ai oán nhìn cha đỡ đầu của mình vẫn không ngừng lải nhải cậu giống cha mình đến cỡ nào. Có trời mới biết, hiện tại điều cậu không muốn nghe nhất chính là về người cha vẫn luôn phủ bóng lên cậu, cha đỡ

đầu của cậu đã có Remus rồi, còn nhớ mãi không quên cha của cậu làm gì, Sirius, nhiều lúc con thực sự hoài nghi tình cảm của chú đối với cha của con là gì!

Lupin so với Sirius thì cẩn thận tỉ mỉ hơn nhiều, vừa nhìn ra thần sắc Harry có chút không tốt, liền mềm mỏng nói: “Harry, đừng khẩn trương, cố gắng làm hết khả năng là được rồi, con mới là học sinh năm thứ tư, không nên ép buộc chính mình quá nhiều.”

“Nói cái gì chứ! Điểm hiện tại của Harry cao như thế, con trai của James sao có thể không ưu tú chứ!” Sirius bắt mồm phản bác.

“Ba” Lupin đánh thẳng tay hoàn toàn xóa sạch dáng vẻ kiêu ngạo bề ngoài của Sirius, cười ôn hòa nói, “Harry, đừng nghe Sirius nói lung tung, an toàn của con mới là quan trọng nhất. Nếu như trong cửa ải cuối cùng có gì nguy hiểm, phải ngay lập tức cầu cứu nhân viên tuần tra, biết không?”

Harry nhìn thoáng qua Sirius đang ôm đầu ngồi chồm hổm dưới đất, lại nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa vẫn chưa đổi khác của Lupin, nuốt nước miếng, gật đầu, khi quay lại nhìn Sirius trong mắt không khỏi thêm vài phần đồng tình, có khi cha đỡ đầu của cậu sắp biến thành mẹ đỡ đầu cũng không chừng (Min: chuẩn không cần chỉnh!). Sirius, chú yên tâm, con sẽ tận lực giúp đỡ chú, bất quá chính chú cũng không được tỏ ra yếu kém a!

Bữa tối rất náo nhiệt, cũng rất phong phú. Vừa kết thúc cuộc thi cuối năm, tâm trạng ai cũng hào hứng mong chờ cửa ải cuối cùng diễn ra tối này, đương nhiên ngoại trừ những vị dũng sĩ sắp phải tham gia trận đấu, bọn họ đều có vẻ khẩn trương, ăn uống cũng không tốt lắm.

Hoàng hôn dần buông xuống, mọi người lần lượt di chuyển ra khán đài sân bóng Quidditch, chuẩn bị theo dõi trận đấu cuối cùng của cuộc thi Tam Pháp Thuật. Không ai chú ý tới, lợi dụng dòng người đông đúc yểm trợ, Draco mang theo một cái túi nhỏ giấu trong ống tay áo trùng lén lút truyền vào tay Harry, cậu lập tức hiểu ý cất chiếc túi nhỏ vào trong túi áo, vẻ khẩn trương trên khuôn mặt cũng buông lỏng không ít.

Khi các dũng sĩ tập trung tại sân bóng Quidditch, thì đã hoàn toàn không còn nhận ra được dáng vẻ trước đây của nó nữa. Những hàng giậu cao hơn sáu thước chạy suốt đường biên sân bóng. Ngay trước mắt bọn họ là một khoảng trống: Đó là lối vào mê cung mệnh mông. Hagrid, Moody, McGonagall cùng Flitwick là nhân viên tuần tra của cửa ải này, bọn họ phụ trách sự an toàn cho các dũng sĩ khi ở trong mê cung. (nhìn Moody vẫn xuất hiện tại cuộc thi đấu như trước, ánh mắt Harry không khỏi đảo qua bàn giám khảo, trong ánh mắt thoáng chút băng lãnh) Lần này các dũng sĩ chỉ cần vượt qua một số sinh vật thần bí ẩn nấp trong mê cung để đến được trung tâm mê cung lấy chiếc cốc lửa, dũng sĩ nào cầm được chiếc cốc lửa đầu tiên là quán quân của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật.

Nghe Ludo Bagman nhiệt tình giới thiệu, Harry bị thương nghĩ: Thật là tốt, trận đấu với rồng lần trước giúp cậu được ưu tiên là người vào mê cung đầu tiên! Cho dù là tranh giành tư cách vào trước vào sau, một cửa ải là đủ rồi, sao cứ phải tra tấn người khác những hai lần?! Ăn no rồi việc sao?! Còn nữa, khán đài náo nhiệt như vậy để làm chi? Từ chỗ mấy người đó chỉ nhìn thấy cây cối mọc um tùm khắp sân bóng mà thôi, đâu nhìn được gì mà hưng phấn!? Harry không ngừng oán thầm trong lòng.

Nhờ biểu hiện vô cùng xuất sắc trong hai lần thi trước nên ngay khi Ludo Bagman thổi vang tiếng còi đầu tiên, cậu lập tức tiến vào mê cung.

Những hàng giậu cao ngất ngểu đổ bóng râm xuống lối đi, không biết là bởi vì những hàng giậu quá cao và quá dày, hay là do chúng đã bị phù phép, mà ngay khi Harry tiến vào mê cung, thanh âm âm ỉ nơi khán đài đều đồng loạt im bật, Harry rút ra đũa phép lẩm bẩm: “Lumos!” , dựa vào ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ đầu đũa phép, cậu bước nhanh về phía trước, rẽ vào một lối gần nhất, phát hiện con đường này dường như không có gì, cậu mới hướng bốn phía ôm bùa bỏ qua, rồi vừa quan sát động tĩnh bốn phía, vừa lấy ra chiếc túi nhỏ mà Draco kín đáo đưa cho cậu vừa rồi.

Đó là một chiếc túi nhỏ hoa lệ đã được ếm bùa Mở Rộng Bất Khả Trị, Harry với tay vào lấy ra một số đồ vật: Một bộ dụng cụ cất đũa phép có thể cột vào bên đùi cùng một cây đũa phép thứ hai được bảo hộ không tối, một chiếc hộp màu đen cùng một chiếc vòng cổ màu bạc pháp thuật được chạm khắc khéo léo, công phu.

Khẽ mím môi, trầm ngâm một lúc, Harry cởi ra bộ đồ bảo hộ đũa phép đeo bên tay phải của mình, đem chiếc hộp nhỏ màu đen cố định phía trên cổ tay một chút, sau đó điều chỉnh vị trí cột chủy thủ bên chân phải rồi cột thêm bộ dụng cụ chứa chiếc đũa phép thứ hai vào đùi, đeo nhanh chiếc vòng màu bạc lên cổ, giấu mặt dây vào trong cổ áo. Sau khi làm xong tất cả, Harry cất chiếc đũa phép thừa trở lại vào túi xách, rồi một lần nữa cất chiếc túi nhỏ vào túi áo. Bình tĩnh nhìn Cedric chạy qua bên người mình, sau đó chọn hướng ngược lại với Cedric chạy đi.

Sau khi chạy được một đoạn đường, Harry nghĩ đến mình tựa hồ đi lạc, cậu cẩn thận dùng bùa Chỉ Đường, phân rõ phương hướng, rồi rẽ sang một con đường phía bên trái. Con đường này không khác gì những con đường trước đó — vắng vẻ, âm u, bị chìm trong bóng đêm, dường như toàn bộ mê cung nơi nào cũng yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức giống như chỉ có một mình cậu ở bên trong, không gặp chút trở ngại nào khi đi qua mê cung cùng cảm giác vẫn bị dõi mắt ai đó theo dõi từ trong bóng đêm, giúp Harry hoàn toàn hiểu được, chỉ là do có người giúp đỡ cậu mà thôi, tại vì sau khi ông Crouch tìm đến cụ Dumbledore truyền đạt một số tin tức nhưng cũng không khiến cụ ngăn cản người nào đó trở thành nhân viên tuần tra, cho nên cậu cũng không nên cô phụ ý tốt của người ta, tiết kiệm một chút pháp lực, ứng phó tình huống phát sinh sau đó mới là thỏa đáng.

Trong quá trình tiến vào trung tâm mê cung, tuy Harry không hoàn toàn hiểu biết, nhưng cũng chỉ gặp phải một ít phiền toái nhỏ không tính nguy hiểm: Một con Ông Kẹ, nó biến thành một Snape dần mất đi sinh mệnh khiến Harry phần nộ ngay lập tức ếm bùa nổ tung lên nó, một màn sương vàng khiến cho người ta đảo lộn khi vào trong nó, duy nhất có chút nguy hiểm là Nhân Sư, nhưng chỉ cần trả lời một câu đố đơn giản, Harry liền có thể vượt qua. Đến khi nghe được từ xa truyền đến tiếng thét của Fleur, Harry rút cục đến được trung tâm mê cung, Chiếc Cốc Lửa được đặt trên một bệ đá, nó tỏa ra ánh hào quang vô cùng mê người. Harry cảm thấy ánh mắt vẫn luôn giám thị mình trong bóng tối tạm thời biến mất, cũng phải, người đó còn bận ngăn cản những dũng sĩ khác đến đây, Harry dựa vào cơ hội này, nhanh chóng đổi vị trí đũa phép đang cầm trong tay cùng chiếc đũa phép ở bên đùi phải. Sau đó hít sâu một hơi, trong mắt tràn ngập kiên định, Harry đưa tay cầm lấy Chiếc Cốc Lửa. Quả nhiên, từ rốn truyền đến cảm giác như bị chiếc móc khổng lồ kéo lấy lôi đi, Chiếc Cốc Lửa kéo Harry rời khỏi mê cung, ly khai Hogwarts.

~~ Hết chương 69 ~~

70. Chương 70

Theo quán tính, Harry té nhào trên mặt đất, Chiếc Cốc Lửa cũng bị văng ra xa, giờ đây cậu đã hoàn toàn khẳng định so với Khóa Cổng thì bột Floor có vẻ thích hợp với học sinh năm hai hơn. Cậu ngẩng đầu, dựa vào ánh sáng mờ mờ đánh giá bốn phía: Nơi đây hoàn toàn không phải Hogwarts — chắc chắn cậu đã rời khỏi địa phận trường khá xa, ít nhất cũng phải hơn một trăm dặm, bởi vì ngay cả những ngọn núi bao quanh lâu đài cũng không thấy tăm hơi đâu cả, nơi đây giống hệt như trong thiên văn miêu tả — một bãi tha ma bỏ hoang tối thui — ở bên phải cậu là một thân cây thủy tùng cao to và xa xa mờ mờ bóng một ngôi nhà thờ nhỏ, bên trái cậu nhô lên một ngọn đồi, cậu chỉ có thể loáng thoáng nhận ra được dáng của một ngôi nhà cổ nho nhỏ trên sườn đồi. Bãi tha ma hoàn toàn vắng vẻ, ngay cả một ngọn gió cũng không thổi tới nơi đây, không khí âm trầm bao quanh nơi này khiến sống lưng người ta không khỏi phát lạnh.

“Petrificus Totalus” Một giọng nói sắc nhọn của ai đó vang lên giữa khung cảnh hoang vắng, Harry giật mình phát hiện ra bản thân đã không thể động đậy, khóe mắt cậu chỉ có thể miễn cưỡng nhìn đến một bóng đen đang thông thả bước qua những ngôi mộ về phía cậu — đó là một người có vóc dáng thấp bé, mặc một chiếc áo khoác có mũ trùm đầu — Harry không nhìn được khuôn mặt của kẻ đó vì gã đã dùng mũ trùm che kín gương mặt, nhưng cậu nhận ra được gã là ai — tên phản đồ trốn thoát khỏi nhà ngục Azkaban Peter Pettigrew — trong lòng gã ôm một vật gì đó giống như một đứa bé — đó hẳn là tên Chúa Tể điên khùng mà năm thứ nhất cậu từng gặp qua.

Hiện tại Harry không còn bị cảm giác đau đầu hành hạ mỗi khi Voldemort tới gần nữa, điều này giúp cậu bình tĩnh hơn để quan sát từng hành động của kẻ thù: Gã lùn mặc áo choàng đặt vật ôm trong tay xuống,

thấp sáng đầu đèn phép, rồi đi tới chỗ Harry kéo cậu đến trước một tòa bia mộ to lớn, gã biến ra một sợi dây thừng rồi trói chặt cậu vào khối bia mộ — từ cổ xuống tận cùi chỏ, sau đó gã mới giải bùa Thạch Hóa trên người Harry đi, nhìn ra được tên phản bội cha mẹ cậu cũng khá là cẩn thận.

Harry âm thầm cảm thấy may mắn, may là mình biết trước thứ Voldemort cần là máu, cũng biết được trước khi Voldemort có được máu của mình cũng sẽ không làm gì một tên nhãi nhép sư chưa học hết năm thứ tư, cho nên cậu cũng không khởi động chức năng bảo vệ của sợi dây chuyền đeo trên cổ, cũng may mắn Voldemort muốn cậu theo dõi toàn bộ quá trình sống lại của hắn, cho nên chỉ dùng thần chú thạch hóa chứ không phải thần chú hôn mê, nhờ vậy hiện giờ cậu cũng không tính là bị động. Chỉ cần nhẫn nại, kiên trì đợi thời cơ, thành hay bại thì mọi chuyện cũng sẽ kết thúc trong đêm nay.

Peter lại tỉ mỉ kiểm tra xem sợi dây cột Harry có chắc không, sau khi chắc chắn cậu không thể động đậy dù chỉ một đầu ngón tay, gã lấy trong túi áo choàng ra một tấm vải màu đen dài nhét vào miệng Harry, sau đó vội vàng bỏ đi rồi quay lại, đẩy một thứ gì đó nặng nề đến gần — Harry có thể nghe rõ tiếng thở hồng hộc của Peter, mà lúc này một con rắn khổng lồ đang trườn qua mặt cỏ, rồi cuộn mình quanh tấm bia cậu đang bị cột dính vào, ánh mắt Harry thoáng tỏa sáng, tỉ mỉ đánh giá con rắn này, chẳng lẽ chính là nó? Trường Sinh Linh Giá cuối cùng.

Rất cục, Peter đẩy một cái vạc bằng đá to như một cái bồn tắm đến chân ngôi mộ, bên trong chứa đầy một thứ dung dịch gì đó dường như là độc dược, nhìn đáng sợ như đã mất đến nửa cái mạng của Peter, thì coi bộ cái vạc thuốc này cũng không phải nhẹ. Thấy vạc thuốc được đưa ra, cái vật ở trong gói khăn áo mà Peter đặt xuống đất tỏ ra vô cùng kích động, mọi chuyện xảy ra sau đó đối với Harry chẳng khác nào một vở kịch huyền diệu: Sau khi chất lỏng trong vạc sôi trào, Peter liền bỏ cái vật bọc trong khăn áo — trông hệt như một đứa con nít đang ngồi co ro, không có tóc, nhưng lại giống như có vảy, và còn khuôn mặt nó thì bèn bẹt như mặt rắn — vào trong vạc, sau đó Peter đọc chú ngữ, vừa đọc gã vừa lấy tro cốt dưới chân ngôi mộ Harry đang bị cột, bỏ vào vạc, bàn tay phải của gã và máu trên cánh tay cậu cũng lần lượt bị cho vào trong vạc thuốc, khi mọi việc đã hoàn tất một đoàn sương trắng bốc lên khỏi vạc thuốc, qua đoàn sương mù một người đàn ông có đôi mắt màu đỏ tươi, cái mũi bẹt chỉ có hai khe hẹp như mũi của một con rắn, thân thể xương xẩu bước ra khỏi vạc thuốc, khuôn mặt đó Harry rất quen thuộc, ba năm trước đây tại Hogwarts cậu từng thấy khuôn mặt đó xuất hiện trên cái gậy của Quirrell, Voldemort, kẻ đã sát hại cha mẹ cậu, đã từng để lại vết sẹo hình tia chớp trên trán cậu, hẳn rất cục đã sống lại sau mười ba năm.

Đến khi phía sau truyền đến cảm giác ẩm ướt mà lạnh lạnh, Harry mới phát hiện ra bản thân đã đổ mồ hôi ướt đầm lưng, cậu nhìn người đàn ông vừa bước ra khỏi vạc thuốc mặc vào chiếc áo choàng đen, không khỏi tự giễu nhếch... khốn nỗi, nguyên lai cho dù đã sắp đặt mọi chuyện chu đáo nhường nào, thì khi chuyện xảy ra trước mắt, cậu vẫn cảm thấy khẩn trương, vẫn cảm thấy sợ hãi. Harry hít sâu một hơi, cố gắng loại bỏ cảm giác hoảng loạn trong lòng, bây giờ, là lúc quyết định cho cuộc sống hạnh phúc của cậu và Severus sau này, cậu không thể sợ, không được phép mắc sai lầm, chỉ cần làm theo kế hoạch, sẽ không có việc gì!

Nhìn đám thủ hạ mà Voldemort triệu hoán ra, đang phủ phục dưới chân hắn, Harry yên lặng niệm một câu thần chú, khởi động chức năng bảo vệ trên chiếc vòng đeo cổ của mình. Cậu khẽ động cổ tay, nhưng sợi dây trói thật sự quá chặt, Harry không thể làm gì khác ngoại trừ chờ tên Chúa Tể tự đại kia tự động cởi trói trên người cậu ra, hẳn chắc hắn sẽ không bỏ qua cơ hội đánh bại rồi giết chết cậu trước mặt đám thủ hạ của mình, dù sao hắn biến mất nhiều năm như vậy cũng là vì cậu, mặc kệ lý do là gì, hẳn chắc chắn sẽ dựa vào cơ hội này ổn định lại lòng trung thành đang lung lay của đám thuộc hạ. Mong rằng tất cả mọi chuyện sẽ diễn ra như trong thiên văn.

Quả nhiên, vừa sống lại Voldemort liền muốn dùng trận quyết đấu với cậu để chứng minh lực lượng của mình, phòng ngừa trong đám thủ hạ có kẻ hai lòng. Hẳn qươ đưa phép cởi trói cho Harry, ngay khi ngã xuống chân bia mộ, cậu liền với vào trong áo choàng lấy ra một bình thủy tinh giắt trong thắt lưng, dùng hết sức bình sinh nhảy về phía đại xà đang bò gần chỗ cậu, đem chất lỏng trong bình đổ hết vào miệng nó, như thể đã trải qua hơn nghìn lần luyện tập trước đó, Harry khẽ rung cổ tay, chiếc hộp đen nhỏ thuận lợi chảy xuống lòng bàn tay cậu, Harry mặc kệ vết thương vừa bị rắn độc cắn trên người của mình, nhân lúc đám người ở bãi tha ma chưa kịp phản ứng nhấn nút trên thân hộp, đương nhiên lúc này, không ai chú ý tới trong đám Tử Thần Thực Tử có một kẻ đội mũ trùm đầu ngay khi Voldemort cởi trói cho Harry liền lùi ra xa, không ngừng lấy một giây liền độn thổ biến mất.

Những tiếng nổ khủng khiếp vang lên quanh bốn phía Harry, ngay cả cậu cũng chưa kịp ém bùa Che Chấn lên người mình, thì đã bị vụ nổ áp đảo, đúng lúc đó, bỗng có một bóng đen nhào đến chỗ Harry, ôm chặt lấy cậu, trong khi lấy ra một bình thủy tinh đổ chất lỏng gì đó vào trong miệng cậu, đỡ cho cậu khỏi ảnh hưởng của vụ nổ.

Vụ nổ cũng chỉ diễn ra trong tích tắc, rất nhanh liền kết thúc, bãi tha ma lại yên lặng như lúc ban đầu, chỉ có điều khung cảnh đã hoàn toàn thay đổi. Harry lắc đầu, gian nan đưa tay dụi lỗ tai, hiển nhiên tiếng nổ quá lớn đã khiến cho lỗ tai cậu ong ong không nghe được gì. Ngay khi cậu định đứng dậy, thì cơ thể nặng nề bên trên nhắc nhở cậu về bóng đen đã đỡ trận nổ cho mình, thân thể hoàn toàn vẹn nguyên giúp cậu tỉnh táo nhớ lại trước khi vụ nổ xảy ra bản thân bị ép uống thứ thuốc gì đó, hình như là giải độc của độc xà... Nếu thế thì cái người vẫn đang che chắn trên thân thể cậu chính là...

Harry cố gắng đẩy cơ thể đang ở trên mình sang bên, để cậu có thể ngồi thẳng dậy, mặc cho bàn tay run rẩy cậu vẫn kiên trì đưa tay gỡ chiếc mặt nạ mà người đó đang mang. Lúc này, trông cậu ngoại trừ đám bụi đất bám trên người ra thì cũng không bị vụ nổ ảnh hưởng gì nhiều lắm — chiếc dây chuyền trên cổ cậu, bùa Che Chấn cậu phóng ra cùng sự che chở của bóng đen này đã hoàn toàn giúp cậu giảm thương tổn đến mức thấp nhất.

“Severus?!” Giọng Harry lúc này tràn ngập sợ hãi cùng bất ngờ, sao Severus lại ở chỗ này? Sao anh lại đáp ứng lời triệu hồi của Voldemort?! Rõ ràng trong thiên văn miêu tả, Severus không xuất hiện mới đúng!

Harry bất an đưa ngón tay để dưới chiếc mũi ưng của Snape, may mắn, còn thở, chỉ là bị ảnh hưởng của vụ nổ nên hôn mê mà thôi. Harry thoáng thở phào một hơi, nhưng mà... cảm giác ướt át trên bàn tay đỡ phía sau lưng Snape của cậu, khiến trái tim Harry như đóng băng lại.

Cậu nóng vội nhưng nhẹ nhàng lật úp cơ thể Snape, phát hiện thấy sau lưng anh đã bị đám đá vụn va đập làm cho máu me đầm đìa, Harry cảm thấy khóe mắt nóng rực, không thể nói rõ tâm trạng lúc này là gì. Cậu lấy ra bình độc dược chữa thương thuận tay lấy ra từ văn phòng Độc Dược, cố cạy miệng Snape, thô lỗ ép anh uống hết bình thuốc. Vốn dĩ đây là Harry chuẩn bị cho chính mình, ngay cả thuốc giải độc, Harry cũng đã lấy một khối Sỏi Dê trong văn phòng Độc Dược để ngừa vạn nhất, chỉ có điều cậu không nghĩ tới Snape, người suốt thời gian qua vẫn luôn trốn tránh cậu, lại xuất hiện tại nơi này, càng không nghĩ tới anh cũng đã chuẩn bị sẵn thuốc giải độc cho cậu.

Không hổ là tác phẩm của Bạc thầy Độc dược, vừa uống xong thuốc, khuôn mặt Snape liền khá hơn rất nhiều, hô hấp cũng thông thuận trở lại, điều này giúp Harry an tâm hơn hẳn. Nhìn khuôn mặt nghiêm nghị đang hôn mê trong vòng tay mình, Harry có chút oán giận nói.

“Sao anh lại muốn tới nơi này, Severus?! Anh không phải gián điệp do Voldemort phái đến bên cạnh Dumbledore sao, anh không thể đứng yên ở Hogwarts à?! Sao lại lao vào, cho dù anh không lao đến, em cũng sẽ không sao cả! Cùng lắm thì chỉ bị thương chút xíu, gãy vài cái xương sườn mà thôi! Anh cho rằng cứu em như vậy là có thể an tâm rồi sao, không cần chịu trách nhiệm gì nữa? Không có cơ hội đâu, anh không thể đẩy em ra xa được đâu! Severus, em chỉ hận bản thân không phải là nữ nhân, như vậy ít nhất anh sẽ không vì em chỉ là một đứa con trai mà coi việc kia là ngoài ý muốn, nếu như em là con gái, có phải anh sẽ không vì việc kia mà trốn tránh em, sẽ chịu trách nhiệm với em phải không? Chuyện giữa nam với nữ, anh cũng làm không ít, tuy rằng lúc đó em đã cố áp đảo anh, nhưng cả thể lực lẫn chiều cao đều chênh lệch khiến em thất bại. Đừng trốn tránh em được không, chuyện ngoài ý muốn như vậy nếu đã có thể xảy ra lần đầu tiên, thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba! Em sẽ tìm ra phương pháp điều chế thuốc Sinh Tử, em đã từng đọc được nó trong thư viện trường Hogwarts, trước đây đã có loại độc dược giúp con trai mang thai, lần sau, lần sau lại phát sinh việc ngoài ý muốn, thử xem anh còn trốn tránh được nữa hay thôi, trốn tránh cỡ nào anh cũng phải chịu trách nhiệm với em...”

Từ xa truyền đến tiếng ‘phù phù’ cắt ngang lời Harry nói, cậu ngẩng đầu, hơi híp mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người nam nhân mặc áo choàng đen vừa gỡ xuống mũ trùm đầu để lộ ra mái tóc bạch kim đang bước đến chỗ cậu.

“Chú Lucius, chú không bị vụ nổ ảnh hưởng sao?” Harry thản nhiên hỏi.

“Ách, ta không sao, dù sao việc nắp đặt số thuốc nổ này cũng là do ta tìm người làm.” Lucius có chút bối rối, bởi những điều Harry để lộ ra vừa rồi, tuy rằng ông đã sớm nghe con trai mình nói cậu bé Chúa Cứu

Thế trẻ tuổi để ý bạn tốt của mình, nhưng mà... ông thật sự không ngờ hai người lại tiến triển nhanh đến vậy, người bạn lâu năm với vẻ ngoài nghiêm cẩn như cấm dục ngàn năm kia lại dám ‘ăn’ luôn vị Chúa Cứu Thế vẫn còn ở tuổi vị thành niên, lại còn định ‘không chịu trách nhiệm’, việc này giống như chỉ có lão phụ thân chết tiệt kia của mình làm mới đúng (Mất lạnh: – -!). Có điều Severus cùng Kẻ Được Chọn... Một Kẻ Được Chọn Gryffindor nhưng lại giả hoạt như Slytherin, nghĩ đến đây Lucius không khỏi đưa ánh mắt đồng tình cùng thương hại nhìn bạn tốt của mình. Đối tượng thật sự không được tốt lắm, trong giới quý tộc thuần huyết ai chẳng biết cách theo đuổi người trong lòng của gia tộc Potter, chỉ có thể dùng câu ‘sống chết không buông’ để hình dung! Charlus Potter là một ví dụ điển hình cho gia tộc toàn Gryffindor này, ông dùng mọi thủ đoạn cuối cùng mới kết hôn được với hòn ngọc quý giá Dorena của gia tộc thuần huyết Black, James Potter cũng phải dùng hết bảy năm bám dính không tha rốt cục mới cưới được hoa khôi của Gryffindor lúc đó, bây giờ tên nhóc Potter này lại coi trọng một người tính cách không tự nhiên, mở miệng là toàn lời mỉa mai khó nghe như Severus, hai người lại còn xảy ra ‘ngoài ý muốn’, tuy Lucius rất hoài nghi nó có đúng là ngoài ý muốn thật hay không, nếu vậy, dựa vào tính di truyền của gia tộc Potter thì... Severus sớm hay muộn cũng sẽ trở thành ‘chiến lợi phẩm’ cho gia tộc Potter mà thôi. Khá thật, thuốc Sinh Tử, đó là món thuốc có từ ngàn năm trước khi giới muggle vẫn còn không ngừng diệt trừ pháp sư, dân số pháp sư không ngừng giảm mạnh, món thuốc có thể tăng tỷ lệ mang thai của các nữ pháp sư cũng như giúp các nam pháp sư có cơ hội, tuy không lớn, mang thai, xem ra tiểu thiếu gia Potter để có thể ở chung một chỗ với Severus đã bất chấp tất cả rồi, chờ đến khi trở lại trang viên, rảnh rỗi, thử đến thư phòng gia tộc Malfoy tìm chút sách xem sao, dù sao Potter cũng là người hợp tác với mình, đúng không nào? (Mất lạnh: người muốn xem náo nhiệt thì có!)

“Severus, anh ấy không có việc gì chứ?” Harry biết Lucius đã nghe được những lời mình vừa nói, cũng đã biết được quan hệ giữa cậu với Severus, cho nên cậu rất tự nhiên gọi Severus bằng tên thánh.

“Tạm thời không có việc gì, có điều vẫn cần được điều trị đúng cách, vụ nổ vừa rồi chắc chắn đã ảnh hưởng không nhẹ đến nội tạng anh ta, còn cả vết thương trên lưng, tất cả đều cần đến những Lương Y chuyên nghiệp tiến hành trị liệu.” Lucius dùng đũa phép kiểm tra một chút thương thế trên người Snape nói tiếp, “Lúc đó Severus không kịp ếm bùa Che Chấn, cho nên thương thế không nhẹ, có điều thứ thuốc cháu vừa cho anh ta uống cũng giúp thương thế tạm thời ổn định.”

Nghe xong Lucius nói, Harry mới thực sự thả lỏng, “Voldemort đâu? Vụ nổ có giết được hắn không? Hoàn toàn không!”

“Ta nghĩ hắn đã chết hoàn toàn rồi”, Lucius vén ống tay áo bên trái của mình lên, lộ ra làn da sạch sẽ không chút tí vết, tâm tình ông lúc này tương đương phức tạp, tuy Harry vẫn không ngừng nhắc nhở ông, thậm chí còn có chút cường điệu về thuốc nổ của giới muggle rất kinh người, nhưng cứ nghĩ đến tên pháp sư Hắc Ám nhất thế kỷ đến tên cũng không ai dám gọi đó lại chết dưới —— đồng thuốc nổ của Muggle, cho dù Dấu Hiệu Hắc Ám đã biến mất, Lucius cũng khó mà cảm thấy thoải mái được, “Harry, sao cháu lại nghĩ được ra cách sử dụng... thuốc nổ của Muggle?”

“Từ nhỏ cháu đã lớn lên trong thế giới Muggle, đối với những... thứ này cũng có chút hiểu biết.” Harry hàm hồ nói, cậu không thể nói cho Lucius biết tất cả điều này là cậu học trong thiên văn được, cho dù trong thời gian nghỉ hè cậu cũng có tìm đọc thêm từ những cuốn sách về quân sự của giới Muggle để biết thêm về phương diện này, nhưng kết quả cuối cùng vẫn không khỏi khiến cậu choáng váng. Có thể nói Muggle đã có những bước tiến vượt xa giới Pháp thuật. Mà Lucius lúc này cũng đang nghĩ điều tương tự, cho nên sắc mặt cũng không vì Chúa Tể Hắc Ám bị đánh bại mà tốt hơn chút nào.

“Chú Lucius, về phía Bộ Pháp Thuật không biết chú chuẩn bị đến đâu rồi?” Đã không còn Chúa Tể Hắc Ám uy hiếp, để sau này có thể sống hạnh phúc bên Severus trọn đời, thì có một người hợp tác nắm giữ được Bộ Pháp Thuật thật sự rất có lợi, nhất là khi cả cậu lẫn Severus đều không có dã tâm.

“Cháu nói thử xem?” Lucius thoáng buông tâm với thứ vũ khí nguy hiểm của Muggle, kiêu ngạo nâng cằm, nói, “Nhờ cháu đã cứu được lão Barty Crouch, điều này chính là đòn chí mạng để hạ bệ Fudge, nhưng mà cho dù Chúa Tể Hắc Ám không còn, thì Dumbledore vẫn ở đó!”

“Yên tâm, Dumbledore...” Từ xa truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng nói ồn ào cắt ngang lời Harry nói, hiển nhiên, tiếng nổ quá lớn đã kinh động đến đám dân quanh vùng, Harry khẽ nhủ mảy, đưa tay quơ lên tóc, lấy ra một con bọ cánh cứng, nói: “Hay là để quý cô Rita đây giúp đỡ chú một tay trong việc thu hoạch

chiếc ghế bộ trưởng, dù sao cô ấy cũng đã chứng kiến tận mắt rất nhiều việc, cụ thể như thế nào, cháu nghĩ đây là sở trường của chú. Hiện tại, chú có thể đưa Severus về chữa trị không? Cháu có thể tự mình quay về Hogwarts!”

Nghe từ xa truyền đến tiếng người, Lucius gật đầu, đưa tay nhận lấy con bọ cánh cứng không hề nhúc nhích, rõ ràng, quý cô bọ cánh cứng này đã bị kinh hách không nhỏ, sau đó ông nâng lên Snape lập tức Độn Thổ.

Harry nhìn thoáng qua quang cảnh hỗn loạn của nghĩa địa, cậu cũng không định để một đám người Muggle truy hỏi. Nhưng mà đến khi Harry chuẩn bị ly khai, thì cậu mới giật mình nhận ra, hiện tại cậu vẫn chưa biết Độn Thổ, mà thứ duy nhất có thể giúp cậu trở về lúc này —— Chiếc Cốc Lửa, đã bị trận nổ chôn vùi nơi nào không rõ...

~~ Hết chương 70 ~~

71. Chương 71

Tối hôm nay, gia đình Dursley trú tại căn nhà số 4 đường Privet Drive đang tất tả chuẩn bị những món ăn phong phú nhất để chúc mừng hai ngày nữa đứa con trai quý tử Dudley của họ sẽ về nhà nghỉ hè, kỳ nghỉ hè năm nay sẽ không còn những bữa ăn giảm béo thống khổ nữa, bởi năm học vừa rồi Dudley bé bỏng đã dùng cảm xin gia nhập câu lạc bộ Quyền anh ở trường, nhờ vậy mà cậu quý tử của họ đã khỏe mạnh hẳn chắc hơn rất nhiều, dĩ nhiên, đối với vợ chồng Dursley mà nói, thì Dudley cục cựa từ nhỏ vốn đã rất khỏe mạnh. Cho dù một tuần sau nữa bọn họ vẫn phải tới nhà ga chết tiệt kia để đón đứa cháu vô ơn cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của họ vào lúc này. Nhưng mà, một cuộc điện thoại gọi đến đã hoàn toàn phá hủy tâm tình tuyệt vời của họ.

“Chào ông, xin hỏi ông có phải là ngài Vernon Dursley trú tại nhà số 4, đường Privet Drive không ạ?” Một giọng nam xa lạ vang lên ở đầu dây bên kia.

“Đúng vậy, là tôi. Xin hỏi ai vậy?” Ông Dursley vừa nghe đến giọng nói lạ, liền nhú mào, âm thầm cảm thấy không ổn, đây hoàn toàn không phải giọng điệu của một người bạn cũ hay một người khách lạ muốn hỏi thăm.

“À vâng, xin hỏi ông có một người cháu trai tên là Harry Potter phải không?” Người ở đầu dây bên kia cũng không vội nói mình là ai, mà ngược lại tiếp tục hỏi.

Ông Dursley lập tức nhú chặt hai hàng lông mày, tên nhãi ranh vô ơn đang học ở ngôi trường quái đản đó, chắc chắn kẻ ở đầu dây bên kia cũng là một kẻ quái dị giống nó, chết tiệt, ông Dursley lập tức đổi giọng gắt gỏng: “Các người là ai? Có quan hệ gì với thằng nhãi đó?! Nó hiện không có ở nhà!”

“Mong ông đừng nên kích động, tôi là người của sở cảnh sát, cháu trai ông hiện đang bị vướng vào một vụ rắc rối đáng sợ, hay là ông nói chuyện với cậu bé nhé.” Người ở đầu dây bên kia cũng không vì lời ông Dursley nói mà giận dữ, ngược lại giống như thở phào một hơi.

“...” Ông Dursley thoáng ngây ngẩn, còn không kịp tiêu hóa những lời người kia nói, đầu dây bên kia đã đổi sang giọng người khác.

“Ách... Dượng Vernon, dượng có thể đến sở cảnh sát quận Hangleton đón cháu về được không?” Giọng Harry ở đầu dây bên kia có chút ngưng ngừng, cậu không nghĩ tới kế hoạch tiêu diệt Voldemort của mình chu đáo là thế, cuối cùng lại náo loạn lớn đến vậy, trên người không có tiền khiến Harry không thể quay về giới Pháp Thuật, bắt đầu dĩ, cậu không thể làm gì khác hơn là đóng giả thành một thiếu niên vô tội bị cuốn vào một vụ nổ không rõ nguyên nhân, kết cục người dân quanh vùng đưa cậu đến đồn cảnh sát. Toàn thân dính đầy bụi đất, Harry dễ dàng giả dạng thành một đứa bé vừa trải qua khủng hoảng, run lập cập trả lời những câu hỏi của cảnh sát, cuối cùng mới uể oải nói ra tên cùng địa chỉ của dượng. Nói thật, nếu như không phải đã hết cách, cậu sẽ không làm phiền đến gia đình dì dượng, ai bắt bọn họ hiện tại vẫn là người giám hộ của cậu, mà ở giới Muggle cậu cũng chỉ có thể liên lạc được với họ.

“Rốt cuộc mày lại làm cái gì?! Thằng nhãi ranh chết tiệt! Đồn cảnh sát?! Mày là đồ vô ơn chỉ biết tìm phiền phức cho gia đình tao, sao mày không bị tổng vô ngục luôn cho rồi?! Không cần liên lụy đến bọn tao!” Vernon Dursley rít gào hết cỡ qua chiếc điện thoại.

“Dượng Vernon, cháu chỉ là không cẩn thận bị người bắt đến nơi đó thôi, vừa mới trải qua một vụ nổ rất đáng sợ, dượng yên tâm, cháu vận khí rất tốt, vẫn còn sống, dượng không cần lo lắng.” Harry ủy khuất nói, cậu cũng không muốn gặp phiền phức a, chỉ là đến khi cậu nhớ ra gọi Gia Tinh giúp thì đã bị đám Muggle này phát hiện! Vả lại ngày hôm nay còn đúng vào ngày nghỉ của Dobby, suy cho cùng, cậu cũng không muốn gọi tên Gia Tinh nào bộ có vấn đề đó đến, dù sao nơi đây cũng là nơi Voldemort từng ở, cậu cũng không muốn tin tức này lan truyền ra ngoài quá nhanh.

“Mày không phải đang ở trong cái trường ảo thuật chết tiệt gì đó sao?!” Dượng Vernon vạn phần mong đứa cháu trai của mình vận khí không quá tệ, ít nhất đừng gây phiền toái cho gia đình ông là được.

“Hay là dượng đến đón cháu về rồi cháu sẽ giải thích mọi chuyện với dượng sau được không”, Harry ám chỉ nói, dù sao bây giờ cậu còn đang ở trong sở cảnh sát, xung quanh có rất nhiều cảnh sát a, “Nếu như dượng đồng ý, cháu có thể bảo các chú cảnh sát dùng xe của đồn đưa cháu về đó.”

Nếu như có ai quen biết dượng Dursley, thì sẽ hiểu ngay lời Harry vừa nói không khác gì một lời uy hiếp đáng sợ, cậu không cần nói gì thêm, đầu dây bên kia đã tràn đến tiếng rít gào, “Tao không có thời gian, bây giờ, mày ở yên tại chỗ đó cho tao, tao sẽ tới đón đồ vô ơn nhà mày về!” Chết tiệt, nếu để cảnh sát đưa thằng bé về đây, hàng xóm xung quanh sẽ nói gì nhà ông đây!

“Cám ơn dượng, cháu sẽ ngoan ngoãn ngồi chờ dượng ở sở cảnh sát.” Harry nhu thuận trả lời, nếu đã đạt được mục đích thì cũng không cần bàn cãi với dượng giữa chốn đông người khiến ông mất mặt làm gì, như thế cậu cũng chẳng được lợi lộc gì.

“Vernon, điện thoại của ai vậy? Sao anh lại tức giận như thế?” Di Petunia đang tắt bếp chuẩn bị đồ ăn trong bếp cho cậu quý tử ngày mai về nhà cũng nghe được tiếng dượng Vernon quát tháo tức giận, bà vội ngó đầu ra hỏi.

“Là tên nhãi ranh cổ quái kia, nó hiện tại đang ở đồn cảnh sát, thằng nhãi đó dám uy hiếp anh, nếu như anh không đi đón, nó sẽ để cảnh sát hộ tống nó về nhà! Nó cũng dám uy hiếp anh!” Dượng Vernon thở hổn hển nói, ông vừa bước tới cửa vừa mặc áo khoác, miệng vẫn không ngừng oán giận, “Thằng lỏi vô ơn đó nên cám ơn trời là cái sở cảnh sát quận Hangleton cách nơi này rất gần (Min: Mình thì không nghĩ nó gần đâu!), bằng không còn lâu anh mới đi đón nó về! Suốt bao năm qua chúng ta cho nó ăn uống, mà nó báo đáp lại chúng ta bằng cách này đây, sở cảnh sát, từ nhỏ đã nhìn ra nó là đồ rác rưởi rồi!”

“Sở cảnh sát?!” Mắt di Petunia thoáng qua tia nhìn lo lắng, bà bước ra khỏi phòng bếp, “Không phải nó đang ở trong cái ngôi trường quái dị kia à? Sao giờ lại ở sở cảnh sát quận Hangleton?”

“Ai biết, nghe nói là may mắn sống sót qua một vụ nổ gì đó... Anh thà rằng nó không may mắn như vậy... Được rồi, không cần lo lắng, nơi đó rất gần, anh sẽ quay trở lại ngay, cái đám người đó...” Dượng Vernon vừa lẩm bẩm vừa mở cửa đi ra ngoài, “Không cần lo lắng, anh sẽ quay về ngay, em cứ lo chuẩn bị mọi thứ đi, ngày mai cục cưng của chúng ta sẽ về nhà, không cần vì việc này mà làm cậu nhỏ mất vui.”

Petunia vẫn đứng ở cửa chờ cho bóng chiếc xe dượng Vernon đi khuất, ánh mắt vẫn không thôi lo lắng, không hiểu là vì Harry đang ở trong sở cảnh sát hay vì chồng mình đêm khuya còn phải rời nhà.

Đồng thời, ở một... nơi khác:

Được trị liệu trong một bệnh viện tư nhân của gia đình Malfoy, rất nhanh Snape liền tỉnh lại, anh cảnh giác nhìn bốn phía, đưa phép nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Không tệ, tính cảnh giác của một Slytherin trong anh vẫn còn tồn tại”, giọng nói hoa lệ mà ngân nga quen thuộc thoáng làm Snape buông tâm, “Chỉ có điều, Severus, tôi thật sự không biết trên người anh lại có nhiều phẩm chất sư tử đến vậy, ân — rất dũng mãnh, khiến tôi thật hoài nghi Xà Vương vốn âm trầm của Slytherin ở Hogwarts có khi nào lại là... một con sư tử ngu xuẩn nào đó uống thuốc Đa Quả Dịch hay không!”

“Lucius?” Snape nhú mày nhìn tên bạch khổng tước hất cằm kiêu ngạo ngồi bên giường, “Tôi hôn mê bao lâu?”

“Không lâu lắm, 10 phút mà thôi.” Lucius nhẹ nhàng vuốt ve đầu rắn trên cây gậy chống của mình, nhàn nhạt nói, “Có lẽ anh cũng nên kiểm tra thân thể của mình một chút, nói không chừng lại xuất hiện kinh hỉ.”

Snape nhận ra lời Lucius ám chỉ, anh cũng cần xác định lại tình huống thân thể của mình một chút, chỉ một lát sau, Snape trầm giọng nói: “Chúa Tể Hắc Ám đã chết?” Anh phát hiện ra dấu hiệu hắc ám trên cánh tay mình giờ đã không còn.

“Rõ ràng.” Lucius giả cười, “Vụ nổ đó —— lại khiến cho kẻ mà không pháp sư nào dám gọi thẳng tên ra chết dưới chất nổ do đám Muggle sáng chế, ấy vậy mà giới Pháp Thuật vẫn luôn hô hào phải bảo vệ cái đám Muggle ‘yếu ớt’ đó a!”

Snape hiểu được phần nào cảm giác của Lucius lúc này, bởi vì anh cũng thấy nó quá mơ hồ: Chúa Tể Hắc Ám khiến toàn bộ giới Pháp Thuật run sợ thế nhưng lại chết bởi chất nổ do Muggle chế tạo ra, ngay khi hắn vừa sống lại, thật sự khiến người ta cảm thấy như đang nằm mơ, trong một khoảng thời gian ngắn, không thể tránh khỏi mờ mịt.

“Được rồi, là anh cứu tôi trở về sao? Chuyện gì xảy ra sau đó?” Snape không muốn tiếp tục nói về Voldemort nữa, anh nói quanh co lòng vòng cốt muốn hỏi về Harry, nếu bản thân anh không có việc gì, vậy thì người được anh che chắn chắc cũng không sao!

“Sau vụ nổ a...” Lucius cười đến giả hoạt, Snape cảm thấy nụ cười ấy nhìn sao cũng có chút hèn mọn, “Ít nhất là lúc tôi trở lại sau vụ nổ, đã được nghe một lời thông báo hết sức cảm động... Ân, hẳn là rốt cuộc cũng nói ra được! Severus, tôi không ngờ rằng anh còn có thể dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân, tằm tắc, ‘Mỹ nhân’ này lại còn toàn tâm toàn ý bám dính lấy anh nữa chứ...”

“Lucius Malfoy, đầu của anh bây giờ chứa toàn chất thải sao?! Hay là vụ nổ quá lớn khiến não anh sinh ra ảo giác?!” Snape đen mặt, dùng ánh nhìn cảnh cáo tên bạch khổng tước đang nở nụ cười vô cùng quái dị trước mắt, có một số chuyện không thể nói lung tung, tên nhãi Potter kia dù sao cũng chỉ là một pháp sư chưa đủ tuổi vị thành niên, lại còn được giới Pháp Thuật tung hô là Chúa Cứu Thế, không nên để cậu bé có dính dáng gì đến một người từng là Tử Thần Thực Tử.

“Severus, anh hành động cũng nhanh đó chứ, chưa gì đã ăn tươi vị ‘tiểu mỹ nhân’ kia rồi, tôi còn nghe ‘tiểu mỹ nhân’ vô cùng ai oán tố cáo anh ‘ăn’ xong không chịu trách nhiệm nữa đó! Với danh nghĩa là bạn của anh, cũng là một người đàn anh đi trước, Severus, một người Slytherin không bao giờ được phép làm những việc vô trách nhiệm như vậy.” Hôm nay Lucius quyết tâm phải trêu chọc người bạn đã nghiêm cẩn hơn mười năm này của mình, hiếm khi có cơ hội nắm được nhược điểm của Severus a.

“Lucius, nếu như một Slytherin là một người làm việc gì cũng chịu trách nhiệm đúng như lời anh vừa nói, vậy thì, ngày hôm nay anh sẽ không chỉ có một người vợ là Narcissa.” Snape khước miệng run rẩy, tên bạch khổng tước hoa tâm này còn dám nói anh, “Chuyện giữa tôi và Potter không giống như anh nghĩ đâu, đó chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn!”

Không sai, đó chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn! Một tai nạn phát sinh khi anh cố thanh lọc mảnh hồn bám dính trên trán Harry! Nghĩ đến đây Snape không khỏi cảm thấy chua xót.

~~ Hết chương 71 ~~

72. Chương 72

Lời Lucius vừa nói ra khiến đầu óc Snape không khống chế được lại nhớ về phần ký ức mà bản thân vẫn luôn cố gắng chôn sâu trong tâm khảm...

“Giáo sư, thầy tìm con?” Đôi mắt tràn ngập kinh hãi cùng chờ mong, Harry thật không ngờ Snape lại chủ động tìm cậu, phải biết rằng trong khoảng thời gian này vẫn luôn chỉ có cậu tự mình bám chặt lấy giáo sư không buông, chứ chưa bao giờ giáo sư chủ động tìm đến cậu a.

“Trước uống bình độc được màu tím oải hương trên bàn kia.” Snape cũng không định để ý nhiều đến Harry, vẻ mặt như cún con chờ chủ nhân vuốt ve, anh bình thần nói, rồi bước đến tủ thuốc lấy ra một đồng bình độc được để trên bàn.

Harry nhìn mặt bàn công tác bãi đầy độc được, lén lút nuốt nước miếng, Merlin! Severus rốt cục nhận không nổi cậu luôn bám dính lấy anh rồi sao? Nên tính dùng độc được chìm chết cậu?! Nhưng xuất phát từ tín nhiệm Severus, cuối cùng Harry vẫn không hỏi, cầm lấy bình độc được được chỉ định, một hơi uống cạn. Tuy so với dạng thuốc viên của muggle, độc được hiệu quả nhanh hơn, công hiệu cũng thần kỳ hơn, nhưng hương vị của nó thì đủ để người ta... quên đi hết mọi ưu điểm đó! Ác, màu sắc thì đẹp như vậy, hương vị thì vừa chát vừa thối!

“Potter, đầu óc của trò bị héo rút hết rồi sao? Không biết đó là độc được gì, hỏi cũng không hỏi liền uống.” Snape nhìn Harry uống độc được xong nhăn nhó mặt mày, lại cảm thấy không thoải mái, nếu như không phải vì loại độc được anh sắp cho Potter uống chính bản thân không nắm chắc, thì cũng sẽ không để Potter uống trước một bình ‘Phượng hoàng tung cánh’ trân quý như vậy, đó là bảo vật mà gia tộc Prince vẫn luôn cất giữ a, thành phần chủ chốt để chế tạo ra món thuốc này giờ đã tuyệt tích. Nó có thể giúp bảo vệ cả thân thể lẫn linh hồn không bị tổn hao gì trong một khoảng thời gian ngắn, vô luận thương tổn gì, độc được trân quý nhường ấy, vậy mà vẻ mặt Potter uống lại như thể bị ép uống thuốc độc không bằng, thật sự không biết quý trọng!

“Không phải giáo sư bảo con uống nó sao?” Harry ủy khuất nói, hương vị khó uống như vậy, sớm biết giáo sư gọi tới là để uống độc được, cậu đã nén mang theo chút kẹo để phòng bị rồi.

Snape mím chặt môi, lười giải thích cho Harry biết bình được cậu vừa uống trân quý cỡ nào, anh chuyên chú đứng bên bàn, hai tay nhanh chóng lướt qua những bình độc được bày trên mặt, dùng tỉ lệ chính xác trộn chúng thành hỗn hợp, động tác thành thạo giống như đã làm vô số lần, ngón tay thon dài thoăn thoắt như ảo ảnh, Harry đứng bên đôi mắt mở to, mê muội nhìn, hoàn toàn quên mất hương vị kỳ quái lưu lại trong miệng của món độc được vừa rồi. Rất nhanh, Snape trộn xong bình độc được cuối cùng, hoàn thành bình độc được nhỏ màu vàng trong suốt trên tay.

“Lại đây, Potter.” Snape dùng tay trái cầm bình độc được vừa được trộn lẫn, trầm giọng gọi tỉnh Harry. Loại độc được này chỉ có hiệu lực trong một thời gian rất ngắn, cho nên anh mới phải chọn cách phối trí ngay trước khi cần sử dụng như thế này.

Nghe được giọng nói của Snape, Harry mới hoàn hồn, cậu hiếu kỳ nhìn bình độc được trên tay Snape, nhu thuận đi đến bên người anh, ngược mắt nhìn anh đầy hứng thú, đã lâu cậu không được gần gũi giáo sư thế này.

“Potter, đây là độc được thanh lọc, ta sẽ đổ nó lên vết sẹo trên trán của trò, khi độc được phát huy tác dụng, trò sẽ cảm thấy đau đớn, ta không biết sẽ đau đến mức nào, nhưng ta nghĩ sự tử luôn da thịt hậu, hẳn là không đến mức bị một chút đau liền chịu không nổi.” Dù nói như vậy, Snape vẫn có chút lo lắng, ai bảo Chúa Tể Hắc Ám chế tạo Trường Sinh Linh Giá trên cơ thể sống không nhiều, chỉ có Potter cùng sủng vật của hắn. Con rắn kia thì hiện tại căn bản không tìm được, mà những Trường Sinh Linh Giá khác đều chỉ là vật chết, vô luận dùng thuốc tinh lọc ra kết quả gì, Snape cũng nhìn không thấy nó có tác dụng phụ gì hay không, giờ đây, anh cũng chỉ có thể bảo đảm trong thời gian dùng thuốc tinh lọc mảnh linh hồn kia tận lực bảo đảm thân thể Potter không chịu ảnh hưởng mà thôi.

“Con sẽ tận lực nhẫn nại, giáo sư!” Nhớ tới những lần đau đầu quen thuộc, Harry hơi run rẩy một chút, sau đó ngẩng cao đầu bảo chứng.

Cau mày, Snape dùng tay phải nâng cằm Harry lên, nhẹ nhàng hất mấy lọn tóc phủ trên trán Harry, tay trái mở bình độc được, nhẹ nhàng đổ dịch thể trong bình lên vết sẹo trên trán cậu. Dịch thể trong suốt vừa chạm đến vết sẹo, liền trở nên quấy dị, giống như đổ nước vào một miếng sắt nóng, những tiếng xèo xèo phát ra không ngừng, rồi từ vết sẹo một làn sương đen kịt bốc lên. Harry gất gao cắn môi, cảm giác đau đớn như linh hồn từ sâu trong nội tâm bị xé rách làm khuôn mặt cậu vặn vẹo, không thể chịu nổi cậu toan

đưa tay lên cào rách trán, nhưng Snape nhanh chóng cố định cậu vào trong ngực mình, để tránh cậu khỏi tự làm mình bị thương, hai người cũng không có chú ý tới đoàn sương đen đặc đó bay lên giữa không trung nhạt màu dần, rồi bỗng một phần của nó lén lút dung nhập vào cơ thể hai người.

“Àn...” Harry cúi đầu thoát ra tiếng rên rỉ, bởi vì đầu cậu rất đau, “Giáo sư... Đau quá...”

Không biết vì sao, lúc này tính tự chủ của Harry kém đi rất nhiều, nguyện vọng muốn được thân cận giáo sư vẫn luôn được khắc chế của cậu, giống như đang bị cơn đau đầu càng lúc càng kịch liệt thôi thúc đi theo bản năng của mình, tiến tới giáo sư mà quên mất kế hoạch tiếp cận từ từ của cậu trước đó.

Snape nhìn vào đôi mắt xanh biếc như phủ một lớp sương mù của Harry, trong lòng thoáng có cảm giác khác thường, giống như thứ tình cảm không nên có vẫn luôn bị chôn sâu trong lòng anh đang dần dần đâm chồi nảy lộc, anh khát vọng được tới gần thiếu niên này, khát vọng được ôm ấp cậu bé... Không được, là một gián điệp hai mặt hoàn hảo, Snape vẫn luôn tự hào với tính tự chủ của mình, tuyệt đối anh không thể để loại chuyện này xuất hiện, hình như trong quá trình tinh lọc linh hồn Potter, tác dụng phụ chính là khiến tính tự chủ của cậu bé suy yếu... Chờ một chút, nói cách khác một người vốn chẳng có mấy tính tự chủ như Potter thì chẳng khác nào... hoàn toàn mất đi tự chủ! Snape nhìn Potter không ngừng dùng đầu cọ cọ ngực mình, vẻ mặt biến đen.

“Potter, buông.” Giọng nói trầm thấp của Snape lúc này cũng đã mang theo chút chặt vật

Hai mắt Harry mờ mịt, cậu ôm chặt lấy thắt lưng Snape, ủy khuất nhìn anh: “Giáo sư, đầu em thật sự rất đau...”

“Chết tiệt! Đầu người đau liên quan gì đến hành động lúc này của người hả? Potter, bỏ móng vuốt của người khỏi người ta!” Snape thân thể cứng đờ, cặp móng vuốt trên lưng anh hoàn toàn không có ý định yên phận, chúng đang chậm rãi di động trên lưng anh, tên nhãi này đến tột cùng muốn cái gì!

“Giáo sư...” Harry cười khúc khích, lúc này cơn đau nơi đầu cậu đã đỡ hơn rất nhiều, nhưng vừa trải qua một trận đau kịch liệt vẫn khiến đầu óc cậu có điểm mơ hồ, có điều hiếm khi nào có được cơ hội ở trong lòng giáo sư như thế này a, cậu cũng không muốn buông tha, có một giọng nói ở trong đầu cậu không ngừng nhắc nhở “Cố lên, Harry! Trong sách không phải thường nhắc tới mẹo trước lên xe rồi mới mua vé bổ sung sao? Chỉ cần có thể bước lên xe thì cách mua vé bổ sung không còn xa nữa a, cố lên, Harry!”

Khóe miệng Snape run rẩy, quả quyết bóc đôi móng vuốt không an phận trên hông mình ra, anh cũng sẽ không tùy ý để một tên Potter kể tục làm trò trên người mình, cho dù là tên nhóc Potter chết tiệt mà anh thích. Harry rất bất mãn với hành vi của Snape, cậu không ngừng giãy dụa ý đồ để đôi tay không an phận của mình chạy trên người Snape.

Đột nhiên, Snape hô hấp như bị kiềm hãm, bởi vì thiếu niên trước mắt không ngừng giãy giụa khiến cho y phục cậu bé trở lên lộn xộn, lộ ra một mảng da thịt trắng mịn trước mắt anh, một điểm hồng nhỏ như ẩn như hiện dưới lớp quần áo lộn xộn, lơ đãng khiêu khích thần kinh Snape vốn đã vô cùng căng thẳng.

Harry nghiêng đầu, khó hiểu nhìn khuôn mặt vạm vỡ đầy ắp ẩn nhẫn của Snape: “Giáo sư?!” Một bàn tay bò lên cánh tay Snape, nhẹ nhàng vuốt ve, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Đôi mắt hiện trạng như vậy, Snape hô hấp dần trở nên nặng nề, “Potter, em biết mình đang làm cái gì không?”

“Em thích giáo sư, từ rất lâu rồi, vẫn luôn muốn tới gần anh như vậy, giữ lấy anh, có gì sai sao?” Harry lúc này đã hoàn toàn không còn tính tự chủ, cậu lớn mật nói ra điều ước vẫn luôn chôn sâu dưới đáy lòng.

Snape nhắm mắt, kiệt lực khống chế bản thân không đưa tay hung hăng ôm lấy thiếu niên trước mắt, không cần nói: “Thích ta? Một tên Tử Thần Thực Tử? Từ khi nào Chúa Cứu Thế của chúng ta lại có hứng thú với việc cảm hóa một gã Tử Thần Thực Tử thế? Có rất nhiều việc em vốn không biết, Potter, em sẽ hận ta, bởi vì...”

“Giáo sư, những điều em biết so với anh tưởng tượng còn nhiều, anh chỉ cần biết kẻ hại chết cha mẹ em là tên phản đồ Đuôi Trùn cùng Voldemort là được!” Harry căng thẳng cắt ngang lời Snape, thừa dịp anh thất thần, hai tay lập tức bò lên trên lưng Snape, lén lút mà chậm chạp vuốt ve xương sống anh.

Nhìn đôi mắt xanh biếc chứa đựng tin nhiệm giờ phút này tràn ngập kích thích, Snape không thể ngăn cản khát vọng của bản thân thêm được nữa, anh oán hận nói: “Chết tiệt Potter!” Cuối cùng đầu hàng khát vọng, anh cúi đầu dán môi mình lên khoe môi đỏ mọng mê người đang hé mở trước mắt, cướp đoạt hương vị ngọt ngào của thiếu niên, lần thứ hai đẩy đôi tay không an phận của cậu ra, bàn tay khéo léo với vào bên trong quần áo lộn xộn của thiếu niên, vuốt ve làn da mịn màng đầy dụ hoặc của cậu bé, thỏa mãn nghe được tiếng rên rỉ thoát phá yêu kiều cùng cơ thể dần mềm nhũn của cậu. Không khí chung quanh dần dần nóng lên khiến Snape không còn bận tâm được đến gì khác, tỷ như hậu quả nếu cùng thiếu niên trước mắt phát sinh quan hệ, tỷ như thiếu niên là một Potter, tỷ như thời gian tới bọn họ phải duy trì quan hệ gì, tỷ như... Snape chỉ còn biết chưa từng có người nào, chưa từng có ai dùng ánh mắt như thế nhìn anh, đôi mắt tràn ngập tin nhiệm, tràn ngập yêu thương, cho dù là Lily cũng chưa từng nhìn anh như thế. Tuy rằng anh biết mình không có tư cách có tình cảm như vậy, nhưng mà hiện tại, chí ít là lúc này anh muốn tự thôi miên mình, quên đi tất cả những điều không nên, đẩy mình theo khát vọng bản thân, tạm quên đi chính mình cùng thiếu niên này là ai...

Harry lúc này mềm mại ngã vào vòng tay ôm ấp của Snape, ngón tay anh di động trên người cậu khiến đầu óc cậu loạn thành một đoàn, chỉ còn biết chăm chú bám lấy anh, cảm nhận từng đợt run rẩy từ làn da truyền đến, khiến cậu nóng bức không chịu được, vô ý thức cúi đầu rên rỉ, vô lực túm lấy áo của đối phương, khát vọng càng thêm gần gũi...

Rất nhanh, quần áo hai người đều bị tùy tiện quăng trên mặt đất, Snape một tay ôm lấy thiếu niên, một tay nhàn rãi trấn an thân thể ngây ngô của cậu, đi vào phòng nghỉ sát vách phòng làm việc...

“Lucius, cha của anh mà thấy được hình dạng hiện tại của con trai mình nhất định sẽ khóc.” Đột nhiên một khuôn mặt mang theo dáng cười hèn mọn phóng đại trước mặt khiến Snape trở về thực tại.

“Severus, rất hiếm khi nhìn thấy —— anh đỏ mặt a! Nghĩ lại cái gì hương diễm sao? Ân?” Lucius cảm thấy hứng thú hỏi, khuôn Severus càng thêm đỏ, “Là chuyện ngoài ý muốn với cậu Potter sao?”

“Không sai, là ngoài ý muốn!” Snape giận tái mặt, cự tuyệt trả lời Lucius. Quyết tâm đem phần kỷ ức kia theo vào phần mộ.

“Ngoài ý muốn a, đôi khi ngoài ý muốn lại xảy ra rất nhiều.” Lucius cười đến giảo hoạt, “Severus, vĩnh viễn chớ quên cậu bé là một Potter! Một tên Potter rất Slytherin!” Cho nên anh không nên phớt lờ a, đối với người trong lòng, Potter thường thường còn chấp nhất hơn cả một Slytherin, điều này trong giới quý tộc thuần huyết sớm đã không phải bí mật gì! Không nên quên lời khuyên của một Malfoy.

~~ Hết chương 72

~~Tiểu kịch trường:

Mắt lạnh: Về vấn đề công thụ, hai người có quy định trước sao? Tiểu Harry là tự nguyện thoái nhượng sao?

Tiểu Harry (bi phẫn): Tuổi tác quyết định trạng thái thân thể, thân thể quyết định trên dưới, ta đã hai lần tính làm công, nhưng mà điều kiện thân thể hạn chế không cho phép.

Giáo sư (mắt lạnh): Lão Potter tự tập đám hồ bằng cầu hữu khi dễ ta, chẳng lẽ còn muốn ta để tên nhãi con Potter đặt trên thân ta sao?

Mắt lạnh (yếu ớt xen vào): Kỳ thực cũng có tư thế tiểu thụ ở mặt trên... Ách, ta cái gì cũng chưa nói!

Mắt lạnh: Tiểu Harry, chờ ngươi lớn lên đến lúc ấy không còn bị thân thể hạn chế nữa, vậy ngươi có tính chờ đến khi đó phản công không?

Tiểu Harry (như đinh đóng cột): Sẽ không!

Mắt lạnh: ời chào...

Tiểu Harry (vò đầu): Ở mặt dưới kỳ thật... Ân, cũng không tệ lắm, chỉ có lúc đầu hơi đau nhức, còn có thể chảy máu... Ta tuổi còn trẻ chịu chút thương không đáng ngại.

Mắt lạnh (trầm mặc): Kỳ thực là do kỹ thuật của giáo sư quá kém mới có thể như vậy...

Mìn (xen ngang): Chị tác giả đúng là không sợ chết mới dám nói vậy a!

73. Chương 73

“Đồ ranh con hỗn láo, mày nghe cho rõ đây, ngoan ngoãn ở yên chỗ này cho tao! Đừng để tao thấy hay nghe ngóng được bất luận chuyện kỳ quái gì, bất kể cái gì, hiểu chưa?!” Vernon Dursley vừa mang Harry về đến nhà liền hùng hổ nhốt cậu bé vào phòng ngủ phụ trên lầu hai, ông còn thô bạo lặp lại lời cảnh cáo một lần, “Ngày mai Dudley sẽ từ trường trở về, tao không muốn vì mày mà tâm tình Dudley bị ảnh hưởng, mày phải ở yên trong phòng này, không được gây lên tiếng động gì, hiểu chưa? Nếu như mày còn muốn ở lại đây!”

Nhìn cánh cửa phòng bị dựng đóng sập lại vẫn còn khê rung lên, Harry chỉ còn biết nhún vai, đi về phía chiếc giường cũng chẳng mấy êm ái trong góc phòng. Mọi chuyện diễn ra đêm nay làm cậu chóng hết cả mặt, bây giờ yên tĩnh lại, Harry mới nhận ra mình mệt mỏi tới cỡ nào, lúc này cậu thật sự không muốn làm gì, cũng không muốn nghĩ gì, chỉ muốn nằm xuống ngủ một giấc cho đã đời.

Harry ở đây đang ngủ, không hề biết rằng ở Hogwarts tất cả mọi người đều đang vì cậu mà loạn hết cả lên...

“Hiệu trưởng Dumbledore, tôi đã tìm hết rồi, Harry không có trong mê cung, Rốt cuộc cậu bé đã xảy ra chuyện gì?! Nơi này là Hogwarts! Đáng ra phải là nơi vô cùng an toàn đối với học sinh mới đúng! Nhưng còn Harry, Harry thì sao?! Tôi đã nghe cậu bé kể qua — Xà quái nghìn năm tuổi — một mình cậu bé phải đối mặt — không một pháp sư trưởng thành nào giúp đỡ! Mà ngay cả cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật này, cụ từng bảo chứng với tôi rằng Harry sẽ không gặp bất cứ nguy hiểm nào cả, thế còn hiện tại thì sao?! Cậu bé dĩ nhiên biến mất! Đây là cái an toàn mà cụ bảo chứng đấy sao?!” Sirius lớn tiếng hướng Dumbledore rít gào, hoàn toàn mặc kệ vị lão nhân này đã từng là người mà bản thân tôn kính nhất.

“Bình tĩnh một chút, con trai ta.” Gương mặt Dumbledore mang theo một tia uể oải, nhỏ nhẹ trấn an người đàn ông đang kích động trước mặt, “Chúng ta thật sự không ngờ Moody lại là một Tử Thần Thực Tử đóng giả, căn cứ vào những điều hắn nói, thì Harry hẳn là không ngờ Chiếc Cốc Lửa đã bị biến thành Khóa Cổng cho nên đã bị nó cuốn đi khi chạm vào.” Thật ra ông cũng đã mơ hồ đoán ra kế hoạch của Voldemort, dựa vào tính cách của Voldemort, thì hẳn nhất định sẽ dùng máu Harry làm máu của kẻ địch trong quá trình sống lại, nhưng hắn lại không biết rằng... chính dòng máu chứa sự bảo hộ của Harry, sẽ giúp kế hoạch đánh bại hắn của ông tiến thêm một bước dài. Còn việc Harry có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, thì lúc Severus nhận được tín hiệu triệu hồi từ Dấu Hiệu Hắc Ám cũng đã bỏ đi, tin rằng sẽ không có rắc rối gì quá lớn xảy ra.

“Tử Thần Thực Tử?! Tên tiểu Barty chết tiệt kia?! Vì sao hắn có mặt tại Hogwarts mà cụ hoàn toàn không hay biết gì cả?! Một Tử Thần Thực Tử có mặt trong trường Hogwarts, có mặt giữa đám pháp sư vẫn còn vị thành niên, nhưng cụ lại không biết gì hết!? Cụ là hiệu trưởng a! Bây giờ cụ còn muốn tôi bình tĩnh, đến giờ này vẫn không có chút tin tức gì của Harry, cụ bảo tôi bình tĩnh thể nào!” Sirius trừng mắt, gắt gao nhìn chằm chằm Dumbledore, nếu như không phải Lupin ngăn hắn, rất có thể hắn đã kích động lao vào ông từ lâu. Dĩ nhiên, tuy Lupin ngăn cản Sirius, nhưng ánh mắt không tán thành xen lẫn chút khiển trách của y khi nhìn Dumbledore cũng đã hoàn toàn biểu lộ ra lập trường của mình.

Severus lâu rồi vẫn chưa về, cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật cũng bởi vì chiếc cúp thất tung mà phải ngừng lại, chỉ có thể kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột thế này, nói chung, giới pháp sư Anh quốc đợt này đã hoàn toàn mất hết thể diện trước mặt giới pháp sư thế giới. Vừa mới, Fudge ra mặt thay ông Barty Crouch làm giám khảo cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật, nhờ thế mà ông cũng có dịp được nghe anh chàng Barty Crouch con, đáng nhẽ đã chết từ lâu, nói hết ra mọi chuyện sau khi bị ép uống Chân dược, tuy rằng ông ta có ý đồ bịt mắt làm ngơ, coi như mọi chuyện chưa từng phát sinh, nhưng mà việc Harry mất tích vẫn ép ông ta bắt buộc phải chấp nhận rằng Voldemort sống lại là sự thật.

Sau cùng, đám học trò hoàn toàn không biết sự thật bị các giáo sư dẫn đầu, mang theo tâm trạng bất an cùng mất hứng quay về ký túc xá ngủ, còn đại bộ phận giáo sư trường Hogwarts cùng các vị giám khảo đều tiếp tục đứng trước mê cung chờ tin tức, dĩ nhiên, các vị dũng sĩ cùng Hermione vì một số nguyên nhân mà vẫn nhất quyết muốn đứng ở sân bóng Quidditch chờ đợi, Krum là vì cảm phục Harry với lại cậu ta cũng là bạn thân của bạn gái anh, Fleur bởi vì Harry từng cứu em gái của mình, còn Diggory thì bởi vì cùng là học sinh trường Hogwarts.

Mãi đến nửa đêm, mọi người mới nhìn đến bóng dáng lạnh lùng của Snape xuất hiện, tất cả đều dùng ánh mắt nóng bỏng theo dõi khiến Snape có chút giật mình, phồng chùng với danh tiếng lão dơi già của trường Hogwarst, thì y còn chưa bao giờ được hoan nghênh nhiệt liệt đến vậy.

“Đứng giữa sân bóng Quidditch hưởng thụ gió lạnh, đây là trò tiêu khiển mới lưu hành sao?” Snape nhú mồm, lạnh lùng nói, ánh mắt của tên chó ngốc kia thật sự khiến y nổi da gà.

“Severus, con trai ta, thật mừng thấy anh an toàn trở về, tình huống thế nào?” Dumbledore tỉ mỉ đánh giá Snape, âm thầm dự đoán mọi chuyện đã tiến triển tới đâu.

“Thầy xác định muốn tôi nói ở chỗ này sao, thầy Dumbledore?” Snape hấp hế môi.

“Snivellus, người có chuyện gì không thể nói cho người khác biết sao?!” Sirius đứng một bên sớm đã phiền não không chỗ phát tiết liền rít gào, “Harry đâu? Harry bị đám Tử Thần Thực Tử dơ bẩn các người đưa giấu ở nơi nào rồi?!”

“Potter?!” Snape nhú mồm, theo như Lucius nói, thì Potter hẳn là đã quay về Hogwarts từ sớm rồi mới đứng, nhưng nghe tên chó ngu ngốc này nói, thì tựa hồ cậu bé chưa trở về, thoáng chốc, tâm tình Snape trở nên hốt hoảng.

“Sirius, không nên kích động, hay là chúng ta quay trở vào lâu đài ngồi xuống uống chút trà nóng chậm rãi nói chuyện được không, món kẹo chanh cũng không tệ, gần đây ta rất thích loại này.” Dumbledore vui tươi nói, có số việc phải để ông nghe xong đưa ra phán đoán rồi mới quyết định có nên nói cho mọi người biết hay không, hơn thế nữa nhìn sắc mặt Severus, có vẻ như Harry không có việc gì lớn.

“Được rồi, Dumbledore, có cái gì muốn hỏi thì hỏi đi! Những người đó rất nhanh sẽ vào đây, không phải sao?” Snape ngồi trong phòng hiệu trưởng, nhàn nhạt nhìn Dumbledore. Ông ta xảo diệu bỏ lại những người kia, cùng y dẫn đầu vào phòng hiệu trưởng, chắc hẳn là muốn thu hoạch tin tình báo trước.

“Được rồi, Severus, Voldemort sống lại rồi sao?” Dumbledore trực tiếp hỏi, đúng vậy, thời gian nói chuyện riêng của hai người cũng không nhiều lắm.

“Có thể nói như vậy.” Gương mặt Snape lộ ra biểu tình cổ quái.

“Có thể nói như vậy?” Dumbledore nhạy bén nắm được trọng tâm tin tức, “Xảy ra cái gì ngoài ý muốn sao?”

Khẽ nhắm mắt, Snape chậm rãi kéo ống tay áo của mình lên, lộ ra cánh tay trái với làn da trắng nhợt nhạt nhụi.

Đôi mắt Dumbledore thoáng lóe lên tia nhìn tinh quang, cầm lấy cánh tay của Snape xem xét tỉ mỉ, trầm giọng hỏi: “Đến tội cùng là từ lúc nào?”

“Không lâu, nếu như Igor chưa có bỏ chạy, thì thầy sẽ phát hiện ra cánh tay của hắn cũng như vậy.” Snape để Dumbledore tùy ý kiểm tra cánh tay mình.

“Voldemort đã chết?! Hoàn toàn?! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tình huống hiện tại khiến Dumbledore rất không hài lòng, mọi chuyện đã hoàn toàn thoát ly khỏi tính toán của ông.

“Tôi nghĩ thầy còn chưa tới mức mất mớ, thầy Dumbledore. Dấu hiệu Hắc Ám này là Chúa Tể Hắc Ám sử dụng phương thức liên tiếp linh hồn để tạo thành, hơn mười năm trước, Chúa Tể Hắc Ám tiêu thất, nó cũng không biến mất, nhưng hiện tại đã hoàn toàn biến mất, còn điều gì không rõ ràng nữa sao?” Snape bĩu môi, không chút khách khí nói.

Dumbledore nhú mồm, với cách nói của Snape cũng không biểu thị tán thành, điều này cũng rất kỳ lạ, căn cứ vào những đầu mối mà ông thu thập được, Voldemort hẳn sẽ không khinh địch đến mức chết đi như thế, còn có Harry... Đúng, còn có Harry!

“Còn Harry? Anh có thấy Harry xuất hiện ở đó không?”

“Tôi nên cảm thấy may mắn là ông cuối cùng cũng nhớ tới Cậu Bé Vàng của mình rồi sao?” Snape môi khẽ nhếch, trào phúng nói.

“Đó là bởi vì, Severus, lúc đó anh cũng có mặt ở đó, anh sẽ không để mặc con trai của Lily xảy ra bất cứ việc gì không may, phải không nào?” Dumbledore da mặt tương đương dày trả lời.

“Đúng vậy, đúng vậy, Cậu Bé Vàng của thầy khỏe lắm, chỉ ít trước khi tôi ngắt xiu thì là như thế.” Snape tức giận nói.

“Ngắt xiu?! Severus, anh không sao chứ?” Dumbledore vẽ mặt quan tâm hỏi.

Đối mặt với thiện ý của Dumbledore, Snape chỉ cười lạnh, chết tiệt Potter, dĩ nhiên không trở về, Lucius không phải nói Potter đã quay về Hogwarts rồi sao? Không muốn lãng phí thêm thời gian của mình, Snape ngắn gọn nói ra những gì mình ‘thấy’: “Hắn thật sự đã sống lại, còn triệu hồi chúng tôi. Lúc đó Potter bị trói vào một tấm bia mộ, hắn muốn cùng Potter tiến hành quyết đấu, hắn muốn giết chết Chúa Cứu Thế trước mặt đám thủ hạ của mình, cho nên mới cởi trói cho Potter, nhưng ngay lúc đó lại xảy ra một vụ nổ rất lớn, vì thế tôi ngắt xiu, đến khi tôi tỉnh lại thì phát hiện ra dấu hiệu trên tay đã biến mất, nếu như thầy còn nghi vấn gì thì có thể xem ký ức của tôi.”

“Đương nhiên, phiền phức anh rồi, Severus.” Dumbledore không chút khách khí lấy chiếc chậu Tưởng Ký ra để lên bàn.

Snape khòe miệng run rẩy, lấy ra đũa phép chỉ vào thái dương của mình lôi ra một ít sợi ký ức màu sương trắng đặt vào chậu Tưởng Ký, rồi cũng không thèm quan tâm đến vị lão nhân điên điên khùng khùng còn hỏi gì hay không, xoay người lập tức rời đi phòng hiệu trưởng.

Nhìn xong ký ức của Snape, Dumbledore càng thêm nghi hoặc, một trận nổ kỳ quái đột ngột xuất hiện đem Voldemort cùng đám Tử Thần Thực Tử bắt hết một mẻ, đây là chuyện tốt, nhưng mà kết quả này tới quá đột nhiên cũng quá đơn giản, khiến người ta không khỏi hoài nghi tính chân thực của nó, còn chuyện Harry ngay sau khi được cởi trói liền quay sang giết chết con rắn luôn sát cánh bên Voldemort, vì sao? Lúc đó động tác của Harry tương đương bí mật, Snape lại đứng cách cậu bé khá xa, Dumbledore cũng không nhìn ra được Harry hành động như thế nào. Điều này khiến ông càng thêm nghi ngờ vụ nổ đó, chẳng lẽ xuất hiện thế lực thứ ba mà ông không biết?! Còn nữa, Voldemort chẳng lẽ cứ như vậy liền biến mất?! Nếu như ông không đoán sai, thì Voldemort đã sáng tạo ra vài cái Trường Sinh Linh Giá mới đúng, đến giờ cũng chỉ có hai cái bị tiêu hủy, còn có Harry...

Mặc kệ Dumbledore khổ não cỡ nào, Snape vẫn lập tức quay về hầm, dùng ngôn hành khá mập mờ đem chuyện Harry không có trở lại Hogwarts viết ra giấy, nhờ Lucius tìm kiếm cậu bé giúp, sau đó liền gọi con Gia Tinh mà Potter đưa cho y để quản lý trang viên Prince, phân phó nó đưa lá thư cho Lucius...

~~ Hết chương 73 ~~

74. Chương 74

Ngay khi nhận được thư của Snape, Lucius liền ngạc nhiên nhú mày: Cậu bé Chúa Cứu Thế này còn chưa quay về Hogwarts, sớm biết thế lúc đó đã dẫn theo cả cậu bé lẫn Severus độn thổ. Có điều lúc đó Lucius không mang theo Harry cùng độn thổ còn vì một nguyên nhân khác nữa đó là không muốn để những người khác biết Harry cùng gia tộc Malfoy có quan hệ với nhau, điều này không có lợi cho kế hoạch của bọn họ sau này, vả lại Harry lúc đó còn nói chắc như đinh đóng cột rằng sẽ có cách riêng để quay về Hogwarts, thế mà đến giờ vẫn chưa trở về... Lẽ nào xảy ra chuyện gì?! Nhẹ nhàng vuốt ve đầu gây chống, Lucius nhú mày trầm tư một hồi, sau khi nghĩ đến các loại khả năng có thể xảy ra, hắn độn thổ khỏi trang viên, xuất hiện ở một bất diện thoại công cộng của giới Muggle, ếm bùa lẫn lộn lên chiếc điện thoại, xong mới yên tâm cầm ống nghe gọi đến nhóm người lính đánh thuê mà hắn đã nhờ lắp đặt thuốc nổ ở nghĩa trang, đưa thêm tiền nhờ bọn họ tìm kiếm một thiếu niên chừng mười bốn, mười năm tuổi.

Lucius vì sao lại tìm tới đám lính đánh thuê quốc tế đó, điều này cũng là vì Harry. Lúc bọn họ lên kế hoạch tiêu diệt Chúa Tể Hắc Ám, thì Harry kiến nghị nên dùng loại bom điều khiển từ xa (Mất lạnh: tiểu Har bị đồng nghiệp văn ảnh hưởng không nhẹ a), Lucius lúc đó còn không cho đó là đúng, Chúa Tể Hắc Ám sao

có thể bị thứ vũ khí của đám Muggle đó thương tổn, nhưng một Chúa Tể Hắc Ám không còn Trường Sinh Linh Giá nữa thì chắc là có thể, cho nên Lucius đến cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị của Harry, dù sao vẫn phải nể mặt cậu bé Chú Cứu Thế này chứ. Còn tìm ai đến làm những việc này, thì tìm chính những người Muggle được gọi là... lính đánh thuê đó làm, điều này cũng là Harry đề nghị, trong việc tìm kiếm đám lính đánh thuê đó, Lucius tốn không ít sức, người họ Malfoy từ trước tới nay làm việc đều cố gắng đạt được kết quả hoàn mỹ nhất, sau khi chi ra một khoản tiền lớn, Lucius mới tìm được một người nghe nói rất có tiếng trong giới lính đánh thuê quốc tế biệt danh là ‘Cáo hồng’. Tuy Lucius cũng không mấy hy vọng chuyện vũ khí Muggle có thể giết được Chúa Tể Hắc Ám thành công, nhưng mà khi mọi chuyện tiến triển, đám lính đánh thuê đó thực sự khiến Lucius kinh hãi: Bọn họ có thể vô thanh vô tức lắp đặt bom ngay dưới mũi Chúa Tể Hắc Ám, thậm chí sau cùng còn có thể làm đúng theo yêu cầu của hắn, chỉ cho nổ một vùng nhất định, nói thật, thâm tâm Lucius còn có chút hối hận, nếu trên tờ giấy thỏa thuận giữa hai bên không phải ghi lằng lể lắp đặt bom trong một phạm vi nhỏ mà là ám sát Chúa Tể Hắc Ám, thì có phải tất cả mọi chuyện đều đơn giản hơn rồi không?!

Tận mắt chứng kiến Chúa Tể Hắc Ám, vị pháp sư hắc ám đáng sợ đến mức không một pháp sư nào dám gọi thẳng tên ra, lại chết dưới vũ khí của đám Muggle, Lucius bị đả kích không nhỏ, hắn tin là đám người từng là Tử Thần Thực Tử vẫn dựa vào mình cũng cảm thấy giống vậy, có điều bọn họ cho rằng đây là pháp thuật của Chúa Cứu Thế, đại khái lúc này vẫn đang ở nhà kinh nghi bất định đây! Nhưng mà Lucius là một người Malfoy, hắn rất nhanh liền điều chỉnh tâm tình, sau đó tìm kiếm chỗ có thể lợi dụng, phải thừa nhận những... thứ này của Muggle nhiều lúc còn hữu dụng hơn nhiều mấy biện pháp của giới Pháp thuật, nói cách khác, thì Muggle còn đáng sợ hơn so với tưởng tượng rất nhiều, chỉ ít bom của giới Muggle có thể làm được chuyện mà vị Bạch pháp sư vĩ đại nhất Dumbledore hơn mười năm trước vẫn không hoàn thành được — tiêu diệt Chúa Tể Hắc Ám! Cho nên khi nghe đến Chúa Cứu Thế vẫn mất tích thì Lucius vẫn quyết định lần thứ hai thuê đám lính đánh thuê này, như vậy sẽ không khiến giới Pháp thuật chú ý và lại cũng chỉ tốn một chút tiền là đủ, chút... tiền này đối với Lucius không là gì, còn đỡ hơn số Galleons hắn đổ vào Bộ Pháp Thuật mấy năm qua, không chỉ ít mà còn có ích hơn hẳn!

Đám lính đánh thuê này cũng không phụ sự kỳ vọng của Lucius, bởi vì Harry là ‘mất tích’ ở giới Muggle, cho nên tình huống của Harry rất nhanh được báo cáo cho cố chủ. Đối với bọn họ, vị cố chủ này cũng rất kỳ quái, luôn luôn đưa ra một khoản tiền lớn thuê bọn họ làm những việc rất nhẹ nhàng, hơn nữa vị cố chủ này khi liên hệ với bọn họ thì luôn gọi điện thoại, nhưng khi bọn họ phải liên hệ lại thì chỉ có thể dùng — con cú mèo, rất thần kỳ, ở thời đại này lại dùng động vật để đưa thư, kể có tiền thưởng cổ quái vậy sao?! Lẽ nào dùng internet không nhanh và bảo mật hơn sao?! Nhưng mà những... điều này bọn chúng không cần quan tâm, hiển nhiên vị cố chủ này tương đương hài lòng với những việc chúng làm, có thể sẽ trở thành khách quen trong tương lai a, để thu được tín nhiệm từ cố chủ, đám lính đánh thuê này rất nhanh liền điều tra ra được Harry, kể cả ghi chép của cậu tại sở cảnh sát, kể cả địa chỉ số 4 đường Privet Drive cùng những việc cậu phải chịu từ nhỏ đến lớn tại đó, ngay cả trường tiểu học thầy cô đối đãi ra sao cũng điều tra một lượt, cố gắng biểu hiện hết thực lực của mình cho cố chủ xem.

Lucius nhìn con cú mèo cố sức mang theo một đồng tư liệu bay đến, khóe miệng run rẩy, hơi híp mắt đọc... đám tư liệu dày cộp được cẩn thận gửi đến này, tất cả đều rất hữu dụng, sau đó viết một phong thư gửi cho Snape, tin là cậu Potter đây càng nguyện ý được Severus đến đón về a.

Còn Snape biết được tin tức của Harry, cũng không nguyện ý đi đối mặt cậu, chỉ là ở trước mặt tên chó ngu xuẩn kia nói ra Harry rất có khả năng đang ở nhà dì dưỡng cậu bé, bởi vì y biết tên Black ‘hiếu tử’ kia nhất định sẽ phóng đi điều tra thực hư.

“Ách... Chú Sirius?!” vừa tỉnh giấc, Harry liền nhìn đến người cha đỡ đầu chỉ biết bám dính lấy Remus đột nhiên xuất hiện tại nhà dì dưỡng của mình.

“Harry!” Đại cậu trải qua một đêm lo lắng lòng nóng như lửa đốt, bây giờ mới nhìn đến đứa con đỡ đầu khả ái của mình, lập tức nhào tới.

“Ách... Sirius... buông ra...” Harry gian nan đẩy người cha đỡ đầu đang bày tỏ tình cảm quá khích của mình ra, cậu âm thầm cảm thấy có chút tiếc nuối là không phải Snape đến đón mình, “Con không nghĩ tới là chú sẽ tới đón con.” Harry vốn định chờ qua vài ngày, tâm tình dưỡng Vernon đỡ hơn, không nhốt cậu trong phòng nữa thì sẽ lên ra gọi xe đồ Hiệp sĩ quay về Hogwarts, nhưng không nghĩ tới ngay sáng sớm hôm sau

lại thấy được Sirius xuất hiện ở đây, lẽ nào chú Sirius thực sự đánh hơi mà đến?! (Mắt lạnh: đó là cha đỡ đầu của người chứ có phải chó đâu, vả lại cho dù là chó nghiệp vụ cũng không có cái mũi thính đến vậy a! Cách xa thế vẫn tìm được!)

“Dĩ nhiên là bởi vì cha đỡ đầu của con rất thông minh rồi.” Sirius vô cùng đắc ý nói, “Tên Snivellus kia còn dám cười nhạo con bởi vì sợ cuộc thi đấu mới trốn về nhà người thân ở Muggle, ta lúc đó liền nghĩ tới đến đây xem thử, Harry... Con không phải thật sự trốn về đây đấy chứ?”

Harry nghe xong Sirius nói tâm khê động, có chút thất vọng khi người kia rõ ràng biết cậu ở đâu lại không đến đón, tức giận đáp: “Dĩ nhiên không phải, con vừa động vào Chiếc Cốc Lửa thì liền bị kéo đến một khu nghĩa trang ở làng Hangleton, Chiếc Cốc Lửa đó hóa ra lại là Khóa cổng, sau đó Voldemort sống lại ngay trước mắt con, tiếp sau không biết tại sao lại xuất hiện một vụ nổ lớn giết chết hắn, con may mắn còn sống, nhưng không cách nào quay lại giới Pháp thuật, cứ thế bị đám người nghe tiếng nổ chạy đến đưa vào đồn cảnh sát... Cảnh sát là những người làm công việc giống như những Thần Sáng ở giới Pháp thuật ấy, vì không thể liên hệ cho chú, nên con chỉ có thể nói ra địa chỉ cùng số điện thoại của dượng Vernon, rồi được dượng đón về đây.”

“Con có thể sử dụng lò sưởi a, quán Cái Vạc Lũng ở London chắc con phải tìm được chứ, hoặc là dùng đũa phép của con gọi xe đồ Hiệp sĩ ra.” Sirius sờ sờ đầu, thấy con đỡ đầu của mình còn sống khỏe mạnh không khỏi cảm thấy may mắn.

“Sirius, chú nghĩ trong khi tham gia cuộc đấu con còn mang theo bằng Anh hay Galleons được sao?” Harry khóe miệng run rẩy.

Đúng nha, ai sẽ ở trận đấu mang theo những... thứ vướng chân tay đó! Sirius cười gượng nói, “Thôi Harry chúng ta mau trở về đi, tất cả mọi người đều rất lo lắng cho con.”

“Sirius, chú vào bằng cách nào, dĩ dượng con không làm khó chú sao?” Harry lúc này mới nhớ tới vấn đề này.

“Bọn họ... Bọn họ còn đang hưởng lạc cùng đứa con bảo bối của họ kìa!” Vừa nhắc tới gia đình Dursley khuôn mặt Sirius lập tức lại hầm hầm, làm Harry khó mà tin tưởng được tình cảnh ba người nhà dượng có thể ‘an bình’ như lời Sirius nói.

“Chú không làm gì họ chứ?” Harry thăm dò hỏi, cậu cũng không muốn Sirius lại gây chuyện phiền phức gì, vả lại đối với gia đình Dursley, Harry vẫn cảm thấy rất phức tạp, mặc dù bọn họ ngược đãi cậu, nhưng mà lần này là dượng Vernon đón cậu từ đồn cảnh sát về, tuy rằng dượng cũng không mấy tình nguyện. Cậu không thích bọn họ, mong có thể cách bọn họ càng xa càng tốt, nhưng thế cũng không có nghĩa cậu hy vọng bọn họ bị pháp sư làm hại, dĩ nhiên một chút đùa vui thì cũng có thể chấp nhận a.

“Bọn họ dám đem con nhốt trong căn phòng nhỏ thế này, ta chỉ đem bọn họ nhốt tại phòng khách xám hối chút thôi, yên tâm, chú sẽ không hại bọn họ!” Gương mặt Sirius thoáng vắn vẹo, hắn biết Harry ở nơi này bị đối đãi không ra gì, nhưng lại không ngờ rằng bọn họ lại dám đem Harry nhốt vào trong phòng, đám... Muggle chết tiệt đó, bọn họ sao dám!

Chỉ ít lần này cửa sổ không có bị khóa. Harry rất tức thời không nói ra những lời này, cậu giục Sirius đưa mình rời đi, lúc đó giáo sư vì đỡ cho cậu mà bị thương rất nặng, lẽ nào vì vết thương trên người thầy ấy quá nặng?! Cho nên mới để Sirius tới đón cậu?! (Mắt lạnh: Cho dù giáo sư không có bị thương cũng sẽ không tới đón người, không nên huyền tưởng, tiểu Harry!)

~~ Hết chương 74~~

75. Chương 75

Đáng tiếc là, sau khi trở lại Hogwarts, người đầu tiên Harry phải gặp lại không phải là vị giáo sư không biết thương thế ra sao của mình, mà ngay lập tức bị đưa đến phòng hiệu trưởng để gặp Dumbledore.

“Harry, chàng trai của ta, ngồi đi, trò có muốn nếm thử chút bánh kem không, đây chính là sản phẩm mới nhất, hương vị rất không sai.” Dumbledore nhiệt tình nói chuyện cùng Harry, ánh mắt sau thấu kính sắc bén mà kín đáo xem xét trán cậu, “Sau khi trò biến mất khỏi mê cung, mọi người rất lo lắng, có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?”

“Dĩ nhiên có thể.” Đối mặt sự quan tâm của Dumbledore, Harry ngại ngần không ngừng ngo nguẩy trên chiếc ghế sofa của mình, cậu gấp rút trở về như vậy cuối cùng lại phải nhìn gương mặt nhăn nhoe của một lão nhân trước tiên.

“Chiếc Cốc Lửa, hiệu trưởng Dumbledore, chiếc Cốc Lửa là một Khóa Căng.” Harry âm thầm điều chỉnh lại tâm tình sau mới nói, “Lúc đó con còn nghĩ đây là do chương trình cuộc thi sắp xếp, tuy nơi chiếc Cốc Lửa đưa con đến có chút kỳ quái, đó là một nghĩa trang. Sau đó, Peter Pettigrew xuất hiện, hắn đánh lén con, rồi trói con vào một tấm bia mộ, còn có một con rắn rất lớn luôn bò vòng quanh giám thị con. Tiếp đó tên Pettigrew đó dùng một cái vạc rất lớn nấu gì đó, còn dùng dao găm rạch tay của con lấy máu, mọi chuyện rất kỳ quái, Voldemort dĩ nhiên lại được nấu ra từ một vạc độc được... Xin lỗi, con thực sự không biết dùng từ gì để hình dung tình cảnh quỷ dị lúc đó...”

“Bình tĩnh một chút, Harry, mọi chuyện đã qua rồi.” Dumbledore hòa ái an ủi thiếu niên đang vô cùng hoảng hốt trước mặt, âm thầm run rẩy khóe miệng với cách dùng từ của Harry.

“Đúng vậy, hiệu trưởng, mọi chuyện đã qua rồi.” Harry nhìn Dumbledore cười, nói tiếp: “Sau khi sống lại Voldemort triệu tập rất nhiều người mặc áo trùng đen đến, nói muốn trước mặt thuộc hạ của hắn cùng con quyết đấu. Nói thật, lúc đó con cũng chẳng còn hy vọng gì mình có thể sống sót trở về, trời biết mấy vị giáo sư Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám trong trường chẳng ai dạy con bảo mệnh trong trường hợp đó như thế nào. Cho nên ngay khi Voldemort cưỡi trói cho con, thì con không cầm lấy đũa phép ngay lập tức, mà rút ra dao găm vắn cột trên đùi để ngừa vạn nhất trong khi thi đấu, chỉ ít trước khi chết con cũng phải giết được con rắn ngay bên cạnh mình chứ, so với quyết đấu với Voldemort mà còn sống dễ thành công hơn, ngay lúc đầu óc con còn choáng váng vì bị nọc rắn ảnh hưởng thì nghĩa trang hình như đột nhiên có một vụ nổ lớn, con thấy có một bóng người mặc áo trùng đen nhảy về hướng mình, đúng lúc đó thì miệng bị mớ thứ nước gì đó hương vị rất kỳ quái, con nghĩ đó là độc được, sau đó, con ngất xỉu luôn... Khi con tỉnh lại thì toàn bộ nghĩa địa đã thành đồng hoang phế, con cũng bị đám thôn dân đưa đến đồn cảnh sát. Đũa phép của con sau vụ nổ không biết đã bay đi đâu rồi, mà con trên người hoàn toàn không có thứ gì có thể liên hệ với giới Pháp thuật, bất đắc dĩ, con chỉ có thể nhờ mấy chú cảnh sát báo về cho đương con biết, đem con mang về gia đình dì dưỡng, sáng ngày hôm nay thì chú Sirius đến đón con...”

“Đứa nhỏ, xem ra tối hôm qua con đã trải qua không ít chuyện đáng sợ.” Dumbledore nghe xong Harry nói liền trầm tư, không hiểu vụ nổ... “Harry, có thể để ta nhìn vết sẹo trên trán con được không?”

Harry âm thầm bĩu môi, ngoài mặt vẫn tỏ ra lương thiện vén mớ tóc che trán lên, để Dumbledore có thể nhìn rõ ràng hơn.

“Harry, con có cảm thấy chỗ nào không khỏe không? Sau khi con tỉnh lại từ vụ nổ ấy.” Dumbledore nhìn cái trán hoàn toàn trơn bóng của Harry, có cảm giác như mọi chuyện đang dần thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Harry lắc đầu, trong lòng hiểu rõ tại sao Dumbledore lại hỏi cậu như vậy, không thể không nói, nhìn vị lão nhân vẫn luôn tính toán chính mình này về mặt khổ não thật sự vô cùng thú vị.

“Harry, lẽ nào con không phát hiện ra vết sẹo trên trán mình đã biến mất sao?” Dumbledore có chút đau đầu, lẽ nào Voldemort đã thực sự biến mất, và vết sẹo của Harry cũng biến mất vì Voldemort biến mất?! Nhưng mà dựa vào những tin tức mà ông thu thập được đến suy đoán, đáng ra Voldemort xé nhỏ linh hồn để làm Trường Sinh Linh Giá không chỉ một lần mới đúng, Harry vào năm thứ hai đã từng tiêu diệt một cái, trước đây không lâu ông cũng đã tiêu diệt được một cái... Ba không phải là một chữ số ổn định, vả lại dựa vào tính cách của Voldemort thì tỷ lệ hắn lựa chọn làm ba cái cũng không cao, hơn nữa theo tin tức tình báo gần đây của ông đến đoán, thì đã xác định được thêm một Trường Sinh Linh Giá nữa, chỉ là ông chưa có thời gian đi mà thôi. Theo lý mà nói, chỉ cần Trường Sinh Linh Giá không bị hủy diệt, thì Voldemort đáng nhẽ không thể thực sự chết mới đúng, lẽ nào có thể lực thứ ba nhúng tay vào mà ông không biết?! Vụ nổ đột ngột đó cũng là thành quả của bên đó?! Mục đích của bọn họ là gì?!

“Ôi chào?! Thật sự không còn sao! Sao có thể như vậy?!” Harry giả ngu sờ sờ trán mình, giả vờ kinh ngạc thốt lên, sau đó dùng cặp mắt to hồn nhiên nhìn Dumbledore, chờ mong ông đưa ra một lời giải thích hợp lý.

“Ha hã, trò nên vì điều này mà cảm thấy vui vẻ, đứa nhỏ.” Dumbledore dè lại nghi vấn trong lòng, vẻ mặt tươi cười trấn an Harry, “Vết sẹo này là do lời nguyền giết chóc không hoàn thiện lưu lại, ở một mức độ nào đó nó khiến trò cùng Voldemort có một mối liên hệ, nhưng hiện tại nó biến mất, điều này nói lên Voldemort đã hoàn toàn chết, phải không?”

“Vết sẹo này biến mất quả thật là chuyện tốt, vậy sẽ không còn ai gọi con là đầu sẹo nữa rồi.” Harry gật đầu, vui vẻ phụ họa Dumbledore.

Mà những lời Harry vừa nói ra khiến cho Dumbledore đang mỉm cười ăn kẹo chanh không khỏi nghẹn. (Mắt lạnh: Vậy ra vết sẹo này chỉ khiến người khổ não vì cái tên hiệu đầu sẹo thôi sao?!)

“Se... Snape giáo sư, thầy ấy có khỏe không?” Rốt cục, Harry vẫn nhịn không được hỏi thăm tình hình Snape.

“Sao con lại quan tâm tình huống của Severus, Harry?” Dumbledore có chút hiếu kỳ hỏi ngược lại.

“Con nghĩ người đã che chắn cho con thoát khỏi vụ nổ hắc là giáo sư Snape.”, Harry cúi đầu, cậu cũng không nghĩ để Dumbledore từ ánh mắt của mình nhìn ra được tình cảm mình dành cho giáo sư, “Bởi vì lúc được người đó che chắn, con đã ngửi thấy từ cơ thể người đó có mùi độc được rất nồng, loại mùi chỉ có trên người Snape giáo sư mới có, thầy ấy không bị thương chứ ạ?”

“Severus rất khỏe mạnh, theo như ta thấy thì vậy.” Dumbledore nói khiến tâm Harry thoáng buông lỏng, phải biết rằng, lúc Severus bị Lucius đem đi thì thương thế trên người rất nghiêm trọng, nếu Dumbledore nói như vậy, thì thương thế của giáo sư hẳn đã được chữa trị khỏi.

“Dĩ nhiên, nếu như con lo lắng như vậy, có thể đi thăm nhìn xem, theo như ta được biết, Severus chưa hề rời khỏi nơi đó.” Dumbledore nhìn chằm chằm Harry, gợi ý, hiện tại đã xuất hiện một thế lực thứ ba mà ông không biết rõ, trong khi sự ràng buộc giữa ông với vị Bạc thầy Độc được này đã không còn, nếu như muốn Severus tiếp tục giúp đỡ mình, như vậy chỉ có thể tạo ra một sự ràng buộc mới, Harry không biết từ lúc nào đã bắt đầu tôn kính Severus, thậm chí còn bắt đầu miễn dịch với những lời nói ác ngôn ác ngữ của Severus, hay là cứ để Harry tiếp tục tiếp cận y có khi lại là ý hay.

Nhìn Harry vội vã rời đi, Dumbledore bắt đầu trầm tư: Thế lực thứ ba vẫn chưa biết là loại người gì, Voldemort chết cũng rất kỳ bí... Thế cục mà ông bày ra giờ đã hoàn toàn bị phá vỡ, lại phải một lần nữa điều chỉnh, mà thời gian của ông cũng không còn nhiều... (Min: mình không thích cụ Dum nhưng cũng không muốn cụ chết! Mún cụ với cụ Gil về với nhau cơ!! Nhưng mà đành tùy chị tác giả thôi!)

~~ Hết chương 75 ~~

76. Chương 76

Harry đứng giữa hành lang hầm, vẻ mặt giống như vừa gặp quỷ nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã quá đỗi quen thuộc, chính xác là nhìn vào tay nắm cửa hoàn toàn kinh ngạc khi ở đó cư nhiên — cư nhiên đã đổi về hình khắc con rắn, ngay khi cậu đang tính mặt dày gõ cửa không mở không ngừng, thì nhìn đến tay nắm cửa cư nhiên đã đổi về như cũ, điều này làm Harry có cảm giác như mình dùng hết sức tung nắm đấm, nhưng cuối cùng lại đâm vào một bịch bông. Severus cuối cùng đã quyết định nhìn thẳng vào tình cảm của bọn họ sao? Hành động của hắn khiến Harry cảm thấy mê hoặc lại có chút bất an, dựa vào tính cách cố chấp của Severus, thì hành động này quá kỳ quái!

Do dự thật lâu, Harry mới cẩn thận dùng xà ngữ nói “Mở cửa”, cố gắng phóng nhẹ bước chân đi vào bên trong, căn phòng tràn ngập mùi hương của đủ loại dược liệu. Vừa bước vào, Harry liền nhìn thấy thân ảnh người đàn ông kia đang chăm chú quấy vạc thuốc, sách, tóc của anh bị lớp khói thuốc bao phủ đã biến thành

bóng nhờn rồi. Chỉ cần Severus nhìn cậu chăm chú như nhìn vạc thuốc thì tốt rồi! Harry bủ môi, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa gần lò sưởi, dần biến thành mê muội nhìn bóng dáng thon dài đang bận rộn bên vạc thuốc, nhất thời, cả căn phòng lâm vào bầu không khí yên tĩnh ảm áp.

Bất quá, ngay khi Snape nấu xong vạc thuốc, đổ thuốc vào bình thủy tinh rồi xoay người đi đến bàn công tác bắt đầu chấm bài của học sinh, thì Harry mới có thể xác định Snape hoàn toàn không có ý đối mặt với tình cảm của hai người, chỉ đang thay đổi phương thức trốn tránh mà thôi. Harry thở dài, vốn biết Severus là một người khó đối phó, nhưng mà lại không thể ngờ anh lại cố chấp đến mức này, rõ ràng cũng có cảm giác với cậu, Harry thì mình không có cảm giác sai, sao lại còn cố tình xa lánh cậu?! Cậu sắp bị bức điên rồi!

“Giáo sư, có phải anh cho rằng Voldemort đã chết, em đã an toàn, cho nên anh đã không còn trách nhiệm gì nữa rồi?” Harry mím môi nhìn Snape một hồi lâu, thấy đối phương hoàn toàn không có ý định nhìn mình, mới chậm chạp mở miệng nói rõ ràng từng chữ. Lẽ nào đến bây giờ, tất cả những việc làm của anh đều chỉ vì trách nhiệm với cha mẹ cậu thôi sao?! Lẽ nào anh không có một chút cảm tình nào giành cho Harry Potter sao?! Sau khi hai người đã xảy ra ‘chuyện kia’, tuy rằng đó chỉ là ngoài ý muốn.

Những lời Harry nói khiến Snape hơi cứng ngắc lại, nhưng dường như y đã quyết định xem Harry như không tồn tại, nên vẫn kiên quyết không trả lời Harry, thậm chí một cái liếc mắt cũng keo kiệt, nhưng chỉ cần tỉ mỉ quan sát một chút, vẫn có thể thấy bàn tay cầm bút chấm điểm bài thi quá dùng sức cùng với tần suất đấm ‘P’ với ‘T’ xuất hiện trên bài thi một cách bất hợp lý cũng có thể hiểu ra Snape không phải hoàn toàn thờ ơ Harry. (Mắt lạnh: Đám học sinh Hogwarts gặp xui xẻo rồi! Tiểu Harry: May mà ta là dũng sĩ, không cần tham gia thi cử! Mắt lạnh: Cho nên người mới dám không kiêng nể gì kích thích giáo sư sao?!)

Nhìn Snape vẫn chăm chú chấm bài, Harry nhú mày, một chút vui sướng trong lòng khi được gặp lại giáo sư cũng đã bị khổ chủ dập tắt không còn gì, cậu nhìn thật sâu vào Snape, ánh mắt xen lẫn phần nộ cùng bi ai, Harry nhắm hai mắt, nén lại lửa giận đang sôi trào trong lòng, cậu nhất định sẽ không buông tay, nhất là khi ở giữa bọn họ đã không còn Voldemort uy hiếp. Cậu yêu người đàn ông này, cho dù trong trái tim anh hoàn toàn chỉ có mẹ cậu, cho dù anh vẫn sẽ vì cha cậu mà chán ghét bề ngoài của cậu, cậu cũng nhất định không buông tay! Từ nhỏ, chỉ vì Voldemort và Dumbledore, mà cậu không thể cảm nhận thân tình thật sự. Đến bây giờ tuy có người cha đỡ đầu như Sirius luôn hết lòng thương yêu, nhưng mà cậu vẫn không dám đem toàn bộ kế hoạch của mình nói cho vị trưởng bối thiếu suy nghĩ này. Hermione là một người bạn tốt, nhưng cô vẫn là một Gryffindor luôn tôn kính Dumbledore, Harry cũng không dám đem toàn bộ tín nhiệm đặt vào cô. Chỉ có người đàn ông trước mặt Harry lúc này, mới khiến cậu hoàn toàn mở rộng nội tâm, không chút che giấu phơi bày tất cả cảm tình, cho nên đừng nghĩ rằng cậu sẽ buông tay.

Trong mắt Harry tất cả đều là kiên định, cậu đứng lên đi tới cạnh bàn công tác, nhẹ nhàng từ tốn vươn hai tay kiên quyết ôm lấy Snape, khẽ tựa đầu lên vai Snape, cảm thụ được thân thể đối phương thoáng cứng ngắc, thả trôi mình trong mùi hương được liệu thoang thoang từ người vị Bạc Thầy Độc Dược.

“Potter, buông tay! Lẽ nào Gryffindor dạy trò dùng cách vô lễ này đối đãi với một vị giáo sư sao?!” Snape nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau khi phát hiện ra bản thân không thể giãy khỏi vòng tay của tên tiểu cự quái này, Snape đành buông tha kế hoạch không nhìn tên tiểu Bạch si luôn hướng ánh mắt si tình nhìn lão dơi già như mình nữa.

“Ha hã”, nhìn giáo sư cuối cùng không thể thờ ơ cậu hơn được nữa khiến Harry đắc ý vô cùng, “Giáo sư, em cam đoan toàn bộ Gryffindor dùng loại lễ nghi này đối đãi thầy chỉ có em thôi. Em chỉ là muốn ôm anh một chút thôi mà, tối hôm qua khi anh 데 em, em cũng không có cự tuyệt a, phải không nào?”

“Potter!” Snape thấp giọng nói, hiển nhiên kiểu nói mập mờ của Harry khiến y tức giận vô cùng — cũng rất mất tự nhiên, Snape ném bút lông chim khỏi tay, đứng lên, đưa tay dùng sức đem tên Potter da trâu vắn cổ gắng dính lấy y ‘bóc’ xuống, thả cậu lại sofa, khoanh tay nhìn xuống Harry, dùng thanh âm mềm mại tràn ngập lửa giận nói, “Hiển nhiên những ai mang họ Potter đều có thói quen bóc mẽ sự thật, có điều đây cũng không phải là lý do để trò quấy rầy một vị giáo sư! Potter, trò là một Gryffindor, nếu như trò có phiền toái gì thì phiền trò đi tìm giáo sư McGonagall mà bày tỏ, chứ không phải chạy đến đây quấy rầy vị viện trưởng Slytherin tội nghiệp này!”

Harry bủ môi, ủy khuất nhìn Snape, “Giáo sư, em chỉ muốn biểu đạt một chút lòng biết ơn tới thầy mà

thôi, dù sao tối hôm qua thầy cũng đã cứu em.”

“Lòng biết ơn của trò ta xin nhận, bây giờ, cậu Potter có thể rời đi chưa?” Snape cười nhạt, Voldemort đã chết, một cậu Tử Thần Thực Tử như y thật sự không hợp cùng Kẻ Được Chọn đánh đấm cùng nhau, giới Pháp thuật đại đa số đều tương đương thực dụng, dù sao đã không còn Voldemort uy hiếp, có một số người khẳng định không mong Potter mang danh vọng xa vời như thế nữa.

“Nhưng mà...” Harry còn muốn nói chút gì, nhưng nhìn gương mặt vô cảm của Snape, cuối cùng cậu không nói thêm được, đôi mắt đảo quanh một vòng, cuối cùng nhu thuận nói, “Như vậy, hôm nay em không quấy rầy anh nữa, giáo sư, thầy cũng nghỉ ngơi nhiều một chút, bài thi ngày mai chấm cũng không muộn, hôm qua thầy bị thương rất nặng a...”

Những lời tràn ngập quan tâm của Harry khiến Snape cảm thấy ấm áp vô cùng, nhưng bên ngoài vẫn chỉ cười lạnh trào phúng nhìn Harry ly khai, âm thầm cảm thấy những lời Harry nói trước khi rời đi có gì đó không thích hợp, có điều y cũng không suy nghĩ nhiều. Cho nên Snape mới không biết Harry vừa rời khỏi phòng làm việc của y trong lòng đang nghiêng răng nghĩ: Severus, anh tưởng đơn giản như thế là có thể xóa đi quan hệ giữa chúng ta sao? Em sẽ không cho anh cơ hội đó đâu!

~~ Hết chương 76 ~~

77. Chương 77

Sau đó, trong khoảng thời gian trước kỳ nghỉ hè, Bộ Pháp thuật vẫn không ngừng cử người đến dò hỏi Harry về chuyện đã xảy ra trong cửa ải cuối cùng của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật, cố gắng tìm chứng cứ. Harry cũng không kể lại rõ ràng, chỉ hàm hồ nói chính mình vừa chạm vào Chiếc Cốc Lửa thì liền bị di chuyển đến một nơi vô cùng kỳ quái, sau đó trải qua một vụ nổ kỳ lạ rồi hôn mê, hoàn toàn không biết gì nữa, rồi cậu bị đưa đến sở cảnh sát muggle, trong suốt quá trình cậu cũng mơ hồ vô cùng. Với câu chuyện mà Harry kể, bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ông Fudge tương đương thỏa mãn, tuy rằng ông biết mọi chuyện cũng không có đơn giản như lời cậu kể, nhưng mà Bộ Pháp Thuật gần nhất vẫn vì... chuyện này mà bận đến sứt đầu mẻ trán, người mà Bộ Pháp Thuật cử đi làm giám khảo cuộc thi cư nhiên lại bị ếm lời nguyên Độc Đoán, một Thần Sáng về hưu đến phút cuối cuộc thi lại bị phát hiện ra là do một tên Tử Thần Thực Tử đáng ra phải chết từ lâu rồi đồng giả, thậm chí trong cửa ải cuối cùng lại xảy ra chuyện một dũng sĩ công kích đã man các dũng sĩ khác, điều này làm cho Bộ Pháp Thuật Anh quốc hoàn toàn mất hết thể diện. Nhất là khi Chiếc Cốc Lửa, vật dụng quan trọng đặc biệt của cuộc thi đấu Tam Pháp Thuật, lại biến mất vô tung, điều này đối với cả Hogwarts lẫn Bộ Pháp Thuật Anh quốc mà nói đều là một chuyện gièm pha khiến người ta không nâng nổi đầu, dù sao Chiếc Cốc Lửa đã truyền thừa suốt mấy thế kỷ qua ba trường pháp thuật, lại chỉ có lần xuất hiện tại Hogwarts này thì biến mất, ông phải đưa ra lời giải thích hợp lý cho hai nước còn lại. Và lại bên trong Bộ Pháp Thuật hiện giờ cũng đã mơ hồ xuất hiện một nhóm thế lực không ngừng ngăn cản ông, tất cả mọi chuyện đều khiến Fudge phiền não không thôi, điều duy nhất khiến ông thoáng an tâm một chút đó là vị Chúa Cứu Thế nhỏ tuổi này không có phát biểu kinh người nào về chuyện cậu bé biến mất, điều này giúp Fudge thở phào một hơi, bởi vậy, ông cũng rất hùng hồn tuyên bố Kẻ Được Chọn chính là vị dũng sĩ chiến thắng cuộc thi lần này, bởi vì cậu bé là vị dũng sĩ đầu tiên chạm vào Chiếc Cốc Lửa.

“Nếu như Voldemort đã hoàn toàn biến mất, vậy thì cũng không cần phải cố ý nói ra làm gì chỉ khiến mọi người thêm lo sợ.” Đây là những lời Harry nói khi được Dumbledore hỏi về việc sẽ nói thế nào với Bộ Pháp Thuật, Harry hoàn toàn biểu hiện ra như một thánh nhân.

Dumbledore còn bận lo lắng đến bóng dáng của thế lực thứ ba đã loáng thoáng xuất hiện trong chuyện Harry gặp lần này, bởi vậy cam chịu lời nói của Harry, thế lực thứ ba vẫn ẩn mình chưa biết là bạn hay là địch, trong khi sinh mạng của bản thân ông chẳng còn bao nhiêu thời gian, để tận lực bồi dưỡng người lãnh đạo mới, Harry cần duy trì danh vọng của cậu bé, mà giấu diếm chuyện Voldemort biến mất không thể nghi ngờ là một thủ đoạn tốt nhất. Để bảo đảm thực lực của mình, thì một Bạc thầy Độc Dược là không thể thiếu, nhưng Dumbledore biết rõ Snape là vì cái gì mới duy trì cuộc sống hơn chục năm qua, mà hiện giờ

cái lý do để duy trì ấy đã không còn, muốn bảo y tiếp tục bảo hộ Harry, như vậy chỉ còn cách chữa trị quan hệ giữa hai người bọn họ, tuy rằng Harry lớn lên rất giống James, nhưng mà dù sao cậu bé vẫn có đôi mắt của Lily.

Nghe Dumbledore đề nghị nghỉ hè để cậu ở bên cạnh Snape học bổ túc môn Độc dược, Harry đương nhiên đồng tâm, có thể cùng Snape sớm chiều ở chung a. Nhưng mà, cuối cùng Harry vẫn phải nhịn đau cự tuyệt lời đề nghị này, lý do là muốn cùng người cha đỡ đầu vừa mới kết hôn của mình bồi dưỡng thân tình. Bên phía Snape, tuy rằng kiên quyết cự tuyệt ý đồ kín đáo của Dumbledore, nhưng khi vừa nghe đến Harry cũng cự tuyệt thì trong lòng y vẫn cảm thấy có chút mất mát.

Kỳ nghỉ hè năm nay không cần tiếp tục ở lại gia đình dì dượng, Harry khá bận rộn, thậm chí ngay cả Lupin và Sirius những người vẫn cùng ở dưới một mái nhà với cậu cũng hiếm khi thấy được bóng dáng cậu, mà điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn cả, chính là lão Gia tinh già của gia tộc Black, Kreacher, lại phục vụ Harry rất nhiệt tình, phải biết rằng hai năm trước lão Gia tinh già này vẫn luôn không ngừng mở miệng nhạo báng bất kỳ ai Sirius đưa vào nhà, kể cả Harry, chứ đừng nói gì đến phục vụ. Hơn nữa, điều khiến bọn họ kinh ngạc hơn cả, bức chân dung chỉ luôn biết gào thét mắng chửi người khác của bà Black bây giờ lại tự mình sửa sang vô cùng tươm tất, tuy rằng thái độ với bọn họ vẫn không mấy hòa nhã, nhưng cũng chỉ là không nhìn, chứ không còn dùng lời lẽ tra tấn mắng tai bọn họ nữa.

Dĩ nhiên bọn họ không biết được tất cả đều là kiệt tác của Harry, ngay khi vừa nghỉ hè, cậu liền cùng bức chân dung của bà Black và của cụ Phineas đạt thành một hiệp nghị...

“Chào buổi sáng, Black phu nhân.” Harry thừa dịp Sirius cùng Remus không có ở nhà, lấy lý do đuổi Dobby đi, đối với Dobby, Harry chưa bao giờ thật sự thả tâm, ngày trước nó có thể phản bội chủ nhân trong khi vẫn còn khề ước ràng buộc, mà bây giờ nó lại đang có khề ước với cậu, Harry cũng không nghĩ những lời nói hôm nay thích hợp để Dobby nghe được.

“... Người đồ dơ bẩn...” Vốn đang ngủ gật trong bức họa, bà Black lập tức hét rầm lên.

“Phu nhân!” Harry cất cao giọng nói cắt đứt bà Black, “Ngày hôm nay tôi tới là để tìm kiếm sự trợ giúp, song song đó cũng là muốn trợ giúp gia tộc Black, không biết bà có thể mời cụ Phineas hạ cố xuống bức họa của mình hay không, sau đó chúng ta hãy bình tâm tĩnh khí nói chuyện, tôi nghĩ việc này cũng không tổn mất bao nhiêu thời gian của bà đâu, cũng sẽ không tổn hại gì đến lợi ích của bà, được chứ?”

Black phu nhân trầm mặc thật lâu, mới xoay người rời khỏi bức họa, nói thật, tuy rằng đại đa số thời gian bà đều dùng để gào thét nhục mạ mọi người, nhưng mà điều đó cũng không ảnh hưởng gì đến chuyện bà kín đáo quan sát vị Cứu tinh trẻ tuổi của giới phù thủy này, cậu bé Gryffindor này cũng không giống các bậc cha chú — những người của gia tộc Potter vốn nổi tiếng với những truyền thống tràn đầy phẩm chất của Gryffindor, ngược lại cậu bé này có chút gì đó rất giống một Slytherin, đặc biệt là phẩm chất ẩn giấu chính mình trước mặt người khác, cho nên bà Black vừa thấy cậu bé cố ý tách khỏi những người cùng cư ngụ trong nhà để đến nói với bà muốn bang trợ gia tộc Black thì cảm thấy rất hứng thú.

“Ân, không biết Kể Được Chọn của chúng ta có cái gì có thể trợ giúp gia tộc Black?” Phineas cùng bà Black chẳng biết từ đâu lấy vào trong bức họa hai cái ghế cùng một chiếc bàn tròn, ưu nhã ngồi xuống, mà Harry dưới sự phân phó của bà Black, đã chiếm được sự phục vụ của Kreacher — một cái ghế cùng một chén hồng trà nóng hổi, Kreacher sau việc làm mất hộp dây chuyền thì càng trở nên uể oải.

“Chào cụ, hiệu trưởng Phineas, tôi chỉ là mong muốn có thể tiến nhập tàng thư của gia tộc Black tìm vài thứ mà thôi.” Harry nói thẳng vào mục đích của mình, thời gian cậu có cũng không nhiều, Sirius có thể trở về bất cứ lúc nào.

“Tàng thư của gia tộc Black?!” Phineas ngăn lại bà Black đang muốn mắng chửi gì đó, có chút ngoài ý muốn nhìn Harry, “Ta thật sự hiểu kỳ tại sao người lại đến hỏi chúng ta? Sirius hiện tại là người thừa kế duy nhất của gia tộc Black hẳn sẽ không giấu giếm người bất cứ điều gì mới đúng, phải không?”

Đối với câu hỏi thử của Phineas, Harry nhếch... một bên khóe môi: “Chỉ ít tôi biết dòng họ quý tộc lâu đời của hai người chắc chắn có tàng thư riêng của mình, mà Sirius hiện tại tuy là người thừa kế duy nhất của gia tộc Black, nhưng trên tấm thẻ gia phả thì vẫn thuộc loại bị xóa tên.”

“Những loại tàng thư riêng của gia tộc thì luôn cho phép những người có huyết thống của gia tộc ra vào, dù sao đây là điều cơ bản nhất của mỗi gia tộc.” Lời nói của Phineas rõ ràng mang theo ý cự tuyệt.

“Tôi nghĩ rằng trên người tôi cũng có huyết mạch của dòng họ Black, dù sao bà của tôi cũng là một người Black.” Harry không để ý tới lời cự tuyệt của Phineas, cậu nhất định sẽ không bỏ qua bất luận cơ hội nào, tuy rằng Lucius Malfoy, một người vẫn luôn thích xem cuộc vui, từng hứa hẹn sẽ tìm kiếm những thứ cậu cần trong tàng thư của gia tộc Malfoy, nhưng khác với những gia tộc máu trong khác, một gia tộc vẫn luôn gặp gian nan trong vấn đề con nối dõi như gia tộc Black sẽ có nhiều cơ hội tìm thấy thứ cậu cần hơn, “Nếu như ngài có thể suy nghĩ đề nghị của tôi, chúng ta có thể thành lập khế ước, tôi chỉ cần tìm một thứ, tuyệt đối không động đến bất cứ thứ gì không liên quan, ngài nên biết đồ vật mà tôi muốn tìm cũng mang tính quyết định trong việc gia tộc Black có người truyền thừa hay không.”

“Người muốn tìm cái gì? Lại mang tính quyết định đối với gia tộc Black.” Phineas có chút hiếu kỳ, nói thật, gia tộc Black trong mắt ông rốt cuộc chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ còn có mỗi một đứa cháu trai bất hiếu xuất thân từ Gryffindor, vả lại thằng cháu bất hiếu kia lại còn cưới một đứa con trai về làm cháu dâu ông.

“Một loại Độc dược hoặc bùa chú giúp đàn ông mang thai.” Harry nói thẳng, “Sirius là cha đỡ đầu của tôi, tôi mong chú ấy sẽ có được đứa con cùng huyết thống với mình. Tuy rằng Remus là một người sói, nhưng tôi cũng đã tra qua tư liệu rồi, Remus không phải là một người sói bẩm sinh, chỉ cần đứa nhỏ là do Sirius sinh, thì độc người sói trong cơ thể Remus sẽ không ảnh hưởng gì đến thế hệ kế tiếp. Remus cũng là người mang dòng máu thuần chủng, như vậy đứa con của chú ấy với Sirius có thể trở thành người kế thừa cho gia tộc Black trong tương lai, gia tộc Black sẽ không bị tuyệt tự.”

“Nhưng mà hai người cha của đứa trẻ đó đều... chết tiệt là đồ Gryffindor!” Bà Black đương nhiên động tâm với lời đề nghị của Harry, nhưng ai có thể đảm bảo con của hai tên Gryffindor đó sẽ không là một Gryffindor, Black gia tộc không cần thêm một gia chủ Gryffindor nào nữa!

“Nếu như cha đỡ đầu của đứa bé đó sẽ là một người Slytherin thì sao, tỷ như Draco Malfoy, quan hệ giữa chúng tôi không tệ lắm, mẹ của cậu ta rất trùng hợp cũng là một người Black. Phải biết rằng Malfoy là dòng họ duy nhất trong thời đại này không xuất hiện bất cứ đường rẽ nào.” Harry giảo hoạt nói, cậu tự tin đối phương sẽ không còn lý do nào để cự tuyệt điều kiện của cậu nữa.

Trầm mặc một lát, Phineas dưới ánh nhìn chờ đợi của bà Black lên tiếng nói: “Như vậy, chúng ta bàn về nội dung chi tiết khế ước đi, thưa cậu Potter.”

Đến bây giờ, bà Black mới bắt đầu đem mình thu thập sạch sẽ lại, khôi phục lại vẻ ngoài hào nhoáng của mình, Phineas cũng thường xuyên ghé thăm bức họa của mình hơn, hỏi thăm tiến độ của Harry. Mà Kreacher, lão Gia tinh già đã được phân phó khôi phục tinh thần, tuy rằng đối xử với Sirius vẫn giữ thái độ khinh miệt như cũ, nhưng vẫn sẽ phục vụ Sirius và Remus chu toàn, cố gắng xây dựng một hoàn cảnh phù hợp (sinh con?!) cho bọn họ. Mà ánh mắt quỷ dị của Kreacher vẫn khiến Sirius âm thầm cảm thấy sợ hãi như cũ, nếu như không phải Harry kiên trì, rất có thể hắn đã sớm rời khỏi căn nhà tràn ngập vết tích hắc ma pháp này rồi.

~~ Hết chương 77

~~P/s: @ 0 @ Ngoảnh đi ngoảnh lại, ôi trời đã đến thứ năm rồi, mình còn tưởng nhầm hôm nay mới là thứ tư cơ, hihi

78. Chương 78

“Harry, suốt hai tháng —— suốt hai tháng nghỉ, mình đã gửi hơn hai mươi bức thư, trong khi bỏ chỉ trả lời lại một bức, thậm chí bức thư chỉ có vắn vắn một câu, tốt nhất bỏ nên có một lời giải thích hợp lý cho việc này... Là một người bạn, dưới tình huống như vậy mình có thể không lo lắng sao... Ngay từ năm thứ nhất bỏ đã gặp phải bao nhiêu chuyện nguy hiểm như thế, vậy mà suốt kỳ nghỉ lại bật vô âm tín...” Ngay khi tìm

thấy Harry trên chuyến tàu tốc hành Hogwarts, Hermione lập tức bắt đầu xả ra oán giận tích lũy suốt mấy ngày qua của mình.

“Ngừng, ngừng! Hermione, mình rất xin lỗi về việc chỉ trả lời bồ một bức thư ngắn, nhưng mà để mình giải thích được không!” Harry đau đầu cắt ngang lời Hermione, lập tức giải thích, “Kỳ nghỉ này mình khá bận rộn, vả lại năm học này mình sẽ còn chiếm dụng của bồ khá nhiều thời gian, mình cũng biết vào năm thứ năm, sẽ có cuộc thi pháp sư Thường đẳng, nhưng mà Hermione chuyện này một mình mình làm không được.”

“... Đến tận cùng là chuyện gì cần mình hỗ trợ?” Quả nhiên, Hermione bị biểu tình muốn nói lại thôi của Harry thu hút sự chú ý, hoàn toàn quên mất cơn giận về chuyện Harry chỉ hồi âm cho cô một bức thư.

Harry thấy Hermione tỏ ra hứng thú, liền lấy từ trong túi áo trùng ra một cuộn giấy da dê, cẩn thận đưa cho cô, dáng vẻ này của Harry càng khiến Hermione cảm thấy hiếu kỳ, cô lập tức cầm lấy cuộn giấy đọc, càng đọc mi tâm cô càng nhăn lại, “Những... thứ này... là được liệu? Phần da rắn lửa màu xám nghiền thành phấn, rễ cây Ý Lan, xác trứng chim ác?! Máu rồng?! Mấy thứ được liệu này dùng làm độc được gì? Harry, mình cần bồ giải thích! Loại độc được gì mà cách chế tạo phức tạp như vậy, còn cả những... được liệu này nữa, Merlin, đái tiêu thảo, mình nhớ có đọc thấy nó qua một cuốn sách, được liệu này rất thừa thớt, còn máu rồng, đây là được liệu rất trân quý, rốt cuộc phối phương này dùng để điều chế thứ độc được gì?”

Đối mặt những nghi vấn của Hermione, Harry dừng một chút, nói: “Đây là cách điều chế độc được sinh tử, được liệu bồ không cần lo lắng, nghỉ hè mình đã kiểm đủ. Hermione, bồ cũng biết đấy, mình chẳng có chút thiên phú nào về mặt độc được cả.”

“Độc được sinh tử?! Merlin, bồ cần thứ này làm gì? Harry, bồ còn chưa tốt nghiệp, vả lại mình không nghĩ bồ cần thứ này đâu!” Hermione thoáng đỏ mặt, cô thật sự không hiểu sao Harry lại muốn điều chế thứ này, “Harry, cách điều chế loại độc được này mới nhìn qua đã thấy rất phức tạp, nếu như thật sự điều chế nó, tốt nhất là nhờ giáo sư Snape, mới không lãng phí những được liệu quý giá thế này.”

“Hermione, cái này mình không thể nhờ giáo sư Snape điều chế được”, Harry mím môi, “Bởi vì... đây là cách điều chế độc được sinh tử dành cho đàn ông.”

“Đàn... Đàn ông... sinh con, Harry, bồ muốn loại độc được này làm cái gì?!” Hermione giật mình, “Lẽ nào vị người yêu thần bí Slytherin của bồ là con trai?! (Min: @.@ giỏi, Gryffindor thêm 10 điểm) Không thể nhờ giáo sư Snape điều chế... Lẽ nào người yêu của bồ là Malfoy sao?!” (Min: =.=! haizz Gryffindor trừ 100 điểm)

“Hermione!” Harry đen mặt ngăn Hermione tiếp tục nói, làm sao người yêu của cậu lại có thể là Malfoy?! Vì sao không nghĩ đến sẽ là Severus chứ? (Mắt lạnh: Hermione căn bản là không dám nghĩ theo hướng đó. Min: Tiểu Har! Làm ơn tha cho cái đầu non nớt của bé Her đi!) “Độc được này là chuẩn bị cho Sirius.” Harry không thể làm gì khác ngoài việc đem cha đỡ đầu của mình ra làm bia đỡ đạn, nói đi nói lại thì đúng là cậu cũng tính đem một nửa thành quả cho Sirius uống, cứ xem quan hệ giữa cha đỡ đầu với giáo sư, thì cũng vừa hợp để làm lý do không thể để Severus điều chế.

“Cho Sirius?! Đúng là không hợp nhờ giáo sư Snape điều chế.” Hermione hiểu ý gạt đầu, lập tức không tiếp tục suy đoán người yêu Slytherin của Harry có phải con trai hay không nữa, “Nhưng mà mình không tự tin có thể thành công điều chế món độc được phức tạp này một mình đâu.”

“Mình đã liên hệ được với một người nữa, bồ hợp tác với người đó nhất định có thể điều chế thành công.” Harry thật ra vô cùng tin tưởng, cậu lấy lý do muốn Draco giúp đỡ điều chế loại độc được giúp Sirius có thể thành công mang thai, thì một người vẫn luôn lo lắng hậu đại của gia tộc Black như Narcissa chắc chắn sẽ đồng ý để con trai mình giúp đỡ cậu điều chế độc được. (Mắt lạnh: Sirius, người thật đúng là có ích a!)

“Người hợp tác?!” Hermione bắt đầu cảm thấy hiếu kỳ.

“Đến lúc đó sẽ biết.” Harry cũng không tính nói ra ở đây, có quá nhiều người ở đây, chuyện này càng ít người biết càng tốt.

“Đó là ai?!” Vào đến đại sảnh đường, Harry vừa liếc mắt nhìn lên bàn ăn dành cho các giáo sư liền thấy một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, cậu nhún mày hỏi.

“Điều này còn cần hỏi sao, Harry? Chắc chắn đó là giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám mới của chúng ta, chức vị này thật sự thay đổi quá nhiều lần, mong là vị giáo sư lần này có chút thực lực, năm nay chúng ta còn phải tham gia kỳ thi pháp sư Thường đẳng, nếu như lại ngu ngốc như tên bao cỏ Lockhart, thì không biết mình có thể vượt qua cuộc thi hay không nữa.” Hermione liếc mắt nhìn lên bàn ăn giáo sư, có chút lo lắng nói.

“...” Harry nhìn chằm chằm người đàn ông trẻ tuổi có nụ cười tương đương ôn hòa ngồi trên bàn ăn giáo sư, âm thầm nghĩ hoặc, nếu giống như thiên mộng thì đáng ra giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám năm thứ năm phải là con cóc hồng do Bộ Pháp Thuật phái đến mới đúng, chẳng lẽ tại vì cậu sớm tiêu diệt Voldemort cho nên mọi chuyện cải biến?! Nhưng mà thay đổi gì thì thay đổi, nghìn vạn lần không được để cậu theo đuổi không được giáo sư nha!

“Mấy em đang nói đến vị giáo sư mới nhậm chức đó sao?” Hai anh em sinh đôi nghe được Hermione nói, lập tức cảm thấy hứng thú tiếp chuyện.

“Hermione, em không cần lo lắng cuộc thi năm nay đâu ——”

“Bởi vì tụi này biết vị giáo sư đó là ai!”

“Dù sao cũng từng gặp qua ——”

“Y là Thần Sáng của bộ Pháp Thuật ——”

“Y là thành viên tinh anh của Hội Phượng Hoàng ——”

“Đã từng bắt rất nhiều Tử Thần Thực Tử ——”

“Một pháp sư anh dũng ——”

“Casper Rafi Stewart.”

“Rất đáng tiếc, y là một Hufflepuff.”

Nghe xong hai anh em sinh đôi kẻ tung người hứng, Harry nheo mắt nhìn kỹ hơn người đàn ông trẻ có mái tóc ngắn màu rậm nắng ngồi trên bàn ăn giáo sư, lúc này, đang ngồi ở vị trí nghe nói bị nguyên rủa, Dumbledore muốn làm gì? Một thành viên tinh anh của Hội Phượng Hoàng từng bắt giam rất nhiều Tử Thần Thực Tử?! Một người cậu chưa bao giờ gặp trong thiên mộng? Quên đi, chỉ cần hấn không quấy rầy Severus, không gây trở ngại cậu theo đuổi Severus là được.

Thật rõ ràng, vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám này cũng coi như được hoan nghênh, khi Dumbledore lên tiếng giới thiệu y, thì rất nhiều người nhiệt liệt vỗ tay: Hufflepuff không cần phải nói, Ravenclaw cũng đã nghe nhiều chiến tích của y, cho nên đoán y cũng có vài phần thực tài, đám Gryffindor đương nhiên cảm thấy chiến tích của vị giáo sư này tương đương thích hợp khẩu vị bọn họ, chỉ tiếc là y không phải một Gryffindor, về phần Slytherin, bởi vì... vị giáo sư này đã từng bắt rất nhiều Tử Thần Thực Tử, khó tránh khỏi có nhiều người thân thích của họ bị bắt, vả lại vị giáo sư này rõ ràng là người của Dumbledore, cho nên Slytherin chỉ duy trì chút lễ phép bên ngoài mà thôi.

Dumbledore giao trọng trách cho vị giáo sư mới này cũng rất thâm ý, biết rõ chức vị giáo sư bộ môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám này bởi vì nhiều lý do mà mỗi năm phải đổi một lần, nhưng năm nay ông còn để vị giáo sư này kiêm nhiệm chức trợ lý hiệu trưởng, trước kia công tác này đều do giáo sư McGonagall đảm nhiệm, rất nhiều Slytherin cùng Ravenclaw đánh hơi được hương vị âm mưu trong chuyện này.

~~ Hết chương 78 ~~

79. Chương 79

“Harry, muộn thế này bỏ còn muốn dẫn mình đi đâu? Nếu như để thầy giám thị bắt được lại bị trừ điểm cho coi!” Hermione ôm theo một cuốn sách dày bị Harry kéo ra khỏi phòng sinh hoạt chung.

“Bỏ không phải vẫn luôn tò mò người trợ giúp mà mình nói tới là người như thế nào sao? Hôm nay vừa vặn hẳn xử lý việc riêng cũng tạm ổn rồi, cuối cùng cũng có thể bắt đầu ngao chế món độc được đó, cho nên mình nghĩ trước hết để hai người gặp mặt một chút, rồi cùng bàn bạc công tác.” Harry vừa đi vừa giải thích cho Hermione nghe, có trời mới biết cậu nóng lòng cỡ nào, nhưng mà Malfoy sau khi khai giảng có rất nhiều việc của Slytherin cần xử lý, cậu cũng chỉ có thể kiên trì mà đợi thôi.

“Hắn?!” Hermione nhú mào, “Harry, mình nói thật, phối chế món độc được đó rất phức tạp, không biết người mà bỏ tìm đến hợp tác là ai, nhưng mình vẫn đề nghị bỏ tốt nhất là nhờ giáo sư Snape phối chế. Merlin, mình tìm trong sách mới biết được riêng cách xử lý đai tiêu thảo đã có năm sáu loại, càng đọc sách thì càng cảm thấy mình không thể nào phối chế được nó. Harry, bỏ làm ơn nhờ thầy hiệu trưởng Dumbledore hỗ trợ đi, có lẽ giáo sư Snape sẽ nể mặt cụ ấy mà phối chế giùm Sirius...”

“Hermione, ” Harry ngắt lời Hermione, “Trước khi món độc được này được chế tác thành công, mình không muốn có nhiều người biết được chuyện này, nhất là giáo sư Snape và hiệu trưởng Dumbledore, bỏ phải hiểu nếu như Sirius nhận ra có nhiều người biết việc này đến vậy, chú ấy nhất định sẽ không uống độc được này đâu, mình mong chú ấy với chú Remus có con nối dòng...”

“Harry, bỏ yên tâm, mình sẽ bảo mật.” Hermione thấy Harry nói rất có đạo lý, Sirius là một người đàn ông, nếu như để nhiều người biết được chú ấy sẽ mang thai, thì có khi ngay suy nghĩ muốn sinh con cho chú Remus cũng tiêu tan, dù sao việc này cũng liên quan đến tự tôn của một người đàn ông. (Mất lạnh: Tích cực tìm cách để mình có thể mang thai như tiểu Harry đã hoàn toàn không lo lắng đến vấn đề này rồi a!)

May mà nơi hai người muốn đến cũng không xa, ngay tại phòng Cần thiết lầu tám.

“Harry, đây là?!” Nhìn Harry đi qua đi lại trước một mặt tường trống, rồi từ đó bỗng hiện lên một cánh cửa gỗ lớn màu đen với những họa tiết cổ xưa, Hermione ngạc nhiên mở to đôi mắt.

“Phòng Cần Thiết, một căn phòng thần kỳ của trường Hogwarts, chỉ cần bỏ đi qua đi lại ba lần bên ngoài căn phòng, thậm chí nhắm lòng những yêu cầu của mình về căn phòng là được, nếu như người khác không biết được bỏ muốn căn phòng như thế nào, thì không thể tiến vào căn phòng của bỏ được.” Harry nói ngắn gọn, “Một căn phòng dùng để chế tác độc được sinh tử cho nam giới, sau đó nghĩ đến những thứ bỏ cần để chế tác độc được, rồi đi qua đi lại ba lần, như vậy sẽ không có ai bước vào được nơi này, ngoại trừ mình, bỏ và người hợp tác với chúng ta.”

“Ách.” Hermione vô ý thức gạt đầu, cô vẫn chưa thoát khỏi nỗi kinh ngạc trước sự thần kỳ của căn phòng này. Harry đẩy cửa, kéo Hermione cùng bước vào.

“Malfoy?!” Bên trong căn phòng sớm đã có một người, Hermione vừa nhìn rõ người đó là ai liền không khỏi thốt lên.

“Chào cô Granger.” Draco đang ngồi trong phòng lật giở một cuốn sách, nhìn thấy Hermione cũng không chút kinh ngạc, bĩu môi, miễn cưỡng gật đầu chào hỏi với cô.

“Har... Harry, đây là người hợp tác mà bỏ nhắc tới đó sao?!” Hermione cảm thấy bản thân đang chịu đả kích rất lớn, nếu như có thể, cô thật sự rất muốn được quay về ký túc xá ngủ một giấc và coi như tất cả những chuyện này chưa từng xảy ra.

“Uhm, Draco từ nhỏ đã theo giáo sư Snape học độc được, vả lại Sirius cũng là cậu của cậu ta, cậu ấy rất vui được giúp Sirius chuyện này.” Harry vui vẻ giải thích cho Hermione.

Nghe những điều Harry giải thích, Draco không chút chú ý hình tượng mà trợn trắng mắt: Nếu đã biết Sirius là cậu của hắn, sao tên sẹo đầu chết tiệt này còn dốc hết sức giựt dây mẹ hắn đồng ý để mình làm cha đỡ đầu cho con của Sirius, trời biết, hắn đến con còn chưa có, còn trẻ như vậy đã phải làm cha đỡ đầu cho người khác! Vậy mà không hiểu sao cha của hắn lại vô cùng nhiệt tâm với việc này, không tiếc cung cấp các loại dược liệu trân quý, hiểm có cần thiết để phối chế độc được, ngoài việc muốn nhìn trò cười của cha đỡ đầu ra, xem chừng cũng muốn mượn cơ hội này kéo gần khoảng cách của gia tộc Malfoy với người thừa kế tương lai của gia tộc Black, thậm chí cha hắn còn đồng ý để hắn hợp tác với một pháp sư xuất thân từ Muggle cùng chế tác độc được, xem chừng là mong muốn hắn nhân cơ hội này có mối quan hệ tốt đẹp hơn với cô gái Muggle này, theo những tư liệu mà cha hắn điều tra được, thì gia đình Granger tại giới Muggle cũng thuộc loại trung lưu, cũng là người có tiền, tựa hồ cha hắn bắt đầu muốn phát triển sinh ý sang giới

Muggle, chờ hắc tốt nghiệp sẽ tiếp quản đường sinh ý này, nếu thế thì Granger là một người rất tốt để hợp tác cũng không chừng, trong khoảng thời gian này hắc sẽ quan sát nhiều hơn một chút.

“Xin chào, cậu Malfoy, mong rằng chúng ta có thể hợp tác một cách vui vẻ!” Hermione trầm mặc một hồi, sau cùng xuất phát từ sự tín nhiệm với Harry, vả lại sau vài lần tiếp xúc với Malfoy mà không bị hắc khiêu khích, Hermione cuối cùng chấp nhận hợp tác với một Slytherin trong khoảng thời gian chế tác độc dược này, vả lại cô cũng có thể nhân cơ hội này học hỏi một ít kiến thức từ vị thiếu gia vẫn luôn có thành tích độc dược cao chót vót này.

“Cô Granger, hay là ngày mai cô có thể giành chút thời gian, tôi nghĩ chúng ta cần bàn bạc một chút về công tác phối chế độc dược này.” Draco khẽ nhếch khóe môi, hắc mong sẽ chế tác được món độc dược này càng nhanh càng tốt, bởi vì hắc rất hiếu kỳ Harry có thể dùng phương pháp nào để có thai với cha đỡ đầu.

Harry nhìn Draco nói luyên thuyên một hồi rồi lấy cớ đuổi Hermione đi, thì biết ngay hắc ta có chuyện muốn nói cùng mình, cho nên trước khi Hermione hoàn toàn ly khai cậu khẽ gật đầu với cô biểu thị mình không có việc gì. Sau đó ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn đối diện Draco, ngón tay khẽ gõ nhịp trên chiếc bàn tròn đặt giữa hai người, trên bàn liền xuất hiện một ly nước trái cây, rồi nhận được một cái nhún mày từ Draco.

“Căn phòng rất thần kỳ, phải không?” Harry cầm lấy ly trái cây uống một ngụm, nói “Cố ý để Hermione rời đi, là có chuyện gì muốn nói riêng với tôi sao?”

“Đúng là một công cụ không sai để dụ dỗ, mấy năm qua người chắc hắc dùng nó không ít.” Draco cũng không định nói ngay vào chuyện chính, hắc giơ lên chiếc áo khoác tàng hình Harry đưa cho để hắc dùng trong đêm nay, nhẹ nhàng vuốt ve, đây chính là một món bảo vật vô cùng quý giá, ít nhất hắc chưa từng gặp qua món đồ nào tốt hơn chiếc này.

“Đây là bảo vật gia truyền của dòng họ Potter.” Harry rút rè nói, “Cậu cố ý lưu tôi lại không phải chỉ để khen ngợi chiếc áo khoác tàng hình này đấy chứ.”

“Đương nhiên, chỉ là trước khi nói đến chuyện đó, chẳng lẽ người không thể để ta thỏa mãn lòng hiếu kỳ nhỏ này được sao”, Draco buông tấm áo tàng hình xuống, đôi mắt xám bạc có chút ý cười, “Làm một trong hai người phối chế độc dược, ta muốn biết người sử dụng nó có thật sự chỉ có ông cậu đáng thương của ta hay không? Dù sao điều này cũng cần thiết để phối chế liều lượng của thuốc, phải không nào?”

“Dĩ nhiên là chỉ có cha đỡ đầu của tôi cần độc dược đó thôi,” Harry nói như đinh đóng cột, sau đó liền chuyển giọng, “Nhưng đương nhiên tôi cũng không có ý định đưa một liều độc dược chưa qua thực nghiệm cho cha đỡ đầu của mình uống, chắc chắn trước đó phải có người dùng thử thành công rồi mới được phép đưa cho chú ấy dùng.”

“Vậy người định để ai làm người dùng thử thuốc?” Draco run rẩy khóe miệng, cho dù biết mục đích thực sự của Harry trong việc này, nhưng nghe được lý do cậu ta đưa ra vẫn thật sự khiến hắc rùng mình.

“Là một Gryffindor, tôi đương nhiên sẽ không tìm một người vô tội đến thử thuốc, nếu kế hoạch do tôi bày ra, thì đương nhiên do chính tôi thử thuốc.” Harry đúng lý hợp tình nói. (Min: nghe mới chính nghĩa làm sao...)

“... Harry, người thật quá vô sỉ!” Draco nhìn biểu hiện oai phong lâm liệt của Harry, trầm mặc một lát, rút cục chậm rãi nói. Gryffindor có một tên học trò còn vô sỉ hơn cả Slytherin, Godric mà biết chắc đội mồ sống dậy luôn quá.

“Cám ơn quá khen.” Harry không chút để ý lời nhận xét của Draco, cười tủm tỉm uống ly nước trái cây trong tay.

“Được rồi, phụ thân ta muốn ta nói với người một việc, về vị giáo sư mới đến nhậm chức bộ môn Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám kia.” Draco không muốn kể tục chuyện này nữa, nói đi nói lại thì ngay từ đầu hắc đã đoán ra được mục đích thực sự của tên sọc đầu này rồi, chỉ là vẫn không khỏi cảm thấy bị ai với số phận cha đỡ đầu của mình mà thôi, nửa đời trước đã không mấy may mắn, nửa đời sau lại không được hưởng an bình.

“Nga?” Harry buông ly nước trái cây xuống, vẻ mặt không mấy hứng thú nhìn Draco.

“Casper Rafi Stewart, tốt nghiệp từ nhà Hufflepuff, thành tích tại trường đặc biệt ưu dị, sau khi tốt nghiệp liền lập tức gia nhập Hội Phượng Hoàng, trong cuộc chiến tranh vài chục năm trước đã bắt được khá nhiều Tử Thần Thực Tử, vào thời điểm đó người này và Alastor Moody cùng được xưng là hai cánh tay đắc lực của Hội Phượng Hoàng. Có người nói bởi vì vào năm học thứ hai tại Hogwarts cả cha lẫn mẹ y đều bị Tử Thần Thực Tử giết chết cho nên y mới vô cùng căm thù Tử Thần Thực Tử và Slytherin.” Draco vẫn tất lại những tin tức có được từ chỗ cha mình.

“Tử Thần Thực Tử... Slytherin, kỳ thực cũng không khác nhau bao nhiêu...” Harry đen mặt, lúc đó đại đa số Slytherin với nhiều lý do khác nhau đều gia nhập hàng ngũ Tử Thần Thực Tử.

“... Còn nữa người này tương đương bài xích Pháp thuật Hắc Ám, có thể nói là đã đạt tới một loại bệnh trạng.” Draco giả bộ như không nghe thấy lời nhận xét đáng ghét của Harry, tiếp tục nói.

“Đương nhiên, sau buổi học Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám đầu tiên là có thể nhìn ra được, suốt buổi học chỉ toàn nghe y giảng giải pháp thuật Hắc Ám tà ác cỡ nào, thật sự tệ hại hết mấy buổi học với Lockhart.” Harry hoàn toàn không có chút hảo cảm nào với vị giáo sư bình thường luôn tỏ vẻ ôn hòa, đến khi giảng đến pháp thuật Hắc Ám thì thần sắc trở lên điên cuồng này.

“Potter! Lấy chút lễ nghi ít ỏi còn sót lại của người ra, yên lặng nghe ta nói hết!” Draco tàn bạo nói.

“Được rồi, được rồi.” Harry giơ hai tay lên, “Mặc dù tên giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám này rất tệ hại, nhưng mà hắn thì liên quan gì đến tôi? Còn hai năm nữa là chúng ta tốt nghiệp rồi, cho dù chức vị này không còn bị trở chú, hắn cứ đảm nhận chức vụ này cũng có sao đâu? Dù sao đi nữa thì từ trước đến nay có vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám nào cho ra hồn đâu, tôi nghĩ học sinh Hogwarts cũng quen rồi.”

“Không, lợi ích Slytherin đã bị tổn hại, như vậy thì lợi ích của viện trưởng Slytherin cũng sẽ bị tổn hại. Đây cũng là lý do tại sao phụ thân ta muốn ta nói lại với người những điều này!” Draco biết cái gì mới là điều có thể khiến Harry khó chịu nhất.

“Cái gì?!” Harry nheo hai mắt, biểu tình khuôn mặt lúc này đã hoàn toàn trở lên tập trung.

“Còn nhớ vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám này có thêm một chức vụ khác là gì không?” Draco không có ý nói ngay đáp án ra.

“Trợ lý hiệu trưởng... lẽ nào có cái gì sai sao?” Harry suy ngẫm nói.

“Chức vụ hiệu trưởng Hogwarts từ trước đến nay đều là do hiệu trưởng tiền nhiệm chỉ định, chỉ cần không làm ra chuyện gì vi phạm nội quy giáo ban Hogwarts, thì cho dù là thành viên ban quản trị nhà trường cũng không có quyền hủy bỏ chức vụ hiệu trưởng, hồi năm thứ hai cha ta cũng chỉ có thể tạm đình chỉ Dumbledore, căn bản không thể hủy bỏ chức vụ hiệu trưởng của ông ta. Nhưng mà việc hiệu trưởng tiền nhiệm chỉ định hiệu trưởng vẫn có một quy tắc phải làm theo, đó chính là hiệu trưởng hiện tại và hiệu trưởng được chỉ định tiếp theo không được phép cùng tốt nghiệp một học viện!” Về mặt Draco dần trở lên âm trầm, mấy ngày trước khi nghe phụ thân nói điều này, hắn đã vô cùng phẫn nộ, lão cáo già chết tiệt quả thực coi Hogwarts là vật sở hữu của riêng lão ta sao, cứ nhiên dùng phương pháp này bảo chứng Hogwarts sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay lão.

Draco vừa nói xong, Harry cũng hiểu rõ mọi chuyện, thậm chí hiểu rõ dự định của Dumbledore còn hơn cả Draco: Dumbledore đã không ngờ rằng Voldemort lại chết sớm một cách quỷ dị như vậy, ông ta vốn đã chọn gián điệp hai mang Severus giữ chức hiệu trưởng sau ông ta, theo cách nghĩ của Dumbledore, thì với cái danh Tử Thần Thực Tử tà ác của Severus thì y vốn không sống sót được đến khi chiến tranh kết thúc, mà Severus vốn xuất thân từ Slytherin nên không hề nghi ngờ gì, giáo sư McGonagall sẽ là sự lựa chọn hoàn hảo cho Severus để ứng phó với quy tắc chọn người cho chức hiệu trưởng. Đáng tiếc cái chết của Voldemort hoàn toàn ngoài dự liệu của Dumbledore, mà chính bản thân ông ta cũng không sống được bao lâu nữa, hiển nhiên tiếp tục chọn Severus làm hiệu trưởng đã không còn phù hợp, Severus là một Slytherin, cho dù y không muốn giữ chức vụ này, thì đám ban quản trị nhà trường, sau khi thoát khỏi sự uy hiếp từ Voldemort, cũng sẽ muốn Severus làm hiệu trưởng, cho nên, đúng thời điểm này Dumbledore kiếm một vị giáo sư xuất thân từ Hufflepuff chán ghét pháp thuật Hắc Ám, căm thù Tử Thần Thực Tử và Slytherin đến, đồng thời cũng là một thành viên Hội Phượng Hoàng tinh anh dưới trướng ông ta, một người có thể kế tục công việc

của ông ta, thậm chí dưới tình huống nguy ngập cũng có thể chuyển nhượng chức vụ này cho vị phó hiệu trưởng McGonagall xuất thân từ Gryffindor, tính toán rất chu toàn a!

“Cha của cậu đem những... điều này nói cho tôi biết, là có tính toán gì sao?” Từng học một buổi với vị giáo sư mới này nên Harry biết, nếu như thật sự để vị giáo sư này trở thành hiệu trưởng đúng như Dumbledore mong muốn, thì làm một vị viện trưởng Slytherin lại từng là Tử Thần Thực Tử như Severus không thể nghĩ ngờ sẽ là người đầu tiên bị vị hiệu trưởng mới nhậm chức đó đuổi khỏi trường học, tuy rằng Severus cũng chẳng mấy mặn mà công việc này, nhưng Harry vẫn không thể chịu đựng được chuyện Severus bị đuổi ra khỏi trường học.

“Chức vụ giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám này vốn bị nguyên rửa, không phải sao?” Draco nói đầy ẩn ý.

Harry đôi mắt cong cong, phụ họa: “Phải rồi, đó vốn là một chức vụ bị nguyên rửa, giáo sư Stewart thật sự rất đáng thương a!”

~~ Hết chương 79 ~~

80. Chương 80

Đối với Slytherin, một khi đã cùng nhau đối phó một người, thì chắc chắn sẽ không bao giờ thất bại, nhất là khi còn có một tên Gryffindor giao hoạt động đằng sau hỗ trợ. Khác với dự đoán của mọi người,

Slytherin vẫn luôn bảo trì trầm mặc mỗi khi Stewart cố tình làm khó dễ hay trừ điểm, thậm chí còn tỏ ra rất thuận theo, điều này làm cho ba học viện khác được phen mở rộng tầm mắt, mọi người luôn đồng tình người yếu, dưới tình huống như vậy, Ravenclaw âm thầm nhủ mày, Hufflepuff cũng cảm thấy vị giáo sư này có chút quá đáng, chỉ còn mỗi Gryffindor là hào hứng mỗi khi thấy học viện đối địch xấu mặt thôi. Sau đó khi được một số người ‘hữu tâm’ nhắc nhở, trong nội bộ Gryffindor bắt đầu rí tai nhau, đám độc xà như nhược Slytherin e sợ vị giáo sư mới nhậm chức, nếu như có ai đó trong nhà Gryffindor có thể giữ mấy trò đùa nho nhỏ với vị giáo sư này, thì sẽ khiến đám độc xà kia càng thêm mất mặt! Không thể không nói, tính thần Gryffindor bắt đầu rục rịch, nhất là khi vị nữ huynh trưởng mới nhậm chức lại đang bận việc... phối chế độc được sinh tử hoàn toàn không có thời gian chú ý tới nội bộ học viện, còn nam huynh trưởng mới nhậm chức lại là một người vẫn luôn thích làm náo loạn khiến đám Slytherin xấu mặt như Weasley.

Chậm rãi, những trò đùa nho nhỏ mà khởi nguồn từ nhà Gryffindor bắt đầu kéo đến vị giáo sư tội nghiệp, nhưng vị giáo sư Stewart vốn là thành viên tinh anh của Hội Phượng Hoàng cũng rất có bản lĩnh, luôn bình tĩnh tránh khỏi những trò đùa đó, khi nhìn đến Gryffindor không ngừng bày ra những... trò đùa nho nhỏ, thì vị giáo sư mới này luôn bảo trì thái độ khoan dung, lực chú ý của hắn chủ yếu tập trung vào việc kiểm chuyện với nhà Slytherin cũng như viện trưởng của họ.

Thật đáng tiếc, vị giáo sư này không phải một Gryffindor, hắn không hiểu rằng thái độ khoan dung này của mình đối với đám tiểu sư tử đó lại giống như một lời khiêu khích, bọn họ cảm thấy mình bị khinh thị, khiến cho từ ban đầu chỉ có một phần nhỏ Gryffindor tham gia giờ đây đã biến thành hầu như tất cả mọi người đều tham gia, mà hai anh em song sinh sau khi thấy được thực lực của vị giáo sư này thì càng thêm yên tâm biến hắn thành người thực nghiệm miễn phí cho những sản phẩm của tiệm Giỗn tương lai. Dần dà, khi kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh tới gần, không ít Ravenclaw cũng bắt đầu lén lút tham gia hoạt động này để thực nghiệm một ít bùa chú cùng ma văn, có thể nói mỗi ngày của vị giáo sư phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám này trải qua đều rất gian nan, dù sao có thêm Ravenclaw tham gia, những cạm bẫy đùa vui cũng dần đan xen không ít ma pháp kỳ quái chỉ cách pháp thuật Hắc Ám một mức mong manh, Ravenclaw vốn cũng không quá phản đối pháp thuật Hắc Ám, có điều dưới tình huống như vậy, đại đa số Slytherin vẫn bảo trì thái độ trầm mặc không tham gia, cho dù có một số ít Slytherin tham gia trò đùa bị giáo sư trừ điểm, nhà Slytherin vẫn không có động tĩnh gì.

Đến lễ Giáng Sinh, thậm chí giữa học sinh còn truyền lưu một lời đồn đãi, người nào có thể đặt bẫy thành công vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám này, thì người đó sẽ trở thành anh hùng của Hogwarts. Dù sao suốt mấy tháng đồng, vị giáo sư này vẫn thoát khỏi mấy trò đùa của chúng, lời đồn khiến đám học trò, đặc biệt là Gryffindor quyết tâm tăng vọt, càng khó khăn càng kiên trì chính là ưu điểm của nhà Gryffindor, bất tri bất giác, vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám lại trở thành đối tượng tấn công của Gryffindor, mà đám Ravenclaw cũng tăng vọt khí thế, tìm được một người thí nghiệm có thực lực để không bị thương, hiếm có cỡ nào a, rất nhiều kế hoạch bắt đầu được vạch ra! Hufflepuff thấy đám bạn nhiệt tình tham gia hoạt động ‘không nguy hiểm gì’ này thì cũng nhập cuộc góp vui. Thậm chí giữa đám học sinh bắt đầu có những cuộc đánh cược, cược ai sẽ là người đầu tiên khiến giáo sư mắc bẫy! Cược xem bao giờ vị giáo sư này mới mắc bẫy! Sau cùng tiền đặt cược sẽ được chia đều cho người đã đoán đúng và người có thể khiến giáo sư mắc bẫy. Như vậy dưới sự cổ vũ của tiền tài cùng tiếng tăm, bất tri bất giác vị giáo sư vốn từ đầu vẫn được mọi người hoan nghênh bỗng nhiên trở thành kẻ địch của toàn Hogwarts, trong khi đám học trò và vị giáo sư này vẫn hoàn toàn không nhận ra, thật không thể không nói, một khi Slytherin đã thật sự coi ai là kẻ địch thì đúng là ác mộng!

Là một Slytherin với nhiều năm làm gián điệp hai mang, Snape lập tức phát hiện ra không khí trường học tưởng như tự nhiên nhưng thực tế lại đang có một cơn sóng ngầm khởi động, cũng mơ hồ đoán được những... điều này do đám Slytherin đứng đằng sau, nhưng y không có thời gian cũng như tinh lực đi tra xét những việc này, giúp Dumbledore phối chế độc dược, chịu đựng tên Stewart ngu xuẩn thỉnh thoảng lại khiêu khích cùng với một tên nhãi ranh ngay từ đầu năm học đã luôn thỉnh thoảng biến mất khỏi tầm mắt y cũng đủ mệt mỏi rồi. Dumbledore chết tiệt, ông ta coi mình là gì chứ, sao y lại phải giúp kẻ luôn đối địch mình điều tra?! Ngày trước y chấp nhận đi theo lão hồ ly cũng bất quá là để bảo hộ tên nhãi con vẫn luôn trốn tránh mình suốt học kỳ này mà thôi, những người khác thì có gì liên quan đến y?! Hay là cứ kéo tên nhãi đó đến hầm cấm túc?! Không, tên nhãi ấy lúc này không đến đây nữa, không phải là điều mình luôn mong muốn sao?! Vì sao mình còn cảm thấy phần nộ cùng ủy khuất?! Chết tiệt Potter, lúc trước thì hệt một con cún con đuổi mãi không đi, bây giờ khỏe, ngoại trừ thời gian đi học ra, thì căn bản nhìn không đến bóng dáng tên nhãi đó, Voldemort tiêu diệt xong rồi, nên không còn cần đến vị giáo sư Tử Thần Thực Tử này nữa rồi phải không?! (Mất lạnh: Giáo sư, là ngài đuổi Harry đi mà, ngài quên sao?)

Lúc bị quấy rầy thì Snape mong Harry rời xa mình, nhưng đến khi chứng kiến cậu bé rời khỏi mình thì lại cảm thấy thất lạc cùng chua xót, mỗi ngày đều bị hai thứ tình cảm trái ngược nhau rần rật mà Snape vẫn phải ngao chế độc dược cho Dumbledore, rồi còn những khiêu khích ác ý của vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám mới nhậm chức, đối mặt với nhiều thứ như vậy đương nhiên tâm tình Snape không tốt chút nào, mà Snape từ trước đến nay không bao giờ âm thầm chịu đựng một mình, cho nên đám tiểu động vật của Hogwarts nhất thời trở thành vật hy sinh cho Xà vương trút giận. Lúc này, đám tiểu động vật chỉ cần vừa liếc thấy bóng áo choàng tung bay là đều chạy trốn mất dạng, còn lớp học Độc dược giờ đây đã trở thành từ đồng nghĩa với lớp học Địa ngục, giờ đây tỉ lệ nổ vạc thuốc của mỗi buổi học đã tăng lên tới hơn 50%. Sau khi chịu đựng áp bách từ Xà vương đám tiểu động vật bắt đầu biết suy ngẫm, vì sao học kỳ này giáo sư Snape lại đáng sợ đến khác thường như vậy?! Dĩ nhiên là vì vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám ngu xuẩn kia luôn không ngừng khiêu khích lão dơi già rồi! Chúng ta tuy rất vui mừng khi có ai đó đứng ra giáo huấn lão dơi già bất công luôn thích trù dập một chút, nhưng điều kiện tiên quyết là lão dơi già không đem lửa giận trút lên đầu chúng ta a, ai làm người đó chịu, nếu như người không bảo chứng được sẽ không liên lụy đến người vô tội, thì tốt nhất là đừng có làm mấy hành vi ngu xuẩn như vậy nữa! (Mất lạnh: Tiểu Harry, giáo sư giận dữ lớn như vậy chủ yếu là do người không quan tâm đến thầy ấy, người cư nhiên âm thầm đổ chuyện này lên người vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám tội nghiệp kia, sau này đám tiểu động vật kia giảng dạy giáo sư sẽ càng thêm nguy hiểm có phải một phần cũng để phát tiết nỗi khổ chịu đựng lửa giận của Xà vương?!)

“Giáo sư, thầy tìm em?” Harry dạo này luôn vội vàng tiến hành một chút âm mưu cho nhà Gryffindor với việc tiến độ chế tác độc dược, khó tránh khỏi có chút thờ ơ Severus, nhưng mà, cậu thật không ngờ trong lúc lơ đãng lại có được kết quả ngoài dự liệu như vậy, Sev vốn luôn tránh mặt cậu thì bỗng nhiên lại lợi dụng cấm túc gọi cậu vào phòng làm việc?! Harry nhất thời vui vẻ, thì ra Sev vốn cũng không nghĩ rời khỏi cậu.

“Potter, ta nhớ rõ là nói trò tám giờ tối, mà không phải là sáu giờ! Lẽ nào cái đầu trên cổ trò không còn biết phân biệt thời gian nữa rồi sao?!” Snape nhìn tiểu hồ ly vừa bước vào phòng liền tự nhiên ngồi xuống

ghế sofa, trong lòng tuyệt không muốn thừa nhận vừa thấy tên nhóc này đến sớm mà cảm thấy vui vẻ.

“Giáo sư, đợi chút nữa chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm, anh cứ ngao chế độc được là y như rằng quên ăn, yên tâm, anh cứ làm việc trước đi, đến lúc ăn em sẽ gọi anh.” Harry nhu thuận nói, cậu gần đây mới không chú ý một chút, mà Snape đã gầy đến vậy, thật đúng là không biết chăm lo cho bản thân mà.

“...” Snape bị lời nói chặn miệng vô sỉ của Harry làm cho cứng miệng, nhưng cảm giác phiền não trong lòng thì bỗng biến mất một cách kỳ dị, anh nghiêm mặt, cuối cùng chỉ hừ lạnh, xoay người tiếp tục chuẩn bị những bước đầu tiên khi ngao chế độc được, coi như ngầm đồng ý dùng cơm trưa cùng Harry.

Snape trầm mặc khiến Harry vô cùng vui mừng, nói thật, cậu cũng chẳng có mấy hy vọng khi nói cùng Sev ăn chung bữa trưa, nhưng vượt ngoài dự liệu của cậu Sev lại thật sự đáp ứng, lẽ nào Sev đã quyết định tiếp nhận cậu rồi?! Vậy thì, kế hoạch chế tác độc được kia cũng không còn quá quan trọng nữa... Không được, trong sách nói, những người đàn ông giống như Sev thì tốt nhất nên dùng một đứa con sẽ bảo đảm hơn nhiều. (Mất lạnh: Loạn ngôn, người xem sách gì vậy a?!)

“Se... Giáo sư, có gì cần em hỗ trợ không?” Lúc này Harry rất hưng phấn, cậu chỉ mong có thể giúp đỡ gì đó cho Snape.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn không rõ lý do của Harry, Snape run rẩy khóe miệng: “Không cần, tất cả được liệu của ta đều rất quý giá, thưa cậu Potter!” (Min: Giáo sư, chẳng phải thầy gọi tiểu Har đến cấm túc sao?! Rồi lại để cậu ta ngồi không chờ cơm trưa à?!)

Harry bĩu môi, thả người ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại quen thuộc, cậu ở lại chỗ của Sev là thoải mái nhất, trong không khí tràn ngập mùi dược thảo đông y khiến cậu bất giác thả lỏng. Àn, Hermione và Draco chế tác độc được tiến triển cũng khá thuận lợi, đã gần kết thúc rồi, như vậy, lúc nào có thể dùng độc được nhỉ... Nếu là vào lễ Giáng Sinh thì cũng không tệ, đại đa số học sinh đều về nhà, nhất là học sinh nhà Slytherin ở lại Hogwarts không nhiều lắm. Có điều, hiện tại cho dù Sev chấp nhận tình cảm của cậu cũng sẽ nhất định không chịu làm chuyện đó với cậu, xem ra cái này cũng phải tính kế cẩn thận mới được... Lễ Giáng Sinh đúng là một thời cơ không sai...

Harry khẽ híp mắt mê đắm ngắm nhìn tay nghề ngao chế độc được điêu nghệ của Snape, trong lòng âm thầm tính toán kế sách có thể lợi dụng độc được sinh tử thành công. Trong thoáng chốc, cả căn phòng làm việc Độc được chỉ còn lại không khí yên lặng mà ấm cúng, trong bầu không khí như thế, Snape khẽ nhếch khóe môi, ngao chế độc được càng thêm trôi chảy! (Mất lạnh: Giáo sư, ngài thật đáng thương, ngài căn bản không biết bầu không khí ấm áp ấy cất giấu thứ âm mưu gì!)

~~ Hết chương 80 ~~

81. Chương 81

“Potter? Trò đã làm cái gì?!” Snape gắt gao trừng mắt nhìn tên tiểu tử đang ngửa đầu nhìn mình với nụ cười khúc khích trên môi.

“Giáo sư, anh hẳn nên gọi em là Harry, ít ra là trong trường hợp này.” Harry sung sướng vừa cười vừa nói, cậu thật sự không ngờ kế hoạch của mình lại thuận lợi như thế, lễ Giáng Sinh năm nay là lễ Giáng Sinh hạnh phúc nhất trong đời cậu.

“Chết tiệt, người còn biết ta là giáo sư của người?! Nếu như bộ não héo rũ của người còn có chút lý trí thì nên biết bản thân người chết tiệt còn chưa đủ tuổi vị thành niên, hiển nhiên ta đã đánh giá quá cao năng lực phán đoán của người rồi!” Snape vô cùng tức giận, tên tiểu tử hỗn đản này chẳng lẽ không biết chính mình còn chưa đủ tuổi vị thành niên sao?! Vì sao luôn nóng nảy bỏ lên giường của y như thế?! Lần đầu tiên vốn chỉ là một sự cố ngoài ý muốn trong quá trình thanh lọc linh hồn cậu ta, nhưng còn bây giờ thì sao? Lần này rõ ràng là một kế hoạch đã được bày mưu từ trước, mà Snape lại cứ thế bị một tên sư tử nhãi ranh đưa vào tròng, không những thế còn là bị đánh thuốc, thật đúng là sỉ nhục a! Đạo gần đây Snape phát

hiện ra đầu gối Potter mang tới so với bình thường có chút khác biệt, nhưng y chỉ cho rằng đó là sự khác biệt giữa đồ dùng giới Muggle với giới Pháp thuật mà thôi, cũng không mấy để ý... Không đúng, chắc chắn không chỉ đầu gối có vấn đề, thiệp mừng Giáng Sinh mà trang viên Malfoy gửi tới so với mọi năm có mùi hương khác... Chết tiệt, lão chim công Lucius cũng nhúng tay vào chuyện này, tốt, hắc hắc đang rất chờ mong những lọ thuốc dưỡng dung nhan của mình đây! Còn nữa, tên tiểu tử này dĩ nhiên lại biết đến phương pháp trộn thuốc vào đồ vật khó khăn như thế, y có nên vui mừng khi hình phạt chép sách mình dành cho Potter cuối cùng cũng có chút kết quả?! Dùng Độc Dược để đặt bẫy một giáo sư Độc Dược, sách!

“Nếu như anh bận tâm vì em là học trò của anh, Severus, thì em không ngại gọi anh Sev!” Harry vẻ mặt vô sỉ cố tình hiểu sai lời Snape nói, dù sao trong thâm tâm Snape vẫn luôn coi cậu có đầu óc của cự quái, cho nên có một số điều nghe không hiểu cũng chẳng sao cả.

“...” Snape cảm tức nhìn Harry vẫn đang nằm trên giường của mình, đứng dậy mặc áo ngủ, đi tới tủ cất chứa những bình Độc Dược cao cấp mà chính y điều chế, lấy ra một lọ chứa thuốc cao cấp, tuy tên tiểu tử này cười nói, nhưng Snape vẫn chú ý thấy gương mặt tái nhợt của cậu ta cùng vết máu trên sừng đan. Khi bị Độc Dược khống chế, Snape căn bản không nghĩ đến việc chuẩn bị trước cho Harry, vì thế khiến cậu ta bị thương là việc không tránh khỏi. Tên tiểu tử này lẽ nào thích bị thương đến thế sao?! Hai lần hoan ái đều khiến Harry bị thương khiến Snape cảm thấy vô cùng khó chịu, dù sao người mà y yêu vẫn là tên tiểu hồn đản nơi nơi gây chuyện này. (Mất lạnh: Giáo sư, kỳ thực Harry vốn là một bé M, không phải thì đã không yêu ngài, cho nên ngài không cần áy náy làm chi!)

Cầm lấy bình Độc Dược tu một hơi cạn sạch, Harry nhắm mắt lại, cảm giác tứ chi vốn mềm nhũn dần khôi phục lại, chỉ còn chút đau đớn, không hổ là Độc Dược cho chính tay Severus điều chế.

“Potter, mong rằng cái đầu đầy cỏ lác của em còn nhớ rõ bản thân bao nhiêu tuổi, tốt nhất không nên làm những chuyện không phù hợp với tuổi của mình!” Snape nhìn những vết xanh tím trên cơ thể Harry, khe mỉm môi, lấy ra bình Độc Dược thứ hai, đổ một chút lên những vết thâm tím của Harry rồi bắt đầu mát xa.

“Em biết rồi, lần sau đợi đến khi em 17 tuổi chúng ta lại làm, có được không?” Bỗng dừng lại được Snape phục vụ tận tình khiến Harry cảm thấy giật mình, lần trước cậu cũng không được đãi ngộ như vậy a, lúc đó chính mình phải tự thoa thuốc, có phải biểu hiện này là do Severus càng ngày càng yêu thương cậu?! (Mất lạnh: người suy nghĩ nhiều quá rồi, lần trước giáo sư chỉ vì quá khiếp sợ cùng hổ thẹn nên mới không còn dư tâm tư chú ý mà thôi, lần này nói sao cũng từng có kinh nghiệm, không hoảng loạn như trước nữa.)

Lời Harry vừa nói làm gương mặt Snape thoáng biến đen, lần sau?! Còn có lần sau?!

“Potter, không nên dùng trí não còn chưa hiểu mấy sự đời đi quyết định cuộc sống của người khác, chơi trò dây dưa với vị giáo sư lớn hơn gần hai mươi tuổi vui lắm sao?!” Snape cũng không hoàn toàn tin tưởng vào tình cảm của Harry, dù sao tuổi cậu ta còn rất trẻ, vả lại cậu ta đáng có được một cuộc sống tốt đẹp, chứ không phải cuộc sống tẻ nhạt bị trói buộc với một lão già.

“Severus Snape, em rất tin tưởng vào mắt nhìn của mình, em không nghĩ là mình đang dây dưa anh, mà là chính anh vẫn một mực trốn tránh, hiện tại chúng ta đã tới mức này rồi, anh còn định trốn tránh tới khi nào?! Em, Harry Potter, sẽ không bao giờ buông tay một người đàn ông tốt như anh! Một bậc thầy Độc Dược, giáo sư Độc Dược của trường Hogwarts, Severus, anh tốt hơn rất nhiều so với những gì anh tự nhận xét, vả lại chiến tranh đã chấm dứt, để anh không bị những người khác cướp đi, em sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào để giữ được anh, cho nên, Severus, chờ đến khi em tốt nghiệp, chúng ta kết hôn đi!” Harry thu lại nụ cười, nhấn nạt cảm giác đau đớn từ nơi khó nói, cố gắng đứng trên giường, từ trên cao nhìn xuống, khí thế bừng bừng.

“Chết tiệt, lẽ nào đám Gryffindor không biết xấu hổ là gì sao?!” Snape hốt hển đem áo choàng ném cho Harry, bước nhanh rời khỏi phòng ngủ, có điều chỉ trong chớp mắt ấy, Harry vẫn kịp nhìn thấy vành tai đỏ bừng của Snape.

“Ha hã.” Harry nhìn Snape vội vàng rời khỏi phòng, hoàn toàn không cảm thấy khổ sở, ngược lại, tâm tình cậu tốt hơn rất nhiều, nhẹ nhàng sờ sờ bụng, mục đích lần này của cậu thế là đã đạt được, đợi đến khi Severus biết được tin này không biết sẽ có phản ứng thế nào đây? Thật sự rất đáng chờ mong a!

“Potter, xem chừng lễ Giáng Sinh của người cũng không tệ lắm.” Vừa quay về trường sau kỳ nghỉ đông,

Draco liền theo thói quen đến phòng Cần Thiết, từ hồi dùng nơi này để điều chế Độc Dược, hắn tựa hồ đã sớm đem căn phòng này trở thành nơi tụ họp thương lượng với Harry hay cùng Hermione đọc sách nghiên cứu, hôm nay hắn nhiều lần nhìn thấy Harry nở nụ cười ngu ngơ, trong lòng biết rõ vị viện trưởng đáng kính của Slytherin cuối cùng đã bị Harry, một con sư tử Gryffindor tính kế.

“Tạm được, cảm ơn quà Giáng Sinh của cậu, chỉ có điều tôi nghĩ mình không có cơ hội mặc.” Harry vừa thấy Draco, liền nhớ lại bộ y phục nam pháp sư với vòng eo được cố tình nói rộng, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi nói, tuy cậu nguyện ý dùng đứa con để níu chặt lấy Severus, nhưng không có nghĩa khi cái bụng biến to cậu sẽ xuất hiện trước mặt mọi người.

“Không, ta là người theo chủ nghĩa thực dụng, lúc ta suy nghĩ tặng món quà gì thì cũng đã nghĩ đến tình huống đặc thù trong năm sắp tới của người.” Draco nở nụ cười nhạt, “Không biết món Độc Dược chúng ta vất vả điều chế có hiệu quả thế nào? Dù sao cậu của ta tuổi cũng đã không còn trẻ nữa, càng sớm mang thai thì càng có lợi.”

“Sinth nhật Remus là vào tháng ba, tôi định dùng nó làm quà sinth nhật cho chú ấy, chú ấy hẳn sẽ rất vui vẻ đưa cho Sirius dùng.” Harry cười đến hết một con tiểu hồ ly.

“Muộn như vậy?!” Draco có chút tiếc nuối bĩu môi, “Vẫn còn người, bây giờ?”

“Độc Dược hiệu quả không tệ, tuy điều chế có chút phức tạp.” Harry không trả lời thẳng, chỉ mơ hồ cho Draco một lời ám chỉ, ngày hôm nay cậu đã dùng thử một câu thần chú học được từ trong sách để kiểm tra thân thể.

“Bao giờ người nói cho viện trưởng biết thì đừng quên nhắc đến ta, nể tình bạn giữa chúng ta, ta không ngại chia sẻ một phần lửa giận của viện trưởng cùng người (Mắt lạnh: Con rắn nhỏ, kỳ thực là người muốn xem kịch vui!).” Draco nhìn lướt qua phần bụng của Harry, nói sang chuyện khác, “Đến tốt cùng bao giờ mới có thể ra tay, ta sắp áp chế không nổi bất mãn của Slytherin với tên giáo sư kia nữa rồi.”

“Hiện tại chưa được, không thể để hiệu trưởng của chúng ta có thời gian kịp phản ứng, nói thật, không khí dị thường lúc này cũng đủ khiến ông ta cảnh giác rồi, Sev đã cảnh cáo phải an phận một chút, hiệu trưởng đã bắt đầu nói anh điều tra trong nội bộ Slytherin, vả lại đám Gryffindor cũng đã có mấy người được ông ta mời đến dùng trà rồi đó, hiện tại tốt nhất là để một ít Slytherin ra tay tung chút hỏa mù, nhưng không được làm tên giáo sư đó bị thương, kế hoạch của chúng ta phải một kích trúng đích ngay, thời cơ là rất quan trọng.” Harry khẽ híp mắt nói ra tin tức mình mới biết được từ chỗ Severus, để Severus trở thành hiệu trưởng của Hogwarts mới có lợi cho cậu, mãi cho đến khi đã thực sự mang thai, cậu mới nhớ tới bản thân vẫn còn hai năm nữa mới tốt nghiệp, không thể nghỉ ngơi, để che lấp vấn đề này, thì việc Severus trở thành hiệu trưởng sẽ giải quyết tất cả.

“Thời cơ?! Người nói cụ thể thời gian hơn một chút được không, Slytherin ắt hẳn cũng sắp đến cực hạn rồi.” Draco không biết tại sao Harry lại phải xác định thời gian như thế, tựa hồ cha của hắn biết điều gì đó, nhưng cũng không chịu nói cho mình biết.

“Chậm nhất là trước ngày cá tháng tư, đến lúc đó tôi sẽ báo với cậu.” Harry cúi đầu cố nhớ lại Severus đã từng nói với cậu Dumbledore còn sống được bao lâu.

~~ Hết chương 81 ~~

82. Chương 82

Giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám lần này rốt cục không thể trụ lại đến hết năm học được, trước khi kết thúc năm học chừng ba tháng, trong khi đang tuần tra rừng Cấm, giáo sư Stewart bất hạnh rơi vào một cái bẫy được thiết kế vô cùng tinh xảo, người thiết kế cái bẫy này dường như rất am hiểu hành vi của giáo sư Stewart, có thể biến bùa Giải-trừ mà giáo sư Stewart tung ra trong vô thức thành đòn phản công khiến giáo sư bị thương nghiêm trọng, người thiết kế bẫy tựa hồ còn nghĩ đến việc lợi dụng loài nhện tám

mất trong rừng Cấm, cho nên mọi người phải đưa vị giáo sư Stewart vừa bị thương vừa trúng độc vào bệnh viện St.Mungo cấp cứu. Còn Hogwarts thì giống như một quả bom vừa được kích nổ, nhà Gryffindor cấp thiết muốn tìm cho ra người anh hùng đã thành công làm giáo sư bị thương, mong muốn đó là một chú sư tử nhà Gryffindor; nhà Ravenclaw hoàn toàn bị cái bầy liên hoàn đó mê hoặc, thậm chí có những học sinh năm thứ năm hay thứ bảy không chú ý gì đến cuộc thi, mà... chỉ nghĩ đến việc nghiên cứu những ma văn bùa chú ẩn giấu trong bầy rập cùng quy luật của chúng; nhà Hufflepuff thì vì giáo sư xuất thân từ nhà này, nên mọi người chuẩn bị rất nhiều lễ vật an ủi gửi đến St.Mungo bằng con cú mèo; còn nhà Slytherin thì trước sau như một, bảo trì im lặng không bàn luận, nhưng với những người quan tâm thì có thể thấy được trong nội bộ Slytherin có rất nhiều vũ hội được mở ra.

So với bầu không khí thoải mái của học trò, thì bầu không khí trong giáo ban trầm trọng hơn nhiều. Ngày thứ hai sau vụ việc đưa giáo sư Stewart vào St.Mungo, hiệu trưởng Dumbledore liền triệu tập bốn vị viện trưởng vào phòng làm việc của mình.

“Mọi người, muốn ném thử chút con sên đông lạnh không? Là hương vị kẹo mới nhất đấy, cũng không tệ lắm.” Dumbledore vẫn giống như mọi lần hết lời quảng cáo loại kẹo mới, tuy rằng biểu hiện của ông vẫn như thường ngày, nhưng mấy vị viện trưởng đều nhìn ra được sắc mặt ông hiệu trưởng già đã tái xám không còn chút huyết sắc, đó là vẻ mặt của người bệnh nặng khó qua khỏi.

“Albus, thầy không việc gì thật chứ?” McGonagall lo lắng hỏi thăm, thuận tay đẩy đĩa kẹo của Dumbledore ra xa khỏi mình, giúp những vị viện trưởng khác thở phào một hơi.

“Ta khỏe, Minerva.” Dumbledore nở nụ cười trấn an, “Ta chỉ là sắp bước vào một cuộc hành trình khác mà thôi.”

“Dumbledore!” Flitwick hét lên một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, điều ông vừa nói thật sự quá đột ngột.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí trong phòng hiệu trưởng trở lên nặng nề.

“Mọi người không cần lo lắng, cái chết bất quá chỉ là một... cuộc mạo hiểm vĩ đại khác mà thôi.” Dumbledore vẫn thoải mái nở nụ cười với mọi người, “Hôm nay ta gọi mọi người tới đây không phải là vì mục đích này, được rồi, về chuyện giáo sư Stewart đáng thương, khi thầy ấy được chuyển vào bệnh viện thánh Mungo, các lương y đã nói thầy ấy cần ít nhất hai năm trị liệu mới có thể khôi phục hoàn toàn.”

“Giáo sư Stewart? Úc, cạm bẫy pháp thuật đó thiết kế thật sự quá tinh xảo, không chỉ có bùa chú che giấu cổ, mà còn có rất nhiều ma chú tấn công khác, lại lợi dụng thêm tấm lưới xa tăng cùng loài nhện tám mắt trong rừng Cấm, thật sự quá tuyệt diệu... Ách, xin lỗi.” Giáo sư Flitwick lập tức hưng phấn nói, nhưng được một nửa mới chú ý tới mình thất lễ vội vàng ngậm miệng.

“Không sao cả, sức tưởng tượng của tụi nhỏ cũng khiến ta phải vỗ tay tán thưởng, có điều nếu như giáo sư Stewart không vì việc này mà bị thương nghiêm trọng thì tốt biết bao.” Dumbledore vừa nói vừa cầm một viên kẹo ốc sên đông lạnh nhét vào miệng.

“Albus, ta đã sớm nhắc nhở ông, ngay khi đám học trò bắt đầu trêu chọc giáo sư Stewart, thì nên dùng biện pháp trừ điểm để răn đe, nhưng ông hết lần này tới lần khác nói cái gì mà giáo sư cùng học trò cần những trò đùa như thế, mới có thể kéo gần khoảng cách giữa giáo sư Stewart với tụi nhỏ hơn, kết quả thì sao?!” McGonagall phụng phịu nói, ngày trước khi Gryffindor bắt đầu giở những trò đùa với Stewart bà đã tính nghiêm phạt đám trẻ này, kết quả bị Dumbledore ngăn trở.

“Xin lỗi, Minerva, lúc đó ta đã không nghĩ tới hậu quả sự việc sẽ biến thành thế này, quả nhiên không thể xem thường tiềm năng của tụi nhỏ.” Dumbledore cũng rất phiền muộn, lúc trước chính Gryffindor khởi xướng việc giở trò đùa với Stewart, mà những trò đùa của Gryffindor thì căn bản không thể gây thương tích gì một người từng trải qua chiến tranh như Stewart, ngược lại Gryffindor luôn sùng bái những vị giáo sư có thực lực, lúc trước ông không ngăn cản cũng là muốn Gryffindor nhanh chóng tiếp nhận Stewart mà thôi. Nhưng thật không ngờ, việc này lại có thể mở rộng đến toàn Hogwarts như thế, tuy ông hoài nghi có ai đó đứng đằng sau giật dây tất cả, nhưng thân thể ông vì bùa ếm từ năm trước đến giờ càng ngày càng... suy yếu, mặc dù có Độc Dược của Severus phụ trợ, nhưng ông biết mình sắp chết rồi, ông căn bản không còn dư tinh lực mà đi điều tra mọi thứ, vốn tưởng rằng năng lực của Stewart hẳn có thể kiên trì đến trước khi ông

chết, dù sao những trò đùa trước kia tuy phiền phức nhưng không tính trắc trở. Nhưng lần này, những ma chú được sử dụng không cái nào không dùng đến pháp thuật cao thâm, lại có thể thiết kế tinh xảo, hoàn toàn khép chặt, nhìn thấu hành động của Stewart, có thể thấy những trò đùa trước đây chỉ là những mảnh khéo thử hành động của Stewart mà thôi. Không ngừng thử, ẩn nhẫn, sau đó một kích trúng đích, đây hoàn toàn là tác phong của Slytherin. Nhưng trong khoảng thời gian qua ông không hề nhìn ra Slytherin có chút xích mích nào với Stewart giống như ba nhà còn lại, có thể nói, trò đùa của ba nhà khác với Stewart hoàn toàn do tự phát.

“Ngày hôm nay ta gọi mọi người tới đây, là vì việc chọn hiệu trưởng tiếp theo cho Hogwarts.” Dumbledore không muốn tiếp tục cùng McGonagall nói thêm về chuyện này, nên ông nói thẳng vào mục đích nói chuyện ngày hôm nay.

“Minerva không phải hiệu phó sao?” Giáo sư Sprout nghi hoặc hỏi, bà vẫn luôn nghĩ rằng giáo sư McGonagall sẽ là người tiếp nhận chức hiệu trưởng sau Dumbledore, tin là mọi người cũng nghĩ như vậy.

“Không, Minerva xuất thân từ Gryffindor, hai vị hiệu trưởng liên nhau không thể cùng xuất thân một nhà, dạy học không đến một học kỳ cũng không có tư cách tuyển chọn vào chức vị hiệu trưởng, đây là những quy tắc chọn hiệu trưởng cho Hogwarts từ trước đến nay rồi, vốn dĩ ta dự định đề cử giáo sư Stewart tiếp nhận chức vụ này, anh chàng này hoàn toàn có năng lực để đảm nhiệm, nhưng hiện tại...” Dumbledore đưa mắt nhìn lướt qua từng vị viện trưởng một, ánh mắt sau cặp kính nửa vành trắng bỗng trở lên sắc bén.

Vừa nghe hết mọi chuyện, Snape vẫn bảo trì trầm mặc chợt nhận ra: Khoảng thời gian trước Slytherin vẫn luôn giữ một thái độ im lặng quái dị, rồi tên tiểu tử kia luôn quanh co hỏi dò mình về tình trạng thân thể của Dumbledore... Chết tiệt, tên ngu ngốc đó làm thế nào lại cùng đám Slytherin hỗn thành một đám, giờ trò ngay trước mắt Dumbledore, bây giờ Chúa Tể Hắc Ám đã bị tiêu diệt, tên nhãi đó nghĩ mình lợi hại đến mức nào, cho dù bị Dumbledore phát hiện ra cũng sẽ tha thứ cậu ta sao?! May mà Dumbledore đã sắp chết!

“Dumbledore, tinh lực của ta chỉ đủ quản lý nhà Ravenclaw thôi, ta còn rất nhiều kiến thức ma pháp cần nghiên cứu.” Với loại chuyện này, giáo sư Flitwick nhỏ bé luôn phản ứng rất nhanh, lập tức nói ra lập trường của mình.

“Cái đám cây cỏ trong nhà kính đã chiếm hết tinh lực cùng thời gian của ta rồi.” Giáo sư Sprout cũng vội nói, đám học trò của Hogwarts toàn một lũ nghịch ngợm, bà cũng đâu có thừa tinh lực đi quản lý cái đám đó chứ, đặc biệt là Gryffindor.

Sau lời biện hộ của hai vị viện trưởng, tất cả mọi người có mặt trong phòng hiệu trưởng lúc này đều đưa ánh mắt nhìn về phía viện trưởng của Slytherin, người hiện giờ vẫn còn đang mải suy tư với phát hiện mới của mình, nhận thấy ánh nhìn đầy ẩn ý của mọi người, Snape nhíu mày: “Dumbledore, ông hẳn phải nhớ rõ ta chỉ còn ở lại trường học hai năm nữa thôi, chuyện này chúng ta đã thỏa thuận rất rõ ràng, ta chịu đủ cái đám cự quái chỉ biết lãng phí được liệu này rồi!”

Snape tình tường phát hiện ra tia nhìn hoài nghi thoáng qua trong mắt Dumbledore, hẳn thâm cười nhạt: Nghi ngờ việc này do ta đứng đằng sau sao? Nếu như ông biết được người thật sự đứng đằng sau là quân cờ ông vẫn luôn bồi dưỡng bấy lâu nay — Cậu Bé Vàng, thì ông sẽ có cảm tưởng gì nhỉ?! Ngay cả cái chết của ông cũng do một tay đứa bé ngoan ngoãn kia thiết kế, ông sẽ làm gì? Một người luôn luôn phòng bị Slytherin như ông, cho dù chết cũng không muốn đem Hogwart giao cho một người Slytherin, dường như ông đã quên 12 người trong ban quản trị đa phần đều là Slytherin thì phải, lẽ nào bọn họ không biết được quy định lựa chọn hiệu trưởng kế nhiệm sao?

“Severus, anh là một Bạc Thầy Độc Dược ưu tú, tội nhỏ được anh dạy dỗ là may mắn của chúng, ta còn không hy vọng anh rời vị trí này, giáo sư Độc Dược luôn rất khó kiếm a.” Dumbledore mỉm cười nói, trong lòng âm thầm tính toán, mặc kệ có muốn hay không, đã lên làm hiệu trưởng thì ít nhất phải nhậm chức năm năm mới được từ nhiệm, Severus kỳ thực cũng là sự lựa chọn tốt nhất, hẳn căn bản không có mấy lưu luyến với chức vị này, còn ở lại nơi này cũng chỉ là vì mong muốn bảo vệ đứa con của Lily cho đến khi cậu bé tốt nghiệp mà thôi, về điểm này ngay từ khi tiếp nhận chức vị giáo sư hẳn cũng đã nói rõ với ông, chỉ có điều Severus quá thiên vị Slytherin, ông rất lo tương lai của đám Gryffindor sau khi hắn nhậm chức, đám nhỏ ngay thẳng, khả ái này nhất định sẽ phải chịu nhiều ủy khuất a, cho nên trước kia ông mới muốn để Stewart... Bây giờ thì hết cách rồi, chỉ có thể để Severus nhậm chức hiệu trưởng thôi, “Severus, kỳ thực anh

là một người rất ưu tú, Stewart cả cá tính lẫn tuổi đời đều không phù hợp với công việc quản lý một ngôi trường, anh cũng không cần lo lắng bản thân thiếu năng lực, anh còn trẻ, và lại Minerva cũng sẽ trợ giúp anh, phải không nào?”

Lời Dumbledore nói chiếm được sự đồng tình của ba vị viện trưởng còn lại. tuy Snape có chút bất công, lời nói cũng có chút ác độc, tuổi cũng có chút trẻ, nhưng khí thế của anh thì đủ áp chế đám Gryffindor nổi tiếng nghịch ngợm kia, cho dù anh không được học sinh hoan nghênh, thì cũng chẳng đứa học trò nào dám trêu chọc anh, tuy nói anh mà làm hiệu trưởng thì đám Gryffindor chắc chắn sẽ rất tội nghiệp, nhưng chẳng phải còn có Minerva sao? McGonagall cũng rất thỏa mãn khi để Snape tiếp nhận chức vụ hiệu trưởng, chỉ ít bà sẽ nhàn hơn rất nhiều, không cần nhận hết giáo vụ về mình nữa. (Min: Giáo sư McGonagall, thật vậy sao?)

“Ta cự tuyệt, Dumbledore. Ta đã chịu đủ đám cự quái không có đầu óc đó rồi, nếu như ta sắp được giải thoát khỏi đám... này rồi, thì ta cần gì phải nhận cái chức vị đó để tự dày dọ bản thân thêm vài năm nữa chứ!” Snape có thể cảm nhận được ánh nhìn hoài nghi mà Dumbledore dành cho mình, Voldemort đã chết, đứa trẻ hắc nguyên bảo vệ cũng đã sắp trưởng thành, sau này Snape chỉ muốn quay về trang viên Prince, tập trung vào nghiên cứu những cách phối chế tìm thấy trong mật thất nữa thôi, còn về mấy chuyện làm hiệu trưởng... phiền toái này, hắc tuyệt không muốn nghĩ đến.

“Severus, ta biết điều này rất đột ngột với anh, nhưng ta vẫn mong anh thận trọng suy nghĩ một chút.” Đối với Snape cự tuyệt, Dumbledore rất thỏa mãn, chỉ ít dựa vào cá tính của Severus, thì sau năm năm, chắc chắn hẳn sẽ đem chức hiệu trưởng quảng cho Minerva.

“Không có gì cần suy nghĩ.” Snape lạnh lùng nói ra một câu, rồi xoay người rời khỏi phòng hiệu trưởng, đối với tâm tư của Dumbledore, hẳn cũng đoán được ít nhiều, Snape cũng không định trở thành một vật phẩm dùng để ứng phó quy định, đây là kiêu ngạo của một Slytherin.

Đáng tiếc mấy ngày sau, Dumbledore từ đã trần thế, Severus Snape tuy vẻ mặt tối tăm, nhưng không còn cự tuyệt chức hiệu trưởng nữa...

~~ Hết chương 82 ~~

83. Chương 83

Tháng tư bắt đầu chưa được vài ngày, thì Dumbledore đã rời khỏi nhân thế tại bệnh xá trường Hogwarts mang theo không ít nghi ngờ, đối với một số người mà nói đây là kết quả tất nhiên, nhưng đối với đại đa số học sinh trường Hogwarts mà nói thì quá đột ngột, đám người vẫn còn đang hoan hô mừng rỡ vì quá nhiều được một vị giáo sư, thì tin vị Bạch pháp sư vĩ đại nhất đã ra đi không hề báo trước đã ập tới. Rồi khi mọi người còn chưa kịp nguôi bi thương trước tin dữ thì vị giáo sư kinh khủng nhất, lão dơi già bất công tóc bóng nhờn đáng sợ nhất của Hogwarts, đã mang theo khí tràng hàn băng của mình lên nhậm chức hiệu trưởng. Vì sao không phải là phó hiệu trưởng McGonagall?! Đám động vật nhỏ không hề biết đến quy tắc chọn lựa hiệu trưởng của ngôi trường thì không khỏi bi thương, mà vị hiệu trưởng mới nhậm chức này còn tạm thời kiêm luôn chức vụ giáo sư Độc Dược, Merlin a, cơn ác mộng này bao giờ mới ngừng đây?!

Những bức chân dung của các vị hiệu trưởng đặt trong phòng hiệu trưởng tại lầu tám đã bị chuyển hết đến phòng làm việc của giáo sư Độc Dược dưới hầm, tuy Snape có thể không cần ở lại phòng làm việc Độc Dược nữa, nhưng Xà Vương vẫn kiên định ở lại hầm như cũ, điều này khiến cho đám học trò thở phào một hơi.

“Severus, ta rất ngạc nhiên khi anh lại tiếp nhận chức vụ này nhanh như vậy, anh rốt cục đã phát hiện ra chỗ khả ái của bọn nhỏ rồi phải không?” Dumbledore, giờ đã chỉ còn là một bức họa, đang hạnh phúc ngồi trong khung tranh của mình vừa nhấm nháp đủ loại kẹo bánh vừa nói chuyện với vị hiệu trưởng mới trẻ tuổi kiêm giáo sư Độc Dược đang ngồi đọc sách với vẻ mặt tối tăm.

Đã biến thành bức tranh mà còn không quên thử người khác sao?! Snape lạnh lùng liếc Dumbledore, khóe miệng kéo thành một nụ cười ác ý: “Cậu Bé Vàng của ông cứ luôn mồm khuyên nhủ thật sự khiến người

khác rất phiền, ta chỉ là một giáo sư Độc Được tầm thường sao có thể từ chối ý tốt của Chúa Cứu Thế chứ, không phải sao?”

“Harry?!” Đáp án của Snape hiển nhiên nằm ngoài dự tính của Dumbledore, sắc mặt ông liền biến đổi, “Harry cũng tham gia việc của Stewart?! Vì sao?!”

Snape không trả lời Dumbledore ngay, mà lâm vào hồi ức của mấy ngày trước sau khi rời khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng.

Biết được đại khái sự thật, Snape sau khi rời khỏi phòng hiệu trưởng lập tức thuận lợi kéo Harry, lúc này cũng đang lảo đảo ở lầu tám, về hầm.

“Potter, việc tên giáo sư phòng chống nghệ thuật Hắc Ám kia gặp phải chuyện trong rừng Cấm, em cũng nhúng tay vào có đúng hay không?” Snape trực tiếp hỏi.

“Không có.” Harry ngay thẳng trả lời, “Em chỉ giật dây Gryffindor giở trò đùa với vị giáo sư đó lúc ban đầu mà thôi, sau đó thông tri một chút thời gian cho Slytherin giăng cái bẫy đó, còn em thành tích đến cỡ nào sao có khả năng làm ra chiếc bẫy lợi hại như vậy chứ!”

“...” Snape hung hăng trừng mắt tiểu tử luôn không an phận này, tên tiểu tử này đã sai còn nói được như ngay thẳng lắm, rõ ràng chính cậu ta là một trong số những kẻ chủ mưu, “Em biết quy định lập các hiệu trưởng?!”

“Draco có nói cho em biết.” Harry sáng khoái thừa nhận, không chút do dự bán đứng Draco, dù sao thì tên giáo sư kia cũng đã đi tham quan St. Mungo dài ngày rồi.

“Vì sao, Potter?” Snape nhú mày nhìn Harry, hoàn toàn không đoán ra được động cơ của Harry, cậu ta hẳn biết bản thân hẳn càng thích cuộc sống yên bình để chuyên tâm nghiên cứu Độc Được mới đúng.

“Bởi vì em không muốn bị đuổi học, nếu như tên Stewart kia trở thành hiệu trưởng thì em nhất định sẽ bị đuổi học.” Harry thầm tính toán đây có phải là thời cơ tốt để nói ra cái bí mật nhỏ của mình hay không.

“Đuổi học?!” Snape nhú mày, “Ta không nghĩ rằng tên tín đồ cuồng nhiệt của Dumbledore lại đem Cậu Bé Vàng do chính tay ông ta nuôi dưỡng đuổi khỏi trường học đâu, Potter, xem ra em vẫn còn chưa hiểu hết danh khí của bản thân mình, là cái gì khiến em đột nhiên khiêm tốn như vậy?”

“Cũng bởi vì món quà Giáng Sinh giáo sư tặng em, nếu như những người khác, bất kể ai, trở thành hiệu trưởng em nhất định sẽ bị đuổi học.” Cuối cùng, Harry quyết định nhân lúc này nói ra tất cả.

“Ta tặng em lễ vật Giáng Sinh lúc nào?!” Snape âm thầm cảm thấy có dự cảm không lành, trước không nói món quà định tặng tên tiểu tử này dịp Giáng Sinh mình vẫn đang để trong ngăn kéo không có tặng, mà cứ nhắc đến hai từ ‘Giáng Sinh’ này là Snape cảm thấy rất bất an.

“Giáo sư, em mang thai rồi, đã hơn ba tháng.” Harry nói nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm một tầng đỏ ửng, tuy nói chuyện này với những người khác thì không có gì, nhưng khi đối mặt Snape nói ra điều này thật sự khiến cậu xấu hổ vô cùng.

“Loảng xoảng” một tiếng, lão dơi già luôn khiến cho đám động vật nhỏ của Hogwarts thấy bóng là chạy mất dạng giờ đã mất hết hình tượng gã khổng lồ ghê sợ pha, gương mặt cứng còng nhìn chân trời vào Harry, tầm mắt không tự chủ được chuyển dần xuống phía bụng vẫn chưa mấy thay đổi của cậu ta, “Po... Potter, nếu như bộ não đầy tương hồ của em vẫn còn hoạt động bình thường, thì nên nhớ rõ bản thân là nam hay nữ, đừng có cả ngày đều suy nghĩ những thứ cổ quái như thế!”

“Em nói thật mà, giáo sư, anh không định ăn xong trốn tránh trách nhiệm đấy chứ! (Mắt lạnh: Rốt cục cậu cũng dùng tới ngôn từ đám nữ diễn viên thường hay sử dụng khi bị ruồng bỏ trong sách a!)” Harry ủy khuất méo mếu, “Trên mặt đất lạnh, anh ngồi lên ghế sofa đi.”

Ta vì cái gì mới bị té lăn trên mặt đất?! Khóe miệng Snape không khỏi co quắp, yên lặng đứng dậy chỉnh lý lại một chút y phục, rồi dùng một tay túm lấy sau áo Harry, kéo cậu ta đi hướng lò sưởi.

“Sev, anh dẫn em đi chỗ nào? Kéo như vậy em rất khó chịu.” Harry có chút kỳ quái thái độ trầm mặc của Snape.

“St.Mungo, kiểm tra đầu óc của thiếu gia Potter nhà người một chút!” Snape trả lời cứng ngắt.

“Ách... Giáo sư, em không lừa anh, đến bệnh xá để bà Pomfrey kiểm tra một chút thai nhi cũng được rồi, không cần đến St.Mungo đâu, rất phiền phức.” Harry hảo tâm nhắc nhở.

“Potter, dùng cái đầu cự quái của em mà nhớ cho kỹ, con trai không có khả năng thụ thai như con gái!” Snape kiên định cầm lên một nhúm bột Floor.

“Dĩ nhiên là bởi vì em dùng Độc Dược Sinh Tử, em vất vả lắm mới tìm được cách phối chế trong thư viện gia tộc Black đó.” Harry nói nhanh, cậu cũng không muốn đến St.Mungo tự tìm mất mặt a.

“Potter, cần ta nhắc nhở sao, thành tích Độc Dược của em chưa bao giờ đạt đến điểm A.” Bàn tay nắm bột Floor chuẩn bị quăng vào lò sưởi bỗng khựng lại, cố gắng trốn tránh sự thật.

“Nhưng mà Draco thì chưa từng có điểm nào dưới O, Hermione cũng chưa từng bị điểm dưới E a.” Harry hảo tâm bán đứng đồng bạn của mình, “Sự thực chứng minh, hiệu quả của thuốc cũng không tệ, ngày hôm qua Remus gửi thư tới báo Sirius cũng mang thai hơn hai tháng rồi.”

Được lắm, Lucius thật biết cách dạy con a! Snape đen mặt chữi thâm trong lòng, dẫn tên tiểu tử trước mặt đến bệnh xá, rồi ngay tại nơi đó cái huyền tường Harry nói dối đã hoàn toàn bị kéo đổ, không thể phủ nhận, khi đó sâu trong nội tâm hắn dâng lên một cảm giác hạnh phúc khó tả, nhưng ngay khi bà Pomfrey tuyên bố Harry mang thai một cặp song sinh và pháp lực của cậu bé không đủ để duy trì đến lúc sinh sản thì cái cảm xúc đó lập tức bị đè bẹp, bản thân pháp sư nữ mang thai, khả năng mang thai song sinh cũng đã rất hiếm, thì pháp sư nam mang thai song sinh còn hiếm hơn nữa, thậm chí hầu như không có, dù sao tử cung do Độc Dược mô phỏng mà thành cũng không thể bằng thứ thật.

Sau cùng, khi Snape kiểm tra cách phối chế mà Harry giao ra, cùng với tra xét quá trình ngao chế của Draco, rồi cộng thêm tin tức tên chó ngốc kia cũng mang thai một cặp sinh đôi, thì phát hiện ra đây là bởi do hai người ngao chế chưa từng nghiên cứu riêng cách điều chế nên cho quá tay một loại dược liệu, mới xảy ra chuyện này.

Tuy rằng rất bức bối tên đầu đá ngốc nghếch này dám can đảm dùng loại Độc Dược chưa qua thử nghiệm, nhưng ngại thân thể có chút đặc thù của cậu ta lúc này, Snape chỉ có thể đem cơn giận trút lên hai kẻ phối chế, tất cả dược liệu chuẩn bị cho học sinh năm thứ bảy sử dụng đều do Hermione vô tội cùng Draco, kẻ thích xem trò vui cuối cùng rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, chuẩn bị, còn Snape giành tất cả thời gian rảnh để đọc sách cố gắng tìm ra phối phương có thể giúp bổ sung pháp lực và dinh dưỡng cho Harry trong quá trình mang thai. Snape tuyệt đối không thừa nhận Harry mang thai giúp hắn có được một cái cơ hoàn hảo để đem cậu bé nhốt vào bên cạnh mình, Snape cũng tuyệt đối không thừa nhận tận sâu trong đáy lòng hắn vẫn vui mừng khi trong tương lai hai người sẽ có những đứa trẻ lồi liên hai dòng máu của họ với nhau...

“Severus, làm ơn nói cho ta biết, Harry có tham dự sự kiện khiến giáo sư Stewart bị thương không?” Thấy Snape trầm mặc hồi lâu vẫn không trả lời, Dumbledore cũng chẳng còn tâm tình ăn kẹo, ông cố đề cao thanh âm hỏi lại.

“Cũng không tính, cậu ta đứng sau việc thổi gió đám Gryffindor giở trò đùa với hắn ta mà thôi.” Từ hồi ức quay lại sự thật Snape có chút hả hê nói.

“Vì sao?” Dumbledore bị thương hỏi, trong lòng có cảm giác chua xót như bị phản bội.

“Cậu ta mong tôi có thể trở thành hiệu trưởng Hogwarts.” Snape mím môi, không mấy tình nguyện trả lời.

“...” Trầm mặc một lát, chợt Dumbledore mở miệng, “Hay là, Severus anh có thể an bài một chút không, ta nghĩ muốn cùng Harry nói chuyện, có một số việc ta muốn hỏi cậu bé một chút.”

“Được, tôi sẽ an bài.” Snape suy nghĩ một chút, rồi đáp ứng yêu cầu của ông ta.

~~ Hết chương 83

~~Tiểu kịch trường:

Hermione: Sao giáo sư Snape... Ách, là hiệu trưởng Snape lại để mình xử lý những thứ này, thầy không biết chúng ta sắp tham gia cuộc thi Pháp sư thường đẳng sao?!

Draco: Đừng oán giận nữa, ta cũng bị phạt như thế, thậm chí ta còn phải sao chép 500 lần thủ tục Slytherin nữa kia, căn bản không còn thời gian ôn tập.

Hermione (hiếu kỳ): Quá nhiều, không nghĩ tới người cũng sẽ bị phạt như ta, phải biết rằng người là một Slytherin a, và lại hiệu trưởng Snape bình thường vẫn luôn bên vực người, không phải sao?

Draco (tức giận): Hai chúng ta cùng bị phạt, người còn chưa hiểu tại sao ư?! Hai chúng ta đã cùng làm việc gì?!

Hermione (suy tư, sau đó chợt): Độc Dược kia... Harry!

Harry (bối rối gãi đầu): Xin lỗi, Hermione! Độc Dược kia... tại mình lo lắng được hiệu, cho nên mới dùng thử trước khi đưa cho Sirius, kết quả hình như có thành phần nào đó cho hơi nhiều, nên xảy ra chút vấn đề nhỏ, giáo sư rất tức giận. Xin lỗi, làm liên lụy hai người.

Hermione (trừng mắt): Bỏ... Bỏ... Dùng thử?! Người yêu bên Slytherin của bỏ là con trai?! Vì sao lúc trước bỏ không chịu thừa nhận?!

Harry (ủi khuất): Mình chưa từng phủ nhận a, mình chỉ sợ dọa đến bỏ, mới không dám nói ra người yêu của mình là ai mà thôi, và lại lúc đó mình cũng chưa theo đuổi được người đó...

Hermione (tàn bạo): Rốt cuộc là ai?!

Harry (thăng thẩn): Severus.

Hermione: Se... (thét lên) Severus, hiệu trưởng Snape?!

Draco đồng nhìn vô vố vai Hermione, thoải mái nói: Giờ người còn thấy chúng ta chịu phạt oan uổng không.

Hermione (thất hồn lạc phách): Không oan... uổng...

84. Chương 84

Vài ngày sau, khi đã nhận những ý kiến đóng góp của bà Pomfrey, Snape dẫn Harry tới phòng làm việc của hiệu trưởng, nay đã được chuyển đến hầm theo ý nguyện của vị hiệu trưởng mới. Đây là lần đầu tiên, sau khi biết được Harry mang thai, Snape cho phép Harry bước chân vào phạm vi hầm, trước đó để tránh trường hợp cậu bị không khí âm lãnh của hầm ảnh hưởng, hẳn thậm chí còn sử dụng đến cả quyền hạn của hiệu trưởng để ngăn cậu vào nơi này, mãi đến lúc đó Snape mới thật sự cảm thụ được cái chức vị hiệu trưởng này mang đến khá nhiều chỗ tốt.

Sau khi dìu Harry ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt trước bức họa của Dumbledore, hẳn mới nghiêm mặt buông bình Độc Dược (thuốc ổn định tâm tình) xuống bàn, rồi quay đi lấy đến một chén sữa nóng, một đĩa bánh gato, sau đó trong khi Harry đang cười khúc khích thì cố gắng rời khỏi văn phòng hiệu trưởng của mình thật nhanh.

“Harry, thật không ngờ quan hệ của trò với Severus lại tốt như vậy.” Quan sát Snape không được tự nhiên nhưng vẫn ân cần chiếu cố cậu, Dumbledore hiển nhiên rất giật mình.

“Giáo sư vẫn luôn ôn nhu như vậy,” Harry khoái trá nói, “Thầy khỏe chứ, hiệu trưởng Dumbledore.”

“Harry, ta nhớ rõ trước đây trò vốn dĩ không mấy thích Severus, thành tích môn Độc Dược cũng không được tốt lắm.” Dumbledore cố gắng quan sát nét mặt Harry một cách tỉ mỉ, “Thậm chí vào năm thứ nhất trò còn từng hoài nghi Severus.”

“Khi đó con còn nhỏ tuổi.” Harry xúc một miếng bánh kem thật to cho vào miệng, không biết điều này có liên quan gì đến tâm lý hay không, nhưng từ khi biết được bản thân mang thai song sinh, Harry luôn luôn thèm ăn, “Thành tích Độc Dược không giỏi, đó là tại con không có thiên phú. Sau khi con phát hiện ra ưu điểm của giáo sư thì tự nhiên sẽ không xử sự vô tri như trước đây nữa.”

“Sau khi...” Dumbledore rất nhạy bén, ông ngay lập tức phát hiện ra điểm chủ chốt trong câu nói của Harry, “Harry, có thể nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra khiến trò đổi mới cách nghĩ về Severus không?”

“Xảy ra chuyện gì à?” Harry thu lại nụ cười trên gương mặt, dù sao thì người cũng đã chết, đứng trước mặt cậu lúc này chỉ còn là một bức tranh mà thôi, không bằng cứ nói thẳng ra cũng là chuyện tốt, “ Dĩ nhiên, sau khi kết thúc năm học thứ hai con luôn mơ những giấc mơ rất kỳ quái, sau đó những việc diễn ra trong hiện thực cũng chứng minh cho con thấy những thứ trong mộng đều là thật, cho nên con mới thay đổi cách nhìn với giáo sư.”

“Mơ?!” Gương mặt Dumbledore bỗng trở lên nghiêm túc, “Có thể nói cụ thể hơn một chút được không, Harry.”

“Haizz, sau khi từ mặt thất trở về con thỉnh thoảng lại nằm mơ. Trong mơ chỉ có một màn hình máy tính với đầy chữ viết, không có bất cứ hình ảnh nào.” Harry kể lại mọi chuyện như một cái máy, những bức chân dung các vị hiệu trưởng tiền nhiệm treo bốn phía bức tường căn phòng cũng cảm thấy hứng thú mở mắt lắng nghe, “Những điều mà thiên văn miêu tả đều liên quan đến quá khứ, hiện tại, thậm chí cả tương lai của con. Ban đầu, con cũng không mấy tin tưởng chúng, nhưng rồi lại không nhịn được muốn nghiệm chứng chúng, từng chuyện từng chuyện khiến con không thể không tin, tuy rằng con không biết tại sao mình lại mơ thấy những thứ này, nhưng con vô cùng cảm kích, nó đã giúp con nhìn rõ sự thực.”

“Harry, mơ chỉ là hư vô mờ mịt, tin tưởng một giấc mơ...” Dumbledore không mấy tán thành nói.

“Hư vô mờ mịt sao?” Nụ cười trên môi Harry lại nở rộ thêm mang theo vài phần châm chọc, “VẬY bà Figg, một pháp lép, người vẫn luôn cực nhọc giám thị con từ nhỏ đến giờ cũng không phải do thầy an bài? Cái gọi là huyết thống bảo hộ của con cũng không phải mỗi năm chỉ cần ở trong nhà di dưỡng hai tuần là được? Còn nữa cái huyết thống bảo hộ đó không phải chỉ có thể phòng ngừa Voldemort tiếp xúc con, mà còn có thể ngăn cản đám Tử Thần Thực Tử tìm được con? Để vị Chúa Cứu Thế của giới Pháp Thuật bị Muggle ngược đãi, trong khi nói với mọi người rằng cậu ta sống cuộc sống hạnh phúc đầy đủ như một hoàng tử cũng không phải chủ ý của thầy sao, thầy hiệu trưởng? Thầy cũng không hề cố ý để con lớn lên trong hoàn cảnh không có chút thân tình nào, khiến con ngoan ngoãn vào nhà Gryffindor trở thành quân cờ của thầy sao?! Còn cả hăm bạc của gia đình con tại sao lại chỉ còn đủ cho con theo học bảy năm tại Hogwarts, những thứ khác hoàn toàn không còn, điều này thầy cũng không biết tại sao ư? Tầm áo khoác tàng hình nếu như không phải do thầy muốn huấn luyện con, thì có khi cả đời này con cũng đừng mong biết đến sự tồn tại của nó, tất cả những chuyện này đều là do con ngộ nhận sao?”

“Harry...” Biểu tình trên gương mặt Dumbledore dần chuyển sang trầm trọng, ông không nghĩ tới suy nghĩ của Harry lại cực đoan đến vậy, “Tất cả vì...”

“Tất cả vì lợi ích lớn lao hơn, đúng không, hiệu trưởng Dumbledore.” Harry cắt đứt lời Dumbledore chưa kịp nói ra, “Thầy là bạch pháp sư vĩ đại nhất của thế kỷ này, thầy phải lo lắng cho lợi ích của số đông, cho nên vào những thời khắc quan trọng hi sinh số ít để bảo toàn cho lợi ích số đông có thể hiểu được, không phải sao? Nhưng bởi con là một trong số ít những người phải hi sinh, nên có quyền lợi oán giận thầy, phải hay không?”

“Harry, trò cũng không phải vật hi sinh...” Dumbledore khó khăn mở miệng.

“Không cần phải nói những lời nghe đã biết là dối trá như thế. Hiệu trưởng Dumbledore, thầy dám nói lúc trước khi nhìn thấy vết sẹo đặc biệt trên trán con thầy không đoán được con là một trong những Trường Sinh Linh Giá của Voldemort không? Thầy dám nói kể từ lúc đó chưa từng có dự định để con và Voldemort đồng quy vu tận?! Thậm chí vì sợ con bị Trường Sinh Linh Giá ảnh hưởng, thầy còn đưa con đến xã hội Muggle, để con sống cuộc sống như một muggle, tước đoạt mọi sự tiếp xúc với pháp thuật của con từ nhỏ, bồi dưỡng con lớn lên như một tờ giấy trắng, để đến khi con nhập học thầy có thể tùy ý vẽ lên nó. Hagrid chưa bao giờ đi đón học sinh mới, lại nói tiếp con thật đúng là vinh hạnh, cứ nhiên may mắn được Hagrid, người cận vệ đơn thuần trung thành của thầy, dẫn dắt vào giới Pháp Thuật, lắng nghe những lời giới thiệu đủ loại màu sắc cá nhân của bác ấy.” Harry ăn một miếng bánh kem, nụ cười trên môi lạnh lùng, trong khi cậu không ngừng nói ra những điều đã giấu kín trong thật lâu, thật lâu.

“Xin lỗi, con trai ta...” Dumbledore không nghĩ rằng Harry lại biết nhiều chuyện như vậy, cũng hiểu nhiều như vậy, “Trò biết Trường Sinh Linh Giá, vậy cũng biết chúng gồm những thứ gì?”

“Đúng vậy, thực ra thì phải cảm tạ những giấc mộng hư vô mờ mịt này.” Harry châm chọc nói, “Thầy yên tâm, những Trường Sinh Linh Giá khác đều đã bị hủy diệt rồi.”

“Trò cũng biết về chiếc nhẫn của dòng họ Gaunt.” Dumbledore lúc này mới dám khẳng định ngay cả cái chết của mình cũng ít nhiều liên quan đến đứa nhỏ này.

“Đúng vậy.” Harry sáng khoái thừa nhận, “Nơi cất giấu chiếc nhẫn đó bốn phía đều là cạm bẫy vô cùng lợi hại, con căn bản không có biện pháp lấy nó để tiêu hủy, cho nên con mới phải nhờ đến thầy, hiệu trưởng Dumbledore. Dù sao thầy cũng là bậc pháp sư vĩ đại nhất thế kỷ này, mấy thứ pháp thuật Hắc Ám tà ác đó đương nhiên chỉ có thể kiếm thầy đến giải quyết. Kỳ thực nơi đó vẫn luôn nằm dưới sự quản chế của thầy, không phải sao? Chỉ cần tạo ra một ít bằng chứng Voldemort để lại nhẫn tại đó trước khi rời đi, thì thầy nhất định sẽ đến đó hủy diệt nó, đúng không nào?”

“Không sai”, Dumbledore cười khỏ, cũng chẳng còn tâm tình động đến đĩa kẹo ngay bên cạnh nữa, “Là trò tạo ra bằng chứng giả đó? Làm rất hoàn mỹ.”

“Malfoy luôn luôn là người hợp tác đáng giá.” Harry cười yếu ớt uống một ngụm sữa.

“VẬY còn mảnh hồn trên đầu của trò?” Dumbledore lo lắng hỏi.

“Ngay khi biết được con chính là một trong những Trường Sinh Linh Giá, thì việc đầu tiên Sev nghĩ đến không phải là làm thế nào để con và Voldemort đồng quy vu tận, mà là liệu mạng tìm kiếm phương pháp giải cứu cho con, đoạn thời gian đó anh ấy tiêu tụy đi rất nhiều, cuối cùng anh ấy đã tìm ra một phương pháp và may mắn thay, đã thành công, đó là sự khác biệt lớn nhất giữa thầy và anh ấy, Sev là thật lòng muốn bảo hộ con, mong muốn con sống sót. Còn thầy, khi ảnh hưởng đến lợi ích của đại đa số, thì thầy có thể không chút do dự hi sinh con.” Gương mặt Harry dần trở lên nhu hòa.

“...” Dumbledore không thể phản bác lại điều gì.

“Hiệu trưởng Dumbledore, thầy còn điều gì muốn biết nữa không, nhanh hỏi đi, con muốn quay về phòng nghỉ ngơi một chút.” Harry đã không còn kiên trì tiếp chuyện với Dumbledore nữa, bà Pomfrey đã nói rồi, trong khoảng thời gian này cậu cần được nghỉ ngơi nhiều.

“Harry, vì sao lại phải đuổi giáo sư Stewart đi, trò làm vậy là vì muốn cho Severus trở thành hiệu trưởng Hogwarts sao?” Dumbledore nhìn thật sâu vào đôi mắt Harry, lẽ nào bởi vì Severus đối xử với cậu bé tốt, cho nên cậu bé mới muốn Severus trở thành hiệu trưởng Hogwarts?! Severus cũng không phải là người thích cái chức vị này a.

“Bởi vì con không tin tưởng người mà thầy chọn làm hiệu trưởng, chính bản thân thầy đã là một trường hợp hiệu trưởng không hợp cách.” Harry không chút nể mặt mà nói thẳng, “Thầy luôn chế tạo những mâu thuẫn giữa các học viện, ngấm ngầm khơi mào Slytherin cùng ba học viện khác tranh đấu, thậm chí còn cố ý dẫn đường một vài nguy hiểm tiến vào trường học, thầy căn bản không có tư cách trở thành hiệu trưởng, thầy chỉ coi học sinh là những quân cờ cho thầy tha hồ sắp xếp, mà vị giáo sư Stewart mà thầy chọn, so với thầy thì quan điểm của hắn ta với Slytherin càng thêm cực đoan, con lo rằng sau khi hắn trở thành hiệu trưởng, thì nhà Slytherin với lịch sử hơn nghìn năm sẽ không còn tồn tại nữa, khi đó Hogwarts còn là Hogwarts sao? Thầy tựa hồ đã hoàn toàn coi Hogwarts thành tài sản riêng của mình rồi, cho đến chết cũng không chịu buông nó khỏi tay mình. Mong thầy nhớ kỹ, thầy chẳng qua chỉ là một trong số những vị hiệu trưởng của Hogwarts trong một nghìn năm qua mà thôi, vả lại cũng không phải là người xuất sắc nhất, nếu không nói thầy là một vị hiệu trưởng tồi tệ nhất.”

Lời Harry nói chiếm được sự đồng tình từ những vị hiệu trưởng khác trên các bức tranh, kỳ thực suốt nhiều năm phải nhìn bốn nhà không ngừng mâu thuẫn, rồi vết rạn càng ngày càng gia tăng, những vị hiệu trưởng vẫn luôn coi đám trẻ Hogwarts như con của mình cảm thấy rất đau lòng.

“Harry, vậy vì sao lại là Severus? Anh ta cũng là người thiên vị Slytherin thậm chí có thể nói là bất công, không phải sao?” Thấy Harry đang chuẩn bị rời đi, Dumbledore liền nói.

“Sev rất bất công, nhưng anh ấy cũng là người rất có trách nhiệm với học sinh của mình, cho dù là về dạy học hay an toàn. Anh ấy không giống thầy chỉ vì chán ghét pháp thuật Hắc Ám mà tìm kiếm những giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám chẳng có chút bản lĩnh nào về dạy, cũng sẽ không tuyển nhận người khả

nghe vào trường học, lại càng không cố ý thả cự quái vào trong trường, hay là rõ ràng biết địa điểm của Xà Quái, lại không nghĩ biện pháp giải quyết mà ngầm dẫn học sinh đi vào mạo hiểm.” Harry đi tới cửa, nghe được Dumbledore hỏi quay đầu lại đáp, “Dĩ nhiên quan trọng hơn, là sau khi anh ấy biết con mang thai, sẽ không đuổi con ra khỏi trường học, bởi vì đứa nhỏ là con của anh ấy.”

Sau khi nói xong, Harry nhanh chóng đóng cửa phòng rồi đi, cũng không quản nhóm hiệu trưởng trong phòng vẫn còn đang bị tin tức này dọa sợ chưa kịp hoàn hồn.

Khi Snape trở lại văn phòng làm việc, thì ngênh tiếp hân là những cặp mắt đầy ẩn ý từ bốn phương tám hướng tập trung vào người, Snape nhú nhú mày, “Sao không tiến hành thú tiêu khiển xung quanh chạy loạn của các người đi? Ta không cần các người chờ ra tại phòng làm việc của ta.”

“Hiệu trưởng Snape, nghe nói cậu bé Harry Potter đang mang thai của thầy?” Phineas cẩn thận dò hỏi, ông hiểu rõ khi Harry bàn bạc hiệp nghị với mình thì cũng không hoàn toàn nói thật, có điều nghe nói Sirius thật sự đã mang thai, điều này cũng không tệ, ông không cần phải lo lắng vấn đề dòng họ Black tuyệt tự nữa.

Tên hỗn đản chết tiệt! Gương mặt Snape thoáng chốc trở lên vô cùng xấu xí, khuôn miệng mấp máy chửi mắng không ra tiếng, hân không ngờ rằng tên tiểu tử này dĩ nhiên lại đem tin mình mang thai tung ra khắp nơi như thế.

Thấy phản ứng của Snape, các vị hiệu trưởng tiền nhiệm đều lộ vẻ mặt hiểu rõ, đây có lẽ là lý do làm hiệu trưởng Hogwarts kinh bạo nhất suốt một nghìn năm qua.

“Severus, Harry vẫn chưa đến tuổi thành niên.” Dumbledore nhìn Snape ánh mắt không tán thành.

“Dumbledore, chính cậu bé vàng vô sỉ kia của ông bày kế hại ta, ngài yên tâm, ta so với bất luận kẻ nào đều biết rõ tên nhãi đó vẫn còn chưa thành niên!” Snape nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Còn nữa, Dumbledore, ông đã chết rồi, làm ơn đừng tiếp tục can thiệp vào sinh hoạt cá nhân của ta nữa.”

“Severus, anh hẳn nên cảm thông một chút thói quen quan tâm bọn nhỏ của một lão già như ta chứ.” Dumbledore thoáng chốc đã chỉnh lý xong tâm tình của mình, dù sao ông cũng đã chết, vả lại Voldemort cũng đã không còn, tất cả mọi người vẫn đang sống rất tốt, kết cục này còn tốt hơn nhiều điều ông dự liệu, vậy nên chẳng còn điều gì là ông không buông tay được cả.

“Ông nên quan tâm việc của mình trước đi, trong tranh không có độc được ngứa sâu răng đâu.” Snape ác ý nhìn đĩa kẹo chất đầy như núi trong bức tranh của Dumbledore.

“Ha ha”, Dumbledore vội cười lảng sang chuyện khác, “Severus, anh định bao giờ cùng Harry kết hôn, nhanh chóng quyết định đi a, đừng để đứa bé trong bụng Harry trở thành con riêng. Có điều nếu đến Bộ Pháp thuật đăng ký, với một tiểu pháp sư vẫn còn chưa đến tuổi vị thành niên như Harry thì còn cần đến người giám hộ đi cùng nữa, ta nhớ rõ là quyền giám hộ của Harry vẫn còn nằm trong tay di của cậu bé, Severus, anh nên nỗ lực nhiều hơn a.” (Min: =.=’! Đến chết vẫn là lão cáo già)

“Không cần ông quan tâm, Albus Dumbledore!” Gương mặt Snape hoàn toàn đen, bây giờ hân mới nhớ đến vấn đề người giám hộ chết tiệt đó, cho dù chuyển dời quyền giám hộ, thì cũng chỉ có thể chuyển đến tay tên xuẩn cẩu Black, ngay lúc này đây hân cũng có thể tưởng tượng ra được phản ứng của tên chó điên đó với chuyện này! Tên nhãi ranh, đúng là chỉ biết gây thêm phiền phức cho hân!

Sau cùng, không biết Snape đã làm gì, mà Sirius cho dù không tình nguyện cũng chỉ đành cùng con đỡ đầu của mình đến Bộ Pháp thuật, đại cầu đáng thương a, bản thân vừa mới nhận được quyền giám hộ con đỡ đầu của mình, còn chưa ắm tay, vậy mà đã phải chuyển sang cho lão dơi già đê tiện vô sỉ dám lừa dối đứa con đỡ đầu hồn nhiên ngây ngô của mình, tại sao người làm bạn cả đời với con đỡ đầu của mình lại là lão dơi già đó chứ!

Mười tháng sau, dưới sự chăm sóc hoàn mỹ của giáo sư, Harry đã hạ sinh hai đứa bé trai có mái tóc và đôi mắt đen tuyền tại bệnh viện Thánh Mungo, chỉ có điều cả hai đứa trẻ đều có một đặc điểm duy nhất mà giáo sư rất ghét đó là có mái tóc luôn rối bởi không chịu vào nếp, có điều chỉ cần nhìn giáo sư, sắc mặt âm trầm đáng sợ, ngao chế một đồng độc được chuyển về dinh dưỡng cho trẻ con cũng đủ thấy được tâm tình

giáo sư thực ra rất hạnh phúc. Còn thai phụ bảy tháng Sirius, bởi vì kiên trì đứng chờ ngoài phòng hộ sinh của con đỡ đầu, quá độ lo lắng nên sinh non, một cặp long phượng, nhưng cũng may là cha tròn con vuông.

Nhìn hai đứa trẻ mang cùng dòng máu với mình, tâm tình Snape dịu đi rất nhiều, hẳn từ bỏ ý định từ chức hiệu trưởng sau năm năm của mình trước đó, vì hai nhóc con này, hẳn dự định làm hiệu trưởng Hogwarts cho tới khi hai đứa tiểu quỷ này tốt nghiệp mới thôi, dù sao người cha còn lại của hai đứa cũng là một Gryffindor lỗi mẫn, để tội nhỏ không bị đám Gryffindor của cái trường này phá hư, hẳn chịu thêm chút khổ cũng được. (Mắt lạnh: Vì đám động vật nhỏ trong tương lai, một phút mặc niệm bắt đầu!)

Đối với Snape, cuộc sống hiện tại giống như một giấc mơ dài mà đẹp đẽ, hẳn chưa bao giờ dám nghĩ đến bản thân sẽ có cuộc sống hạnh phúc thế này: Một người vợ yêu thương chính mình, tuy rằng tuổi có chút nhỏ; hai đứa con khả ái, mặc dù nhiều lúc cũng giống như hai tiểu ác ma luôn nhân lúc hắn ngao chế độc được lại lén vào cho thêm mấy thứ được liệu 'không biết là gì' vào phá hỏng độc được của hắn, chỉ bởi vì hắn không chơi với chúng; một công việc ổn định nhàn nhã (McGonagall: Vì sao đã đổi hiệu trưởng mới, ta vẫn phải làm nhiều việc như vậy?! Ta chỉ là phó hiệu trưởng! Snape: Ta còn vướng con nhỏ.), tuy phải chịu đựng đám tiểu quỷ không ngừng ồn ào... Nhưng Snape hiện giờ đã rất thỏa mãn, chỉ cần Harry cùng hai đứa con dừng lúc nào cũng muốn quần lấy hắn, chiếm dụng phần lớn thời gian ngao chế độc được của hắn thì cuộc sống sẽ rất hoàn hảo! (Min: Cái này em nghĩ hơi khó!)

Tiểu kịch trường:

1, Bà Pomfrey: Minerva, ta thật sự rất mừng, Severus rốt cục đã tìm được bến đỗ của mình rồi.

McGonagall (vui vẻ): Thật vậy chẳng?! Thật sự quá tốt rồi, kể từ khi Lily kết hôn, anh ta vẫn luôn đối đãi rất hà khắc với bản thân. Có điều, rốt cuộc là cô gái nào vậy, rất can đảm, có phải xuất thân từ Gryffindor không?

Bà Pomfrey (nở nụ cười cổ quái): Đích thật là xuất thân từ Gryffindor, có điều không phải là con gái nga!

McGonagall (ngghi hoặc): Ai?!

Bà Pomfrey (che miệng): Là cậu bé Harry đó, lại còn mang thai rồi.

McGonagall (giật mình): Cái gì?! Severus... anh ta sao có thể...

Bà Pomfrey (nhánh tay kéo McGonagall): Minerva, ngoại trừ Harry, còn có ai dám tiếp cận Severus, đâu phải bà không biết tính khí anh ta luôn âm trầm, không được tự nhiên, Harry chính là lựa chọn tốt nhất đó, bà nghĩ xem, Harry ngay cả Kẻ Chờ Gọi Tên Ra còn dám đối diện chống lại, dĩ nhiên sẽ không sợ Severus. Ngoại trừ Harry, cũng chỉ còn Dumbledore can đảm, nhưng mà tuổi tác của ông ta thật sự là không thể a.

McGonagall (bất đắc dĩ): Ta giận là giận tại sao Severus lại để Harry mang thai khi cậu bé còn chưa đến tuổi vị thành niên a.

Bà Pomfrey (cười trộm): Severus chịu cô đơn nhiều năm như vậy, phỏng chừng đã nhịn không nổi, cũng nên thông cảm cho anh ta một chút. (Min: Và cứ thế giáo sư của em bị bôi đen, TT.TT)

McGonagall: Mm... điều này cũng đúng.

Hai lão bà ngồi trong bệnh xá phát ra một trận tiếng cười khiến người ta rùng mình sợ hãi.

2, Harry: Sev, anh mau nghĩ ra tên gì đặt cho hai nhóc bánh bao đi.

Snape (nhú): Potter, mắt em có vấn đề rồi sao? Sao lại gọi hai đứa trẻ con là bánh bao, bọn chúng giống bánh bao chỗ nào chứ, ngược lại giống hai con sên hơn! Chết tiệt, không nên lộn xộn, chờ ta thay tã xong thì mặc các người động thể nào đều được!

Harry (đổ mồ hôi lạnh): Sev, bọn nhỏ còn nghe chưa hiểu anh nói gì đâu. Anh không cảm thấy tội nhỏ trắng trẻo mũm mĩm khả ái như bánh bao sao?

Snape (khuôn mặt vô cảm): Anh chưa từng nhận ra bánh bao còn có thể khả ái, đây là tư duy quỷ dị của Gryffindor sao?!

Harry (cắn răng): Lần đầu tiên em phát hiện ra nguyên lai cũng không phải tất cả Slytherin đều có tế bào cảm tích, nói chung, Sev, anh không đặt tên cho tụi nhỏ, vậy để em đặt, James Snape và Sirius Snape, thế nào?

Snape (vẻ mặt như vừa nuốt nhầm ốc sên): Không được đặt những cái tên không có đầu óc đó cho tụi nhỏ! Alas Seraphilla Snape, Albert Perescott Snape. (Min: Cám ơn nàng Kính Minh tốt bụng đã giúp mình dịch cái tên dễ nghe hơn *cúi đầu*)

Harry (mỉm cười): Rất cục cựa cũng chịu đặt tên a, anh tra sách nhiều tháng như vậy còn không có đặt tên, quả nhiên chính là vì chưa tạo áp lực.

~~ The end

~~*Tung hoa**Tung hoa*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu-harry-xem-qua-sh-dong-nghiiep-van>